

Giới thiệu *Tìm Đường*

Sau khi bị bạn thân lừa vào ổ bán hàng đa cấp, nữ hán tử Lương Nghiên đánh nhau vật lộn, gây chuyện thị phi.

Không cẩn thận đã chọc phải đại thúc soái ca thâm tàng bất lộ Thẩm Phùng Nam.

Năm Lương Nghiên hai mươi tuổi, có vài chuyện đại sự: Tốt nghiệp, du lịch xa, đoạn tuyệt với người thân, xa cách với bạn bè, và gặp gỡ Thẩm Phùng Nam.

Cô từng một thân một mình, ăn nhờ ở đậu, cũng từng không nơi nương tựa, không có chốn về.

Cô lênh đênh trời dạt, ném trái mọi quạnh quẽ giữa đời, cũng từng đối mặt với giây phút tuyệt vọng.

Vì Thẩm Phùng Nam, người đàn ông từng trải qua sinh tử mà vẫn điềm đạm, bình thản, khiến lòng cô có một bến đỗ bình yên.

Cô là một người lạc lối, phải tìm đường, còn anh chính là phương hướng của cô, là đường về cho quá khứ nặng nề bao năm của cô.

"Tôi đang tìm một người, để hẹn ước, để đợi chờ, để yêu thương.

Anh ở phương xa, đang trên đường đến với tôi..."

Thể loại: Hiện đại, ngọt ngào, nam hơn nữ 13 tuổi

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Sau khi bị bạn thân lừa vào ổ bán hàng đa cấp, nữ hán tử Lương Nghiên đánh nhau vật lộn, gây chuyện thị phi.

Không cẩn thận đã chọc phải đại thúc soái ca thâm tàng bất lộ Thẩm Phùng Nam.

Năm Lương Nghiên hai mươi tuổi, có vài chuyện đại sự: Tốt nghiệp, du lịch xa, đoạn tuyệt với người thân, xa cách với bạn bè, và gặp gỡ Thẩm Phùng Nam.

Cô từng một thân một mình, ăn nhờ ở đậu, cũng từng không nơi nương tựa, không có chốn về.

Cô lênh đênh trời dạt, ném trái mọi quạnh quẽ giữa đời, cũng từng đối mặt với giây phút tuyệt vọng.

Vì Thẩm Phùng Nam, người đàn ông từng trải qua sinh tử mà vẫn điềm đạm, bình thản, khiến lòng cô có một bến đỗ bình yên.

Cô là một người lạc lối, phải tìm đường, còn anh chính là phương hướng của cô, là đường về cho quá khứ nặng nề bao năm của cô.

"Tôi đang tìm một người, để hẹn ước, để đợi chờ, để yêu thương.

Anh ở phương xa, đang trên đường đến với tôi..."

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Từ trên trời rơi xuống chỉ có quả thối và cút chim thối, cậu chọn cái gì?

Khi ngoài trời đổ mưa cũng là lúc Lương Nghiên vừa tỉnh dậy.

Triệu Yên Tích nằm bên cạnh cô ngủ rất say.

Lương Nghiên ngồi dậy, lần mò tìm dép đi vào.

Trong phòng có người nói mê, mơ mơ hồ hồ bật ra một câu tiếng địa phương, Lương Nghiên nghe không hiểu chữ nào. Cô không dừng lại, cứ thế mở cửa bước ra ngoài.

Chiếc quạt trần cũ kỹ trong phòng khách kêu ro ro. Có người ngáy, có người nghiêng răng, trong không khí còn thoang thoảng mùi mồ hôi đàn ông bốc mùi.

Lương Nghiên khó chịu chun mũi, lần mò tìm đường vào nhà vệ sinh, lấy cán lau nhà chặn cánh cửa đã mất khóa lại, xé hai vòng giấy, rải lên bồn cầu, còi quần rồi ngồi lên.

Cửa sổ bằng kính đã vỡ một góc, gió thổi hạt mưa bay vào mặt. Cô nheo mắt, quay đầu nhìn, bỗng giật mình.

Cửa sổ này không hề lắp lưới chống trộm, cũng không đóng đinh.

Cô nhớ ra căn phòng này ở tầng hai, bèn cuống cuồng xách quần lên, kéo chốt cửa sổ ra.

Cửa vừa mở, gió đã tấp vào mặt. Lương Nghiên vuốt mặt một cái rồi bò lên bệ cửa sổ, ngó đầu ra ngoài.

Trong phòng vệ sinh chỉ có độc một ngọn đèn chân không nhỏ xíu, tù mù. Bên ngoài thì tối đen, Lương Nghiên không nhìn rõ bên dưới có cửa sổ hay không.

Chẳng mấy chốc mưa đã làm ướt sạch mặt cô. Cô giẫm chân lên bồn cầu, bò hẳn lên bệ cửa sổ, ngồi vắt vẻo, một tay ôm tường, tay kia lần sờ ra bên ngoài. Mồ mẫm một lúc, đầu ngón tay mới chạm được tới đường ống nước.

Khoảng cách này quá xa, rất nguy hiểm, có gãy chân cũng chưa chắc trèo được. Hơn nữa khả năng leo trèo của Triệu Yên Tích quá tệ, dẫn cô ấy theo càng không thể thoát khỏi đây.

Lương Nghiên ngồi yên trên cửa sổ. Mái tóc ướt một nửa dính chặt vào đầu, trông cực kỳ thảm hại.

Nhưng suy nghĩ của cô lại rõ ràng hơn.

Ngồi một lát, cô nhắc chân phải ướt rượt vào trong.

Phía cửa bỗng nhiên vang lên tiếng “cách”.

Cán cây lau nhà rơi xuống đất.

Phòng khách có người thức giấc, mơ màng gào lên một tiếng: “Kẻ nào?!”.

“Rầm...”

Sau một tiếng động nữa, phòng vệ sinh yên ắng trở lại.

Ngoài cửa, một người đàn ông ngồi đó, bàn tay đang kéo khóa quần cũng khựng lại. Anh ta nhìn Lương Nghiên đang bò dưới đất, sững người vài giây.

Rõ ràng, người ấy không ngờ giờ này lại có người ở đây.

Còn là một cô gái.

Trong phòng ngủ có bốn người, trước đây quả thực không có cô gái nào buổi tối ra ngoài dùng nhà vệ sinh. Nhưng chiều hôm qua Lương Nghiên mới được phân tới bên này, rõ ràng chưa quen với các quy tắc. Lương Nghiên xoa xoa khuỷu tay, mặt nhăn tít lại, không ngại bốt chút thì giờ ngẩng đầu lên nhìn anh ta. Nhưng cô chưa kịp nhìn rõ đã nghe thấy những tiếng sột soạt ngoài phòng khách, có người dậy rồi.

Lương Nghiên lập tức chống tay lên tường, đứng dậy, người đàn ông ở cửa bỗng nhiên quay lại.

“Tôi đây, đi 'giải quyết' một chút.”

Giọng anh ta thô kệch, khàn khàn, không được bình thường lắm.

“Ồ, A Sơn à...” Người bên ngoài không đi đến nữa, chỉ lẩm bầm: “Đi tiểu thôi, làm gì mà ầm ĩ thế”. Cảm râm xong, người đó lại quay về chiếu ngủ tiếp.

Lương Nghiên nhanh chóng đóng ô cửa sổ về một góc lại, quay người, bốn mắt nhìn nhau với người đàn ông kia.

Họ đều đồng thời quan sát, đánh giá nhau một cách ăy ỷ.

Lương Nghiên có ấn tượng với người này. Buổi tối anh ta là người ăn nhiều nhất nhưng chơi bài thì dở tệ, lúc thua bị mọi người hùa nhau phạt hát. Anh ta

có hát, giọng như đập vỡ chiêng, vừa khàn vừa thô, quả thực khó mà tả nổi.

Cả người Lương Nghiên bỗng nổi da gà rất không đúng lúc.

“... Cô xong chưa?” “Vỡ chiêng” bỗng nhiên lên tiếng. Dường như anh ta đã cố tình hạ thấp giọng xuống, tiếng lại càng khàn hơn.

Anh ta đi tới.

Lương Nghiên nhất thời chưa kịp có động thái gì.

Anh ta dừng lại bên cạnh bồn cầu, tay phải cời khóa quần rồi hát nửa mặt sang liếc: “Xong rồi thì ra ngoài đi”.

Lương Nghiên nhìn xuống tay anh ta, hơi ngẩn người một chút rồi quay đi, khăn trương chuồn về phòng ngủ.

Sáu rưỡi, một buổi bình minh hỗn loạn. Triệu Yên Tích bình thân đứng trước bồn cầu bản thủ đánh răng. Trông thấy bệ rửa mặt đã vắng chỗ, cô ấy vội thúc giục Lương Nghiên bằng thanh âm không rõ ràng: “Đi rửa mặt đi”.

Nói rồi, “ọc ọc” súc miệng mấy tiếng, cầm khăn mặt cho Lương Nghiên.

Lương Nghiên hứng hai vốc nước rửa qua mặt, nhìn vào gương nói: “Cậu không định quay về nhà nữa à?”.

Triệu Yên Tích trong gương sững người.

“Trông cậu có vẻ tự tại lắm, vui quên đường về rồi sao?”

“Cậu nói nhỏ thôi.” Triệu Yên Tích đè thấp giọng từng mét, nhưng trông không dữ dằn lắm.

Giọng cô ấy thanh, lúc nói chuyện rất mềm mại, là chất giọng dịu dàng nữ tính trời sinh.

Nhưng trong cuộc sống thường ngày, Triệu Yên Tích lại là một người rất khó chiều, ít nhất trước kia là vậy.

Vậy mà giờ khi ở đây, chung đụng với một đám đàn ông và phụ nữ không biết từ đâu tới, dùng chung một nhà vệ sinh, một cái bồn cầu, cô ấy dường như lại thần nhiên chấp nhận tất cả. Chỗ ở khó chịu, cơm nước tệ hại, ngày này qua ngày khác lặp đi lặp lại một cách nhàm chán, đơn điệu, vô nghĩa.

Lương Nghiên lau mặt xong, quay người vắt khăn.

Triệu Yên Tích kêu lên một tiếng: “Cánh tay cậu sao vậy?”. Lương Nghiên cúi đầu xuống nhìn. Khuỷu tay bị đụng rách da tới qua giờ vừa sưng đỏ vừa tím bầm.

“Có chuyện gì vậy?” Triệu Yên Tích tỉ mỉ quan sát.

Lương Nghiên kéo cô ấy sang một bên, thì thầm vào tai: “Tôi chịu hết nổi rồi, không đợi được đến lúc cậu thuyết phục Trần Cừ đâu. Chỉ trong mấy ngày này thôi, tôi sẽ nghĩ cách, cậu đi theo tôi hay đi theo anh ta?”.

Triệu Yên Tích há hốc miệng: “Gì cơ?”.

Lương Nghiên nâng cằm cô ấy lên, khép cái miệng đang há to của cô ấy lại, nói: “Đi theo tôi”.

Triệu Yên Tích nuốt nước bọt: “Cậu... cậu gấp gì chứ. Chẳng phải đã thống nhất rồi sao?”.

Lương Nghiên mỉm cười.

Triệu Yên Tích chột rùng mình.

“Còn không đi, cậu sẽ bị tẩy não, đen như bùn luôn.”

“...”

Triệu Yên Tích âm ức nói: “Đầu óc mình còn bình thường chán”.

“Thế hả?” Lương Nghiên cúi đầu nhìn cô ấy. Triệu Yên Tích cao 1 mét 58 đứng trước mặt Lương Nghiên không có chút thần thái nào. Lương Nghiên mới hỏi như vậy mà cô ấy đã cúi gầm xuống, con ngươi đảo đảo, cứng miệng nói: “Vốn dĩ là vậy mà”.

Lương Nghiên siết chặt tay cô ấy, thì thầm: “Triệu Yên Tích, cậu đang cố tình kéo dài thời gian phải không?”.

“Gì?”

“Cậu không bỏ những lời tôi nói vào đầu, cậu cũng không muốn thuyết phục Trần Cừ đi chung một con đường với chúng ta, cậu vốn không cần được

giải cứu.” Lương Nghiên neho mắt nhìn thẳng cô ấy: “Cậu coi tôi là con ngốc đấy à?”

“Minh không có...”

Lương Nghiên: “Chủ ý này do anh ta đưa ra phải không, bảo cậu chần chừ rồi từ từ tẩy não tôi? Cũng đúng, phu xướng phụ tùy mà, tôi có là gì đâu, cậu coi anh ta như trời rớt”.

Triệu Yên Tích đỏ mặt: “Phu xướng phụ tùy gì chứ, cậu ăn nói chẳng nghiêm túc gì cả, cứ như mình là kẻ thay lòng đổi dạ ấy”.

“Không phải sao?”

“Lương Nghiên!” Triệu Yên Tích trừng mắt quở trách cô.

“Lúc Trần Cừ hại người, lừa tiền, vô tâm vô tính, cậu không theo anh ta?”

“Minh... Minh không định lừa tiền.” Triệu Yên Tích lí nhí giải thích: “Bọn mình chỉ định kiếm một khoản tiền rồi đi, chỉ ít cũng phải kiếm lại vốn chứ. Trần Cừ cũng không nghĩ sẽ ở đây mãi, anh ấy nói kiếm được tiền rồi bọn mình sẽ về, muốn cậu cùng đi chung. Cậu cũng biết đấy, ở đây phải giám sát lẫn nhau. Nếu hai chúng ta chạy thật thì không chỉ trong nghề anh ấy phải chịu trừ hai người, còn phải chịu trách nhiệm, phải chịu phạt, sao mình có thể hại anh ấy được?”

“Cậu tin anh ta kiếm được tiền thật sao?”

Thời đại nào rồi, làm gì có nghề nghiệp đang hoàng nào làm ăn kiểu này? Chưa kể đến việc hạn chế tự do, còn ra quy định chịu trách nhiệm liên đới, bỏ vào giới đa cấp cũng là ác liệt nhất rồi. Triệu Yên Tích nói: “Nhưng thật sự có người kiếm được rồi”.

Lương Nghiên chữa lại: “Là gặt được”.

Triệu Yên Tích hết lời: “Lương Nghiên, sao cậu chọc tức người khác quá vậy...”

Lương Nghiên: “Từ trên trời rơi xuống chỉ có quả thối và cứt chim thôi, cậu chọn cái gì?”

“...”

Triệu Yên Tích thật muốn cầm khăn mặt bịt miệng cô lại.

Lương Nghiên nhìn cô một lúc rồi nói: “Cậu nhưng nhớ Trần Cừ, tôi hiểu, nhưng bây giờ cậu không khuyên được anh ta thì cứ đi với tôi trước, chúng ta báo cảnh sát là có thể tới đón anh ta”.

“Báo cảnh sát cũng vô ích, trước kia đã bị điều tra rồi. Chỉ cách một ngày là bọn họ vẫn tụ tập lại, còn Trần Cừ, anh ấy không muốn đi.”

Lương Nghiên chau mày: “Vậy thì mặc kệ anh ta”.

Triệu Yên Tích im lặng.

Lương Nghiên nói: “Triệu Yên Tích, anh ta lừa cậu rồi”.

“Minh biết, nhưng anh ấy có ý tốt, giống như lúc mình lừa cậu tới đây vậy.”

Lương Nghiên cạn kiệt kiên nhẫn: “Tôi bị điên mới chết trùm với cậu ở đây”.

Cô đi ra ngoài, Triệu Yên Tích sốt sắng: “Lương Nghiên, cậu...”

Bên ngoài bỗng có người gõ cửa, Triệu Yên Tích đành im bật. Người bên ngoài hét: “Mấy em, nhanh lên, sắp ăn cơm rồi”.

Lương Nghiên đi ra khỏi nhà vệ sinh, bắt gặp một gương mặt quen thuộc, là người đàn ông tối qua. Anh ta bê bát cơm đi từ trong bếp ra, nhìn cô rất nhanh rồi bỏ đi.

“A Son!”

Trong bếp có người gọi anh ta, người đàn ông tên A Son bỏ bát cơm xuống, đi tới.

Nhóm trưởng sống ở tầng ba đi xuống, cả nam cả nữ đều qua bắt tay chào hỏi.

Bữa sáng vẫn giống như mấy ngày trước đó, một bát mì tưới thêm một thìa ớt cay. Đợi nhóm trưởng động đũa rồi, tất cả mới ngồi xuống ghế nhỏ ăn cơm.

Giữa một bát mì trắng hếu nổi lên vài giọt dầu. Chắc người nấu ăn đã run tay, cho hơi nhiều gia vị, mặn chát.

Lương Nghiên ăn vài miếng rồi ngược lên. Cả phòng, người nào người nấy đều xì xụp húp, ăn có vẻ rất ngon lành.

Tầm mắt của cô hơi lệch sang phải một chút, cô nhìn thấy anh chàng A Sơn đó ngồi trong một góc.

Anh ta ăn cũng rất ngon lành, ăn vài miếng rồi lại bung cả bát lên húp nước. Vài lọn tóc trước trán rủ xuống, che chặt hàng mi.

Hình như anh ta đã quên chuyện tối qua.

Mặc kệ anh ta có quên hay không, dù sao thì cô vẫn phải chạy trốn, anh ta thích thì cứ tổ cáo.

Lương Nghiên cúi đầu và nốt bát mỳ.

Sau bữa ăn, có vài người ra ngoài kiểm đối tác, Lương Nghiên là người mới, theo lệ bị nhóm trưởng gọi vào phòng ngủ trò chuyện.

Nội dung trao đổi gần giống mấy hôm trước, hỏi cô có suy nghĩ gì, nhìn nhận thế nào về nghề này... Lương Nghiên đã quá quen với mấy chiêu trò của họ, thoải mái nhẹ nhàng trả lời cho xong.

Nhóm trưởng rất vui, cười đến nỗi nếp nhăn trên mặt xô cả lại.

Chị ta vỗ vai Lương Nghiên và nói: “Đầu óc em gái được đấy. Những người mới thường sẽ hiểu lầm nghề này, cứ ra ngoài đồn thổi là đa cấp hại người, thật ra đều vì họ đọc không hiểu, suy nghĩ không thấu đáo. Trông em là biết suy nghĩ đã rất rành mạch. Tuy mới vào nhưng cũng đừng e dè, có gì cần cứ nói thẳng với chị. Chúng ta đều là người một nhà, một tập thể toàn là người tốt, rồi sẽ chăm sóc cho em”.

Lương Nghiên chỉ im lặng cười với chị ta.

Mặt Lương Nghiên trắng, mắt đen, mái tóc ngắn vừa đen vừa mềm mại, không uốn không nhuộm, vừa đủ che đi đôi tai. Khi cô mỉm cười trông rất ngoan ngoãn, dễ dàng đóng vai một cô học trò thành thật. Nếu Triệu Yên Tích mà nhìn thấy cảnh này, chắc chắn sẽ tặng cô một từ “cáo già”.

Nhóm trưởng thấy cô nghe lời như vậy thì rất hài lòng: “Thế này đi, chiều nay em đi học cùng mọi người, sẽ còn hiểu nhanh hơn đấy”.

Nhóm trưởng đứng dậy.

Lương Nghiên cũng đứng dậy nói: “Chị, có thể đưa em đi động của em không ạ? Mấy ngày rồi em chưa liên lạc với gia đình”.

Nhóm trưởng dừng lại, nhìn cô: “Người nhà? Chẳng phải em không còn qua lại với người nhà nữa sao?”.

Lương Nghiên khựng lại, nói: “À, là không mấy qua lại, nhưng tiền thì vẫn cần ạ. Đầu tháng rồi, không biết tiền sinh hoạt phí của em đã được gửi tới chưa”.

“Cái đó em không cần gấp, khi nào em học xong rồi, chắc chắn sẽ đưa đi động cho em. Bây giờ là thời kỳ học hành quan trọng, sợ mấy em mới đến phân tâm, không học được, toàn bộ đi động được cất giữ ở chỗ chủ nhiệm”

Lương Nghiên “ồ” lên một tiếng.

Nhóm trưởng cười: “Cố gắng học đi”.

Lương Nghiên cũng cười đáp lại.

Nhóm trưởng quay đi, Lương Nghiên bắt đầu nghiêng răng kèn kẹt...

Triệu Yên Tích, tôi bóp chết cậu!

~Hết chương 01~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Cậu định trốn ngay hôm nay?

Lương Nghiên dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết người tiết lộ chuyện của cô ra chắc chắn là Triệu Yên Tích, kẻ vì yêu mà bán đứng bản thân, còn bán đứng cả cô nữa, xem ra ngày bị tẩy thành não tàn không còn xa.

Người bị chửi bới, Triệu Yên Tích, lúc này đang chơi bài. Ngoài cô ấy ra còn một nam một nữ khác và người tên A Son đó.

Nhóm trưởng đi qua nói với A Son: “Chiều nay cậu và Tiểu Trần dẫn hai em gái này đi học, vẫn ở chỗ hôm qua”.

A Son gật đầu đồng ý.

Buổi chiều đi ra ngoài, họ ngồi một chiếc xe van. Xe đỗ ở đầu ngõ, khi họ đi tới, trong xe đã có ba người khác, ngoài cửa còn thêm hai người đang đứng.

Bạn trai của Triệu Yên Tích, Trần Cừ, đang ngồi trong. Mọi người lần lượt lên xe, cuối cùng còn sót lại hai ghế, đều ở hàng sau.

Lương Nghiên ngồi vào, A Son vào theo, ngồi bên phải cô.

Anh ta vóc dáng cao to, vừa ngồi đã khiến không gian chật chội hơn hẳn. Lại là mùa hè, trong xe vốn đã nóng, anh ta mặc quần lao động màu xám, nhiệt lượng từ đôi chân phả ra, chẳng khác nào cô như đang áp sát một chiếc túi chườm bong rộp.

Lương Nghiên ngồi xích sang bên trái. Cô gái ở trong kêu lên: “Aiya, cô đè vào tôi rồi”.

“...”

Lương Nghiên lại xích về.

Người đàn ông bên cạnh chột cừ động.

Lương Nghiên nhìn qua, anh ta vắt chân sát về phía cửa sổ một chút.

Giữa họ cuối cùng đã có một chút khoảng cách dù rất hẹp.

Anh ta quay ra ngoài, nhìn từ vị trí của Lương Nghiên chỉ thấy một phần nhỏ khuôn mặt. Có lẽ vì nguyên nhân ánh sáng, mặt anh ta trông còn đen hơn tối qua một chút, khuôn cằm rõ ràng có chút rắn chắc.

Trần Cừ và Triệu Yên Tích ở phía trước thì thà thì thut. Mấy người khác cũng đang nói chuyện. Riêng chỉ có A Son là im lặng.

Nhớ lại giọng của anh ta, Lương Nghiên cảm thấy anh ta cứ im lặng như thế là tốt nhất.

Hai mươi phút sau, xe đi tới một nhà khách, tất cả mọi người đều xuống.

Địa điểm học chính là tầng hai của nhà khách này, hóa ra cũng là một hội trường nhỏ đầu ra đấy.

Cửa lớn đóng chặt, bên trong có khoảng bảy tám chục người. Có nam có nữ, có già có trẻ, có người thoải mái, có người dè dặt, nhưng họ đều phản kích như nhau.

Một vài người mới ban đầu hơi choáng ngợp với bầu không khí tại đây nhưng rồi cũng nhập cuộc rất nhanh.

Người trên sân khấu nhiệt tình chia sẻ con đường thành công, người ngồi dưới vỗ tay nhiệt liệt.

Họ rất biết làm nóng bầu không khí, nói chuyện cời mở, động tác khoa trương. Lương Nghiên chợt nhớ tới thầy giáo dạy môn Tư tưởng của mình. Ông thấy ấy mỗi lần trào dâng nhiệt thành là lại “phun mưa” vào mặt tất cả các học sinh ngồi bàn một. Sau khi buổi học kết thúc, mọi người cũng giải tán ngay. Chiếc xe van đang đỗ phía sau nhà khách liền vòng vào.

Triệu Yên Tích dính chặt lấy Trần Cừ mà chẳng nói được câu nào, Lương Nghiên liền đi tới.

Lương Nghiên nói muốn đi vệ sinh.

Trần Cừ nhú mày: “Cô cố nhịn đi, về trước đã”.

“Không nhịn được, tè ra quần, anh chịu nhá?”

“...”

Trần Cừ mặt xám ngoét như ăn phải phân.

Lương Nghiên không cảm thấy có lỗi, tự giác chỉ tay về bên phải: “Đó chẳng phải là nhà vệ sinh công cộng sao?”.

Trần Cừ đánh mắt nhìn A Son. A Son gật đầu.

Trần Cừ nói: “Anh Son, vậy mọi người lên xe đợi trước”.

Trần Cừ dẫn Triệu Yên Tích và Lương Nghiên đi vệ sinh.

Có vài người đang xếp hàng bên phía nhà vệ sinh nữ. Trần Cừ nói với Triệu Yên Tích: “Em vào với cô ấy đi”.

Người phía trước đã xong, để trống một không gian, Lương Nghiên bèn kéo Triệu Yên Tích vào trong.

Nhà vệ sinh công cộng hỗn tạp, mùi rất khó ngửi. Triệu Yên Tích bịt mũi: “Minh đâu có cần đi vệ sinh”.

Lương Nghiên đóng cửa lại, dựa vào cánh cửa, nhìn cô ấy: “Triệu Yên Tích, cậu nghe cho rõ đây. Tôi muốn trốn. Cậu cẩn thận một chút với gã béo. Tôi khuyên cậu nên nói với Trần Cừ, anh ta có trách nhiệm bảo vệ cậu”, cô dừng lại một chút, lắc đầu: “Mà thôi, đây là chuyện của hai người, cậu bảo trọng”.

Triệu Yên Tích sững sờ chưa hiểu chuyện gì: “Cậu, cậu... cậu định trốn ngay hôm nay?”.

“Ừm, ngay bây giờ.”

“Lương Nghiên...”

“Khi về tôi sẽ trả phòng, đồ của cậu tôi sẽ gửi ở chỗ bà ngoại. Môn học đã báo danh cho cậu tôi sẽ chuyển cho người khác, không gửi giáo trình nữa, cậu cũng chẳng dùng. Trước cửa có Tiểu Trương thu phế liệu, tôi sẽ gọi vào xem có lấy không.”

Triệu Yên Tích há hốc miệng, hoảng hốt: “Lương Nghiên...”.

Lương Nghiên quay người mở cửa.

Triệu Yên Tích giữ cô lại: “Lương Nghiên?”.

Lương Nghiên đi ra ngoài, Triệu Yên Tích kinh sợ: “Cậu đừng vậy, mình, mình... theo cậu về...”.

Lương Nghiên quay đầu mỉm cười: “Nuốt lời thì từ bạn”.

Triệu Yên Tích: “...”.

Lương Nghiên, cậu đúng là cáo già!

Trần Cừ thấy họ đi ra bèn thúc giục: “Mau lên, mọi người đang đợi hai em đấy”.

“Trần Cừ...” Nét mặt của Triệu Yên Tích không mấy tự nhiên.

“Đi thôi.”

Trần Cừ hơi vội, bước chân cũng nhanh. Được mấy bước, anh ta quay đầu thúc giục: “Nhanh lên!”.

“Vâng.”

Triệu Yên Tích ngẩng đầu nhìn bóng lưng anh ta, trong lòng mâu thuẫn vô cùng. Khi ngang qua đường cái, Lương Nghiên nắm chặt tay Triệu Yên Tích. Cô ấy đang trong lúc hoang mang rồi bời, vô thức định giựt ra, Lương Nghiên càng siết chặt.

Sức của Lương Nghiên khỏe hơn cô ấy tưởng. Triệu Yên Tích rầu rĩ, áy náy nhìn theo gáy Trần Cừ.

Đang nhìn đến thất thần thì bên tai vang lên câu nói: “Đi thôi”.

Thanh âm còn chưa dứt, cô ấy đã bị kéo lao ra đầu đường.

“Áy...” Triệu Yên Tích há hốc, gió tạt thẳng vào mồm.

Lương Nghiên chân dài, Triệu Yên Tích gần như bị cô lôi đi, hai chân suýt nữa thì xoắn vào nhau. Sau lưng vang lên tiếng Trần Cừ hét: “Yên Tích...”.

Trái tim Triệu Yên Tích thất lại, bước chân chậm dần.

“Không được quay đầu.” Lương Nghiên nắm chặt tay cô.

“Yên Tích!” Trần Cừ đuổi sát sao.

Triệu Yên Tích thở gấp: “Lương Nghiên...”.

Lương Nghiên coi như không nghe thấy. Cô nhìn thấy điểm đón taxi trước mặt, có vài chiếc xe đang đậu ở đó.

Ngày oi ả, những người đi lại trên đường hầu như đều ngồi trong xe lạnh, nếu đạp xe đạp thì cũng đội mũ, đeo kính râm kín mít. Máy người đi bộ thì đều phải che ô cẩn thận. Chỉ riêng có hai cô gái đầu trần chạy dưới nắng gắt, đằng sau còn có một người đàn ông đuổi theo.

Đĩ nhiên sẽ có người tò mò đứng xem

Mồ hôi chảy ròng ròng xuống trán Lương Nghiên, đọng lại trên đuôi mày.

Trần Cừ vẫn đuổi sát nút, dường như thật sự phải tóm được họ lại mới thôi. Triệu Yên Tích thở hồng hộc, bắt gác quay đầu nhìn anh ta.

Khiến cho tốc độ của Lương Nghiên cũng bị chậm theo.

Chưa được vài giây, Trần Cừ đã tăng tốc vọt đến, túm chặt cánh tay Trần Yên Tích, nhưng một giây sau anh ta liền buông ra...

Lương Nghiên vùng chân đá vào ngực anh ta.

Trần Cừ loạng choạng, Lương Nghiên tiếp tục bồi thêm cú nữa, lần này thì anh ta ngã hẳn.

“Trần Cừ!” Triệu Yên Tích hét lên hoảng hốt. Cô ấy không ngờ Lương Nghiên lại động thủ.

Cánh tay Trần Cừ bị xước, lập tức rách da. Triệu Yên Tích nhìn thấy máu rướm ra vết thương, sắc mặt lập tức thay đổi: “Trần Cừ!”.

Lương Nghiên kéo Triệu Yên Tích nhưng bị đẩy ra. Cô ấy chạy tới bên cạnh Trần Cừ: “Anh sao rồi?”.

Trần Cừ đau đớn, chửi bậy một tiếng: “Rốt cuộc em định làm gì, chẳng phải chúng ta đã hứa hẹn rồi sao!”.

Triệu Yên Tích nghẹn lời, khóe mắt ửng đỏ.

Lương Nghiên một lần nữa tiến lên kéo cô ấy: “Đi!”.

“Cậu bỏ tôi ra!” Triệu Yên Tích vùng tay. Một giây sau, nước mắt rơi xuống: “Đều tại cậu! Cậu chạy thì cứ chạy đi, sao lại đánh người. Anh ấy chảy máu rồi, sao cậu ác vậy?”.

Mọi người vây xung quanh cũng nhìn thấy hai cú đá đó, liền xôn xao bàn tán.

Triệu Yên Tích không quan tâm đến Lương Nghiên nữa, lấy khăn giấy ra lau vết thương cho Trần Cừ. Chẳng mấy chốc, A Sơn và một người đàn ông đầu hói khác không hiểu sao lại tìm qua đó. Người đầu hói len qua đám đông: “Chuyện gì thế này?”.

Trần Cừ nhìn thấy, lập tức bò dậy. Triệu Yên Tích vội đỡ anh ta.

Trần Cừ trong giây lát thay đổi biểu cảm, phui phui mũi rồi nói: “Không có chuyện gì đâu ạ. Hai chị em mâu thuẫn gây gỗ, hại em kẹp giữa bị ăn đủ. Đây... còn ngã rách cả da!”.

Đầu hói nhìn Triệu Yên Tích rồi quay sang Lương Nghiên.

Trần Cừ đẩy Triệu Yên Tích: “Mau, mau xin lỗi người ta đi!”.

Triệu Yên Tích vẫn chưa bình tĩnh lại, hai mắt long lanh, sục sục mũi sừng sờ nhìn Trần Cừ.

Anh ta thấy cô ấy ngây ngốc, đành tự ra mặt, cười xòa nói với Lương Nghiên: “Tại Yên Tích nặng lời, cô đừng tính toán với cô ấy. Trời nóng như vậy chúng ta cũng đừng đứng cả ở đây, về đi”.

Nói xong, anh ta lại đẩy Triệu Yên Tích.

Lúc này đầu óc cô ấy như tìm được đường về, vội gạt nước mắt. Thấy Lương Nghiên không nói một câu, cô ấy bỗng sợ sệt, do dự giây lát rồi qua kéo vạt áo Lương Nghiên, lí nhí: “Về đi”.

Gã đầu hói thấy hai cô gái lẻ nề như vậy, có phần sốt ruột: “Không có chuyện gì thì khăn trương lên, mọi người trên xe còn đang đợi”.

Nói xong, hắn gọi A Sơn: “Đi thôi!”.

Triệu Yên Tích lại kéo kéo Lương Nghiên. Lương Nghiên hất tay cô ấy ra, đi thẳng lên trước.

Trần Cừ dắt theo Triệu Yên Tích bám theo.

Trở về xe, vẫn là chỗ ngồi lúc trước. Mọi người vẫn đang chuyện trò nhưng bầu không khí đã có phần khác.

Buổi tối, Triệu Yên Tích xin làm hòa với Lương Nghiên, bị cô tâng lờ.

Tám giờ, tắm rửa xong, Lương Nghiên mang theo cái đầu ướt rượt về phòng ngủ.

Triệu Yên Tích ngồi bật dậy khỏi chiếu, lục tìm khăn khô, đưa cho cô: “Lau tóc đi...”.

Lương Nghiên không nhận, cô ấy ngập ngừng: “Vây... mình lau cho cậu nhé?”.

Cô ấy ngồi xuống bên cạnh Lương Nghiên, vừa định lau thì chiếc khăn đã bị Lương Nghiên giật xuống.

Triệu Yên Tích thấy cô cúi đầu tự lau bèn âm thầm thở dài.

“Tối cậu không ăn gì đấy, có đói không?”

Lương Nghiên không trả lời. Triệu Yên Tích bậm môi: “Đừng giận nữa, được không?”.

Chưa đợi được câu trả lời đã có một cô gái mặt tròn đẩy cửa đi vào: “Này, hai người xong chưa, ra ngoài chơi đi!”.

Lương Nghiên vò vò tóc rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Mấy trò chơi ở đây đều rất thiếu trí tuệ. Nào là đoán câu đố, đếm bướm bướm, nếu không cũng là đánh bài. Thua thì phải nói thật, phải làm theo yêu cầu. Chẳng có gì thú vị, chỉ đơn thuần là giết thời gian, tụ tập mọi người lại, không cho ngồi riêng một góc.

Tất cả mọi người trong phòng đều ngồi quây lại trên một tấm xóp, chơi đoán câu đố một lượt. Hai người không đoán được phải chịu phạt. Một là Triệu Yên Tích, một là người đàn ông béo mập.

Có người hét: “Phạt gì giờ, hai người chọn đi!”.

Triệu Yên Tích không nói gì, gã béo lên tiếng: “Thực hiện yêu cầu đi”.

“Được!” Mọi người đàn ông cùng vỗ tay hô hào, bàn luận xem phạt thế nào. Trong số đó, một người cười nói: “Hai người cùng chịu phạt, nào nào, phạt hai người hôn một cái”.

“Ồ!” Cả phòng cùng cười: “Hôn đi!”.

Triệu Yên Tích đỏ bừng mặt, nhăn mặt nhìn họ: “Mọi người đừng làm vậy”.

Cô gái mặt tròn cũng nói: “Không thích hợp đâu, người ta có bạn trai rồi”.

Đám đàn ông lại không đồng tình: “Trò chơi thôi mà! Có gì đâu! Mau, không được từ chối, hôn đi!”.

Gã béo nở nụ cười ngoác tận mang tai.

Triệu Yên Tích giận mà không nói được gì, theo thói quen nhìn về phía Lương Nghiên, nhưng cô tỏ ra ơ hờ.

Gã béo cười ha ha tiến tới, gờ tay định kéo cô ấy, Triệu Yên Tích trốn sang bên cạnh. Giữa tiếng cười nói ồn ào của mọi người xung quanh, gã béo một lần nữa sát lại, nhưng hắn không chạm vào Triệu Yên Tích. Có hai người đồng thời ngăn lại.

A Sơn chặn tay hắn, còn Lương Nghiên thì vung một cú đấm.

Gã béo đau đớn gào lên.

Những người đang xem đều giạt mình.

Lương Nghiên kéo Triệu Yên Tích đang ngậy người ra ngoài, tiến lên bồi thêm cú nữa làm gã béo ngã vào người A Sơn.

“Mẹ mày... Ui da!”

Lương Nghiên đấm tiếp, gã béo ngã lăn ra tấm xóp, miệng kêu la oai oái, trở tay huých Lương Nghiên một cú trở. Lương Nghiên chịu hoàn toàn cú huých đó, bèn quỳ thẳng gối xuống cái bụng bía của hắn, sau đó tát lia lịa.

Khung cảnh hỗn loạn, phụ nữ gào thét, đàn ông thì hoảng hốt tưởng rút cả cằm.

Trời ôi, cô gái này mạnh mẽ quá đi!

Sau khi thắng thốt trôi qua, thậm chí không ai có ý định đứng lên can ngăn.

Triệu Yên Tích rõ ràng đã sợ đến ngốc luôn, cho tới khi nhìn thấy gã béo quật ngã rồi vung nắm đấm tới khoe miệng Lương Nghiên, cô ấy mới kinh hãi lao đến.

Nhưng có người đã nhanh hơn một bước, kéo Lương Nghiên ra và chặn lại cú đâm của gã béo.

“Anh Sơn, anh buông ra, để em đánh chết mẹ nó đi! Con đi này...”

A Sơn không buông, những người khác phản ứng lại, lần lượt tiến lên giúp. Phụ nữ thì giữ Lương Nghiên, đàn ông thì kéo gã béo, tóm lại là để họ cách hẳn nhau một quãng xa.

Con giận của gã béo khó mà hạ xuống, một loạt những lời văng tục cứ thế bật ra.

Lương Nghiên mặt mày tái xanh, khoe miệng sưng vù, môi dưới còn rách một miếng, chảy cả máu.

Triệu Yên Tích bối rối, bật khóc: “Lương Nghiên...”.

“Không sao chứ?” Hai cô gái bên cạnh buông Lương Nghiên ra, xán lại xem vết thương của cô.

Lương Nghiên đưa tay lau khoe miệng, nói với gã béo: “Còn có lần sau, tao đâm chết mày!”.

~Hết chương 02~

*** Nếu như mất dịch giả không lé thì A Sơn chính là nam chính các bạn hỏi bao giờ xuất hiện :v

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Anh là cảnh sát à?

Lương Nghiên không nhìn những người bên cạnh, tự động đi vào phòng ngủ.

“Mẹ nó chứ, mày nghĩ mày là ai, ông sợ mày chác!”

Gã béo chửi bới âm ỉ, mọi người xung quanh giã hòa. Chỉ có A Sơn là im lặng. Anh nhìn về hướng phòng ngủ, bóng Lương Nghiên đã khuất dạng.

Tối hôm ấy, Lương Nghiên không để Triệu Yên Tích xử lý vết thương cho mình, cũng chẳng nói năng gì với cô ấy. Vừa về phòng là cô cuộn tròn chần ngủ.

Ngủ tới nửa đêm, cô trằn trọc, thức giấc vì cơn đau nơi bả vai, dạ dày cũng bắt đầu náo loạn. Bữa tối cô chỉ uống nửa bát cháo, không ăn một chiếc bánh bao chay nào, bây giờ bụng mới khó chịu vì đói.

Nằm thêm một lúc, xoay ngang xoay dọc vẫn không ngủ được, Lương Nghiên quyết định vào bếp tìm bánh bao.

Giờ này tất cả mọi người đều đã ngủ say.

Lương Nghiên không mò được dép, bèn dứt khoát đi chân đất ra ngoài.

Thiết kế và bố trí trong bếp khá hơn nhiều so với nhà vệ sinh, có điều cửa sổ vẫn bé như nhau, một mảnh trăng nhỏ nhoi hắt xuống kệ bếp, còn tất cả những chỗ khác đều tối thui. Lương Nghiên không bật đèn, chỉ tìm kiếm một lúc trên kệ, lần sờ khắp lượt các loại nồi niêu, bát đĩa, muôi thùng. Đừng nói là bánh bao, một cọng hành cũng không có.

Lương Nghiên muốn tìm phích nước, đổ một ra, uống cho no rồi tính. Cô lùi ra sau, lưng chạm vào góc tủ lạnh.

Ngày tới đây, Lương Nghiên đã thấy kỳ lạ, đám người kiệt xi đó mà cũng sẵn lòng bỏ tiền ra mua chiếc tủ lạnh to cỡ này, về sau mới phát hiện nó chỉ là đồ báo hồng, dùng làm tủ bếp.

Lương Nghiên kéo cánh cửa ra, cuối cùng cũng tìm được hai chiếc bánh bao chay trong chậu com. Cô lấy ra ngửi ngửi, không có mùi thiu, bèn dựa vào tủ lạnh, ngồi xỏm xuống gặm bánh.

Khoe miệng vẫn còn đau, lợi cũng sưng lên, cô phải ăn rất chậm, khi gặm xong chẳng biết đã bao nhiêu lâu trôi qua. Cô đánh mắt ra ngoài cửa sổ, trời vẫn tối, trăng vẫn vậy, không khác gì bầu trời đêm ở Nam An*.

*Một thị xã thuộc thành phố Tuyên Châu, tỉnh Phúc Kiến, Trung Quốc.

Lương Nghiên lại cắn một miếng bánh bao, vừa nuốt xuống thì nghe thấy ngoài cửa có tiếng động. Cô khựng lại, vô thức định trốn.

Tủ lạnh cách cửa sổ khoảng bảy mươi phân, tạo với bồn rửa tay thành một cái hốc. Lương Nghiên chui vào đó, không ăn bánh bao nữa, nép hẳn vào tường.

Khi hoàn hồn lại, cô thật muốn tự tát mình. Đúng là phản xạ bản năng, làm gì mà cứ như ăn trộm vậy.

Có người đẩy cửa đi vào, rồi cài then, tiếng động từ đầu tới cuối đều rất khê khàng. Nhưng vì đêm quá yên ắng nên Lương Nghiên vẫn nghe rõ mồn một.

Lương Nghiên vãn về chiếc bánh bao trong tay, cảm thấy kỳ lạ: Cái món cứng như đá này, chẳng lẽ vẫn còn người khác thèm muốn? Tiếng bước chân dừng lại, sau đó là một loạt những âm thanh sột soạt giống như đang lật giấy. Được khoảng mười mấy giây thì có một tia sáng lóe lên từ chiếc thớt trên bệ bếp.

Lương Nghiên nín thở, thò đầu ra nhìn, mơ hồ thấy một cái bóng cao lớn.

Tia sáng kia tới từ một chiếc đèn pin nhỏ xíu. Người đó vừa lật giấy vừa cầm di động lên chụp.

Chiếc đèn pin được anh ngậm chặt.

Anh lật giờ rất nhanh, chỉ hơn một phút là kết thúc. Anh dứt di động vào trong túi quần, cất hết giấy tờ trên thớt đi rồi tắt đèn pin.

Bốn bề lại chìm vào bóng tối, chỉ còn đúng ánh trăng, bóng hình anh cũng trở nên mơ hồ.

Lương Nghiên rụt đầu lại, lùi về sau, khuỷu tay cọ vào tủ lạnh.

Đó chỉ là một âm thanh cực nhỏ, thậm chí còn không bằng tiếng một con chuột rúc rích, thế mà cô lại bị tìm ra ngay lập tức.

Cánh tay người đàn ông khá cục súc, vừa hay nắm trúng bả vai phải đang bị thương của cô.

Lương Nghiên đau đến run người, gần như không còn khả năng phản kích. Cả cơ thể cô bị ấn xuống đất, đôi chân bị người đàn ông dùng hai bắp đùi đè chặt.

Cánh tay phải của cô run rẩy nhưng đầu óc thì rất tỉnh táo. Cô cố nhịn đau không kêu lên. Ai ngờ đối phương còn không cho cô thở, một tay lập tức bịt miệng cô lại.

Lòng bàn tay của người đàn ông vừa thô vừa cứng, nóng đến bỏng người, còn cánh môi Lương Nghiên lại non tơ mềm mại, khóe miệng còn có vết thương, người chịu khổ dĩ nhiên là cô.

Con đầu cơ thể làm bùng lên ngọn lửa giận dữ. Lương Nghiên cạy sạch kiên nhẫn, lấy bàn tay trái duy nhất động đậy được bấu cánh tay anh không chút nề tình.

Nhưng vừa bấu, cô đã nhận ra mình sai lầm, da thịt người này không phải rắn bình thường.

Anh còn chẳng buồn hăm hừ lấy một tiếng, chỉ hơi sững người, cúi đầu xuống nhìn kỹ từng đường nét trên khuôn mặt cô trong bóng tối.

Mảnh trắng cô đơn kia đã bị bệ bếp hút sạch, nơi này hoàn toàn là điểm mù, tối như hũ nút, không thể nhìn rõ mặt người. Rồi anh bất ngờ buông vai phải của cô ra, lấy tay sờ đầu cô một lượt, đổi lại một cái bấu thô bạo hơn nữa từ phía Lương Nghiên, nhưng vẫn bị anh thờ ơ tảng lờ.

Sờ đầu xong, anh mới chắc chắn cô là ai. Trong căn nhà này tổng cộng có năm cô gái, chỉ mình cô để tóc ngắn.

Anh cúi xuống, phủ phục bên tai Lương Nghiên: “Tôi buông tay, còn cô im miệng, hm?”.

Hơi thở nóng hổi của người đàn ông cuộn theo mùi thuốc lá thoang thoảng, vài âm lọt vào tai, Lương Nghiên bèn đẩy đầu anh ra.

Anh lập tức bắt lấy bàn tay phải linh hoạt của cô, một lần nữa sát lại, vẫn ra lệnh bằng chất giọng khàn: “Gật đầu đi”.

Kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, Lương Nghiên đành nghe lời.

Cô vừa gật đầu, đối phương đã thật sự buông tay, cũng tha cho đôi chân của cô. Lương Nghiên được giải thoát khỏi chèn ép, nhưng chưa thể bò dậy ngay được. Cô vai đau, chân đau, miệng đau. Khoảng hai giây sau, cô mới dựa vào tủ lạnh để ngồi dậy, nhìn thấy người đàn ông bên cạnh mình đứng dậy.

Lương Nghiên xoa xoa khóe miệng rồi đứng dậy theo, nhìn thẳng anh giữa bóng tối.

Anh cao hơn cô nửa cái đầu. Lương Nghiên ngược lên mượn ánh trăng để nhìn, khuôn mặt anh vẫn chưa thể sắc nét nhưng đủ khiến cô nhận ra đây là ai.

Tình huống kinh hồn bạt vía trong nhà vệ sinh đêm qua, cơn đau thảm thương trong nhà bếp đêm nay, chuyện nào cũng xứng đáng được đưa vào Tuyển tập truyện ma lúc nửa đêm, trở thành bóng ma tâm lý lúc nửa đêm của cô.

Cũng may, cô không ra về tay không.

“A Son?” Lương Nghiên khẽ gọi cái tên này.

Anh là A Son sao?

Không, anh là Thẩm Phùng Nam.

Nhưng thật ra cũng chẳng có gì khác biệt. Anh đã quen với cái tên này rồi, thậm chí còn vô thức đáp lại.

Nhưng Lương Nghiên thì vốn không cần anh trả lời. Cô quay người, bước một bước rộng về phía sau, nhanh chóng lần tìm chiếc đèn pin trên kệ bếp.

Khi đối phương đuổi tới nơi, cô đã bật đèn lên, rọi thẳng vào mắt anh.

“Đứng yên.” Cô học anh, ra giọng lạnh lùng.

Thẩm Phùng Nam nghiêng đầu né tránh chùm sáng gắt, khi nhìn lại thì trong tay cô đã có thêm một tập tài liệu.

Anh lần sờ túi quần lao động của mình, chỉ còn đúng chiếc di động.

Lương Nghiên nhanh chóng chuyển hướng đèn pin, rọi xuống tập giấy trong tay.

Nhưng cô chỉ kịp nhìn qua, anh rất lẹ lại khòe, nắm chặt lấy cổ tay cô, gạt đèn pin về.

Thẩm Phùng Nam tắt đèn đi, rồi tiếp tục gạt lại thứ trong tay Lương Nghiên. Cô không bỏ, họ mỗi người nắm một nửa.

Bên ngoài bỗng nhiên có tiếng động, hai người đồng thời dừng lại, không ai động đậy nữa.

Một lát sau, trong nhà vệ sinh vang lên tiếng xả bồn cầu, không lâu nữa thì yên tĩnh trở lại.

Lúc này, Lương Nghiên buông tay ra trước.

“Tôi nhìn thấy rồi.” Mặc dù chỉ nhìn qua rất nhanh, nhưng cô nhận ra đó là gì, một sập toàn hóa đơn chứng từ.

Giọng cô khề đến khó nghe, Thẩm Phùng Nam hơi ngừng lại rồi nhét tập hóa đơn vào trong túi.

“Anh là cảnh sát à?”

“Không phải.”

“Phóng viên?”

“Không.”

Trong bóng tối, họ đè thấp giọng một người hỏi một người trả lời, không nhìn thấy biểu cảm của nhau, không nghe ra ngữ khí, không phân biệt được thật giả.

Lương Nghiên không hỏi nữa.

Cô quay người tới bên cạnh tủ lạnh tìm kiếm.

Thẩm Phùng Nam thấy cô ngồi sụp xuống lần sờ gì đó, bóng lưng đen thui lúi, lạnh lẽo như con chuột. Anh bật đèn lên, chiếu về góc đó, lập tức khung cảnh sáng bừng. Lương Nghiên nhìn ngay thấy chiếc bánh bao cháy trong góc. Cô nhặt lên, phui phui bụi, xé lớp vỏ bên ngoài xuống rồi cắn một miếng, ngồi xôm bên cạnh thùng rác, từ từ nhai.

Cô hơi gầy, vóc người 1 mét 67 ngồi đó cũng không chiếm quá nhiều không gian. Mái tóc ngắn cùn tới tai, chiếc áo phông rộng thùng thình, đôi chân trắng đi trần giẫm thẳng xuống nền gạch.

Không nhìn mặt thì ai nghĩ đó là con gái chứ?

Ăn được hai miếng, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, chỉ ra cửa rồi lại cầm cúi ăn tiếp.

Thẩm Phùng Nam quan sát một lúc, bước qua, tìm được một thứ trong túi quần.

Lương Nghiên nhìn qua, trời ơi, là một cái xúc xích!

Phải biết rằng, chỉ cần từng lần lộn ở nơi quái quỷ này, xúc xích sẽ nghiễm nhiên trở thành món ăn “có thịt” cao cấp và đầy dinh dưỡng.

Cô ngớ ngàng nhìn túi quần của anh.

Có lẽ biểu cảm tham lam trong ánh mắt Lương Nghiên quá lộ liễu, Thẩm Phùng Nam chỉ ném xúc xích cho cô rồi tắt đèn pin, đi mất.

Lương Nghiên ăn xúc xích với bánh bao, gặm không sót một mẩu, rồi rót thêm một bát nước đổ vào bụng. Coi như đã no, cô chuồn về thay bộ đồ ngủ rồi thiếp đi.

Sáng hôm sau, Lương Nghiên bị Triệu Yên Tích đánh thức, phát hiện tất cả mọi người đều đã dậy rồi.

“Cậu đỡ hơn chút nào chưa?” Triệu Yên Tích nhìn khỏe miệng cô, dè dặt hỏi: “Rửa mặt xong, mình bôi thuốc cho cậu nhé?”.

Lương Nghiên không đoái hoài tới cô ấy, đứng dậy thay quần áo.

Triệu Yên Tích có chút hụt hẫng, cũng đi về phía túi xách lấy đồ.

Lương Nghiên mặc quần xong, quay lại thấy Triệu Yên Tích đang quay lưng mặc áo lót.

Cơ thể của các cô gái trẻ đều đẹp, trắng trẻo nõn nà, vai gọn eo thon...

Triệu Yên Tích cài khuy rồi cúi xuống cầm chiếc áo phông rộng dưới chiếu lên. Khi cô ấy đứng dậy, vết sẹo màu đỏ trên cánh tay phải rất rõ nét.

Lương Nghiên quay đi.

Chuyện đánh nhau hôm qua cô không quan tâm phần sau. Lúc ăn sáng mới biết gã béo không còn ở đó nữa. Tối buổi trưa có tin đồn xuất hiện, cô mới hay nhóm trưởng đã sắp xếp thay Trần Cừ tới.

Chuyện trong nhóm có đánh nhau ảnh hưởng rất nghiêm trọng, nhóm trưởng đặc biệt mới chủ nhiệm tới nói chuyện với Lương Nghiên.

Lương Nghiên đã sớm lĩnh giáo khả năng mồm mép của họ, nên kiểu nói chuyện bây giờ chẳng là gì. Cô nghe tai trái ra tai phải, hoàn toàn không để vào đầu.

Chủ nhiệm đi rồi, đến lượt mọi người trong nhóm trò chuyện với cô, lần lượt dạy cô. Đây là hình phạt tăng tiết.

Buổi sáng, đầu hơi giăng một tiếng, nghỉ vài phút, Trần Cừ lại mang sách bút vào trong phòng ngủ. Mọi người ở ngoài vẫn đang chơi trò chơi.

Triệu Yên Tích bồn chồn không yên, chỉ lo Lương Nghiên lại đánh nhau với Trần Cừ.

Quả nhiên, chưa đầy mười lăm phút, bên trong đã vang lên tiếng cãi vã.

Trần Cừ tức giận ném cuốn sổ, chỉ tay vào mặt Lương Nghiên: “Cô có bệnh đấy, cô biết không? Yên Tích là bạn gái tôi, chứ có phải người yêu của cô đâu, cô có tư cách gì can thiệp tới chuyện của chúng tôi? Cô dựa vào đâu cứ thế lôi cô ấy đi? Mấy chuyện của cô tôi biết cả rồi, bản thân cô số phận đen đui liên quan gì đến người khác. Cả những suy nghĩ bi ối của cô tôi cũng nhìn ra nữa. Cô thấy cô ấy ngốc nghếch, dễ mềm lòng, dễ lừa gạt chứ gì. Từ nhỏ tới lớn cô cứ bám víu lấy cô ấy như phao cứu sinh. Cô biến thái. Cô ấy không phải người nhà của cô, không phải người yêu của cô. Cô nên đi khám lại đầu óc đi. Tôi cực kỳ hối hận lúc trước để cô ấy đi tìm cô! Tôi phải bảo cô ấy cắt đứt với cô mới phải!”.

Anh ta nói một hồi, tái mặt chửi mắng: “Cô đáng đời lắm, cô có bệnh mà! Cô mắc bệnh thần kinh, loại người như cô...”.

“Trần Cừ!”

Triệu Yên Tích lao vào, hai mắt ửng đỏ, đẩy anh ta ra sau: “Anh rút ra ngoài đi!”.

~Hết chương 03~

*Lại mới nghe đồn nữ chính hồi nhỏ từng bị người nhà quấy rối. Sao hai người này khổ quá vậy :(

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Lương Nghiên ngồi trên chiếu, Triệu Yên Tích vội vàng lao qua: “Không phải như vậy đâu, Lương Nghiên. Cậu đừng nghe anh ấy nói lung tung, cậu rất tốt”.

Lương Nghiên ngồi im, cũng không lên tiếng. Triệu Yên Tích thì sốt sắng gần như bật khóc: “Cậu đừng nghe những lời đó, cậu quên hết chúng đi, không phải vậy đâu...”.

Rồi cô ấy lại quay đầu hét lên với Trần Cừ: “Anh ra ngoài đi!”.

Trần Cừ thấy cô ấy như vậy, tỏ ra rất ngỡ ngàng: “Yên Tích?”.

Yên Tích nổi con thịnh nộ: “Tôi bảo anh ra ngoài!”.

Trần Cừ đã có khi nào thấy cô ấy giận dữ như vậy đâu, nhất thời sững sờ rồi liên tục gật đầu: “Được được được, anh ra ngoài...”.

Trần Cừ lùi ra cửa, đẩy đám người đang hóng hớt ra: “Đừng xem nữa, đừng xem nữa”.

Anh ta gơ tay khép cửa lại, hình ảnh cuối cùng nhìn thấy là Triệu Yên Tích ôm chặt lấy Lương Nghiên.

“Cậu không được nghĩ mấy chuyện đó.”

Triệu Yên Tích nắm chặt tay Lương Nghiên, giải thích đi giải thích lại: “Trần Cừ nói không đúng câu nào cả, cậu đừng tin, cũng đừng buồn. Minh chơi với cậu là mình tình nguyện”.

Lương Nghiên vẫn chỉ lặng im, khiến Triệu Yên Tích càng hoang mang.

“Lương Nghiên, cậu nói gì với mình đi.”

Giọng cô ấy nghèn nghẹn, xem ra khóc thật rồi.

“Nước mũi dính vào áo tôi rồi.”

Trên đỉnh đầu vọng xuống một câu nói. Cô ấy ngẩng đầu lên, ngần ngừ nhìn Lương Nghiên một lúc: “Cậu không sao chứ?”.

“Tôi có thể có chuyện gì?”

Lương Nghiên gạt tay cô ấy ra, đứng dậy tìm khăn giấy cho cô ấy: “Lau mặt đi”.

“Ồ.”

Triệu Yên Tích lập tức phì cười trong nước mắt. Lau mặt xong, không còn chút lệ nào nữa, chỉ còn chóp mũi ửng đỏ chưa tan.

Lương Nghiên thu dọn đồng hồ sách trên chiếc bàn nhỏ. Triệu Yên Tích ngồi bên cạnh thì thầm: “Chúng ta về đi”.

Lương Nghiên chợt dừng tay, quay đầu nhìn cô ấy.

Triệu Yên Tích mím môi: “Hai tuần nữa là cậu vào học rồi”.

Lương Nghiên nhìn cô ấy một lát rồi nói: “Thế còn Trần Cừ thì sao?”.

Triệu Yên Tích quay đi: “Mặc kệ anh ta”.

Lương Nghiên nhìn cô ấy: “Chẳng phải cậu... rất thích anh ta sao?”.

Triệu Yên Tích cắn môi, cúi đầu nói: “Bây giờ không còn thích đến mức ấy nữa”.

“Gi cơ?”

“Chỉ cần nghĩ tới chuyện anh ta nói mấy lời đó với cậu là mình lại không thích anh ta nữa.” Trong lời nói của Triệu Yên Tích vẫn còn đâu đây con giận dữ, càng nghĩ cô ấy càng thất vọng về Trần Cừ. Cô ấy nhớ lại lúc trước, Trần Cừ hỏi cô ấy chuyện của Lương Nghiên. Lúc đó thái độ của anh ta rất tốt, nên cô ấy dộc lòng kể hết. Vậy mà bây giờ lại đổ đôn thế này, làm sao cô ấy ngờ được, anh ta lại mang tất cả những chuyện đó ra để công kích Lương Nghiên. Những chuyện đến nhắc cô ấy còn không dám, vậy mà Trần Cừ lại dùng những lời khó nghe như thế để chửi mắng.

Anh ta chưa từng trải qua, có tư cách gì để chửi bới Lương Nghiên?

Triệu Yên Tích nhăn mặt, tìm thất lại từng con đau nhói.

Lương Nghiên không hiểu, cô cảm thấy hơi kỳ lạ: “Nhưng có thể dùng một cái là thích, dùng một cái lại không thích à?”.

“Dĩ nhiên.”

Lương Nghiên: “...”.

“Cậu chưa thích ai bao giờ, cậu không hiểu đâu.”

“...”

Thôi được rồi, Lương Nghiên đích thực chẳng hiểu.

Còn cô Triệu, người đã có hai đời bạn trai thì kinh nghiệm đầy mình.

Sự thích thú khi tuổi đời còn non nớt sẽ khiến ta khoa trương vô hạn điều tốt đẹp, cũng đồng thời phóng đại vô hạn cái xấu của đối phương. Cho dù chỉ là một chút cũng có thể gây ra con chấn động nhưng núi sạt tuyết lở.

Triệu Yên Tích thích anh bạn trai mới tình đầu là vì một hôm nào đó anh ta tốt bụng đưa cô ấy về nhà, và chia tay cũng chỉ vì phát hiện anh ta ba ngày liền không thay tất.

Cô ấy là vậy, khi nhập tâm thì có thể bất chấp tất cả, nhưng rút lui cũng chỉ là chuyện trong khoảnh khắc.

Trong lúc Lương Nghiên im lặng, Triệu Yên Tích hít một hơi rồi nói: “Chúng ta về đi”.

“Cậu không kiếm tiền nữa à?”

Triệu Yên Tích hạ thấp giọng: “Mình không muốn kiếm tiền nữa, cũng không muốn nghe anh ta chửi mắng cậu. Chúng ta không ở chung với anh ta nữa, cứ để anh ta kiếm cho đã đi. Chúng ta về, còn khỏi cách kiếm tiền”.

Lương Nghiên nhìn cô ấy, bật cười: “Sao cậu nói cứ như chúng ta thích đi là đi ngay được vậy?”.

“Hả?” Triệu Yên Tích tròn tròn mắt: “Không phải ư?”.

“Cậu nói xem?”

Triệu Yên Tích đẩy cô: “Cậu đừng trêu mình, mình biết cậu lợi hại lắm mà”.

“Thế hả?”

Lương Nghiên khẽ cười, thoải mái vờn vai một cái, không ngờ vui hóa quá bị, làm đau bà vai.

“Sao thế?” Triệu Yên Tích ghé sát lại: “Có phải vẫn là vết thương hôm qua không?”.

Lương Nghiên không lên tiếng, Triệu Yên Tích bò lên đầu giường, lặn mò tìm ra một lọ dầu hoa dầu hoa đào nhỏ. Vừa mở ra, Lương Nghiên đã chau mày.

“Đậy vào, đậy vào.”

Triệu Yên Tích không nghe, ngã vào người cô: “Nào, để mình bôi cho cậu”.

“Tôi muốn nôn rồi.”

“Banh cô áo ra nào, mau.”

“Triệu Yên Tích, cậu học thói xấu rồi.”

“Cậu nghiêm túc chút đi.” Triệu Yên Tích vừa xoa cho cô vừa lo lắng: “Cậu mà còn suy nghĩ vớ vẩn, cẩn thận ế đó”.

“Cậu làm việc này, nói câu ấy mà không đỏ mặt à?”

“Lương Nghiên!” Triệu Yên Tích quả mắng: “Có giỏi thì ghẹo đàn ông đi”. Lương Nghiên lờm nguyt.

“Được, nói nghiêm túc.” Lương Nghiên hạ thấp giọng: “Cứ bình thường như trước với Trần Cừ, biết đóng kịch không?”.

Triệu Yên Tích ngẩn người rồi ngoan ngoãn gật đầu: “Ừm”.

Gật đầu dĩ nhiên đơn giản, nhưng để thực hiện được lại không hề dễ dàng. Khi gặp Trần Cừ, Triệu Yên Tích luôn cảm thấy gượng gạo, đứng hay ngồi đều không đúng, lúc nào cũng nhớ tới dáng vẻ lúc anh ta nhe nanh múa vuốt chửi Lương Nghiên bị bệnh.

Cô ấy phải hết sức nhẫn nhịn mới không nổi nóng, miễn cưỡng nói vài câu ôn hòa để xuề xòa qua chuyện này, có điều ánh mắt mọi người trong nhà nhìn

Lương Nghiên bắt đầu kỳ lạ hơn.

Có điều, cô chẳng hề để tâm.

Buổi chiều, hình phạt tăng tiết của Lương Nghiên vẫn còn tiếp tục, lần này là đầu hói và cô gái mặt tròn tới giao lưu với cô.

Buổi sáng đầu hói đã giảng một bài, bây giờ thay Trần Cừ lên lớp. Hắn nói nhiều, nói miết mà không thấy mệt sức. Lương Nghiên nghe mãi nghe mãi, chỉ chực ngủ gật, còn hắn thì vẫn hết sức hưng phấn, chỉ vào sách vẽ trọng điểm cho cô: “Cô xem, câu này nói thế nào nhỉ, người thành công phải... Câu này nữa, chỗ này muốn nói, đầu thế kỷ 21 quốc gia đã phát triển ngành này rất tốt rồi. Cô xem, bài này nói...”

Bô lô ba la, bô lô ba la... ồn ào quá mức.

Lương Nghiên nhìn đỉnh đầu trọc hều của hắn, ngẫm nghĩ: Người ta muốn trọc đến mức này cũng không dễ đâu, ăn vừng đen liệu có mọc ra được chút nào không?

Khó khăn lắm mới lết qua được một tiếng, Lương Nghiên thờ phào.

Sau đó đến lượt cô gái mặt tròn.

Cô ấy năm nay hai tư, hai lăm tuổi, tốt hơn đầu hói nhiều, giọng cũng nhẹ nhàng, âm sắc đẹp. Cứ giảng một đoạn, cô ấy lại dừng lại nói chuyện với cô một lúc, nói đùa mấy câu. Quan trọng là cô ấy rất xinh, tóc đen láy, nhìn rất thoải mái. Lúc nào gần ngủ gật, Lương Nghiên lại nhìn cô ấy một cái, thầm nghĩ: Chắc chắn cô này ăn không ít vừng đen, lúc nào về phải làm cho Triệu Yên Tích một mẻ, nhuộm lại cái đầu vàng hoe của cậu ấy.

Lúc sắp kết thúc, cô gái mặt tròn nói lời sau cuối: “Nói tới đây thôi, hôm nay cô nghe nhiều rồi, cũng mệt ha”.

Lương Nghiên nói: “Cũng tạm”.

Cô ấy cười: “Tôi hiểu mà, mệt lắm. Lúc đến đây tôi cũng vậy, nghe mà đau đầu chết đi được”.

“Thế à?”

“Ừm, ngày mai còn buổi học, tối nay cô nghỉ ngơi thoải mái đi, nếu không gục đấy.”

Lương Nghiên gật đầu rồi ngừng lại, hỏi: “Ngày mai ai giảng cho tôi vậy?”.

“Ngày mai hả...”

Cô gái mặt tròn lật sổ ghi chép: “Tiểu Chương và anh A Sơn”.

Lương Nghiên “ồ” lên một tiếng rồi nói: “Tiểu Chương thì tôi biết, còn anh A Sơn thì thế nào?”.

“Anh ấy hả, rất tốt.”

“Thế ư?” Lương Nghiên âm thầm thăm dò: “Anh ấy đến đây bao lâu rồi, học có tốt không?”. “Anh ấy tới đây khá lâu rồi, vài mấy tháng đấy. Lúc đó còn chưa có tôi. Mặc dù trông anh ấy khá khó gần, không nói nhiều nhưng chủ nhiệm đối xử với anh ấy khá tốt, chắc là không tệ đâu. Anh ấy còn từng làm việc giúp giám đốc cũ. Cô yên tâm, anh ấy nhất định giảng rất hay.”

“Cô chắc chứ?”

Lương Nghiên có phần hoài nghi: “Giọng anh ấy...”.

“À, giọng anh ấy đúng là không hay, nhưng không ảnh hưởng, nghe quen rồi vẫn cảm thấy khá hay, hơi khàn, khá quyến rũ đấy chứ.”

“...”

Cô gái mặt tròn bỗng nhiên sát lại gần: “Này, cô có phát hiện không, anh ấy cũng khá đẹp trai...”.

Hả?

Nói tới đây, cô ấy bỗng trở nên phấn khích: “Mũi cao này, mắt cũng đẹp. Tiểu Chương nói mắt anh ấy có một màu đen rất sâu. Tôi chưa thấy ai một mí mà đẹp vậy đấy. Có điều anh ấy hơi lớn tuổi, hình như ba mươi ba, ba mươi tư tuổi rồi”.

Vừa nhìn thấy biểu cảm có phần đáng tiếc đó, Lương Nghiên hiểu hay, chẳng trách cô ấy nghe ra sự quyến rũ.

Thì ra là hiệu ứng “say sóng”.

Cô gái mặt tròn vẫn nói tiếp: “Nhưng nghe nói anh ấy vẫn chưa kết hôn, chỉ không biết đã có đối tượng chưa thôi”.

“...”

Lương Nghiên không có hứng cùng cô ấy thảo luận tâm sự thiếu nữ bèn đáp qua loa rồi chấm dứt đoạn hội thoại.

Sau khi tiết học buổi chiều kết thúc, Lương Nghiên và cô gái mặt tròn cùng đi ra ngoài. Đám người kia lại đang ngồi trong phòng khách chơi bài. Lương Nghiên liếc nhìn, A Sơn kia không có mặt. Tối tận bữa tối, anh mới xuất hiện.

Bữa tối vẫn tẻ nhạt như mọi ngày, cơm và hai món rau, khoai tây và cà tím. Lương Nghiên có bài học đắt giá ngày hôm qua nên rất để ý chuyện ăn uống. Dù không ngon, cô cũng xới đầy một bát, no bụng mới ngủ qua đêm được.

Hôm sau, Triệu Yên Tích bị đưa ra ngoài làm quen việc móc nối, Lương Nghiên ở nhà tiếp tục nghe giảng.

Khi Tiểu Chương giảng xong đã hơn mười giờ.

Lúc Thẩm Phùng Nam bước vào, Lương Nghiên đang nằm bò ra chiếu bóp vai. Thấy anh vào, cô lập tức ngồi nghiêm chỉnh.

Thẩm Phùng Nam ngồi xuống.

Họ cách nhau một chiếc bàn nhỏ.

Có lẽ vì những lời của cô gái mặt tròn, lần này Lương Nghiên lại quan sát anh thật tỉ mỉ.

Cô không có quá nhiều khái niệm về diện mạo của đàn ông, chẳng biết nhận xét mắt mũi mồm miệng một lượt. Nhìn qua, cô chỉ có một ấn tượng hoàn chỉnh: Trông giống người tốt, khá đứng đắn.

Lương Nghiên cúi đầu, cầm bút bi viết một hàng chữ lên lòng bàn tay: Bên ngoài có ai nghe không?

Cô xòe tay lên mặt bàn cho anh xem. Thẩm Phùng Nam nhìn xong bèn đẩy ra, đặt sách bút lên bàn: “Không có”.

Lương Nghiên liếc nhìn: “Anh định giảng thật à?”.

“Nếu không thì sao?” Chất giọng khàn đặc vọng qua.

Lương Nghiên nhìn anh, Thẩm Phùng Nam ngẩng lên: “Một tiếng đồng hồ, lẽ nào cô cứ muốn ngồi ngắm tôi?”.

“Tôi nào muốn.” Lương Nghiên tỏ ra vô tội: “Tôi muốn ngủ cơ”.

Thấy anh nhú mày, Lương Nghiên bật cười rồi nói: “Nhưng mà, phải bàn chuyện chính đã”.

Thẩm Phùng Nam chưa từng thấy cô cười, bất thành linh sững sờ, chớp mắt lại cảm thấy nụ cười đó thật giáo hoạt.

Quả không sai...

Lương Nghiên ghé đầu về phía trước: “Chúng ta làm một giao dịch đi, anh Sơn”.

Nói xong thấy đối phương mặt biến sắc, cô ngẫm nghĩ giây lát rồi sửa lại: “Chú Sơn?”.

~Hết chương 04~

*** Mai đi đón thành viên mới trong nhà, mình nghỉ một buổi, bù chương ngày mai trước ^^

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Hai ngày tới đừng gây chuyện

Lương Nghiên chú ý sắc mặt của Thẩm Phùng Nam, phát hiện không có gì đổi khác, vẫn khó coi như vậy.

Lương Nghiên dứt khoát mặc kệ, nói vào chuyện chính: “Chuyện tối đó, tôi giúp anh giữ bí mật”.

Cô chỉ nói một câu, Thẩm Phùng Nam đã nhìn ra hết mọi sự giáo hoạt trong ánh mắt cô. Đây nào phải giao dịch, đây là uy hiếp.

Anh không lên tiếng, im lặng đợi cô ra điều kiện.

Lương Nghiên nói: “Anh hãy thả tôi và Yên Tích đi”.

Thẩm Phùng Nam trả lời: “Tôi không có nhiều quyền hành đến thế”.

“Không cần có quyền. Chỉ cần đưa chúng tôi ra ngoài, rồi nhắm một mắt, mở một mắt. Vậy là được.”

“Không làm được.”

“Làm sao có thể?” Lương Nghiên nói: “Họ rất tin tưởng anh mà, chú Sơn”.

Thẩm Phùng Nam lên tiếng: “Đừng gọi linh tinh”.

“Ồ.”

Lương Nghiên im lặng, đợi câu trả lời của anh.

Ngừng một lát, Thẩm Phùng Nam nói: “Hai ngày nay thì không được”.

“Vậy khi nào?”

“Thứ Sáu.”

“Thứ Sáu được ra ngoài ư?”

“Ừm.”

Lương Nghiên gật đầu: “Được, thứ Sáu”.

Thẩm Phùng Nam liếc nhìn cô rồi nói: “Hai ngày tới đừng gây chuyện”.

Lương Nghiên nói: “Tôi gây chuyện khi nào?”.

Thẩm Phùng Nam lạnh lùng phá tan vẻ mặt vô tội của cô: “Leo cửa sổ, bỏ trốn, ăn vụng, đánh nhau”.

Lương Nghiên phản đối một chuyện: “Đánh nhau không tính, hấn đáng đời”.

Cô vênh cổ lên cãi. Thẩm Phùng Nam cảm thấy dường như chỉ trong một giây cô đã trở về cái ngày đánh nhau hôm đó, rõ ràng mang một khuôn mặt nữ tính ôn hòa, vậy mà ánh mắt lại rất lạnh và đầy mạnh mẽ.

Thẩm Phùng Nam nói: “Ừm, đáng đánh”.

Lương Nghiên khựng lại, nhìn anh có phần hơi kinh ngạc. Thẩm Phùng Nam không thể hiện biểu cảm gì, ánh mắt cũng nhạt nhòa.

Có vài giây họ không nói gì. Ngừng một lát, Lương Nghiên quay mặt đi.

“Hai hôm tới tôi sẽ không gây chuyện đâu.”

Nghe được lời cô nói, Thẩm Phùng Nam gật đầu: “Ừm”.

Nói xong chuyện này cũng chỉ được vài phút trôi qua.

Lương Nghiên nhìn đồng sách trên bàn: “Anh định ở đây suốt một tiếng thật à?”.

“Ừm.”

“Vậy định làm gì?”

“Đọc sách.”

“Hà?”

“Giữa giờ học, trên gác sẽ có người đi xuống dạo một vòng, chưa biết trước sẽ đi lúc nào.” Giải thích xong, Thẩm Phùng Nam lật một trang sách, đẩy tới trước mặt cô: “Đọc đoạn đầu tiên”.

Thẩm Phùng Nam: “Vậy cô muốn học?”.

Ma mới thèm học.

Lương Nghiên nhìn những con chữ in nghiêng, bắt đầu đọc: “Từ khi cải cách mở cửa tới nay, kinh tế nước nhà đã đạt được thành tựu to lớn, các các doanh nghiệp và các tổ chức...”.

Chữ “doanh” trong doanh nghiệp còn in thành “khởi”.

Lương Nghiên đọc xong đoạn một, phát hiện có bảy từ sai, hơn cả đoạn văn dài chỉ có đúng một dấu chấm.

Đã in ra rồi lại không thể sửa, đúng là một ép chết mấy người mắc chứng OCD.

Lương Nghiên thở dài: “Trường các anh thiếu trách nhiệm với người học quá”. Vừa nhìn đã biết là giáo trình không chính thống, chẳng hiểu lừa bịp mọi người kiểu gì.

Thẩm Phùng Nam không đoái hoài, lại chỉ một đoạn khác.

Lương Nghiên đẩy sách ra: “Thà giảng bài còn hơn”.

Cô nhích mông ra sau, dựa đầu lên gối, lấy chân đạp lên người, nhắm mắt lại.

“Anh giảng đi, tôi nghe đây.”

“...”

Đến giờ phút cuối cùng, tiết học trở thành Lương Nghiên vừa nhắm mắt dưỡng thần vừa nghe Thẩm Phùng Nam đọc sách. Nghe xong một tiết, Lương Nghiên đã miễn dịch với chất giọng “vỡ chĩnh”. Quả đúng như cô bé mặt tròn nhận xét, quen rồi cũng cảm thấy không quá khó nghe.

Buổi học kết thúc, Lương Nghiên vẫn nhắm nghiền mắt.

Thẩm Phùng Nam cầm sách và bút lên, đi được vài bước lại quay lại.

Lương Nghiên cảm giác có thứ gì đó rơi xuống bụng rồi lăn ra. Cô mở mắt ra nhìn, bên chân rơi một quả trứng trà hiệu Xiangbalao.

Triệu Yên Tích cả một buổi sáng toàn ở ký túc xá khác giao lưu học tập. Hơn mười một giờ mới kết thúc, cô ấy đã chút có chút sốt ruột.

Qua ngày hôm qua, bây giờ ở bên cạnh Trần Cừ cô ấy cảm thấy rất không thoải mái, cộng thêm việc họ đã có ý bỏ đi nên khi làm những việc này, cô ấy cũng không còn đủ nhẫn nại như xưa.

Trên đường trở về, họ không hợp nhau, chốc chốc lại cãi cọ.

Buổi tối lúc giặt quần áo, Triệu Yên Tích len lút hỏi Lương Nghiên khi nào đi, cô ngạc nhiên: “Sao cậu sốt ruột vậy?”.

Triệu Yên Tích vừa vò tắt vừa rửa: “Bây giờ mình cảm thấy Trần Cừ thật phiền”.

“Sao thế?”

“Anh ta lại đi ghen với cậu.”

Lương Nghiên bật cười: “Vậy thì cứ để anh ta ghen đi”.

Triệu Yên Tích quay đầu nhìn cô: “Trời ơi, mình nói thật đấy. Khi nào vậy, mấy hôm nay đều không có cơ hội ra ngoài học”.

“Đợi đi.” Lương Nghiên nói: “Cậu cứ chuẩn bị tinh thần đi bất kỳ lúc nào”.

Triệu Yên Tích nói: “Vậy còn đồ của chúng ta?”.

“Bỏ luôn.”

“Hả?” Triệu Yên Tích làm mặt đau lòng: “Di động của chúng ta cộng lại cũng đáng mấy ngàn đấy”. Nhưng Lương Nghiên thẳng thừng đâm một nhát dao: “Hình như cậu đã quên cậu bỏ ra bốn ngàn tiền phí đầu vào”.

“...”

Triệu Yên Tích xì mặt.

Vài giây sau, cô ấy ném tắt đi, đứng bật dậy: “Mình sẽ đi tìm Trần Cừ!”.

“Này!” Lương Nghiên giữ cô ấy lại: “Thôi coi như phí ngu”.

“Mình xót lắm” Triệu Yên Tích nhìn cô: “Chúng ta chỉ ít cũng phải đòi lại di động, được không?”.

Lương Nghiên nói: “Thôi bỏ đi, đừng đánh rần động cỏ. Quay về lại kiếm tiền, mình không nuôi được cậu chắc?”.

Triệu Yên Tích mặc dù đau lòng nhưng nghĩ lại cũng do mình tự làm tự chịu, không còn gì để nói.

Ngày thứ hai, cả Lương Nghiên và Triệu Yên Tích đều không được sắp xếp ra ngoài. Từ sáng sớm Lương Nghiên đã phát hiện ra Trần Cừ biến mất, cả A Sơn kia cũng không thấy đâu.

Ăn sáng xong, hai cô gái trong phòng ra ngoài, sau đó lại có hai người đàn ông khác tới, chiều trong phòng ngủ cũng được thu lại. Lương Nghiên hóng chuyện từ cô gái mặt tròn, nghe nói có người mới tới.

Lương Nghiên lập tức hiểu ra, họ đang đóng kịch để đón ma mới. Chẳng biết lại có kẻ xúi quẩy nào tới chịu chết.

Ăn trưa xong, đầu hói phân công công việc cho mọi người. Có vài người ra ngoài mua hoa quả, những người còn lại đều ở nhà dọn dẹp.

Gần một tiếng đồng hồ sau, mọi việc cũng hòm hòm.

Lương Nghiên nhìn quanh, trong phòng khách bày một bàn trà nhỏ, trên bàn có hai chiếc đĩa, một đĩa cam và một đĩa lê. Chiếc sofa rách được trải đệm, y hệt ngày đầu tiên cô tới, chỉ là thay bằng một căn phòng khác mà thôi.

Đều là những cái bẫy.

Tất cả đã sẵn sàng. Đầu hói gọi tất cả đám đàn ông tới dặn dò: “Y như mọi lần. Nếu có dấu hiệu bỏ chạy thì hãm dọa nó, nhẹ tay một chút, chỉ ra về thôi. Bọn họ là vậy, bị dọa là sợ chết khiếp”.

Chẳng bao lâu sau, nhóm trưởng đã xuống, nhận một cuộc điện thoại rồi ra ngoài. Khi về nhà, sau lưng có ba người đàn ông đi theo, một trong số đó rất trẻ, vừa cao vừa gầy, mặt mũi trắng trẻo, mái tóc uốn xoắn nhuộm vàng, mặc áo phông trắng và chiếc quần ngắn màu cam, đeo chiếc ba lô du lịch đỏ chót.

Mọi người trong phòng vừa nhìn thấy đều ngây người.

Anh chàng tóc xoắn cũng ngẩn ra, dường như có hơi bất ngờ, nhưng chớp mắt đã cười vui vẻ chào hỏi mọi người: “Hello, xin chào cả nhà. Tôi là Trì Hiến, bạn của Trần Lâm, mọi người cứ gọi tôi là Tiểu Trì nhé”.

Mọi người hoàn hồn lại, nhiệt tình chào hỏi theo, rồi đón cậu ta vào.

Ngồi xuống nói chuyện một lát thì Trì Hiến hỏi vói về hơi kỳ lạ: “Sao Trần Lâm vẫn chưa về vậy? Để tôi gọi điện cho cô ấy”.

Anh ta lấy di động ra, lập tức có người ngăn cản: “Áy, hôm nay cô ấy bận, chắc là đang đi làm, nếu không sao lại bảo chúng tôi giúp cô ấy đón cậu chứ”. Vừa dứt lời, cô gái mặt tròn bước lên: “Ồi, vô điện thoại của cậu đẹp quá, cho tôi mượn nhé”.

“Hi, vừa nhìn là biết chị có mắt thẩm mỹ tốt. Em chọn mắt hai ngày đấy, chị cứ xem đi.” Trì Hiến đưa di động cho cô gái.

Lương Nghiên thầm mắng một câu trong bụng: Ngu ngốc.

Cô gái mặt tròn diễn theo đúng kịch bản: “Áy, di động của cậu còn ít pin quá. Hai chúng ta dùng cùng một loại, để tôi sạc giúp cậu”.

Trì Hiến cười hờ hai cái răng: “Được ạ, cảm ơn chị!”.

Lương Nghiên tiếp tục rửa thảm Ngu ngốc bình phương.

Một tiếng đồng hồ tiếp theo họ đều ngồi nói chuyện. Chứng kiến Trì Hiến khai tuốt tuần tuốt từ tuổi tác, quê quán, trường học, thậm chí là sở thích, Lương Nghiên đã thầm mắng cậu ta ngu ngốc tới N bình phương.

Còn “Trần Lâm” mà Trì Hiến nhắc đến thì mãi chẳng thấy xuất hiện. Tới tận chập tối, Trì Hiến mới có chút sốt ruột.

Lúc này, nhóm trưởng đưa di động cho cậu ta xem: “Trần Lâm gửi tới, nói tối nay cô ấy phải làm ca đêm, bảo chúng tôi giúp cô ấy chăm sóc cho cậu trước. Tối nay cậu nghỉ ở đây trước đi, hôm nay cũng mệt rồi”.

Trì Hiến cũng dễ nói chuyện, nghe vậy liền đáp: “Ồ, vậy thì làm phiền mọi người rồi”.

Nhóm trưởng nói: “Không sao. Chúng ta đều như người một nhà, có điều chỗ ở hơi chật hẹp, cậu đừng ngại là được”.

“Được.”

Nhóm trưởng dẫn dò đầu hói xong rồi rời đi.

Sau bữa tối, đàn ông ở ngoài phòng khách nói chuyện, đánh bài với Trì Hiến, còn phụ nữ vào cả phòng ngủ.

Cô gái mặt tròn nghịch di động của Trì Hiến: “Danh bạ của người này dài thật, chủ nhiệm rất thích như vậy”.

Lương Nghiên đang nghĩ chuyện khác, chỉ ngồi im. Triệu Yên Tích tò mò bò ra xem, hai cô gái vừa xem vừa bàn tán.

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng ồn ào.

Triệu Yên Tích sững người: “Có chuyện gì vậy?”.

Cô gái mặt tròn đồng tai lên nghe: “Chết rồi, người tóc xoắn đỏ hình như định đi!”.

Vừa dứt lời, bên ngoài đã đánh nhau, bỗng chốc trở nên hỗn loạn, tiếng mắng, tiếng chửi, tiếng hét, cái gì cũng có.

Triệu Yên Tích và cô gái mặt tròn chạy lạch bạch ra cửa, mở hé ra xem, vừa hóng vừa giải thích tại chỗ.

“Àiya, đánh nhau rồi!”

“Ày, không sao đâu, chỉ dọa cậu ta thôi. Mà tóc xoắn này hình như đánh đấm cũng không tệ.”

Lại một lúc trôi qua, hai cô nương tiếp tục “Á” thêm một tiếng.

Triệu Yên Tích nhắm mắt, đưa tay lên che mắt: “Ôi, tôi nhìn thấy máu rồi”.

Lương Nghiên đứng dậy, tới bên cửa nhìn, sắc mặt bỗng thay đổi.

Trong phòng khách, đầu hói đang giẫm tóc xoắn dưới đất, dẫm vào mặt: “Chạy này, còn chạy nữa hay không!”.

“Mày còn chạy nữa không!” Lại thêm một cú dẫm.

“Thằng này trâu thật.” Lại thêm một cú đá.

Những người vây xung quanh nét mặt phấn khích: “Đánh! Đánh chết nó! Dẫm vào mặt ấy!”.

Triệu Yên Tích và cô gái mặt tròn nhìn he hé, đến nỗi hoảng sợ.

“Điên thật rồi.”

Lương Nghiên gạt hai người đó ra, lao ra ngoài.

“Đánh hay lắm! Đánh chết nó!”

Giữa tiếng reo hò của mọi người, cú dẫm của đầu hói càng lúc càng hăng. Hắn dường như đã quên mất những lời dặn dò trước khi đi đón người mới, ngay sau khi bị Trì Hiến dẫm một cú vào mắt, hắn nổi trận lôi đình. Sự tình dần dần đổi vị, những người đàn ông khác cũng hưng phấn vô cùng.

Họ nhìn thấy tóc xoắn gãy giữa dưới cú dẫm của đầu hói, cũng nhìn thấy máu trên mặt cậu ta. Dưới bầu không khí này, hình như họ đã quên mất điều gì.

Đây đã không còn chỉ là “dọa dẫm” theo đúng kế hoạch nữa.

Khi đầu hói bị đẩy ra, Trì Hiến đã không còn mắng thành lời, máu mũi be bét, thanh âm nghẹn lại trong cổ họng. Cậu ta đau đớn rít lên.

Lương Nghiên cúi xuống kiểm tra tình hình của cậu ta. Đầu hói thì mất kiểm soát, lại tiến lên “chào hỏi” khuôn mặt của Trì Hiến. Lương Nghiên ngăn hắn lại, cánh tay phải hứng một cú dẫm của hắn.

Lương Nghiên lau máu trên mặt cho Trì Hiến.

Đầu hói lại chuyển sang đá: “Mày dám chạy này!”.

Cú đá đó không trúng Trì Hiến mà vào hết tay Lương Nghiên.

“Anh điên rồi à?” Lương Nghiên đau đớn rút tay lại. Đầu hói đi một đôi giày chạy cũ, dưới đế giày là một hàng đinh cao su, mu bàn tay Lương Nghiên xuất hiện hai lần máu.

Lương Nghiên hét lên: “Đánh chết cậu ta, anh sẽ phải ngồi tù!”.

~Hết chương 05~

Bạn đang đọc truyện *Tim Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Anh chỉ thấy tôi thích gây chuyện thôi mà

Đầu hói chợt run người.

Cô gái mặt tròn và Triệu Yên Tích cuối cùng cũng hiểu ra sự việc đã trở nên nghiêm trọng, bèn cùng nhau chạy ra khuyên nhủ.

“Đứng đây, đừng đánh nữa, đừng để có án mạng.”

“Đứng, chẳng phải chỉ hăm dọa cậu ta thôi sao, vậy là được rồi.”

Đầu hói như tỉnh lại, từ từ nhìn xuống tay mình.

Những người đàn ông khác nhìn kỹ Trì Hiến rồi cũng hơi sững người.

Hình như... Hình như đúng là hơi quá rồi.

Lương Nghiên gọi Triệu Yên Tích qua giúp đỡ. Họ nhanh chóng đỡ Trì Hiến vào phòng. Lương Nghiên kiểm tra vết thương của Trì Hiến, ra ngoài nói với đầu hói rằng phải đưa tới bệnh viện xử lý.

Đầu hói lập tức phản đối: “Không được đưa tới bệnh viện!”

Mấy người đàn ông lúc này cũng đã biết nặng nhẹ, bèn phụ họa theo: “Đứng đây, đừng đưa đi bệnh viện.”

Lương Nghiên nói: “Vậy thì mua thuốc.”

“Được, được, bây giờ chúng tôi đi mua ngay.”

Trong phòng ngủ, Triệu Yên Tích giúp Trì Hiến lau mặt. Thấy Lương Nghiên đi vào, cô ấy bèn đưa khăn mặt cho cô: “Toàn là máu thôi, mình choáng váng.”

Lương Nghiên làm nốt, lau sạch sẽ khuôn mặt của Trì Hiến.

Trong khoảng thời gian ấy, Trì Hiến cứ co rụt người lại, run như cây sậy.

“Không sao rồi.” Lương Nghiên lên tiếng: “Cậu mở mắt ra chút đi.”

Nghe xong, mí mắt Trì Hiến khẽ động đậy. Lương Nghiên lấy khăn lau đôi mắt sưng vù của cậu ta.

Cô quay đầu vào khăn trong chậu, cô gái mặt tròn bỗng chọc chọc vào người cô.

Lương Nghiên ngẩng đầu, cô gái mặt tròn chỉ vào Trì Hiến, nói bằng khẩu hình miệng: “... Khóc rồi.”

Lương Nghiên liếc nhìn, từ đôi mắt thâm quầng như gấu trúc đó quả thật lệ đang chảy ra.

Ban đầu Trì Hiến còn khóc trong im lặng, về sau thì càng lúc càng đau thương.

Triệu Yên Tích và cô gái mặt tròn thấy cậu ta co rụt người lại rung rức khóc, nhất thời không dám lên tiếng.

Lương Nghiên rõ ràng không biết an ủi người khác, nhìn cậu ta một lúc lâu cũng chỉ nói được một câu: “Khóc chẳng phải sẽ càng đau hơn sao?”

Cô đưa khăn mặt cho cậu ta lau, khi lùi lại thì Trì Hiến bỗng giữ lấy cổ tay cô.

Lương Nghiên nhú mày, thấy Trì Hiến vừa khóc vừa nói: “Vì sao cô ấy lại lừa tôi? Cô ấy là một cô gái tốt như thế, xinh xắn như thế, trong sáng như thế, đáng yêu như thế...”

“...”

Lương Nghiên cầm nín gạt tay cậu ta ra: “Cậu thông minh lên chút đi”.

Vốn chẳng có cô gái bé nhỏ nào, đó chẳng qua là một người phụ nữ ba mươi tuổi đóng giả, lên mạng nói chuyện với cậu ta, giờ trò tình yêu online để lừa phỉnh mà thôi. Tám rưỡi, thuốc đã được mang về.

Lương Nghiên bôi thuốc nước cho Trì Hiến, cậu ta không còn khóc rưng rức, cũng không còn co rúm người lại nữa, chỉ yên lặng nằm đó, khuôn mặt vô cảm của một người vừa mới “thất tình”.

Lương Nghiên chẳng buồn hỏi han cậu ta, ngược lại cô gái mặt tròn và Triệu Yên Tích thì cảm thấy cậu ta quá đáng thương, bèn ngồi xuống an ủi đôi ba câu.

Vừa an ủi đã lại khiến Trì Hiến khóc nức lên.

Lương Nghiên nghe phát đau đầu, đứng dậy đi vào nhà vệ sinh giặt quần áo.

Lúc sắp giặt xong thì có một người bước vào.

Lương Nghiên nhìn anh rồi cúi đầu vắt khô tất, cầm chậu mang lên bồn rửa mặt hứng nước.

Thẩm Phùng Nam đi tới.

“Anh muốn đi vệ sinh à?” Lương Nghiên nói: “Vây tôi ra ngoài một lát”.

Cô định đi ra ngoài, cánh tay bỗng bị Thẩm Phùng Nam giữ chặt.

Anh cúi đầu nhìn những vằn máu còn rõ mồn một trên tay cô.

“Hôm nay lại làm gì rồi?”

Chất giọng trầm khàn bị tiếng nước chảy che lấp, không quá rõ ràng, nhưng Lương Nghiên vẫn nghe rõ.

Cô nói: “Anh biết rồi còn hỏi làm gì?”.

“Cô có muốn đi nữa hay không?”

Lương Nghiên đột ngột dừng lại. Hai giây sau, cô rút tay lại, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh cảm thấy tôi lại gây rắc rối rồi phải không?”.

Thẩm Phùng Nam trả lời: “Điều này rất rõ ràng”.

“Phải, tôi lại gây chuyện rồi.”

Lần đầu tiên Lương Nghiên cảm thấy ánh mắt bình thản của người đàn ông này lạnh nhạt tới mức khiến người ta giận dữ.

“Anh có tin không, cậu ta thật sự sẽ bị đánh chết.” Cô nói: “Họ mất kiểm soát rồi, điên rồi. Họ không biết mình đang làm gì, người đó... anh không biết đâu, người bị đánh đó nhất định nghĩ rằng mình sắp chết rồi, mà anh cũng đâu có hiểu cảm giác chờ đợi cái chết”.

Cô nhìn anh, nói có phần khiêu khích: “Anh chỉ thấy tôi thích gây chuyện thôi mà”.

Cô tắt vòi nước đi, lại giặt quần áo thêm một lượt rồi ra ngoài.

Trước khi đi, cô ném lại một câu: “Bớt lấy chuyện ấy ra quần tôi đi, khỏi cần anh giúp nữa”.

Trần Cừ ra ngoài một ngày, trở về cũng chẳng quan tâm chuyện xảy ra trong nhà, chỉ nôn nóng đi tìm Triệu Yên Tích, nói với cô ấy rằng anh ta bị đổi sang một nhóm khác vài ngày, tối nay phải qua đó ngủ, để giúp họ đón người mới, còn phải đi giảng tiết lớn hai ngày.

Vừa nghe xong, Triệu Yên Tích lập tức mừng thầm.

Thấy cô ấy không nóng không lạnh, Trần Cừ có vẻ khó chịu, nhưng anh ta cũng không nói thẳng, chỉ dặn dò vài câu rồi bỏ đi.

Tối nay, Trì Hiến qua đêm trong phòng ngủ.

Ngày hôm sau, tinh thần cậu ta đã khá hơn một chút, nhưng cả khuôn mặt thì vẫn sưng vù. Điều khá phiền phức là cậu ta không chịu ra khỏi phòng ngủ, cực kỳ sợ hãi đầu hói, kể cả lúc đi vệ sinh cũng nhờ Lương Nghiên bảo vệ. Nhóm trưởng biết tin bèn đích thân tới động viên, tiện thể tẩy não một chút cho cậu ta.

Trì Hiến đã nghe lời căn dặn của Lương Nghiên nên tỏ ra là một cậu nhóc cực kỳ ngoan ngoãn.

Cứ thế, hai ngày sau trôi qua trong hòa bình, vết thương trên mặt cậu ta đã đỡ nhiều, ít nhất thì mắt mũi đều đã nhìn rõ.

Sáng sớm ngày thứ Sáu có thông báo gửi tới, buổi chiều có hoạt động hái lượm hươu canh.

Cô gái mặt tròn rất vui, len lút nói với họ hoạt động này là vui nhất, có thể được lên núi. Thường cứ khi nào có người mới đến lại tổ chức một lần.

Lương Nghiên vừa nghe đã hiểu. Đây rõ ràng là việc làm có mục đích làm tê liệt người mới, đầu tiên tạo một bầu không khí vui vẻ, để mọi người vui chơi thoải mái, dần dần hòa nhập vào tập thể, cuối cùng sẽ bị giam kín.

Đúng là lắm trò mà.

Nơi họ đang ở nằm ở rìa thành phố, gần bến xe cũ, ngay gần đó có núi.

Trước khi xuất phát, các nhóm nhỏ đã được chia sẵn. Trì Hiến vừa nghe mình cùng nhóm với Lương Nghiên đã hoàn toàn yên tâm nhưng nghe thấy gã đầu hói cũng cùng nhóm thì cả người lại không được thoải mái nữa.

Trở về phòng ngủ, Triệu Yên Tích thì thầm an ủi cậu ta: “Cậu sợ gì chứ. Lát nữa cậu đi bên lề, cách xa anh ta một chút là được”.

“Anh ta hung hãn quá.” Trì Hiến nghiêng rặng nghiêng lợi, bóng ma tâm lý trong lòng vẫn rất lớn. Mấy hôm nay lại ở lý trong phòng không ra ngoài tắm nắng, cả người cậu ta không sao tươi sáng lên được.

Triệu Yên Tích nói: “Bình thường anh ta cũng rất tốt bụng, hôm đó thực sự là ngoài ý muốn”.

Trì Hiến hoàn toàn không tin, lắc đầu nguây nguậy: “Lát nữa cho mượn 'Nghiên ca' nhà cô được không?”.

Triệu Yên Tích phì cười: “Cậu được đấy, còn 'Nghiên ca' cơ, cẩn thận Lương Nghiên đâm cậu”.

Trì Hiến hoàn toàn không còn tâm trạng đùa giỡn với cô ấy: “Tôi nói thật đấy, lát nữa tôi sẽ đi bên cạnh cô ấy, cô đừng giành”.

“Cậu có còn là đàn ông nữa không?” Triệu Yên Tích khinh thường: “Cậu học hỏi Lương Nghiên đi, cứng rắn lên một chút được không?”.

Trì Hiến làm mặt đau thương: “Mấy cô no làm sao hiểu nỗi khổ của người đói. Mấy cô chưa bị đánh bao giờ, không biết đau, chưa bị lừa gạt tình cảm, làm sao hiểu cảm giác đau lòng. Hôm đó tôi suýt nữa đã tưởng rằng tôi sẽ chết dưới gót giày của hắn. Cô không biết lúc ấy tôi tuyệt vọng nhường nào đâu, tôi còn biết bao phong cảnh núi non chưa ngắm nhìn”.

Hai người đang rì rầm, Lương Nghiên ở phía sau vỗ vai: “Thu dọn đồ đi”.

“Gi?”

“Đi thôi, mang những vật quan trọng đi.”

Trì Hiến nói: “Làm gì còn vật nào quan trọng chứ?”. Di động, iPad cậu ta đều nộp cả rồi.

“Còn tiền không?”

Trì Hiến rầu rĩ: “Không còn mấy. Hôm qua họ bắt nộp tiền ăn, bị vét hết rồi”.

Lương Nghiên nói: “Còn bao nhiêu thì mang bấy nhiêu”.

Nghe xong, Trì Hiến bèn bỏ 40 đồng vào trong túi quần.

Triệu Yên Tích hỏi: “Ban nãy nói nhóm của chúng ta có bao nhiêu người nhỉ?”.

“Sáu người.” Trì Hiến trí nhớ tốt, đếm từng người một cho cô ấy nghe: “Ba chúng ta, còn cả tên đầu hói ác độc, anh A Sơn cao to đó và Tiểu Lý tóc ngắn hôm qua anh A Sơn đưa tới”.

Triệu Yên Tích nói: “Ai phân nhóm này vậy, toàn là nam giới, chỉ có tôi và Lương Nghiên là nữ, lại còn một người lạ hoắc, Tiểu Lý đó là người của nhóm khác tới”.

“Đúng thế, còn cho gã hói vào nữa chứ!”

Lương Nghiên mặc cho họ đứng oán trách, đi qua lật chiếc gối dưới chiếu lên, kéo khóa ra, lục tìm chứng minh thư, thẻ ngân hàng và hai chiếc vé màu hồng bỏ vào túi.

Trên đường đi, Trì Hiến bám sát theo sau Lương Nghiên.

Đi được khoảng hai mươi phút thì tới chân núi. Đây là địa điểm hoạt động đã lâu của họ, mọi người được các thành viên cũ dẫn dắt, các nhóm chia nhau hành động.

Đầu hái mang theo hai chiếc túi da rắn, đưa một chiếc cho Triệu Yên Tích: “Đây, ba người dùng đi”.

Vào trong rừng rồi, Lương Nghiên mới phát hiện ở đây có rất nhiều cây cam.

Đầu hái giải thích: “Rừng này trước thuộc sở hữu của một cá nhân, trồng không ít cam. Về sau người ấy không ở đây nữa, để rừng hoang vu hết cả, nhưng cây cối thì vẫn còn. Không có ai trông nên mọi người cứ tùy ý tới vặt cam”.

Triệu Yên Tích có phần phẫn khích, dắt tay Lương Nghiên định tới cây to nhất để hái. Trì Hiến cũng định đi theo, nhưng bị đầu hái gọi lại.

Đầu hái dặn dò: “Đừng chạy xa quá. Mọi người đứng tập trung lại, đừng đi một mình, lạc đường thì chết đấy”.

Nói thì dễ nghe, thực chất là hạn chế tự do của người ta.

Triệu Yên Tích thất vọng, không lên tiếng.

Lương Nghiên gật đầu đồng ý: “Được”. Cô tìm một cái cây gần đó nhất rồi bắt đầu hái.

Mọi người hái khoảng mười lăm phút thì Tiểu Lý bỗng nhiên ôm bụng kêu: “Aida, tôi đau bụng!”.

Đầu hái hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

Tiểu Lý ngượng ngập trả lời: “Hình như buổi trưa ăn hơi nhiều, bây giờ nhộn nhạo, tôi phải tìm chỗ đi vệ sinh đây”.

“Trên núi làm gì có chỗ nào tiện đi vệ sinh.” Đầu gối nói.

Triệu Yên Tích nghe vậy nói ngay: “Nhưng cũng không thể giải quyết ngay ở đây được, muốn chúng tôi chết vì thối à?”.

Tiểu Lý đỏ mặt cười: “Phải, tôi cần chạy xa chút”.

Anh ta nói vậy có nghĩa là có người cùng anh ta chạy xa một chút. Dù sao thì, họ không thể hành động đơn độc.

Đầu hái ngẫm nghĩ: “A Son, anh đưa cậu ta đi”.

Thảm Phùng Nam nãy giờ vui đầu hái cam, nghe xong bèn nhủ mảy: “Núi này tôi không thuộc lắm, sợ sẽ lạc đường”.

Đầu hái nghĩ cũng phải bèn nhìn mấy người nhóm Lương Nghiên rồi nói: “Vậy mấy người đứng đây, tôi đưa cậu ta đi”.

Thảm Phùng Nam gật đầu: “Được”.

Đầu hái đưa Tiểu Lý ra xa. Thảm Phùng Nam ném cam đi, sai bước qua nắm lấy tay Lương Nghiên.

“Đi thôi!”

~Hết chương 06~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Cậu đang lo cho A Son đó à?

Sau một chút sững sờ, Lương Nghiên lập tức hiểu ra, cũng không nói một câu, quay đầu nói với Triệu Yên Tích và Trì Hiến: “Bám theo!”.

“Ồ!”

Hiếm có dịp hai người ngốc nghếch đó không hỏi gì, nhanh nhẹn chạy theo.

Thảm Phùng Nam dẫn đường.

Rõ ràng anh rất thông thạo vùng núi này, bước chân rất nhanh, chạy mãi miết, đầu không buồn quay lại.

Ba cái bóng phía sau bám theo anh xuyên qua rừng rậm.

Trên núi rất nhiều cỏ dại, gai nhọn đâm tua tủa. Nhưng lúc này không ai còn quan tâm đến điều ấy được nữa. Triệu Yên Tích và Trì Hiến mặc quần đùi, bấp chân bị xước mấy vết mà cũng không kêu, dường như đã dốc hết sức bình sinh.

Đọc đường, họ vừa chạy vừa thở hồng hộc, xuyên qua rừng, cuối cùng cũng nhìn thấy con đường xuống núi.

Thẩm Phùng Nam bỗng nhiên dừng lại. Anh quay lại, Lương Nghiên không phanh kịp, ngã thẳng vào lòng anh.

Thẩm Phùng Nam nắm chắc khuỷu tay cô, đỡ cô đứng vững.

Lương Nghiên chạy tới nổi mặt mũi đỏ bừng, trán và chóp mũi lấm tấm mồ hôi, tóc cũng bị những chạc cây đâm rối, trên đỉnh đầu còn vương hai chiếc lá vàng.

Thẩm Phùng Nam vừa chạm tay vào, lá vàng liền rơi xuống, mái tóc Lương Nghiên cũng bớt bù xù.

Cô ngẩng đầu, nhìn anh thờ dốt.

Khuôn mặt anh cũng đỏ mồ hôi, hai hàng lông mày đen sậm ướt rượt.

Thẩm Phùng Nam đỡ lấy vai cô: “Đã nhìn thấy dòng sông kia chưa?”.

Anh chỉ tay xuống núi. Lương Nghiên nhìn qua, dưới chân núi thật sự có một con sông. Cô tỉnh ra, đây không phải con đường ban nãy đi lên núi.

“Sau khi xuống núi, men theo sông chạy về phía Đông, thấy một thị trấn nhỏ thì dừng lại, đi lên con đường đá, sẽ có người ở đó. Cô cứ đọc tên tôi, cậu ấy sẽ đón mọi người đi.” Thẩm Phùng Nam nói với một tốc độ rất nhanh. Đọc xong biển số xe, anh hỏi: “Nhớ kỹ chưa?”.

Họ đứng rất gần nhau, Lương Nghiên có thể cảm nhận được rõ ràng hơi nóng phả ra từ anh.

Cô quay đầu nhìn anh: “Tên anh?”.

“Thẩm Phùng Nam”

Chưa đợi cô có phản ứng, anh đã nhét thứ gì đó vào tay cô: “Giúp tôi mang tới cho cậu ấy”.

Lương Nghiên cúi xuống nhìn, là một chiếc bút ghi âm.

Trì Hiến kéo theo Triệu Yên Tích đuổi tới nơi.

Triệu Yên Tích mặt tái nhợt sắp gục đến nơi. Trì Hiến nói cho cùng cũng là đàn ông, sức vẫn khỏe hơn cô ấy một chút.

“Sao không chạy nữa?” Trì Hiến sốt ruột bước về phía họ.

“Đắm một cú vào đây.” Anh chỉ vào mặt mình.

Trì Hiến sững sờ: “Hả?”.

“Đắm mạnh vào.”

Trì Hiến không có cái gan ấy, chỉ biết quay đầu nhìn Lương Nghiên. Lương Nghiên gật đầu.

Trì Hiến nghiêng rặng, cuộn chặt tay lại, vung về phía má phải của anh. Thấy anh lao đảo, Trì Hiến hơi hoang mang, nhanh chóng bật ra theo phản xạ, chỉ sợ người ta vung tay đâm lại như gã đầu hói.

Cậu ta chạy ra sau lưng Lương Nghiên rồi nhìn Thẩm Phùng Nam, thấy anh liếm khóe môi, không có ý định đánh mình, cậu ta mới thở phào.

Thẩm Phùng Nam thúc giục họ mau đi.

Lương Nghiên nói: “Anh cẩn thận”.

Anh đáp: “Ừm”.

Lương Nghiên đánh mất nhìn anh, không chần chừ, lập tức kéo theo Triệu Yên Tích.

Ba người lao như bay xuống núi.

Họ chạy một mạch tới chân núi, men theo dòng sông chạy khoảng bảy, tám phút, quả nhiên nhìn thấy cầu đá như lời Thẩm Phùng Nam.

Bên cạnh cầu là con đường đá, một chiếc Jeep cũ kỹ đang đỗ ở đó.

Ba người đều đã mồ hôi mồ kê đầm đìa, sức lực cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

Tri Hiến đỡ Triệu Yên Tích, Lương Nghiên tới trước gỗ cửa xe.

Người lái xe bên trong đang nghịch di động. Nghe thấy động tĩnh, anh ta nhìn ra, mắt sáng lên: “Hey, đến thật này!”.

Cửa sổ được hạ xuống một nửa, Lương Nghiên nói: “Chào anh, Thẩm Phùng Nam bảo chúng tôi tới đây”.

“Chào cô, chào cô. Tôi là Trương Bình, bạn của anh Nam” Tài xế nhe răng cười: “Mau mau mau, mau lên xe đi!”.

Tri Hiến cố gắng hết sức để đỡ phía sau Triệu Yên Tích. Lương Nghiên thẳng thừng mở cửa, ngồi vào ghế lái phụ, giao bút ghi âm cho Trương Bình.

Trương Bình vừa nhìn đã kinh ngạc đón lấy: “Mang ra ngoài được thật à”.

Anh ta nhanh chóng cất kỹ đi. Thấy hai người phía sau cũng đã ngồi vững, bèn khởi động xe.

Chiếc xe này tuy cũ nhưng đi không chậm chút nào.

Xe đi thẳng về phía trước, Tri Hiến và Triệu Yên Tích dần dần ổn định lại sau những mệt mỏi, hưng phấn nhìn ra những rừng cây ngoài cửa sổ, cuối cùng mới thật sự tin là họ đã chạy được ra ngoài.

Tri Hiến như chết đi sống lại, như biến thành một người hoàn toàn khác, nói nhiều đến đáng sợ, dọc đường luôn miệng trò chuyện với Trương Bình, liên tục gọi “anh Trương” rồi hỏi Đông hỏi Tây.

Trương Bình cũng dễ tính, hai người một hỏi một trả lời, chỉ qua một chẳng đường đã thân như anh em.

Bầu không khí trên xe không tệ, Triệu Yên Tích cũng vô thức gia nhập vào cuộc đối thoại của họ.

“Chúng ta đang đi đâu đây?”

“Đi tới ga tàu phía Bắc thành phố.” Trương Bình nói: “Khách sạn tôi đã đặt xong xuôi cả rồi, tối nay qua đó nghỉ trước, mọi người muốn về nhà hay đi đâu cũng phải đợi sang ngày mai”.

Tri Hiến nói: “Vậy chúng ta có thể ăn một bữa cơm trước không? Hai ngày nay tôi như sống trong chuồng heo, à, có khi còn chẳng bằng chuồng heo ấy. Thức ăn ở đó đúng là lợn còn chệ!” Trương Bình nghe xong phá lên cười: “Đúng quá rồi còn gì! Anh Nam ở đó bốn tháng mà gầy mất gần năm cân. Coi như cậu may mắn đấy, hãy biết sướng đi”.

Tri Hiến cảm thán: “Thật không ngờ. Anh Trương à, anh và anh Nam không khác gì cha mẹ tái sinh của tôi”.

Triệu Yên Tích liếc xéo cậu ta, cảm thấy sở trường duy nhất của người này có lẽ là nịnh hót rồi. Mới được có một lúc mà cậu ta đã bắt chước gọi người ta là anh Nam. Sao không nghĩ tới câu tôi qua cậu ta rửa xả đi: Đầu hồi hung thần hiểm ác, A Sơn đó trông cũng không giống người tốt gì, chỉ có Nghiên ca của chúng ta là giang hồ hào kiệt.

Chưa được bao lâu đã chân chó chạy đi ôm người khác rồi.

Nhưng Tri Hiến bị khinh bỉ mà vẫn không hay biết gì, tiếp tục nói: “Anh Trương, nói thật, các anh lợi hại quá. Anh Nam của chúng ta mai phục cũng thật siêu đẳng. Em hoàn toàn không phát hiện ra. Xem hai anh trong ứng ngoại hợp, em thật sự tưởng các anh chuyên làm gián điệp!”.

Trương Bình được khen đến sượng ron người, khiêm tốn nói: “Sao có thể. Anh Nam làm gián điệp còn có chút nền tảng, còn tôi chỉ là chân lăng quăng thôi. Cậu không biết đấy thôi, mấy năm trước, khi anh Nam ngoài hai mươi đã làm nhà báo, chuyên làm mấy công việc này. Đầu chỉ ở đa cấp, công xưởng thuốc giả, ồ ma túy anh ấy còn từng lên chụp hình. Ai bảo anh ấy diễn tốt chứ. Sau này anh ấy chuyển hướng, chạy ra ngoài len lỏi vào chiến trường. Nghe nói đại ca của chúng tôi tiếc đến nỗi bỏ cơm ba ngày liền”.

Tri Hiến nghe xong, kinh ngạc: “Nói vậy là anh Nam còn từng làm phóng viên chiến trường?”.

“Có làm vài năm”

Tri Hiến hóng hót hỏi: “Vậy sao không làm nữa, sao lại quay về làm gián điệp?”.

“Chuyện này kể ra dài dòng lắm. Cụ thể thì tôi cũng không rõ ràng, nhưng chuyện gián điệp này thuần túy là bị đại ca của chúng tôi 'choi'”.

“Hà?”

Xe xuống dốc, Trương Bình cho xe vòng sang trái vào một con đường lớn rồi nói: “Mấy người không biết đám đa cấp này rộng lớn đến mức nào đâu, đã vượt ra cấp tỉnh rồi. Đại ca của bọn tôi hai năm trước đã chú ý tới. Trước kia có sắp xếp một người tới làm gián điệp, cậu đoán sau đó gây ra chuyện gì?”.

Triệu Yên Tích cũng hiểu kỳ, chen vào: “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Trương Bình bật cười mấy tiếng: “Thằng nhóc đó lợi hại lắm, không moi ra được tài liệu thì thôi lại còn bị tẩy não, bỏ mặc công việc, ở đó chết cũng không chịu về. Người nhà tới tòa soạn của chúng tôi làm ầm lên, đại ca tìm người tới giải cứu thằng đó. Vừa đưa nó về chưa đầy một tháng thì nó lại chạy quay trở lại. Cậu bảo có ngu không!”.

Trì Hiến và Triệu Yên Tích cũng ngây người, nghĩ lại thấy thật may khi trốn ra sớm.

Rồi họ lại nghe Trương Bình nói tiếp: “Thế nên, đại ca chúng tôi mới tìm tới anh Nam, tự bỏ tiền túi gấp mười lần ra để anh Nam tiếp tục hoạt động. Nói thật, anh Nam làm chẳng phải vì chút tiền đó đâu, thuần túy là vì tình nghĩa. Thế là mới sa chân vào cái chỗ cực khổ đó”. Trì Hiến cũng hiểu kha khá rồi: “Các anh định diệt tận gốc băng nhóm này?”.

“Cũng gần như vậy.” Trương Bình nói với vẻ không mấy tự tin: “Phía anh Nam thì khá thuận lợi. Chỗ cảnh sát và ngân hàng chúng tôi đều có người quen, cũng trao đổi được tin tức, đều đã sắp xếp hết cả. Bây giờ chỉ đợi thu lưới thôi. Đây, thực ra cũng không cần thiết phải vớt mấy người ra đâu. Chắc là anh Nam không yên tâm. Tôi thì cảm thấy, thật ra mấy người ở thêm một thời gian cũng không có chuyện gì, sớm muộn cũng thoát được thôi”.

Nghe tới đây, Trì Hiến xoa ngực, hoảng sợ: “Cũng may anh ấy vớt em ra. Ở nơi đó thêm một ngày là em muốn chết ngay”.

Trương Bình tán đồng: “Quá đúng, sống khổ quá. Lần trước gặp mặt anh Nam, tôi còn phải nhét cho anh ấy hai cái dăm bông, coi như thêm bữa”.

Trì Hiến lại cảm thán một bận nữa.

Triệu Yên Tích nghe mà sóng lòng cũng cuộn trào. Cô ấy nhớ lại Trần Cừ, thật sự cảm thấy trước kia đầu óc mình có vấn đề. Cô ấy nhìn lên phía trước, thấy Lương Nghiên ngồi im.

Lúc bấy giờ Triệu Yên Tích mới nhận ra, từ lúc lên xe, Lương Nghiên không nói gì mấy.

“Lương Nghiên?” Cô ấy giờ tay chạm vào cô.

Lương Nghiên cử động, quay đầu lại.

“Cậu không sao chứ?” Triệu Yên Tích nhỏ giọng hỏi.

Lương Nghiên đáp với khuôn mặt không mấy cảm xúc: “Đều chạy thoát cả rồi, có chuyện gì được?”.

Triệu Yên Tích nghĩ cũng phải bèn vui vẻ nói với Lương Nghiên: “Tối nay chúng ta ăn tôm đi, mình thèm quá”.

Lương Nghiên hỏi: “Cậu có tiền không?”.

Triệu Yên Tích sưng người, sau đó đôi mắt ngập tràn thất vọng.

Trì Hiến ở bên xen vào: “Không sao, tôi có”. Nói rồi cậu ta rút 40 đồng trong túi ra.

Lương Nghiên: “...”.

Triệu Yên Tích đẩy cậu ta: “Trật tự đi”.

Trương Bình ngồi trước phá lên cười, cười xong mới nói: “Ba đứa nhỏ này vui thật. Yên tâm, tôi có tiền, tối nay đưa mọi người đi ăn đồ ngon”.

Trương Bình nói lời giữ lời. Họ tới khách sạn nghỉ một lúc rồi đi sang bên cạnh ăn một bữa thỏa thuê. Lúc thanh toán, Lương Nghiên rút thẻ ngân hàng ra định trả. Trương Bình hơi ngạc nhiên: “Cô còn mang được thẻ này ra ngoài sao. Cũng lợi hại đấy”.

Nói thì nói vậy nhưng cuối cùng anh ta vẫn không để Lương Nghiên trả tiền. Anh ta kiên quyết muốn làm chủ chi.

Ăn xong, nghĩ tới chuyện họ đều chưa có quần áo thay, Trương Bình lại đưa họ tới cửa hàng quần áo gần đó, rồi mới về khách sạn.

Điều kiện của khách sạn này khá thường, nhưng không ai quá kén chọn, dù sao thì cũng tốt hơn nhiều so với ổ đa cấp.

Tổng cộng có hai gian phòng, Trì Hiến ngủ chung với Trương Bình, phòng còn lại dành cho hai cô gái.

Sau khi trở về phòng, Triệu Yên Tích đi tắm trước. Lúc ra thì thấy Lương Nghiên đang ngồi ngẩn người bên giường.

Triệu Yên Tích càng nghĩ càng thấy cô không bình thường lắm.

“Lương Nghiên, cậu sao thế?” Triệu Yên Tích ngồi sụp xuống, lo lắng ngẩng lên nhìn cô.

Lương Nghiên hoàn hồn lại, đứng lên: “Cậu tắm xong chưa?”.

“Sao cậu ngăn người ra vậy?”

Lương Nghiên vuốt vuốt mặt: “Không có gì, mình đi tắm đây”.

Cô đi vào nhà vệ sinh, Triệu Yên Tích nói với theo: “Cậu đang lo cho A Sơn đó à?”.

Nói xong mới nhận ra sai lầm, A Sơn chỉ là tên giả, người đó tên Thẩm Phùng Nam, hôm nay cô ấy mới biết.

Lương Nghiên dường như đã sững lại, sau đó khẽ đáp: “Có gì phải lo chứ”.

“Phải, không cần lo lắng đâu.” Triệu Yên Tích nói: “Anh Trương chẳng phải đã nói rồi sao, anh ấy rất lợi hại mà. Cậu xem, đến chúng ta còn chẳng phát hiện ra. Mình còn tưởng anh ấy là A Sơn thật chứ”.

Nói tới đây, cô ấy bỗng dừng lại, cảm thấy có chỗ nào sai sai. Suy nghĩ một lúc, mắt cô ấy rục sáng.

Cô ấy đi vài bước vòng tới trước mặt Lương Nghiên rồi nhìn cô: “Cậu biết từ lâu rồi, có phải không?”.

~Hết chương 07~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Thật không ngờ cậu ta vẫn nhưng nhớ cậu

Lương Nghiên nói: “Mình cũng mới biết hôm nay”.

Triệu Yên Tích ngẫm nghĩ cũng thấy khả năng không cao, nhưng lại rất kỳ lạ: “Mình còn tưởng hai người thân nhau lắm chứ, sao đang yên đang lành anh ấy lại giúp chúng ta. Ở đó có rất nhiều người, thế mà anh ấy chỉ thả ba chúng ta”.

“Chắc vì thấy cậu gốc kia đáng thương quá.” Lương Nghiên đáp đại rồi đi vào nhà vệ sinh.

Nằm dưới nền đất đã quen, bỗng dưng được nằm trên giường, Triệu Yên Tích lại có chút chưa quen, cảm thấy tất cả chỉ như một giấc mơ.

Sao chiếc giường này êm ái thế này?

Lương Nghiên tắm xong đi ra thì thấy Triệu Yên Tích gác hai chân lên đầu giường, nằm ngâm nga hát, hết như một bà cô nhàn tản trong xã hội cũ.

“Cậu nằm cái tư thế gì đấy?”

Triệu Yên Tích nghe thấy tiếng quay mặt sang: “Cậu tắm xong rồi à! Chiếc giường này thoải mái quá, cậu mau cảm nhận đi”.

Lương Nghiên chẳng thèm để tâm tới cô ấy.

Ban ngày đã mệt mỏi, tới ấy Triệu Yên Tích ngủ mê mệt, hôm sau mặt trời lên cao rồi mới tỉnh lại. Khi nhìn sang bên cạnh thì giường đã trống không, Lương Nghiên không còn ở đó.

Triệu Yên Tích đang định hết thì Lương Nghiên đẩy cửa bước vào, trong tay cầm bánh bao và đậu nành.

“Cậu dậy sớm vậy?” Triệu Yên Tích vò vò cái đầu rối bù, uể oải ngáp ngủ.

“Cô Triệu à, mười giờ rồi đấy!” Lương Nghiên đặt đồ ăn sáng lên bàn: “Còn không thu dọn chăn chiếu vào đi thì cậu ăn trưa luôn đi”.

“Hả, muộn vậy sao?” Triệu Yên Tích hoảng hốt hét lên rồi lẩm bầm: “Không có di động thật sự quá bất tiện, chẳng biết giờ giấc thế nào”.

Nói rồi cô ấy lồm cồm bò dậy, nhanh chóng vào nhà vệ sinh đánh răng, rửa mặt rồi chải đầu, xong xuôi liền đi ra ăn sáng.

“Gốc đâu?” Triệu Yên Tích vừa ăn vừa hỏi.

“Cùng anh Trương ra ngoài rồi.”

“Đi đâu vậy?”

“Hỏi nhiều vậy làm gì, cậu cứ ăn đi.”

“Ồ.”

Triệu Yên Tích gặm vài miếng là hết cái bánh bao, rồi uống thêm vài hớp sữa đậu nành, hỏi Lương Nghiên: “Hôm nay chúng ta đi à? Ngốc cũng về Nam An, có đi cùng cậu ta không?”.

Lương Nghiên: “Về Du Thành trước đã”.

“Hả, cậu muốn về?” Triệu Yên Tích có phần kinh ngạc.

“Minh không muốn, là phải làm lại chứng minh thư cho cậu đó.”

Triệu Yên Tích vỗ đầu: “Đúng nhì. Vậy hôm nay sẽ về Du Thành, dù sao cũng phải quay về thăm bà ngoại. Hiếm có dịp cậu cũng về, bà ngoại chắc là vui lắm”.

Lương Nghiên nói: “Hôm nay chưa đi, ngày mai đi”.

“Vì sao vậy?”

“Không vì sao cả.”“...”

Cả ngày hôm ấy họ ở trong khách sạn.

Trước khi ngủ, Trương Bình qua phòng.

Lương Nghiên ra mở cửa, anh ta nói: “Có tin tức mới”.

Trái tim Lương Nghiên bỗng đập lỡ nhịp.

Nhìn biểu cảm của cô, Trương Bình cười: “Đừng căng thẳng, là tin tốt”.

Thấy Lương Nghiên vẫn chưa chịu dẫn cơ mặt ra, anh ta cũng không vòng vo tam quốc nữa: “Anh Nam báo về, vẫn bình an, không có chuyện gì”.

Lương Nghiên “ừm” một tiếng, sắc mặt đỡ nghiêm trọng hơn rồi hỏi: “Khi nào các anh kết thúc?”.

Trương Bình đáp: “Sắp rồi, anh nghỉ qua một tuần nữa là có thể thu lượm”.

Ngày hôm sau ăn xong bữa sáng, Trương Bình đưa họ ra ga tàu, giúp Triệu Yên Tích và Trì Hiến làm chứng minh thư tạm thời, rồi mua vé, đứng ở cửa chào tạm biệt họ.

Trì Hiến không có di động, chỉ để lại số điện thoại ký túc xá cho Trương Bình, rồi lại ôm anh ta một cái thật chặt: “Anh Trương, về Nam An nhất định phải tìm em nhé. Tòa soạn của các anh gần trường của em, tới lúc đó em sẽ mời anh Nam ăn cơm!”.

Trương Bình phá lên cười, đồng ý.

Trì Hiến lại vỗ vai Lương Nghiên đứng bên: “Chúng ta thật là có duyên. Nghiên ca và Triệu muội muội một thời gian nữa cũng về Nam An, tới lúc đó chúng ta đoàn tụ”.

“Được, được, được.”

Nói xong mấy lời khách khí, chào tạm biệt xong xuôi, Trương Bình vẫy tay, tiễn ba người họ vào trong ga.

Còn chưa quay người, một cái bóng lại xuất hiện. Trương Bình thoát nhìn, đó là một cô gái tóc ngắn.

“Sao vậy?” Trương Bình lấy làm lạ.

Lương Nghiên đi tới trước mặt anh ấy: “Anh Trương, để lại số điện thoại đi”.

“Hi, em cũng muốn mời cơm à.” Trương Bình cười: “Mấy cô cậu khách khí quá rồi”.

Nói thì nói vậy nhưng anh ta vẫn vui vẻ mò danh thiếp từ trong túi ra đưa cho cô.

“Cảm ơn.” Lương Nghiên mỉm cười, quay đầu chạy vào trong.

Cuối tháng Tám mà Du Thành nóng đến kỳ lạ.

Hai năm rồi không quay lại, dọc đường ngắm nhìn, Lương Nghiên phát hiện có rất nhiều nơi đã đổi khác.

Taxi đi ngang qua trường tiểu học cũ của cô và Triệu Yên Tích, lá cờ đỏ tung bay không còn nữa, chỉ còn một bãi hoang đờ đi chưa kịp xây mới.

Xe vòng vào khu thành phố cũ, dừng lại ở đầu một con phố nhỏ, trời đã nhá nhem tối.

Triệu Yên Tích và Lương Nghiên xuống xe, đi bộ vài phút, nhìn thấy cửa lớn của tiểu khu, bên trong là vài khu nhà đã có tuổi đời nhiều năm trời.

Mọi ký ức về nơi đây đối với Lương Nghiên đều đã xa xôi tới mức mờ lung. Cô sinh ra ở đây, cũng đã sống được khoảng bảy năm, sau đó bị Thẩm Ngọc đưa đi. Căn nhà cũ cô sống năm xưa cũng bị Thẩm Ngọc bán ngay sau đó. Thẩm Ngọc là mẹ của Lương Nghiên.

Năm cô sáu tuổi là lần đầu tiên bà xuất hiện và đến năm bảy tuổi đã là lần cuối cùng.

Đây là quê hương của Thẩm Ngọc, nhưng bà không bao giờ quay lại nữa.

Hồi Lương Nghiên học cấp ba, bố cô Lương Việt Đình đã sai người thuê một căn nhà ở một con đường mới. Lương Nghiên sống ở đó ba năm. Nhưng mỗi lần đưa Triệu Yên Tích về đây, cô vẫn đến tiểu khu này.

Lương Nghiên cảm thấy, cư dân trong các khu nhà này dường như luôn vậy, không có hoạt động gì, cũng không có trác trở gì, từ tốn, chậm chạp.

Họ theo đường quen đi vào tiểu khu, lên gác, gõ cửa.

Bà ngoại của Triệu Yên Tích sống ở một căn nhà hai phòng ngủ trên tầng hai. Vừa mở cửa ra, bà đã bất ngờ, rõ ràng không nghĩ hai cô nhóc lại đường đột quay về. Sau khi tỉnh ra thì chỉ còn mừng rỡ, bà vội đón họ vào, sắp xếp cái này, dọn đồ cái kia. Thấy Lương Nghiên mang một đồng hồ bỏ, bà lại nói một tràng.

Ôn chuyện xong, bà lại bận rộn đi làm cơm tối. Lương Nghiên và Triệu Yên Tích cũng không rảnh, họ giúp bà làm vài món.

Cả hai đều rất mệt, ăn cơm xong họ tắm rửa rồi đi ngủ ngay.

Những ngày sau đó họ sống như đang nghỉ dưỡng, ngày nào cũng cùng bà trò chuyện, giúp bà com nước rồi ăn uống và ngủ nghỉ.

Khi lần nữa tới lúc không thể lần nữa được nữa, Triệu Yên Tích mới thúc giục Lương Nghiên đi làm bù chứng minh thư.

Lúc họ đi là buổi sáng, trời còn âm u. Không biết Triệu Yên Tích moi được ở xó xỉnh nào một chiếc xe cà tàng, Lương Nghiên đạp xe đưa cô ấy đi.

Làm xong việc thì cũng đã chập tối. Ngang qua siêu thị, Triệu Yên Tích vào mua vài món đồ, Lương Nghiên dựng xe đứng đợi ngoài cửa. Đợi một lúc, vẫn chưa thấy Triệu Yên Tích đi ra, ngược lại bắt gặp một người quen cũ.

Đối phương dường như nhận ra bóng Lương Nghiên trước. Anh ta gọi một tiếng, ngữ khí có vẻ ngập ngừng.

Lương Nghiên quay đầu, nhìn thấy một anh chàng đứng sững ở đó.

Lương Nghiên chưa nhớ ra được tên người này. Nhưng cô chắc chắn đây có lẽ là bạn học cấp ba của mình, chí ít thì cũng cùng trường, nếu không cô đã chẳng thấy quen.

“Lương Nghiên?” Trông đối phương có phần kích động.

Lương Nghiên từ bỏ việc tìm kiếm hình ảnh anh ta trong đầu, thẳng thừng chào hỏi một câu chung chung: “Hi, đã lâu không gặp”.

Đôi mắt người đàn ông hơi sáng lên, dường như hơi kinh ngạc. Một lát sau, anh ta mỉm cười.

“Phải, lâu quá rồi.”

Nụ cười của anh ta khá chói mắt khiến Lương Nghiên hơi sững sờ.

“Cậu về khi nào vậy?” Anh ta hỏi.

Lương Nghiên đáp: “À, vừa mới thôi”.

“Thế à?”

Anh ta bỗng nhiên im lặng, Lương Nghiên cũng không chuyện trò, bầu không khí trở nên trầm lắng. Đúng lúc này, Triệu Yên Tích đi ra, nhìn thấy người đứng bên cạnh Lương Nghiên thì rất ngỡ ngàng: “Tổng Kỳ Ninh!”.

“Chào cậu.” Tổng Kỳ Ninh lên tiếng.

“Trùng hợp quá!” Triệu Yên Tích thốt lên: “Ôi, Tổng Kỳ Ninh, cậu càng ngày càng đẹp trai đấy”.

Tống Kỳ Ninh cười cười, không đáp lại mà nhìn Lương Nghiên: “Có thể xin số điện thoại của cậu không?”.

Lương Nghiên đang cố lục tìm cái tên này, bèn nói thẳng: “Tôi không có điện thoại”.

Lý do này nghe quá giả. Tống Kỳ Ninh những tưởng cô không muốn, tỏ ra hơi hụt hẫng.

Triệu Yên Tích đứng bên thì đã sớm nhìn thấu anh ta, bèn thành thật giải thích: “Đúng là không có thật. Lúc chúng tôi vừa về thì di động bị trộm mất, còn chưa kịp mua. Nhưng tôi có thể cho cậu số phòng ký túc của cậu ấy”.

Lương Nghiên chưa kịp ngăn cản, Triệu Yên Tích đã cầm đèn chạy trước ô tô.

Sau khi Tống Kỳ Ninh đi khỏi, Triệu Yên Tích phấn khích vỗ vai Lương Nghiên: “Sức hút của cậu lớn quá, làm người ta nhớ mãi đến giờ”.

Lương Nghiên lườm nguýt: “Người này là ai vậy, mặt có hơi quen nhưng cái tên lạ hoắc”.

Triệu Yên Tích không dám tin vào tai mình: “Lương Nghiên, cậu quên cậu ta rồi hả? Năm xưa đó là người đầu tiên không sợ chết liều mình tỏ tình với cậu mà! Cậu cay nghiệt bẻ hoa, còn đâm cho người ta một trận, nhớ chưa?”.

Lương Nghiên vừa nghe xong đã có chút ấn tượng. Cô từng đâm không ít người, nhưng số người bị đâm không đánh trả cũng không nhiều, Tống Kỳ Ninh là một trong số đó.

“Thật không ngờ cậu ta vẫn nhưng nhớ cậu.” Triệu Yên Tích nói: “À, cậu có thể suy nghĩ bắt đầu mối tình đầu của mình đi, mặc dù có hơi muộn, nhưng đầu sao vẫn kịp yêu khi còn đi học, không còn gì tiếc nuối. Thế nào, tớ thông minh không, đảm bảo về tới trường rồi cậu sẽ nhận được điện thoại tỏ tình. Tớ lúc đó cậu vượt ngàn dặm theo đuổi tình yêu, hai cậu hẹn thề dưới trăng, rồi trao nhau nụ hôn đầu. Cậu ta... Ày, Lương Nghiên!”.

Triệu Yên Tích không nghĩ vẫn vợ được nữa, vội chạy đuổi theo xe đạp.

Sau bữa tối, Triệu Yên Tích thu dọn bát đĩa mang vào bếp, Lương Nghiên nói: “Mình ra ngoài một lát”.

Triệu Yên Tích thò đầu ra: “Làm gì vậy?”.

“Tản bộ.” Lương Nghiên ném lại một câu rồi đi thẳng.

Triệu Yên Tích lẩm bẩm: “Bệnh gì không biết, cậu ấy biết tản bộ từ khi nào vậy?”.

Lương Nghiên đi xuống nhà, đi thẳng tới trước cửa một hàng tạp hóa.

Ông cụ trông hàng đang ăn cơm.

Lương Nghiên nói: “Ông ơi, cho con gọi điện thoại”.

“Ồ đó đó, con gọi đi.”

Lương Nghiên móc từ trong túi ra một tấm danh thiếp rồi gọi theo số in ở trên. Sau ba hồi chuông đã có người bắt máy.

“A lô...” Là giọng nam giới, xung quanh có chút ồn ào.

Lương Nghiên trả lời: “Anh Trương, em đây, Lương Nghiên”.

Trương Bình hơi bất ngờ, sau đó vui vẻ đáp: “Ồ, em à! Anh còn đang bảo sao số này giống số quảng cáo thế. Sao em gọi điện giờ này, có chuyện gì à?”.

“À, không sao.” Lương Nghiên dừng lại một chút: “Em muốn hỏi tình hình các anh thế nào”.

Tiếng cười của Trương Bình vọng qua ống nghe. Anh ta có vẻ rất phấn khởi: “Cô bé này có lòng đấy, còn biết quan tâm đến bọn anh. Không sao đâu, đừng lo, kết thúc cả rồi. Anh Nam cũng thoát ra rồi, chỗ bọn anh đang ăn cơm”.

Lương Nghiên ngẩn người, còn chưa kịp hoàn hồn thì Trương Bình đã hỏi: “Em có muốn nói chuyện với anh ấy không?”.

Hỏi xong không đợi hồi âm, anh ta đã tự chuyển máy: “Anh đưa máy cho anh ấy nhé”.

Cô nghe thấy những tiếng lạo xạo rồi giọng Trương Bình loáng thoáng vang lên: “Là Lương Nghiên, lo cho anh, gọi điện tới hỏi thăm...”.

Khoảng hai giây sau, Lương Nghiên nghe thấy chất giọng khàn khàn của người ấy qua điện thoại.

“A lô?”

~Hết chương 08~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì với cậu?

Trong điện thoại im ắng một lúc, chỉ còn lại tiếng tạp âm của luồng điện.

Lương Nghiên lên tiếng: “Tôi đây”.

“Tôi biết.”

Lương Nghiên không biết phải nói gì nữa.

Đầu kia cũng trầm mặc.

Lương Nghiên vô thức cọ cọ ngón tay, vài giây sau, cô nghiêng răng nói: “Chú... Thẩm”.

“Khụ...”

Thẩm Phùng Nam sắc mặt ngoài dự đoán. Trương Bình bỗng giật mình: “Anh uống chậm một chút, ai giành với anh đâu, của anh cả mà”.

Trương Bình đưa cho anh một tờ giấy ăn nhưng Thẩm Phùng Nam không nhận. Anh nắm chặt di động, đặt chiếc cốc trong tay xuống.

Bên đó rất yên ắng.

Sau một lúc im lặng, tiếng cô khẽ khàng vọng tới.

“Lần trước... xin lỗi, cảm ơn anh đã giúp chúng tôi.”

Thẩm Phùng Nam hơi khựng lại.

Anh chợt nhận ra, cô đang nghiêm túc xin lỗi và cảm ơn, xưng hô “chú Thẩm” kia cũng là nghiêm túc. Có lẽ cô đã phải suy nghĩ rất lâu về danh xưng ấy, không khác gì lần trước gọi anh là “chú Sơn”.

Lương Nghiên 20 tuổi, còn Thẩm Phùng Nam năm nay 33, gọi là “chú” không có gì bất hợp lý cả.

Nhưng Lương Nghiên bỗng dừng gọi một cách nghiêm túc như vậy khiến anh không khỏi có phần kinh ngạc.

Trước kia anh đã được chứng kiến nhiều mặt của cô. Có lúc bông bột, có khi lạnh lùng, thi thoảng cũng nghịch ngợm hài hước, nhưng dường như đều chưa từng trịnh trọng tới mức khiến người ta bối rối như thế này bao giờ.

Trương Bình thấy Thẩm Phùng Nam im lặng mãi, vừa ngạc nhiên vừa tò mò, ghé tai lại gần di động thì cũng chẳng nghe thấy gì cả. Anh ta bắt chợt lắm bầm: “Chuyện gì thế? Nói đi chứ, hai người chơi trò 'hữu thanh thắng vô thanh' đấy à?”.

Thẩm Phùng Nam đẩy đầu anh ta qua một bên, áp chặt tai vào ống nghe và nói: “Ừm”.

Giọng anh không cao nhưng đủ để Lương Nghiên nghe thấy, cô vô cớ thở phào nhẹ nhõm.

Những lời muốn nói đã nói xong, cô cũng không muốn quấy rầy anh nữa: “Vậy các anh tiếp tục ăn cơm đi, tôi cúp máy đây”.

“Được, tạm biệt.”

Lương Nghiên cũng nói: “Tạm biệt”.

Cúp máy rồi, cô để lại hai đồng xu, cảm ơn rồi nhẹ nhàng quay về.

Thẩm Phùng Nam trả lại di động cho Trương Bình.

“Nói gì mà nghiêm túc quá vậy?” Tâm trạng hóng chuyện của Trương Bình khó mà kiềm chế nổi.

Thẩm Phùng Nam mặc kệ anh ta, cúi đầu rót đầy một cốc bia rồi uống cạn sau hai hớp.

Trương Bình vẫn nhần nại: “Cô nhóc đó không tệ đâu, có lòng với anh lắm đấy. Thế nào, cảm giác được người ta nhớ thương có phải rất tuyệt không?” Thẩm Phùng Nam đặt chiếc cốc qua một bên.

“Có gì mà tuyệt với không tuyệt.”

Anh vừa uống bia, giọng càng khàn đi. Anh chỉ đáp một câu hồ hững như thế rồi gọi ông chủ tới tính tiền.

Dọc đường trở về khách sạn, Trương Bình không chịu bỏ cuộc, vẫn tiếp tục thăm dò: “Cô nhóc đó vui lắm phải không. Anh không biết đấy thôi, lần trước anh đưa họ ra ngoài, rồi cả ngày không có tin tức gì, cô ấy cứ hỏi đi hỏi lại mấy lần liền. Về sau lúc em tới báo tin, mặt cô ấy căng ra, xem ra thật sự lo lắng cho anh...”

Nói tới đây, anh ta tổng kết một câu: “Em cảm thấy cô bé này rất đáng yêu, chỉ là ăn mặc trông hơi giống con trai. Cô ấy rất tốt bụng. Anh Nam, anh bảo em nói có chuẩn không?”

“Ngày mai mua vé trước đi.” Thẩm Phùng Nam hoàn toàn tảng lờ những lời nói của anh ta, đi thẳng vào chuyện chính.

Trương Bình ngẩn người: “Á? Mua ngày nào ạ?”

“Cậu tự sắp xếp.”

“Áy?” Trương Bình khó hiểu: “Ý anh là chúng ta đi lúc nào cũng được?”

“Ừm.”

Trương Bình nhíu mày: “Chẳng phải vẫn còn hai đứa đầu sỏ chạy thoát sao? Không phải bắt về à?”

“Thông tin về chúng tôi đã giao nộp cả rồi, chuyện về sau cảnh sát sẽ giải quyết.”

Trương Bình ồ lên rồi gật đầu: “Cũng phải, đầu thế bắt anh kiêm nhiệm cả việc bắt tội phạm được. Ngoài chút khiếm khuyết nhỏ xíu này ra thì chuyện này coi như đã thành công mỹ mãn. Tài liệu đã có được đầy đủ, khi về tòa soạn sẽ làm riêng một chuyên đề, coi như đặt dấu chấm hết”.

Hai người họ trở về khách sạn. Thẩm Phùng Nam đi tắm trước, còn Trương Bình thì chạy xuống lễ tân đặt một phòng có giường lớn.

Trở về, anh ta giao chìa khóa cho Thẩm Phùng Nam.

Thẩm Phùng Nam không hiểu chuyện gì: “Ở đây chẳng phải có hai giường sao?”

“Đại ca đã dặn dò em rất kỹ, nửa năm trời bắt anh sống trong xó xỉnh đó, anh ấy rất ái ngại. Đó, anh ấy dặn hôm nay anh được nằm cả giường, tha hồ lăn lộn.”

Nói tới đây, Trương Bình bỗng nhiên thờ dãi: “Haizz, có điều anh Nam, anh đáng thương quá, cô độc một mình, chẳng có cô nào lăn với anh”.

“...”

Kết quả của việc lăm lờ là đầu bị u một cục.

Trương Bình ầm ức: “Em nói có sai đâu mà”.

Một ngày trước khi rời khỏi Du Thành, Lương Nghiên và Triệu Yên Tích đi dạo siêu thị, định mua cho bà ngoại vài bộ quần áo ấm phòng khi trời trở lạnh.

Dọc đường, Triệu Yên Tích hỏi Lương Nghiên còn bao nhiêu tiền.

Lương Nghiên không nói cụ thể, chỉ đáp một câu: “Đủ nuôi cậu”.

Triệu Yên Tích hoài nghi, cứ cảm thấy Lương Nghiên đang cố tính nói khoác để lảng tránh.

Mùa này vẫn chưa nhiều hàng bán quần áo mùa thu. Đi vài cửa hàng, Lương Nghiên chọn một chiếc áo bông màu đỏ tối rồi hỏi Triệu Yên Tích: “Cái này sao?”. Triệu Yên Tích cũng cảm thấy không tệ. Nhân lúc nhân viên không chú ý, cô ấy lật lên xem giá tiền rồi đen mặt.

“Cái này không được đâu.”

“Mình thấy ổn mà.” Lương Nghiên nghiêm túc xem lại một lượt: “Chất lượng tốt, màu sắc cũng hợp nữa”.

Cô nói với nhân viên: “Gói bộ này lại, chúng tôi lấy”.

Triệu Yên Tích đứng sau lưng giặt giũ áo cô, nhỏ giọng nhắc nhở: “Bà ngoại nhất định không hy vọng trở về Nam An chúng ta chỉ uống gió để sống đâu”.

Lương Nghiên mặc kệ cô ấy, quệt thề, ra khỏi cửa hàng mới nói: “Đừng lo bỏ trống răng, mình đã khi nào để cậu phải uống gió chưa?”.

“Khi về chúng ta còn phải mua di động nữa, lại mất một khoản tiền.”

Lương Nghiên nói: “Không tốn kém đâu, mình đâu có mua cho cậu điện thoại xin”.

Triệu Yên Tích bỗng nhiên trầm mặc. Lát sau cô ấy ngẩng đầu lên: “Lương Nghiên, có phải mình toàn liên lụy cậu không?”.

“Nói những cuộc gì thế.”

“Cậu đừng giấu mình, mình cũng không giấu đâu. Mình biết chút tiền ít ỏi mình để ở chỗ cậu tiêu hết lâu rồi. Bây giờ mình sắp thi nghiên cứu sinh, tiền thuê nhà ở Nam An lại đắt đỏ, chỉ dựa cả vào một mình cậu, năm nay cậu còn phải nộp học phí nữa.”

Giọng Triệu Yên Tích mỗi lúc một thấp hơn: “Mình vốn dĩ còn định cùng Trần Cừ sau này kiếm một khoản, thì cậu cũng đâu phải vất vả như vậy...”.

Lương Nghiên không ngờ cô ấy suy nghĩ nhiều như vậy, nghe xong trầm mặc một lúc mới nói: “Mình nói thật mà, cậu không phải bận khoăn. Khi nào thật sự tới đường cùng, mình sẽ dùng tới số tiền ông ta đưa”.

Triệu Yên Tích sững người, không nghĩ rằng Lương Nghiên sẽ nói câu ấy. Cô ấy biết “ông ta” trong lời của Lương Nghiên chính là Lương Việt Đình. Cô ấy có nông cạn tới mức nào thì cũng biết một sự thật là Lương Việt Đình không thiếu tiền. Nhưng trong ấn tượng của cô ấy, Lương Nghiên luôn rất cứng đầu về chuyện này, từ khi lên đại học đã không còn tiêu một đồng nào của nhà họ Lương nữa.

Bây giờ Lương Nghiên nói vậy ngược lại càng khiến Triệu Yên Tích thêm buồn. Cô ấy không nghĩ về tương lai nữa, quyết tâm tập trung ôn luyện trước, thi cử xong sẽ đi tìm việc.

Hai người họ lại mua thêm một bộ quần áo, sau đó đi mua va li.

Buổi tối, Lương Nghiên tắm rửa xong ngồi sấy khô tóc, Triệu Yên Tích nằm trên giường nhìn cô, nói với vẻ hơi kinh ngạc: “Lương Nghiên, tóc cậu lại dài ra rồi đấy”.

Lương Nghiên lên tiếng, không quay đầu lại: “Về sẽ cắt”.

“Đừng cắt được không?” Triệu Yên Tích nói: “Lương Nghiên, cậu để tóc dài đi, nhất định là đẹp lắm”.

Lương Nghiên thẳng thừng lờ đi câu nói ấy, Triệu Yên Tích hơi thất vọng.

Lương Nghiên tắt máy sấy, nằm lên giường, Triệu Yên Tích ngồi bên cạnh nhìn cô và nói: “Mình nói thật đấy, trước đây tóc cậu dài xinh bao nhiêu, mọi người đều bảo thế”. Thấy Lương Nghiên không nói gì, Triệu Yên Tích hơi thấp thỏm. Cô ấy dừng lại, cố làm ra vẻ thoải mái: “Mình không nói quá đâu. Cậu còn nhớ không, lúc đó nghỉ hè cậu về Du Thành thăm mình, mình đang học bù. Cậu tới trường mình, cậu không biết đâu mấy cậu con trai lớp mình đều hỏi thăm cậu. Hôm đó cậu mặc váy trắng, tết đuôi sam. Mình nhớ rõ lắm, cậu...”.

“Ngủ đi.”

Lương Nghiên tắt đèn.

Căn phòng bỗng chốc tối thui. Triệu Yên Tích há hốc miệng, nửa câu sau nghẹn lại nơi cổ họng.

Người đối diện không có động tĩnh gì. Triệu Yên Tích ngừng một lúc rồi thở dài trong thinh lặng.

Lương Nghiên, rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì với cậu?

Vì sao chỉ riêng có chuyện này là cậu không chịu tâm sự với mình?

Triệu Yên Tích nghĩ rối loạn một lúc, chẳng được bao lâu đã lăn ra ngủ.

Sáng ngày hôm sau, Triệu Yên Tích đang quét nhà thì đột nhiên có người gõ cửa.

Cô ấy mở cửa, bên ngoài có một phụ nữ với mái tóc xoắn dài, ăn mặc rất đẹp.

“Xin hỏi có phải Lương Nghiên quay về rồi không?”

Triệu Yên Tích sững sờ một chút rồi gạt đầu, quay đầu gọi: “Lương Nghiên!”.

Lương Nghiên từ trong phòng ngủ đi ra, nhìn thấy người ngoài cửa thì bước chân hơi khựng lại.

“Nghiên Nghiên...” Đồi phương có chút mừng rỡ: “Thì ra con về thật”.

Lương Nghiên bước qua chào: “Dì Lâm”.

Lâm Hiểu Thanh cười: “Con về khi nào vậy, sao không liên lạc với dì?”.

Lương Nghiên nói: “Chỉ ở lại vài ngày rồi sẽ đi ngay”.

“Nhanh vậy sao? Vậy đồ đạc của mẹ con...”

“Dì Lâm!” Lương Nghiên ngắt lời bà ta: “Mấy thứ đó dì xử lý đi”.

Lâm Hiểu Thanh ngẩn người: “Nghiên Nghiên, chẳng phải con nói sẽ đến lấy ư?”.

Lương Nghiên không đáp nữa.

Triệu Yên Tích lắng lắng nắm lấy tay cô: “Hay là, mình về cùng cậu nhé”.

Lâm Hiểu Thanh lên tiếng: “Hoắc để dì mang qua cho con cũng được”.

“Không cần đâu, tôi vốn không cần.” Lương Nghiên nói thẳng.

Lâm Hiểu Thanh có phần khó xử. Bà ta là bạn của Thẩm Ngọc, cũng là bác sỹ của Thẩm Ngọc. Chút di vật cuối cùng của Thẩm Ngọc đều được bà ta cất giữ. Lương Nghiên đã mấy lần hứa sẽ qua lấy nhưng đều chỉ dừng lại ở nói miệng, lần này đã thẳng thừng từ chối không cần.

Họ trầm mặc một lúc rồi Lương Nghiên nói: “Dì Lâm, xin lỗi đã để dì phải giữ lâu như vậy, hôm nay về đi cứ vứt đi”.

“Nghiên Nghiên...” Lâm Hiểu Thanh nhú mày, do dự một lát mới hạ thấp giọng nói: “Thật ra mẹ con có để lại cho con một bức thư, dì muốn định để con tự phát hiện ra”.

Thấy Lương Nghiên không có phản ứng gì, Lâm Hiểu Thanh liền rút bức thư từ trong túi xách ra đưa cho cô.

“Dẫu sao cũng là những lời cuối cùng của mẹ con, con không muốn xem sao?”

Triệu Yên Tích vội vàng nhận thư: “Cảm ơn dì Lâm”.

Lâm Hiểu Thanh nhìn Lương Nghiên một lát rồi nói: “Vậy đi đi trước. Nghiên Nghiên à, nếu con đổi ý thì cứ điện thoại cho dì, hoặc nhắn cho dì địa chỉ cũng được, dì sẽ gửi qua cho con. Ngoài ra, dì cũng đang giữ bệnh án của mẹ con. Nếu cần, dì gửi cả cho con một bản”.

Lương Nghiên không đáp, Triệu Yên Tích thì tốt bụng trả lời thay: “Vâng, cảm ơn dì Lâm”.

Lâm Hiểu Thanh đi được vài bước lại quay đầu, ngập ngừng định nói.

“Dì Lâm còn chuyện gì ạ?” Triệu Yên Tích hỏi.

Lâm Hiểu Thanh suy nghĩ rồi vẫn quyết định dặn dò: “Nghiên Nghiên, con đừng quên phải đi kiểm tra sức khỏe định kỳ đấy”.

~Hết chương 09~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Nó đang giãy vò Lương Nghiên từng giây từng phút.

Sau khi Lâm Hiểu Thanh đi khỏi, Triệu Yên Tích liền kéo Lương Nghiên vào trong phòng ngủ.

“Cậu... không định xem sao?” Cô ấy đưa cho cô bức thư trong tay.

Lương Nghiên lập tức nhét vào hòm.

Triệu Yên Tích thấp thỏm: “Lương Nghiên, đã trôi qua lâu như vậy rồi, hay là cậu xem xem đi, biết đâu có những lời quan trọng”.

“Người đã chết rồi, vài câu nói thì có gì quan trọng?” Lương Nghiên kéo chặt khóa lại.

“Nếu đã không quan trọng, vì sao cậu không dám đọc?”

Lương Nghiên chột khựng lại.

Triệu Yên Tích tiến lại gần, hỏi lại lần nữa: “Lương Nghiên, vì sao cậu không dám đọc?”

“Không phải là mình không dám”

“Vậy thì vì sao?” Triệu Yên Tích hiếm khi hỏi một cách cố chấp như vậy.

“Không có ý nghĩa gì.”

“Thế ư, vậy sao cậu không vứt đi? Mặc dù mình là người nhận, nhưng cậu cũng không vứt đi, thực ra trong lòng cậu vẫn quan tâm tới mẹ, phải không?”

“Không.” Lương Nghiên gần như phủ nhận không hề suy nghĩ: “Bà ta không đáng để mình quan tâm”.

“Cậu nói dối, Lương Nghiên...”

Triệu Yên Tích cảm thấy dù không thẳng thắn nói ra thì những vấn đề này vẫn vĩnh viễn tồn tại. Những chuyện không vui cứ mãi nghẹn lại trong cổ họng Lương Nghiên, chẳng biết khi nào mới tan đi. Cô ấy do dự một lát rồi nói: “Cậu biết không, trước đây khi ngủ cậu hay nói mơ, lúc đó mình đã nghe thấy rồi”.

“Nghe thấy chuyện gì?”

“Cậu bảo cô Thẩm là đừng bỏ rơi cậu.”

Thật ra còn những chuyện khác nữa nhưng Triệu Yên Tích không đành lòng nói.

Thân thể của Lương Nghiên luôn là một đề tài bí mật hoàn toàn với hàng xóm láng giềng, nhưng vẫn không cản được tâm lý hiếu kỳ một vài người tộc mạch, không ít người nhỏ to bàn tán sau lưng. Mấy năm nay, Triệu Yên Tích phía này nghe một câu, phía kia biết một chuyện, cộng thêm những sự thật mà cô ấy tận mắt chứng kiến, tổng hợp lại cũng hiểu được tám, chín phần.

Cô ấy biết, câu nói trong mơ của Lương Nghiên là có nguyên do.

Người trong tiểu khu đều biết Lương Nghiên là con riêng.

Thẩm Ngọc không kết hôn nhưng lại có thai. Vừa đẻ Lương Nghiên ra là bà đã bỏ cô lại cho bà ngoại của Lương Nghiên. Năm Lương Nghiên sáu tuổi, bà mới được xuất hiện. Nhưng cách một ngày sau khi cô đi học về thì bà đã bỏ đi.

Triệu Yên Tích còn nhớ rõ cả buổi tối hôm ấy Lương Nghiên không nói câu nào.

Lần xuất hiện tiếp theo của Thẩm Ngọc là khoảng tháng 5 một năm sau, khi đó bà ngoại của cô đã mất được một tháng.

Chuyện xảy ra trong tháng đó, Triệu Yên Tích chỉ mong Lương Nghiên vĩnh viễn quên đi, không bao giờ nhớ lại nữa, nhưng cô ấy cũng biết là không thể. Chẳng có đứa bé bảy tuổi nào lại có thể ngủ một mình bên cạnh người bà đã mất hai ngày liền.

Nếu không vì cô ấy vừa hay tới đó đón Tết Lao động, lại đúng dịp tới tìm Lương Nghiên chơi. Cô ấy không dám nghĩ Lương Nghiên sẽ ra sao, cả một tiểu khu hoàn toàn không ai phát hiện ra hai bà cháu họ hai ngày liền không ra khỏi cửa.

Về sau chính hàng xóm góp tiền lại làm ma chay cho bà ngoại, còn bà ngoại của Triệu Yên Tích thì đón cô về chăm sóc.

Thẩm Ngọc thì một tháng sau mới xuất hiện. Bà bán nhà, dẫn Lương Nghiên đi.

Từ đó về sau Triệu Yên Tích không gặp lại Thẩm Ngọc nữa, về sau mới biết bà cũng mất đúng năm đó, vì tự sát. Vì chuyện này, Lương Nghiên trở về bên cạnh bố đẻ. Về sau nữa, năm lên lớp Mười, không biết đã xảy ra chuyện gì mà Lương Nghiên bị đưa về Du Thành, tới bây giờ vẫn chưa quay trở lại nhà họ Lương.

Nếu nói rằng Lương Nghiên hận Thẩm Ngọc thì Triệu Yên Tích có thể hiểu được nhưng cô ấy lại phát hiện mọi việc không đơn giản như thế. Giống như hiện tại, Lương Nghiên nghe thấy người khác nhắc đến Thẩm Ngọc thì tâm trạng sẽ rất tệ, nhưng cô luôn nhẫn nhịn. Cô không đọc thư của Thẩm Ngọc lại không vứt đi, nút thắt vĩnh viễn nằm ở đó. Vào những lúc người ngoài không hay biết, nó đang gặm vò Lương Nghiên từng giây từng phút.

Triệu Yên Tích quyết định nói toạc ra hết.

“Lương Nghiên, cậu xem cô ấy nói gì, sau đó, cậu nghĩ gì cậu cũng tâm sự hết ra, có thể cậu sẽ không còn khó chịu như vậy nữa.”

Nhưng Lương Nghiên rõ ràng không hợp tác.

“Không có gì khó chịu cả.” Cô cố chấp nói: “Mình quên lâu rồi”.

Trước khi rời khỏi Du Thành, cuộc đối thoại ấy không thể tiếp tục nữa.

Chuyến tàu giữa tháng chín một lần nữa đưa Lương Nghiên và Triệu Yên Tích trở về thành phố Nam An.

Cuộc sống trở lại bình thường như trước, mọi chuyện trong kỳ nghỉ đều chỉ như một bản nhạc chen ngang, ngoài việc từ từ bị lãng quên thì dường như không còn kết cục nào khác hơn.

Sau khi vào học, Lương Nghiên trở thành đàn chị năm tư.

Cuộc sống của cô không có quá nhiều thay đổi, chỉ là giờ học ít đi rất nhiều, cuối tháng chín sẽ nộp thẳng tài liệu nghiên cứu vào viện, lúc bấy giờ chỉ còn một buổi học vào mỗi thứ Ba hàng tuần.

Các bạn của cô đa phần đều đang chuẩn bị tinh thần hoặc học lên nghiên cứu sinh, hoặc đi tìm việc. Những người đã chắc chắn lên thẳng nghiên cứu sinh cũng đi tìm nơi thực tập và kiểm chức.

Nhưng Lương Nghiên thì vẫn dựa vào bản thảo để sống qua ngày, thi thoảng ra ngoài nhận phiên dịch một buổi họp.

Triệu Yên Tích đang ôn tập chuẩn bị cho kỳ thi.

Căn nhà họ thuê nằm ở đường Vân Dương, không xa Đại học A của Lương Nghiên cho lắm, cũng gần trường Đại học Sư phạm mà Triệu Yên Tích báo thi. Triệu Yên Tích cảm thấy Lương Nghiên cực kỳ thần thông quảng đại, không biết tìm được ai mà có được thẻ vào trường của Đại học Sư phạm, có thể để cô ấy vào được thư viện, cũng có thể tới căng tin ăn cơm. Có điều, việc chiếm chỗ trong thư viện là một vấn đề, thường xuyên hết chỗ. Buổi tối Triệu Yên Tích tỉnh như sáo, ngủ muộn, giấc ngủ buổi sáng là tuyệt nhất. Liên tục mấy ngày vì muốn chiếm chỗ, cô ấy phải dậy sớm, một đôi mắt linh động đã xuất hiện hai quầng thâm to đùng.

Cô ấy muốn ở nhà ôn tập, nhưng sau một lần thử thi thấy hiệu quả cực tệ, học từ mới cũng nằm lên giường. Dù có Lương Nghiên giám sát cũng vô dụng, cô ấy không kiên trì nổi, một lúc sau đã muốn buồn đưa lê với Lương Nghiên.

Chưa được vài ngày, Lương Nghiên cũng không trụ nổi. Cô tìm kiếm một lượt trên diễn đàn các trường đại học và cao đẳng ở Nam An, tìm được mấy phòng tự học bên ngoài trường có tiếng tăm khá tốt. Sau khi chọn lọc, họ quyết định tới phòng học E gần trường Đại học A nhất.

E là viết tắt của Eagle, thế nên các bạn trên diễn đàn gọi nó bằng một cái tên thân thương là phòng học điều hâu.

Điều kiện mà họ miêu tả trên bài viết vô cùng kích thích, mở cửa 24/24, mỗi người một phòng độc lập, phí đặt chỗ 300 đồng một tháng. Ở đại sảnh có cung cấp lò vi sóng, máy nước, góc thư viện, máy in, có thể dùng bất kỳ lúc nào, ở quầy lễ tân còn bán đồ ăn vặt và nước uống.

Ngày hôm sau, Lương Nghiên dẫn Triệu Yên Tích qua đó, nhận được từ cô ấy một đoạn tin nhắn thoại kích động quá mức:

“Chỗ này tuyệt chết mất, hiệu suất tăng vọt!”

Lúc ấy Lương Nghiên đang ở nhà ăn. Buổi sáng cô nhận được điện thoại của giáo viên hướng dẫn sắp tới, lúc này vừa ăn xong miếng cuối cùng. Nghe xong tin nhắn, cô nhấn lại một icon xoa đầu tỏ ý tán dương rồi nhanh chóng thu dọn bát đĩa, vội lên tòa nhà số 6.

Giáo viên họ Chung đó làm việc rất hùng hỏ, ghét nhất là ai đi muộn. Lương Nghiên trước kia từng giúp việc cho ông, nắm vững tận tính khí của ông.

Quả nhiên, vừa tới văn phòng, thầy Chung đã có mặt.

Lương Nghiên vừa vào, ông đã ném cho một mảnh giấy nhớ, bên trên chỉ có vài chữ và một email.

Lời dẫn dò của thầy Chung rất xúc tích: “Liên hệ nhà này, hẹn một nhiếp ảnh gia, 8 giờ ngày 28, quay phim tư liệu dạy học từ xa tại phòng 1101 tòa nhà phía Bắc. Ngoài ra, hôm nay em tới địa điểm này xin phòng trước, rồi thông báo cho viện, người tham gia sẽ sắp xếp sinh viên tình nguyện giúp đỡ”.

Lương Nghiên đọc kỹ, là phòng làm việc của nhiếp ảnh gia. Không hiểu vì sao trên này chỉ viết địa chỉ email, cũng không để thêm số điện thoại, thật ra gọi điện thoại là phương pháp nhanh nhất mà.

Sau khi trở về, Lương Nghiên đặt lịch hẹn theo yêu cầu qua email, nửa tiếng sau thì nhận được hồi âm.

Lương Nghiên đọc xong email, lưu số điện thoại liên lạc của đối phương vào di động.

Buổi tối ngày 27, Lương Nghiên đặc biệt nhấn tin nhắc nhở đối phương hôm sau là ngày quay phim chụp hình. Sau khi nhận được hồi âm, cô lại nhanh chóng ghi lại danh thiếp chuyển cho người phụ trách hội sinh viên.

Nhiệm vụ của cô tới đây là kết thúc.

Hôm sau, ngày 28, Lương Nghiên tới bệnh viện thành phố kiểm tra sức khỏe. Triệu Yên Tích nhất quyết đòi đi theo. Buổi trưa nhận được kết quả, Triệu Yên Tích giật lấy, đọc xong mới thở phào.

“Không sao.”

Lương Nghiên cũng đọc qua một lượt, đúng là không có gì bất thường. Hai người họ cùng ăn bữa cơm, chậm rãi ngồi xe buýt trở về. Tới phòng học điều hâu ở đường Học Uyển, Triệu Yên Tích xuống xe trước: “Hôm nay mình cố học thêm một chút, chắc sẽ về muộn đấy”.

“Minh biết rồi.”

Cửa xe đóng lại, Lương Nghiên quay đầu nhìn phía trước, phát hiện hàng cây hai bên đường đã ngả vàng rồi.

Di động đột ngột vang lên. Lương Nghiên tỉnh lại, cúi đầu nhìn. Trong nhóm chat có người nhắn tin, là người phụ trách hội sinh viên, thông báo với mọi người rằng công việc quay phim chụp hình suốt bốn tiếng cuối cùng cũng kết thúc, sau đó bên dưới là một loạt icon tung bông chúc mừng, có người còn phát lì xì.

Giật xong lì xì, một cô bé tình nguyện viên gửi tới một tin nhắn, hỏi mọi người có cảm thấy vị nhiếp ảnh gia hôm nay rất đẹp trai không. Vừa mới đó đã có một loạt tin nhắn đồng tình và biểu cảm “bùm miệng cười” được gửi đến.

Cô bé kia thẳng thừng nhắn tin “+10086”*.

*Thói quen nhắn tin wechat của người Trung Quốc, khi đồng ý với ý kiến nào đó, họ sẽ dùng phương pháp “+1” để thể hiện mình cùng quan điểm.

Thế là có người gào lên đòi ảnh.

Mới đó đã có người tốt gửi ảnh qua, là một bóng lưng.

Lương Nghiên tiện tay mở lên, nhìn rõ ảnh HD...

Mái tóc ngắn, bờ vai rộng, hông thon, chiếc áo phông trắng, chiếc quần thoải mái và một bóng lưng thẳng tắp.

Nhìn xong cô quay lại đã thấy tin nhắn mới, một loạt các dòng “Cầu ảnh chính diện”.

Đồng chí kia luyện tiếc nói rằng không dám chụp.

Bên dưới lại có một loạt các tin: “Cầu phuong thức liên lạc”, “Cầu số điện thoại”, “Cầu nick weixin”...

Em gái phụ trách quảng số điện thoại còn @ tên của Lương Nghiên, ý muốn nói đây là số cô đưa, nhưng cô ấy đã thử rồi, dùng số di động không tìm được weixin.

Các em gái khác gửi một loạt icon mặt mếu.

Lương Nghiên nhìn mà bỗng phì cười. Mấy em gái khóa trước đáng yêu thật, cô thật muốn gửi một loạt icon béo má.

Xe buýt đi tới trạm ở Đại học A, Lương Nghiên cắt di động bước xuống xe, đi vừa ghé vào trường. Ngang qua sân thể dục, một chiếc ô tô màu đen đi ngang qua cô.

Lương Nghiên vô tình liếc mắt, nhìn vị trí ghé lái phụ.

Cô ngẩn người, khi nhìn lại thì nó đã đi xa rồi.

Lương Nghiên đứng đờ ra đó mấy giây, vô thức đi vài bước về phía đó, nhìn thấy chiếc xe đã chạy ra khỏi cổng trường.

Cô không nhìn rõ biển số xe.

Buổi tối, Lương Nghiên gọi tới điện thoại của Trương Bình, chuông đổ mãi mà không ai bắt máy, cô đột ngột ngắt cuộc gọi.

Gọi rồi phải hỏi gì đây?

Hỏi họ đã về Nam An chưa à?

Hình như chuyện này chẳng liên quan gì đến cô cả.

Lương Nghiên nhắm mắt, nhắm nghĩ một lúc lâu vẫn không ra lý do. Cô bỏ di động xuống.

Vài giây sau, lại cầm lên nhìn giờ. Mười rưỡi tối, đến giờ đi đón Triệu Yên Tích rồi.

Lương Nghiên đang định ra khỏi nhà thì chuông di động vang lên.

Có một email mới gửi tới.

~Hết chương 10~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Lương Nghiên lẽ nào đang nhưng nhớ đồ ngọc đó?!

Email được gửi tới từ studio đó, nói với Lương Nghiên rằng cần cung cấp thêm thông tin tư liệu cho công việc chế tác hậu kỳ, cuối cùng còn hỏi có thêm yêu cầu gì khác không.

Bấy giờ Lương Nghiên mới nhớ ra, gửi cho họ phim mẫu và folder tài liệu của thầy Chung.

Khi cô tới kịp phòng học điều hâu thì đã là 11 giờ kém 15.

Năm phút trước Triệu Yên Tích đã gửi tin nhắn đến. Lương Nghiên không vào, cũng không tìm chỗ đỗ xe điện. Cô ngồi yên trên xe, chống chân xuống đất gửi tin nhắn cho Triệu Yên Tích.

Gửi xong, cô ngẩng đầu lên nhìn, cảm thấy cảm giác về nơi này so với lần đầu tiên tới vào ban ngày có chút khác biệt.

Có lẽ vì đã khuya, bóng tối và sự tĩnh mịch xung quanh khiến đèn đường ở đây thêm chút đặc biệt, đến cây ngô đồng trước cửa dường như cũng cao to hơn, mạnh mẽ hơn.

Lương Nghiên nhìn lên cây ngô đồng, phát hiện tầng hai của phòng học này cũng sáng đèn.

Lẽ nào tầng hai cũng là của họ?

Vậy thì cũng lớn quá đấy, chắc lỗ vốn mất.

Lương Nghiên rảnh rỗi quan tâm vụ vợ, bỗng nhìn thấy một bóng người bên ô cửa sổ sát sàn trên tầng.

Cô bỗng khựng lại.

Khoảng cách này hoàn toàn không thể nhìn rõ thứ gì, cũng lắm chỉ là một cái bóng mờ ảo. Nhưng Lương Nghiên lại cảm thấy một sự thân quen đến kỳ lạ, dường như trước đây đã gặp rồi, thậm chí nhìn theo cái bóng đó, cô còn dám chắc lúc này người đó đang dựa vào cửa sổ hút thuốc.

Cô nhìn một lúc rồi quay đi.

Vì sao lại nhớ tới anh nhỉ?

Điều này không khoa học.

Xin lỗi cũng xin lỗi, cảm ơn cũng nói rồi. Anh đã an toàn thoát ra khỏi đó, không có chuyện gì hết, cô cũng đâu có nợ gì anh.

Một ngày có tới hai lần ảo giác, nhìn ai cũng thấy giống anh, mày có bệnh đấy Lương Nghiên.

Khi Triệu Yên Tích đi ra thì thấy Lương Nghiên đang ngẩn ngơ ngồi trên xe điện.

Cô ẩy gờ tay khuơ khuơ, lúc ấy Lương Nghiên mới tỉnh lại: “Xong rồi à?”.

“Ừ, cậu đang nghĩ gì thế?” Triệu Yên Tích ngồi lên ghế sau, ôm lấy eo cô: “Minh ra đến nơi rồi mà cậu còn không nhìn thấy”.

“Không có gì, cậu cũng không lên tiếng mà.” Lương Nghiên lái xe ra đường lớn.

Gió đêm thổi qua, Lương Nghiên quan sát con đường trước mặt, Triệu Yên Tích ngồi sau ba hoa báo cáo về tiến độ học tập ngày hôm nay.

Sau khi về nhà, Lương Nghiên tiện miệng hỏi Triệu Yên Tích: “Cậu đã liên lạc với Trì Hiến chưa?”.

Triệu Yên Tích đang gặm táo, nhai nhồm nhoàm rồi nói: “Chưa, mình chẳng nhớ nhét cái số di động cậu ta đưa vào đâu nữa. Nhưng chẳng phải mình đã

để lại cho cậu ta số ký túc của cậu sao, chắc là cậu ta đã gọi điện tới, nhưng gần đây cậu đâu có về trường“.Lương Nghiên “ồ” một tiếng rồi đi tắm.

Triệu Yên Tích gặm táo xong, từ từ nhắm nháp lại mùi vị, rồi bỗng giật mình...

Lương Nghiên lẽ nào đang nhưng nhớ đồ ngốc đó?!

Triệu Yên Tích tỉ mỉ nhớ lại, đôi mắt dần dần tròn xoe.

Lương Nghiên chưa yêu bao giờ, cũng từng thích ai, thế giới tình cảm hoàn toàn trắng phau, trước đây còn chưa từng thấy cô nghiêm túc ngắm một người đàn ông nào, càng không thể nào nghiên cứu vấn đề quan hệ giữa nam và nữ. Khi bắt gặp tên ngốc đáng thương ấy, khao khát được bảo vệ, anh hùng cứu mỹ nhân đã bùng lên, rồi lại hưởng thụ cái cảm giác được tên ngốc ngưỡng mộ và cần mình, mặc kệ người ta đàn ông hay đàn bà, cứ thế phải lòng thôi!

Chẳng trách từ sau khi chia tay với tên ngốc, Lương Nghiên có vẻ bất thường. Một ngày ở Du Thành hồn vía cứ như ở trên mây, sau khi về Nam An mới khá hơn, vì tên ngốc cũng ở đây mà.

Trông dáng vẻ hôm nay, chắc là Lương Nghiên đang nóng lòng muốn gặp tên ngốc đây mà.

Đúng là tức chết.

Cả người Triệu Yên Tích sốt xình xịch. Mặc dù từ trong thâm tâm, cô ấy rất hy vọng Lương Nghiên cũng được trải nghiệm tình yêu như những cô gái bình thường khác, nhưng đối tượng đừng là tên ngốc được không?

Còn chẳng bằng để họ yêu tình yêu bách hợp cho rồi.

Tắm rửa xong, Lương Nghiên về phòng đi ngủ, Triệu Yên Tích ngồi ở đầu giường mình, ôm chân nhìn cô.

Lương Nghiên xem di động rồi nhủ mày: “12 giờ rồi đấy, cậu còn ngồi ngáy ra đó nhớ cha nào?”.

Triệu Yên Tích “ồ” một tiếng, thầm nghĩ: Cậu chỉ giỏi nói thôi.

Lúc nhìn vào gương đánh răng, Triệu Yên Tích mới từ từ bình tĩnh lại, tư duy chuyển hướng.

Có lẽ đây cũng có thể coi là một chuyện tốt, nói gì thì nói, giới tính sinh học của tên ngốc cũng là nam, chí ít chứng tỏ Lương Nghiên cũng biết quan tâm tới người khác phái.

Tiến bộ đấy chứ.

Triệu Yên Tích quyết định thuận nước đẩy thuyền, ra tay từ tên ngốc. Cứ để Lương Nghiên tiếp xúc với đàn ông một chút, sau đó từ từ dẫn dắt. Cô ấy không tin khi Lương Nghiên “nhập đạo” rồi mà vẫn còn chịu được loại đàn ông lè mề như tên ngốc.

Lương Nghiên hoàn toàn không biết Triệu Yên Tích đang lo lắng cho kiến thức tình yêu vỡ lòng của mình không khác gì gà mẹ, ngày hôm sau cô vẫn dậy sớm đi mua đồ ăn sáng như mọi ngày, để một phần cho Triệu Yên Tích, còn mình thì tự động tới trường.

Triệu Yên Tích miệt mài cặm cụi, cuối cùng cũng tìm được ra số điện thoại ban đầu Trì Hiến để lại trong một xó nào đó, rồi chủ động liên lạc.

Lương Nghiên vừa về, cô ấy đã báo cáo: “Trì Hiến hẹn chúng ta đi chơi đó”.

Lương Nghiên đang soạn mail, không buồn quay đầu lại: “Giờ cậu còn thời gian để chơi hả?”.

“Thì thoả đi chơi một chút cho thoả mái tinh thần ấy mà, Quốc khánh được nghỉ 7 ngày cơ mà. Trì Hiến nói sẽ gọi cả anh Trương và người họ Thảm... Thảm...”Thảm Phùng Nam.”

Lương Nghiên đang gõ bàn phím chợt dừng lại. Cô liếc nhìn màn hình máy tính, từ từ ấn xóa ba chữ vừa viết sai.

Triệu Yên Tích nói: “Đúng, chính là anh ấy”.

Thấy Lương Nghiên không lên tiếng, cô ấy thẳng thừng đập bàn: “Trì Hiến hẹn mừng 6, tóm lại là mình đồng ý rồi”.

Mấy ngày đầu của kỳ nghỉ, Lương Nghiên cực kỳ bận rộn. Cô nhận một bản thảo mới dài hai mươi nghìn chữ, một nửa tiếng Anh, một nửa tiếng Pháp. Từ tám giờ sáng đến mười giờ tối đều chăm chăm nhìn màn hình máy tính, liên tục dịch không ngừng nghỉ suốt ba ngày. Vừa mới nộp xong bản dịch đã nhận được điện thoại của thầy Chung nói sẽ giới thiệu việc cho cô.

Mặc dù hơi mệt nhưng Lương Nghiên vẫn nhận.

Thầy Đồng của Học viện Truyền thông và thầy Chung thân thiết như anh em kết nghĩa. Trước đây Lương Nghiên từng giúp việc cho ông, dù công việc này không được trả thù lao, cô cũng phải nể mặt, huống hồ người ta còn dâng hoàng bào tiền ra mời cô.

Buổi hội thảo tổ chức ở phòng họp tại khu nhà phía Đông Đại học A, cùng dự có hai học giả người Pháp, Lương Nghiên chịu trách nhiệm phiên dịch toàn bộ hội thảo. Hội thảo chia làm hai buổi sáng chiều, sau khi kết thúc, đưa các vị khách ra về, thầy Đồng đưa cô và vài nghiên cứu sinh đã giúp đỡ ông đi ăn cơm.

Bầu không khí của bữa cơm rất vui vẻ. Khác với phong cách thết ra lửa của thầy Chung, thầy Đồng lại rất hiền hòa, nói chuyện còn hài hước, quan hệ với sinh viên không khác gì bè bạn. Lương Nghiên và thầy cũng khá thân, bụng lại đang đói cồn cào nên cô cứ cầm cúi ăn không chút khách khí.

Khi cánh cửa phòng VIP được đẩy ra, Lương Nghiên đang gặm một miếng xương hình quạt.

Cô gặm rất chuyên chú, say sưa, không để ý tới người bên cạnh. Cho tới khi thầy Đồng bất ngờ đứng dậy, tiến lên trước mấy bước.

“Áy, cậu đến thật à, đúng là không đùa nhì!”

Tất cả mọi người đều nhìn qua.

Lương Nghiên ngẩng đầu, miếng xương tự động rơi xuống bát.

Giữa ánh sáng êm ái, có một người tiến lại gần, cái bóng cao cao từ từ rõ nét trong tầm mắt cô, anh mặc áo phông và quần đen.

Ánh sáng khắc sâu từng đường nét trên khuôn mặt anh.

Anh đã cắt tóc rồi, một mái tóc rất ngắn.

Thầy Đồng đã bắt đầu giới thiệu với học trò: “À, đây là 'tiểu sư đệ' của thầy, coi như là 'tiểu sư thúc' của mấy đứa”.

Các sinh viên lần lượt đứng lên chào hỏi, duy chỉ có Lương Nghiên ngồi im.

Một người đàn ông cao lớn khác che chặt cô.

Khi tất cả đều đã ngồi xuống, Lương Nghiên liền nhìn thấy khuôn mặt của Thẩm Phùng Nam.

Bờ môi anh còn vương một nụ cười nhạt, ánh mắt đang nhìn sang người khác, một giây sau, tầm mắt của anh tùy ý dịch chuyển, rơi xuống vị trí ngồi của Lương Nghiên. Giây phút nhìn rõ anh, cô bỗng như đóng băng.

Sau vài giây bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Phùng Nam dứt khoát quay đi trước, vì có người bắt đầu bắt chuyện với anh rồi.

“Giờ đúng là người bận rộn rồi, muốn gặp cậu một lần cũng khó. Hôm nay nếu không phải vì anh không đi được, bằng không đã đến thẳng chỗ cậu lấy rồi. Trông cậu bận đến nỗi không có thời gian mà ngồi nữa!” Thầy Đồng thân thiết oán trách một câu: “Đưa anh chìa khóa đi, chỗ anh không giữ cậu nữa, cậu đi làm việc đi. À, phim của anh cậu phải cắt xong trước đấy, mấy hôm nữa là cần rồi”.

Thẩm Phùng Nam gật đầu rồi đưa chìa khóa cho thầy.

Thầy Đồng tưởng anh định đi thật bèn vẫy tay, nhưng Thẩm Phùng Nam lại liếc nhìn bàn đối diện.

Bên đó toàn là sinh viên, cũng không biết anh nhìn ai.

Anh nhanh chóng thu ánh mắt của mình lại.

“VẬY EM ĐI ĐÂY.”

Anh khẽ nói một câu rồi rời khỏi phòng ăn.

Thầy Đồng trở về bàn, tiếp tục kêu mọi người ăn uống tự nhiên.

Lương Nghiên gầy gầy miếng xương trong bát, ngẩng đầu hỏi: “Thầy Đồng, người đó đúng là sư đệ của thầy à?”.

Thầy Đồng ngẩn người, lát sau mới hiểu ra cô đang hỏi Thẩm Phùng Nam.

“Đúng vậy.” Thầy nói xong thì dừng lại một chút, rồi bỗng như nhớ ra điều gì, bật cười: “À, lần trước hai người từng gặp nhau phải không. Clip giảng dạy của thầy Chung chắc em cũng tới hỗ trợ quay phim. Thật ra studio đó do thầy giới thiệu đấy. Thế nào, cậu em này của thầy làm việc đáng tin cậy chứ hả?”.

Lương Nghiên sững sờ, nhưng ngay sau đó cô nhớ lại bức ảnh trong nhóm, cũng nhớ lại chiếc xe đi lướt qua mình trong vườn trường.

Lương Nghiên cảm thấy thật kỳ lạ, vị nhiếp ảnh gia mà cô liên lạc chính là Thẩm Phùng Nam ư?

Tan bữa, ai về nhà nấy. Lương Nghiên không nghĩ tới chuyện này nữa. Cô mệt đến nhức hết cả đầu, tắm rửa xong thì đặt đồng hồ báo thức rồi lên giường đi ngủ.

Mười giờ tối, chuông đồng hồ đánh thức Lương Nghiên dậy. Cô rửa mặt qua rồi lái xe điện đi tới phòng học điều hâu.

Hôm nay tới khá sớm, Triệu Yên Tích vẫn chưa nhắn tin. Lương Nghiên cũng không giục, cô đỗ xe bên cạnh gốc cây rồi men theo con đường nhỏ đi tản bộ.

Khi đầu óc được thanh thoi, cô lại nhớ về chuyện lúc trước.

Lương Nghiên cũng không bứt rứt. Cô lấy di động, lục lại nhật ký cuộc gọi, tìm tới số lúc trước đã lưu là “Nhiếp ảnh gia ngày 28”, mở ra rồi gọi.

Sau bốn hồi chuông, đầu kia có người bắt máy.

Đầu kia “A lô” một tiếng là Lương Nghiên lập tức nhận ra.

Cô không nói gì, đầu kia cũng im lặng, khoảng hai giây sau thì nói một câu: “Xin chào”.

Vẫn là chất giọng ấy, có điều qua sóng điện thoại, chất khàn trở nên thật ấm áp.

Thật ra cũng không khó nghe.

Sự im lặng quá lâu khiến Thẩm Phùng Nam cảm thấy kỳ lạ. Số này anh không lưu, chỉ hiện lên một dãy số lạ. Anh đoán là điện thoại quấy rối, đang định ngắt máy thì bỗng nhiên có một giọng nói vọng tới:

“Chú Thẩm”

Thẩm Phùng Nam sững người.

“Tôi đây, tôi là Lương Nghiên.”

Giọng con gái khe khẽ dịu dàng, không nghe ra ngữ khí, trong điện thoại chỉ có tiếng gió thổi.

Thẩm Phùng Nam dừng công việc lại.

“Lương Nghiên.” Anh gọi một tiếng.

“Ừm.” Lương Nghiên nói: “Trùng hợp quá, hôm nay ấy”.

“Đúng vậy.”

Lương Nghiên cúi đầu gạt viên đá dưới chân: “Thì ra thầy Đồng là sư huynh của anh, hôm nay tôi giúp việc cho thầy ấy”.

Thẩm Phùng Nam nói: “Ồ, tôi cũng đoán ra”.

Lương Nghiên ngừng lại rồi hỏi: “Anh đang bận à”.

“Không.”

Lương Nghiên cũng không rõ anh khách khí hay nói thật. Cô nói: “Lần trước tôi đã nhìn thấy anh”.

Thẩm Phùng Nam có chút nghi hoặc: “Khi nào vậy?”.

“Ngày 28, ngày anh đến quay phim, anh ngồi trong xe.”

Lương Nghiên bỗng bật cười: “Hình như hơi trùng hợp quá, người gửi email đặt lịch với anh là tôi”.

Lần này thì Thẩm Phùng Nam ngạc nhiên thật: “Thế ư?”.

Lương Nghiên “ừm” một tiếng.

Bên ngoài gió hơi lớn, làm tiếng “vu vu” qua điện thoại nghe rất rõ ràng.

Thẩm Phùng Nam hỏi: “Muộn vậy rồi mà cô vẫn ở ngoài sao?”.

“Đúng vậy.” Lương Nghiên đáp lại. Đang định nói tiếp thì có chiếc ô tô tới đón người phóng qua, đèn xe rọi tới, tiếng còi xe che lấp tiếng cô.

Tiếng tạp âm trong điện thoại trùng khớp với thực tế, Thẩm Phùng Nam yên lặng nghe xong bèn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Không còn tiếng ồn nữa, trong loa lại vang đến giọng Lương Nghiên.

“Ban này có xe đi qua.” Cô nói.

“Tôi nghe thấy rồi.”

Thẩm Phùng Nam đặt bút xuống, đứng dậy khỏi bàn.

Lương Nghiên vẫn nói tiếp: “Tôi đi đón Triệu Yên Tích, thế nên vẫn đang ở ngoài đường”.

Thẩm Phùng Nam đã đi tới bên cửa sổ, nhìn xuống dưới.

Ánh sáng ngả vàng của đèn đường hắt xuống bóng ngò đồng, gió làm lá cây rung rinh lay động.

Bóng người con gái bé nhỏ cũng như đang đung đưa trong gió.

Đầu kia bỗng nhiên trầm mặc làm Lương Nghiên ngập ngừng: “A lô?”.

Không ai đáp cả. Cô ngừng lại, bỗng ý thức được tối nay mình nói hơi tào lao.

Nói quá nhiều nên anh thấy phiền phải không?

Lương Nghiên dừng những bước chân đung đưa lại, một tay nắm chặt áo, ngồi sụp xuống bên đường.

“À... vậy, tôi nói xong rồi, cúp máy trước nhé.”

Cô không nói tạm biệt, cứ thế ngắt máy.

Khi nhìn giờ thì đã 10 giờ 20 phút.

Chắc Triệu Yên Tích cũng sắp ra rồi.

Gió thổi tới, Lương Nghiên lại kéo chặt áo thêm chút nữa, rồi đứng dậy, quay đầu nhìn ra cửa phòng học.

Cô bỗng đứng sững lại.

~Hết chương 11~

Bạn đang đọc truyện *Tim Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Khi Thẩm Phùng Nam đi tới, Lương Nghiên vẫn đứng nguyên đó. Đèn đường kéo bóng cô ra vừa dài vừa gầy. Mái tóc ngắn của cô bị gió thổi bay, khuôn mặt trở nên mong lung giữa quảng sáng.

Thẩm Phùng Nam tiến lại gần, Lương Nghiên bỗng động đậy. Cô tiến lên một bước, ngẩng mặt nhìn anh.

Biểu cảm của cô đã sắc nét hơn một chút, khiến anh nhận ra sự ngỡ ngàng của cô.

“Làm cô giật mình à?”

Lương Nghiên đã hoàn hồn lại.

“Làm sao có thể?” Lương Nghiên nói: “Trông anh đâu có đáng sợ lắm”.

Cô nhìn về phía phòng học, rồi lại ngược lên nhìn tầng hai. Ánh đèn ở đó vẫn còn sáng tỏ, cô chợt nhớ lại bóng hình bên cửa sổ hôm qua.

Thì ra đó không phải là ảo giác, thật sự là anh.

“Anh ở đó sao?” Cô chỉ tay lên tầng.

Thẩm Phùng Nam nói: “Làm việc ở đó”.

Lương Nghiên gạt đầu, rồi chợt nhớ ra điều gì: “Tức là studio đó của anh nằm trên ấy?”.

“Ừm.”

Lương Nghiên nhú mày: “Đến biển anh còn không buồn treo sao?”.

Thẩm Phùng Nam nói: “Lười làm quá”.

“...”

Lương Nghiên kiểm chế không bình luận. Câu này đổi lại là Triệu Yên Tích nói, cô nhất định sẽ lập tức thể hiện bản chất độc mồm độc miệng của mình.

Thẩm Phùng Nam chú ý biểu cảm của cô rồi khẽ cười một tiếng.

Lương Nghiên nhìn anh chăm chú: “Anh cười gì thế?”.

Nụ cười của anh nhạt dần, anh cúi xuống nhìn Lương Nghiên và nói: “Hình như cô khác lúc trước rồi”.

Lương Nghiên ngẩn người: “Khác chỗ nào chứ?”.

“Không nói rõ được, chỉ là cảm giác thôi.”

Lương Nghiên lại trừng mắt với anh. Thẩm Phùng Nam buồn cười nhưng cố nhịn. Anh nghiêm túc quan sát cô lần nữa, cuối cùng đã thật sự tìm ra một điểm khác biệt.

Tóc cô đã dài quá tai rồi, chạm được tới cổ. Gió thổi qua, mấy lọn tóc ấy sẽ bay là là trước mặt.

“Tóc cô dài ra rồi.” Anh nói.

Lương Nghiên không ngờ anh lại nói vậy.

“À, tôi quên cắt.” Cô vuốt lại mái tóc lơ thơ trước mặt, quyết định hôm nào rảnh phải đi cắt ngay.

Gió thổi tung góc áo của Lương Nghiên lên, Thẩm Phùng Nam ngẩng đầu nhìn xung quanh rồi hỏi: “Không lạnh à, vào trong ngồi một lát chứ?”.

Lương Nghiên cũng cảm thấy hơi lạnh bèn gạt đầu: “Được thôi”.

Họ bước vào trong đại sảnh tầng một, bên cạnh máy lọc nước có một chiếc ghế sofa. Thẩm Phùng Nam lên tiếng: “Ngồi đi”.

Lương Nghiên ngồi xuống, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy anh đi tới quầy lễ tân, lát sau, anh bê tới một cốc sữa.

Anh đưa cho cô, Lương Nghiên ngượng ngập đón lấy. Cô uống một hớp hết nguyên nửa cốc, khi ngẩng đầu thì bất gặp ánh mắt chính diện của Thẩm Phùng Nam. “Mùi vị ngon đây.” Cô lắc lắc chiếc cốc rồi cúi xuống uống cạn nốt nửa còn lại.

Lương Nghiên vứt chiếc cốc giấy vào trong thùng rác, đúng lúc Triệu Yên Tích đi ra.

“Lương Nghiên?”

Triệu Yên Tích kinh ngạc chạy tới, vỗ vai Lương Nghiên: “Cậu tới rồi à!”.

Lương Nghiên chưa kịp trả lời, cô ấy đã đảo mắt, bất ngờ phát hiện người bên cạnh Lương Nghiên.

“Á! Anh...” Triệu Yên Tích tròn tròn mắt, ngỡ ngàng: “Là anh à, anh chẳng phải là... A Sơn sao?”.

Sống lưng bị Lương Nghiên vỗ mạnh, Triệu Yên Tích “ồ” lên một tiếng, đầu óc lập tức xoay chuyển: “À, không phải, anh là Thẩm, Thẩm...”.

Ngập ngừng một lúc lâu mà vẫn không tìm ra được một xưng hô thân mật, gọi thẳng tên thật thì bất lịch sự, mà gọi “anh Nam” theo anh Trương thì có vẻ không biết trên dưới.

Cô ấy đang băn khoăn thì Lương Nghiên thân nhiên nhắc nhở: “Chú Thẩm”.

“À, đúng, chú Thẩm!”

Triệu Yên Tích nói theo không suy nghĩ, rồi có nờ một nụ cười ngượng ngập: “Xin lỗi chú Thẩm, ở đó nghe quen rồi, lúc đó mọi người đều gọi chú là A Sơn mà, chú đừng để dễ bụng nhé, chú Thẩm”.

Liên tục những tiếng “chú Thẩm” khiến Thẩm Phùng Nam có chút áy náy. Anh đánh mắt về phía Lương Nghiên, nhìn vào đôi mắt vô tội của cô.

Trông dáng vẻ đó, dường như cô còn có chút tự đắc khi nhắc nhở được Triệu Yên Tích nữa.

Thẩm Phùng Nam hơi buồn cười, thật ra xưng hô này cũng không thể nói là không phù hợp, nhưng nghe cứ kỳ lạ sao sao.

Triệu Yên Tích vẫn còn chìm trong niềm bất ngờ: “Trùng hợp thật, Tri Hiến còn nói muốn hẹn chúng ta cùng đi chơi, không ngờ hôm nay đã gặp mặt. Chú cũng tự học ở đây à? Ấy, lẽ nào chú cũng phải thi?”

Lương Nghiên chịu không nổi mấy câu hỏi ngốc nghếch của cô ấy bèn kéo cô ấy qua, chào tạm biệt anh: “Chúng tôi về đây”.

“Được, đi đường cẩn thận.”

“Ừm”

“Này, cứ thế đi à?” Triệu Yên Tích ngẩn ngơ, cứ thế bị Lương Nghiên kéo tuột ra ngoài.

Đọc đường về, Triệu Yên Tích vẫn còn hỏi một lượt nữa chưa chịu buông tha. Sau khi hiểu rõ tình hình, cô ấy thốt lên: “Trời đất ơi, cậu đang quay phim thần tượng đây à?”

Lương Nghiên nói: “Đúng thế, trùng hợp cứ như có âm mưu từ trước ấy”.

“Đúng thật đấy, thật không ngờ anh ấy ở ngay trên đầu mình, bao nhiêu ngày qua mình chưa hề gặp mặt.” Triệu Yên Tích lại nhớ tới lời của Trương Bình, “Xem ra anh ấy đúng là không làm phóng viên nữa, chuyển sang quay phim rồi”.

Lương Nghiên chỉ “ừm”, không nói thêm.

Buổi tối trời đổ mưa, nhiệt độ giảm đột ngột.

Hôm sau, Lương Nghiên và Triệu Yên Tích đều nghỉ ở nhà. Buổi chiều mừng 6, họ nhận được lời nhắc nhở thân tình của Tri Hiến: “Xuất phát thôi, chúng ta gặp nhau trên con đường ẩm thực ở cửa sau của Đại học Sư phạm nhé, tối thì gọi cho tôi!”

Quảng đường không xa, Lương Nghiên vẫn chọn cách đạp xe qua. Khi họ tới thì vừa đúng bốn giờ, Tri Hiến đang đợi ở đầu đường. Vừa gặp mặt, cậu ta đã phấn khích, hét lời gọi “Nghiên ca”, cứ gọi là lạnh lạnh, giòn tan, Triệu Yên Tích âm thầm lườm nguýt.

Ba người cùng tới quán ăn tự phục vụ mà Tri Hiến đã đặt trước. Sau khi ngồi xuống, nhân viên bưng trà lên trước, Tri Hiến nói: “Đám anh Trương tới ngay bây giờ đấy”.

Quả nhiên, chưa được bao lâu, Trương Bình và Thẩm Phùng Nam đã tới cả.

Tri Hiến nhiệt tình mời mọi người vào phòng riêng.

Lương Nghiên đang rót nước ngọt, nghe thấy tiếng đẩy cửa bèn quay đầu, nhìn thấy ba người đi vào, Thẩm Phùng Nam đi cuối cùng.

Hôm nay anh mặc một chiếc sơ mi mỏng màu xám nhạt, tay áo xắn cao lên tận khuỷu tay.

Triệu Yên Tích đã chào hỏi họ.

Trương Bình gọi Lương Nghiên, cô chào: “Anh Trương, các anh qua đây ngồi đi đã”.

Mọi người lần lượt vào chỗ, Lương Nghiên ngồi bên cạnh Triệu Yên Tích, Trương Bình và Thẩm Phùng Nam ngồi đối diện họ.

Lương Nghiên liếc nhìn Thẩm Phùng Nam, đúng lúc anh nhìn qua, mỉm cười với cô.

Hình như anh chưa được ngủ đủ, đôi mắt vẫn còn thâm quầng.

Lương Nghiên vẫn còn đang nhìn anh, Tri Hiến thì đã gọi nhân viên phục vụ bưng lên một chai rượu trắng và hai lon bia.

“Nào, anh Trương, anh Nam, chắc chắn là hai anh uống rượu phải không”.

Trương Bình cười: “Anh uống rượu cũng được nhưng anh Nam thì không uống được, bia trắng cũng không được, cho anh Nam cốc nước ngọt đi”.

“Không phải chứ?” Tri Hiến tỏ vẻ khó tin: “Anh Trương đừng có lừa em, nhìn là biết từ lượng của anh Nam không tẻ, làm gì đến mức không uống được”.

“Thật sự không uống được.” Trương Bình tự rót một ly rồi lại rót luôn cho Tri Hiến: “Anh uống với cậu là được rồi. Cỗ hòng anh Nam không tốt, vốn dĩ không được uống rượu. Hai hôm nay trời, thế là cỗ hòng lại khó chịu. Bác sỹ dặn rồi, kiêng rượu kiêng thuốc, bia cũng không được”.

Tri Hiến nghe xong cũng không ép nữa, lập tức tỏ vẻ quan tâm “Anh Nam, anh không sao chứ?”.

“Không có gì nghiêm trọng.”

Thẩm Phùng Nam vừa lên tiếng, Lương Nghiên đã nghe ra giọng anh khàn đặc.

Triệu Yên Tích cũng giật mình. Trước đây cô ấy đã cảm thấy giọng của người này không bình thường, bây giờ rõ ràng càng nghiêm trọng hơn. Cô ấy không nghĩ quá nhiều, mà hỏi thẳng: “Chú Thẩm, cổ họng anh từng bị thương à?”.

Thẩm Phùng Nam “ừm” một tiếng.

Anh Trương cũng thay mặt giải thích: “Phải, bị thương khá nặng, từng làm phẫu thuật”.

Nghe tới đây, Trì Hiến vội hỏi: “Hả? Vậy thì đừng có uống rượu”, nói rồi cậu ta đứng dậy đổi nước ngọt cho Thẩm Phùng Nam.

Bầu không khí của bữa ăn rất vui vẻ, Thẩm Phùng Nam không nói nhiều, Lương Nghiên cũng ít lên tiếng. Nhưng vì có Trì Hiến nên không thể im ắng được. Còn Triệu Yên Tích gặp phải Trì Hiến thì như đụng phải oan gia. Hai người họ bước vào trạng thái châm chọc nhau. Trương Bình ở giữa làm trò hề, khiến bữa ăn cực kỳ vui vẻ.

Ăn cơm xong, Trì Hiến lại kêu gọi đi karaoke. Anh Trương và Triệu Yên Tích đầy hứng khởi, mọi người cùng đồng ý đi.

Cổ họng của Thẩm Phùng Nam không hát được, Lương Nghiên cũng không thích hát, thế là về cơ bản chỉ còn ba người họ thay phiên nhau.

Lương Nghiên ngồi dựa vào ghế, chậm chạp nhai khoai tây chiên, Thẩm Phùng Nam ngồi ở một góc sofa nghe họ hát.

Triệu Yên Tích giọng thanh, hát những bài trong treo cũng không hề tệ. Trì Hiến giữa chừng hay phá đám, Triệu Yên Tích cứ hát được hai câu, cậu ta lại hét lên một tiếng vào micro, không khác gì hai thằng hề.

Trương Bình phá lên cười ngặt ngoẽo.

Lương Nghiên cũng không nhịn được cười. Cô bỏ khoai tây vào miệng, liếc nhìn đầu kia sofa.

Thẩm Phùng Nam cúi đầu, tay cuộn lại thành nắm đấm, đặt lên miệng.

Anh đang ho.

Trong phòng hát rất ồn, tiếng hát tiếng nhạc đã che lấp tất cả.

Thấy anh đã bỏ tay xuống, Lương Nghiên quay mặt đi, tiếp tục ăn khoai tây.

Lát sau cô nhìn lại, vẫn thấy anh ho không ngừng.

Lương Nghiên một lần nữa quay về, kéo túi khoai tây ra, cầm lên một miếng nhưng không bỏ vào miệng mà đồng thời bỏ cả túi khoai tây xuống.

Cô đứng dậy rót một cốc nước ấm, bước qua.

Một cốc nước được đưa đến trước mặt, Thẩm Phùng Nam quay đầu, Lương Nghiên đã ngồi xuống bên cạnh anh.

“Uống nước đi.”

Giọng cô chìm giữa tiếng nhạc, hoàn toàn không nghe rõ, nhưng cũng không ảnh hưởng gì. Thẩm Phùng Nam chỉ nhìn cô rất nhanh rồi đón lấy cốc nước, uống vài ngụm.

Không biết vì hiệu quả của cốc nước ấm hay vì anh cố nhịn, Lương Nghiên phát hiện anh không còn ho dữ dội như lúc nãy nữa.

Lương Nghiên nhận lại chiếc cốc không anh đưa, rồi đi rót đầy rồi đặt lên mặt bàn anh.

Cô ngồi lại chỗ cũ.

Triệu Yên Tích hát thêm mấy bài, Lương Nghiên nói phải về sớm, mặc dù Triệu Yên Tích vẫn còn muốn chơi, nhưng lời Lương Nghiên nói cô ấy vẫn phải nghe, hơn nữa cô ấy cũng cảm thấy so với hai hôm nay nghĩ thế là đủ rồi.

Họ chia tay, ai về đường nấy, Lương Nghiên đạp xe lại Triệu Yên Tích về, Thẩm Phùng Nam ngồi xe của Trương Bình đến đây, họ cũng tiện đường cho Trì Hiến quá giang.

Nghỉ ngơi một tối, Triệu Yên Tích hồi phục lại ý chí chiến đấu, lại bắt đầu đi tự học như bình thường.

Một tuần sau, Lương Nghiên không nhận được bản thảo, chỉ ở nhà đọc một số tài liệu lịch sử. Qua hết tuần, cô lại bắt đầu bận hơn. Thứ Hai ra ngoài nhận dịch hai buổi họp. Thứ Ba có tiết, vậy mà cô lại quên không sạc điện cho xe, đành phải đi bộ đến trường. Học xong, cô ở thư viện quá nửa ngày, chấp tối mới về, đi vào trong căng tin.

Khi đi ngang qua sân thể dục, Lương Nghiên nhìn thấy một bóng hình quen thuộc.

Người đó rõ ràng cũng đã nhìn thấy cô. Anh nhảy từ trên bàn bóng xuống, với lấy áo khoác, xách theo mấy ảnh, đi về phía cô...

~Hết chương 12~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Hay nhớ người đó... là thích sao?

Vô tình gặp cô, Thẩm Phùng Nam dường như không quá ngạc nhiên, anh hỏi băng quơ: “Đi đâu vậy?”.

“Tôi căng tin.” Lương Nghiên nhìn anh: “Cô hòng anh khỏi rồi à?”.

Hỏi xong cô bỗng cảm thấy câu này khá ngu ngốc. Đã một tuần trôi qua, anh phải khỏi lâu rồi mới đứng.

Thẩm Phùng Nam nói: “Ừm, không sao rồi”.

“Anh tới đây làm việc à?”

“Ừm.” Buổi chiều có người hẹn lấy phim. Anh vừa quay xong không lâu, đứng ở bàn bóng nghỉ ngơi một lát thì nhìn thấy cô.

Lương Nghiên ồ lên một tiếng, không hỏi thêm nữa. Cô định đi.

“Tôi phải đi ăn cơm đây.”

Không ngờ Thẩm Phùng Nam lập tức vắt áo khoác lên tay và nói: “Đi thôi, tôi cũng đi”.

Lương Nghiên kinh ngạc nhìn anh.

“Sao vậy?”

Lương Nghiên: “Anh ăn cơm trong trường?”.

“Sao, căng tin trường cô không cho phép người ngoài ăn à?”

“Không phải vậy.” Lương Nghiên ngẫm nghĩ rồi cũng chẳng nói thêm gì nữa.

Hai người cùng đi tới căng tin số 2. Giờ này có không ít sinh viên đang ăn ở đây. Lương Nghiên qua tìm chỗ trước rồi đặt ba lô xuống chiếm ghế.

Cô hỏi: “Anh muốn ăn gì?”.

“Cô mời tôi à?”

“Ừm, chẳng phải anh không có thẻ sao?”

Thẩm Phùng Nam đánh mắt nhìn các ô bày thức ăn: “Có đề cử món gì không?”.

Lương Nghiên ngẫm nghĩ rồi nói: “Cơm thịt kho tàu cũng khá ngon đấy”. Cô chỉ tay vào ô bên trái: “Bên đó”.

“Được, ăn món đó đi.”

Lương Nghiên nói: “Anh ở đây trông đồ, tôi đi mua cho”.

Cô bỏ lại một câu nói rồi len vào đám đông.

“Lương Nghiên...”

Thẩm Phùng Nam lên tiếng gọi nhưng cô đã không còn nghe thấy nữa.

Trước ô cửa bán cơm thịt kho tàu có một hàng người đang đứng xếp, Lương Nghiên phải đợi tròn bảy, tám phút.

Thẩm Phùng Nam nhìn thấy cô bê đĩa cơm tới bèn đứng dậy đón lấy. Anh đi về bàn, xếp cẩn thận hai đĩa cơm, khi quay đầu lại mới phát hiện Lương Nghiên không về theo mình.

Thẩm Phùng Nam đứng yên đó, tìm kiếm một lượt khắp các ô cửa, rồi phát hiện ra cô ở khu vực mua canh. Ở đó có cả đồng sinh viên đang xếp hàng, cô bị đẩy vào một góc, một bên bả vai dính sát tường. Nhìn từ góc này, cả người cô trông có phần trợ trọi.

Chẳng mấy chốc, Lương Nghiên đã bê hai bát canh súp tới.

Cô len lỏi rất nhanh, cũng rất vững. Nhìn thấy Thẩm Phùng Nam đứng đó, cô có chút kỳ lạ: “Anh cứ ngồi đi”.

Bát canh bốc khói nghi ngút, Thẩm Phùng Nam nhìn thấy cô đặt bát canh xuống, rồi đưa cho anh một đôi đũa.

Cô làm mọi việc rất thuần thục và tự nhiên, giống như trước đây họ đã ăn với nhau hằng ngày vậy. Nhưng thực tế là, người trước đây ngồi đối diện cô luôn là Triệu Yên Tích. Cô dường như đã vô thức thực hiện thói quen chăm sóc một cô gái với một người đàn ông.

“Tôi mua cho anh bát canh sườn cà rốt.” Lương Nghiên đẩy canh về phía anh.

“Cảm ơn cô.”

Thẩm Phùng Nam múc một thìa, đang định đưa lên miệng thì Lương Nghiên bất ngờ nói: “Cẩn thận không bỏng đó”.

Thẩm Phùng Nam khựng lại, ngược lên nhìn.

Hai ánh mắt đối nhau, Lương Nghiên sững người, bấy giờ mới ý thức được có điều gì không đúng lắm.

Thẩm Phùng Nam cứ cầm thìa canh ngồi bất động.

Lương Nghiên nhìn anh.

“Sao tôi cứ cảm thấy cô coi tôi như trẻ con thế nhỉ?” Ngực khí của Thẩm Phùng Nam nhật nhòa, nhưng trong ánh mắt lại lấp lánh nụ cười, vừa có chút khó xử, vừa có phần căm nín.

Lương Nghiên trước nay da mặt vẫn dày, hiếm khi ngượng ngùng vì một câu nói của anh.

Cô gạt gạt cơm: “Đâu có, tôi coi anh như cha chú mà. Mau ăn cơm đi, chú Thẩm”.

Đang yên đang lành lại xuất hiện một ông “chú”, Thẩm Phùng Nam bất giác cảm thấy cổ họng tắc nghẹn.

Gần như thành phản xạ có điều kiện rồi.

Anh thẳng thừng đặt thìa canh xuống, gọi cô: “Lương Nghiên”.

“Hm?”

Lương Nghiên ngậm một miếng cơm trong miệng, từ tốn nhai.

“Năm nay tôi ba mươi ba tuổi, cháu gái bé nhất của tôi năm ngoái mới chào đời.”

Ồ.

Lương Nghiên nuốt vội miếng cơm, nhìn anh vẻ khó hiểu: “Thế nên?”.

“...”

Thẩm Phùng Nam phì cười, thật muốn giơ tay cốc đầu cô.

Anh nói thẳng: “Cô gọi tôi là chú, không thấy lạ à?”.

Nói tới đây, anh phát hiện Lương Nghiên chau mày, nhìn anh có phần nghiễm nghi.

“Anh không thích tôi gọi anh như vậy?”

“Là không quen.”

“Lần trước tôi gọi điện thoại cho anh, anh cũng đâu có nói.”

Xung hô này cô đã tỉ mỉ nghiền ngẫm rất lâu. Không thích thì phải nói với người ta chứ, làm người ta phí công tốn sức. Mỗi lần nghiêm túc gọi anh như vậy, cô tốn rất nhiều dũng khí đấy có biết không.

Cứ tưởng anh sẽ vui, ai ngờ anh lại không thoải mái.

Lương Nghiên trầm nghĩ, rồi biết điều cắt ngay xung hô tự mình cho là đúng đó lại: “Lần sau anh không thích gì cứ nói thẳng”.

“Được.”

Ăn cơm tối xong, hai người đi ra khỏi căng tin, bên ngoài trời bỗng đổ mưa. Thời tiết mùa này là vậy, mưa nói đến là đến liền.

Thẩm Phùng Nam quay đầu, thấy Lương Nghiên bình tĩnh rút từ trong ba lô ra một chiếc ô.

Đây là thói quen của Lương Nghiên, từ hồi cấp hai đã vậy rồi.”Cô đạp xe tới đây à?”

“Không.”

“Vậy để tôi đưa cô về.”

Hôm nay Thẩm Phùng Nam lái xe tới, anh đỗ xe đằng sau sân thể dục.

Chiếc ô của Lương Nghiên không lớn, hai người cùng che có phần khiến cồng. Thẩm Phùng Nam cầm chắc ô, đưa máy ảnh cho cô: “Cầm giúp tôi”.

Lương Nghiên ôm máy ảnh vào lòng, Thẩm Phùng Nam vòng tay còn lại qua, khoác lấy vai cô.

Anh nói: “Nhìn đường đi, cẩn thận tron”.

Chiếc ô che trên đỉnh đầu, bên cạnh có một người cao hơn cầm ô che cho cô, cảm giác của Lương Nghiên thật lạ. Trước đây đi cùng Triệu Yên Tích, người che ô luôn là cô, cũng toàn cô phải nhắc cô ấy chú ý quan sát đường đi.

Bây giờ bỗng nhiên vai về bị đổi ngược.

“Bên này.”

Thẩm Phùng Nam quan sát con đường đầy nước mưa, không phát hiện ra Lương Nghiên đang ngẩng đầu nhìn mình.

Một đoạn đường ngắn mà đi mất bốn, năm phút. Sau khi lên xe, Thẩm Phùng Nam rút ra một chiếc khăn mặt: “Lau qua đi”.

Lương Nghiên lau đại vài cái rồi trả anh: “Anh lau cánh tay đi”.

Đầu chỉ có cánh tay, một nửa vai anh đã ướt sạch.

Thẩm Phùng Nam dường như không để ý lắm. Anh gạt hết nước mưa trên tay đi rồi khỏi động xe.

Xe chạy tới đường Vân Dương, đến bên ngoài khu nhà của Lương Nghiên, Thẩm Phùng Nam dừng xe lại.

Mưa đã tạnh, trời đen sầm sì.

Lương Nghiên xuống xe. Qua cửa xe, cô quay đầu nhìn Thẩm Phùng Nam.

Anh đã quay mặt đi, đang chuẩn bị quay đầu xe.

Buổi tối, Lương Nghiên nói với Triệu Yên Tích rằng sau này đừng gọi Thẩm Phùng Nam là “chú” nữa. Triệu Yên Tích đang chat nhóm weixin, ngưng lại vài giây mới có phản ứng: “Vì sao?”.

Lương Nghiên đáp: “Anh ấy không thích”.

“Thế á, anh ấy nói với cậu?”

“Ừm.”

“Chẳng trách, hôm đó mình đã cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng cũng không nghĩ nhiều, cứ gọi theo cậu thôi. Anh ấy nhất định chê chúng ta gọi anh ấy già quá. Mình đã nói là trông anh ấy không già mà, cắt tóc ngắn đi trông còn có tính thần nữa, khác hẳn với A Sơn trước kia. Lúc trước trông anh ấy còn có vẻ ư ề nữa...” Triệu Yên Tích phân tích một lúc rồi lầm bầm: “Vẫn là tên gốc đó giỏi nịnh, cứ suốt ngày anh Nam, anh Nam...”.

“Áy?” Cô ấy bỗng vỗ đùi cái đét: “Gốc gọi anh ấy là anh Nam, chúng ta lại gọi chú, vậy chúng ta gọi gốc là gì?”.

Lương Nghiên: "...".

Triệu Yên Tích oán thán: "Tên ngốc này tâm cơ quá".

Lương Nghiên câm nín.

Triệu Yên Tích vẫn còn đang cảm thán, than thở mãi rồi buột miệng: "Người này giỏi ôm chân như thế, thật chẳng hiểu sao cậu lại thích cậu ta?" "... Cái gì?"

Triệu Yên Tích bịt miệng, lắc đầu: "Không có gì".

Thấy Lương Nghiên nhìn mình hoài nghi, Triệu Yên Tích đảo đảo con ngươi, dứt khoát nói thẳng: "Aiya, mình biết cả rồi".

"Cậu biết cái gì?"

Triệu Yên Tích bò xuống giường, ngồi bên cạnh Lương Nghiên, nhìn cô cười bí hiểm.

Lương Nghiên chẳng hiểu mô tê gì: "Cậu ám đầu à?"

Triệu Yên Tích cũng không giận mà cười hì hì nói: "Lương Nghiên, có phải cậu thích ngốc không?"

"..."

Ánh mắt Lương Nghiên khiến Triệu Yên Tích mình như một đũa dao đâm.

"Sao cậu nhìn mình như vậy?"

Lương Nghiên giờ tay sờ trán cô ấy: "Cậu không bị bệnh đấy chứ?"

Triệu Yên Tích gạt tay cô ra: "Lẽ nào mình nói sai? Nếu không tại sao cậu đối tốt với cậu ta như thế. Lần trước cậu còn hỏi thăm cậu ta nữa chứ. Cậu không thích người ta, sao cứ nhớ mãi?"

Cô ấy tưởng tượng quá đà, hình như quên mất Lương Nghiên cũng chỉ nhắc đúng lần đó mà thôi.

Không nhận được câu trả lời, Triệu Yên Tích nhìn qua, phát hiện Lương Nghiên bỗng ngây người.

"Này, Lương Nghiên?"

Cô ấy chọc chọc.

Lương Nghiên không động đậy.

"Bị mình nói trúng tim đen chứ gì." Triệu Yên Tích cười xấu xa: "Mình hiểu mà, mới biết yêu mà, chuyện này rất bình thường, cậu không phải xấu hổ".

Nói rồi, Triệu Yên Tích có phản kích động: "Cậu yên tâm, mặc dù ngốc có hơi đàn bà, mình cũng không ưng ý cậu ta lắm đâu, nhưng số cậu ta đỏ phết đấy, mèo mù lại vớ được cá rán, thế mà lại khiến cậu yêu thích, coi như cũng có tỷ bản lĩnh. Cậu yên tâm, đây là mối tình đầu của cậu, mình tuyệt đối ủng hộ!".

Đương nhiên, mối tình đầu sẽ chẳng bao giờ có kết quả tốt đẹp. Khi nào Lương Nghiên vượt qua thời kỳ tuổi mới, đá đít ngốc, cô ấy nhất định càng tàn thành hơn.

Lương Nghiên hoàn toàn không nghe phần sau Triệu Yên Tích nói gì. Cô hơi nhú mày: "Hay nhớ người đó... là thích sao?"

"Đĩ nhiên, thích thì mới nhớ suốt chứ, muốn gặp này, muốn nói chuyện nữa."

"Thế ư..."

"Đúng vậy." Triệu Yên Tích nhân cơ hội này phổ cập kiến thức vỡ lòng cho cô: "Cậu xem, yêu đương là phải hẹn hò, phải gọi điện thoại, nhắn tin, chat chit. À, đúng rồi, cậu add nick wechat của ngốc trước đi!"

Cô ấy chạy đi tìm di động, quay về thì đã thấy Lương Nghiên nằm xuống nhìn trần nhà.

"Mình đưa danh thiếp của ngốc cho cậu, cậu thêm đi nhé."

Lương Nghiên chỉ "ừm", không động đậy.

Triệu Yên Tích nằm lên giường, tự mình chìm đắm trong một cảm giác thành tựu và cảm động vô có.

Lương Nghiên vẫn còn thần thờ.

Triệu Yên Tích nhìn cô, thậm chí có phần cảm kích Trì Hiến. Cô ấy cảm thấy một Lương Nghiên biết tương tư cuối cùng cũng hơi giống con gái một chút rồi.

Cô ấy lại nhìn, phát hiện mái tóc rải trên gối của Lương Nghiên thế mà đã dài ngang vai rồi.

Lòng Triệu Yên Tích sung sướng ngập tràn, cô ấy đứng dậy tắt đèn, yên tâm đi ngủ.

Ngoài hiên cơn mưa bất chợt chẳng biết lại rơi xuống từ lúc nào, những tiếng rả rích chậm chạp từ tốn.

Lương Nghiên ngồi dậy, tới bên bàn học tìm đi động.

Màn hình sáng lên, cô ngồi trong bóng tối lục nhật ký cuộc gọi, tìm “Quay phim ngày 28”, rồi xóa cái tên này đi, nhập lại: Thẩm Phùng Nam.

Ngừng một lát, cô gửi cho anh một tin nhắn: Anh có nick wechat không?

~Hết chương 13~

*** Thanh niên Nghiên ca quen chăm sóc bạn gái rồi nên giờ được chăm có hơi cuồng =))))))

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Anh nói mà, anh chỉ đi một mình

Tin nhắn ấy sáng sớm hôm sau Thẩm Phùng Nam mới nhìn thấy.

Lần trước gọi xong điện thoại, anh chưa đặc biệt lưu số di động của Lương Nghiên vào, thế nên khi nhìn thấy vẫn là một dãy số lạ hoắc, sau khi nhìn thấy những dòng tin nhắn lúc trước trong khung chat, anh mới nhớ ra đây là số Lương Nghiên.

Thẩm Phùng Nam tiện tay trả lời cô, sau đó lưu số cô vào danh bạ.

Còn chưa kịp bỏ di động xuống, Phùng Nguyên, trợ lý của studio đã gọi đến.

“Anh Nam, em sắp đến trước cửa nhà anh rồi. Em đã mang theo đầy đủ đồ đạc, anh chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Tạm ổn rồi, gặp nhau ở dưới.”

Cúp máy xong, Thẩm Phùng Nam nhặt vài bộ đồ, lại lôi từ trong tủ ra một túi quần bò, hai chiếc khăn quàng cổ, nhét tất cả vào trong balo.

Phùng Nguyên đợi ở dưới nhà, cửa tòa nhà vừa mở, cậu ta đã chạy tới: “Anh Nam, còn kịp ăn sáng không ạ?”.

“Không ăn nữa, ra thẳng sân bay.” Thẩm Phùng Nam quăng ba lô vào ghế sau rồi ngồi vào xe.

Phùng Nguyên đưa anh tới sân bay rồi lấy vali từ trong cốp ra. Toàn là các loại máy quay, nặng trình trịch.

Thẩm Phùng Nam đón lấy, cầm lấy tay kéo rồi nói: “Được rồi, cậu về đi”.

Phùng Nguyên nói: “Vây em về đây. Hôm nào anh Nam về gọi điện báo trước em ra đón nhé”.

“Ừm.” Thẩm Phùng Nam vẫy tay, kéo vali đi mất.

Dịch xong bản thảo dài hai nghìn chữ, Lương Nghiên gấp máy tính lại, ra đầu giường ngó di động, có tin nhắn mới.

Thẩm Phùng Nam đã nhắn lại cho cô nick wechat.

Lương Nghiên tìm kiếm rồi add nick anh.

Sau đó cô đợi một lát, vẫn không có hồi âm, cô lại bắt đầu bận rộn việc của mình.

Tối tận tối, Lương Nghiên mới nhận được tin thông báo, báo rằng đối phương đã chấp nhận yêu cầu kết bạn của cô.

Cô nhìn thời gian, gần mười giờ rồi.

Ngừng một lát, cô gõ vào dòng gửi qua.

Thẩm Phùng Nam trả lời rất nhanh.

Hai dòng đối thoại ngăn ngụt giữa khung chat:

Anh vẫn đang làm việc à?

Vừa kết thúc.

Lương Nghiên không suy nghĩ gì, lại nhấn tiếp: Anh đang ở studio ?

Gửi xong, cô nhìn thấy dòng chữ “Đối phương đang gõ...”. Những con chữ ấy nhảy nhót, khiến cô cảm thấy lồng ngực mình cũng đang phập phồng.

Một cảm giác rất lạ lẫm.

Vài giây sau, dòng chữ ấy biến mất, tin nhắn mới nhảy ra: Không, tôi đang ở Thành Đô.

Tay Lương Nghiên khựng lại.

Sao lại chạy tới đó rồi?

Rồi anh nhấn thêm: Tìm tôi có việc gì à? Không có việc thì không được tìm anh chắc?

Lương Nghiên suyt nửa thì theo đà gõ câu này ra, nhưng hai giây sau, cô đã xóa đi, nhấn lại tin mới.

Khi nào anh quay về?

Đọc xong câu này, Thẩm Phùng Nam nhẩm tính lại lịch trình, nói với cô còn một tuần nữa. Lương Nghiên trả lời rất nhanh: Em biết rồi, anh nghỉ ngơi đi.

Sau đó không còn tin gì khác nữa. Thật ra cô chưa trả lời câu hỏi của anh. Thẩm Phùng Nam bỏ đi động xuống, đoán chừng chắc cô chỉ muốn nói chuyện phiếm thôi.

Anh đứng lên cởi áo, đi vào phòng tắm.

Lương Nghiên bỏ đi động vào túi quần, cầm lấy chùm chìa khóa, đi ra ngoài đón Triệu Yên Tích. Cô vẫn đứng đợi bên ngoài, khi ngẩng đầu lên lại vô thức nhìn tầng trên của phòng học.

Chỗ đó đen thui lù, không một ánh đèn.

Thời tiết giữa tháng Mười lạnh nhanh hẵn, tất cả đều đã phải mặc áo len rồi.

Lớp chuyên ngành tăng cường mà Triệu Yên Tích đăng ký đã khai giảng, cô ấy bận đến quay cuồng đầu óc, thế nhưng vẫn không quên âm thầm dõi theo tình hình tiến triển tình cảm giữa Lương Nghiên và Tri Hiến. Cô ấy đoán rằng họ vẫn đang dừng lại ở giai đoạn nhắn tin wechat. Bởi vì Lương Nghiên vẫn giống như trước đây, khi cần đi học thì đi học, đi làm thì đi làm, bàn thảo nhận dịch cũng không hề ít hơn lúc trước, có lúc thậm chí còn ngủ muộn hơn cả cô ấy. Triệu Yên Tích chắc chắn Lương Nghiên vẫn chưa hẹn được Tri Hiến.

Vậy sao được.

Lương Nghiên không có kinh nghiệm, không biết phải theo đuổi đàn ông thế nào, cần một người dạy bảo.

Triệu Yên Tích đảm nhận nhiệm vụ này như một lẽ dĩ nhiên. Cô ấy không hề kéo Lương Nghiên ra để làm một bài răn mà chỉ sử dụng cách âm thầm gây ảnh hưởng. Cô ấy thẳng thừng tìm vài diễn đàn hữu dụng chia sẻ cho Lương Nghiên, ví dụ như: “108 cách theo đuổi nam thần”, “Tôi đã theo đuổi ông xã như thế nào”, “Bí kíp hẹn hò”, ...

Cô ấy đã quan sát, phản ứng của Lương Nghiên tuy không khiến người ta hài lòng lắm, nhưng cũng không tỏ ra phản cảm một cách lộ liễu. Cùng lắm chỉ sau khi cô ấy gửi liên tục ba link diễn đàn, Lương Nghiên đã đáp trả bằng một icon muốn đánh, bên dưới minh họa bằng dòng chữ: Cậu ngồi nghịch điện thoại thêm một giây nữa xem?

Triệu Yên Tích thấy vậy stop ngay, lập tức giả vờ chết.

Thẩm Phùng Nam ở Thành Đô một tuần, buổi sáng ngày 18 công việc quay phim kết thúc, tính ra thì trùng khớp với dự kiến, anh mua vé máy bay trở về lúc năm giờ chiều. Trước khi đi có vài tiếng dư thừa, vừa kịp để gặp lại người bạn học cũ Hàn Thành.

Hàn Thành với tư cách chủ nhà đã đặt phòng từ trước, Thẩm Phùng Nam tới thẳng đó ăn trưa.

Một năm không gặp, Hàn Thành vẫn vậy. Hai năm trước anh ấy đổi ngành, từ một biên tập viên thời sự chuyển mình thành ông chủ phòng tập gym, quanh năm mặc một bộ quần áo đen từ đầu tới chân. Hôm nay anh ấy vừa từ phòng tập về, sắc mặt rất tươi tỉnh. So với anh ấy, Thẩm Phùng Nam có hơi tiêu tụy. Tuần này công việc quay phim bận rộn, chẳng được ngủ mấy, khiến mắt anh thâm quầng lên rõ rệt.

Vừa ngồi xuống, Hàn Thành đã tào lao: “Cái công việc hành xác này, mình vẫn không hiểu vì sao cậu nhận? Việc thuê trọn gói luôn bị chèn ép rất kinh khủng, đâu phải cậu không biết?”.

“Khách hàng cũ giới thiệu, nhận được thì nhận thôi.”

Người phục vụ xuất hiện, Hàn Thành gọi rượu theo thói quen, nhưng rồi chợt nhớ ra, bèn nói lại với người ấy đổi sang nước ngọt.

Thẩm Phùng Nam nói: “Cậu muốn uống cứ uống đi”.

Hàn Thành nhấp một ngụm nước: “Uống một mình có gì thú vị, uống nước ngọt cũng vậy thôi”, nói rồi, anh ấy nhìn cổ Thẩm Phùng Nam: “Thế nào, bây giờ vẫn ổn chứ. Mình nghe nói cổ họng cậu đỡ nhiều rồi”.

Thẩm Phùng Nam: “Không sao rồi”.

Họ mới nói vài câu thì thức ăn đã được bê lên.

Trong bữa cơm, Thẩm Phùng Nam không nói nhiều, đa phần chỉ có Hàn Thành. Thật ra kể qua kể lại cũng chỉ có từng ấy câu chuyện. Cả hai trước sau đều rời khỏi giới tin tức, không có liên quan gì về công việc, lại mỗi người một phương, chung quy cũng chỉ có thể nói về tình hình gần đây của bạn bè hay ôn lại chuyện cũ mà thôi.

Có một chuyện cứ tắc nghẹn trong lòng Hàn Thành. Sau một lúc day dứt, anh ấy vẫn không nhin được.

“Cô Tần Vy đó... vẫn chưa liên lạc với cậu sao?”

Thẩm Phùng Nam đang gấp thức ăn chợt khựng lại. Một giây sau, anh đặt miếng cá vào bát rồi nói: “Không”.

Hàn Thành buông đũa xuống, nhắm mắt.

Bầu không khí như ngưng đọng giây lát. Lát sau, Hàn Thành lắc đầu, về phần nộ: “Cô ta làm vậy là có ý gì?”.

Thẩm Phùng Nam không nói gì, cũng không thể hiện biểu cảm gì, chỉ yên lặng ngồi ăn.

Hàn Thành nhìn anh rồi hỏi: “Chẳng lẽ cậu vẫn đang chờ đợi cô ta?”.

Sắc mặt Thẩm Phùng Nam vẫn không có thay đổi gì. Anh uống nốt cốc cam vắt, lúc cúi xuống gấp thức ăn thì nói: “Mình chẳng đợi ai cả”.

Hàn Thành không tin: “Thế sao cậu vẫn còn tàn tạ thế này? Đã bốn năm rồi, có thấy cô gái nào bên cạnh cậu đâu”.

Thẩm Phùng Nam nhếch mép cười: “Tự lo cho cậu trước đi”.

Hàn Thành bất thình lình á khẩu vì anh, ngậy ra giấy lát rồi lập tức phản bác: “Giống nhau được sao? Mình vốn thích sống độc thân. Gì mà tình cảm, hôn nhân, mình thật sự không quan tâm. Mây trời này chơi bởi là được rồi. Còn nếu muốn thật, mình lập tức tìm ngay về đây cho cậu một cô, cậu tin không?”.

Thẩm Phùng Nam khó xir: “Được rồi, nói mấy chuyện này chẳng có gì thú vị cả. Ăn cơm đi”.

“Nhìn cái thái độ tiêu cực của cậu kia.” Hàn Thành thờ dãi: “Năm sau gặp lại mà cậu vẫn vậy, mình thật sự phải làm mới cho cậu đấy. Đàn ông đàn ông gì mà sống như hòa thượng vậy”.

Còn một câu nữa, Hàn Thành đã kịp nuốt vào: Vì Tần Vy mà cậu phải giữ thân như ngọc, cô ta xứng à?

Ăn xong bữa cơm, Hàn Thành đưa Thẩm Phùng Nam về khách sạn lấy hành lý rồi đưa anh ra sân bay.

Làm xong thủ tục bay thẳng, vẫn còn một chút thời gian, Thẩm Phùng Nam lật giờ cuốn sách mang theo. Trước khi bay anh còn tra thời tiết của Nam An, phát hiện bên đó trời đang mưa. Thời tiết kiểu này không cần bắt Phùng Nguyên cất công ra đón. Anh nhăm tính thời gian, khi về tới đó vẫn chưa muộn, bắt xe chắc vẫn được.

Khi chuẩn bị cất đi động đi, anh lại nhận được một tin nhắn, là của Lương Nghiên.

Anh về chưa?

Thẩm Phùng Nam khá bất ngờ, thật là trùng hợp.

Anh nhấc: Đã ở sân bay rồi.

Tin nhắn này vừa được gửi thì bên kia trả lời rất nhanh: Anh đi một mình sao?

Loa ở sân bay thông báo đã đến giờ lên máy bay, Thẩm Phùng Nam gỡ vài chữ rồi nhét đi động vào balo.

Ở trên máy bay hơn hai tiếng đồng hồ, Thẩm Phùng Nam ngủ suốt. Máy hôm nay không được nghỉ ngơi tử tế, giấc ngủ này anh ngủ rất sâu, đến nỗi khi tỉnh lại, đầu óc vẫn còn mơ màng choáng váng. Anh lấy balo trên giá hành lý xuống, cùng đoàn người đi lấy hành lý ký gửi.

Lấy đồ xong, anh đi ra cửa.

Người tới đón người thân rất nhiều, Thẩm Phùng Nam bước ra từ trong đám đông, cánh tay bỗng nhiên bị ai vỗ mạnh.

Anh quay đầu, nhìn thấy một gương mặt thân quen. Tay chân anh đông băng cả lại, hành lý tự động trượt đi một quãng.

Lương Nghiên vội đưa tay ra giữ.

Cô ngẩng đầu, nhìn rõ đôi mắt sừng sốt của anh, ngoài sừng sốt, còn hơi ngơ ngẩn nữa.

Đây là điểm hiếm gặp ở anh. Lương Nghiên tò mò nhìn mãi, có chút buồn cười.

Cô đáp trả lại anh nguyên văn câu nói lần trước: “Làm anh sợ rồi sao?”.

Khỏe môi cô lấp lánh nụ cười, Thẩm Phùng Nam như bưng bình. Anh nhìn cô lấp bắp: “Cô...”.

“Em tới đón anh.” Lương Nghiên nói nốt.

Lần này Thẩm Phùng Nam không còn biết hỏi gì nữa.

Lương Nghiên đã đỡ hành lý hộ anh: “Đi thôi”.

Một tay cô che ô, một tay kéo vali, quay đầu gọi: “Bên này!”.

Tới tận khi ngồi lên taxi, Thẩm Phùng Nam mới hỏi một câu: “Sao cô lại tới đón tôi?”.

“Chẳng phải trời mưa sao?” Lương Nghiên chỉ ra ngoài cửa sổ: “Anh nói mà, anh chỉ đi một mình”.

“...”

Dường như cô trả lời vô cùng hoàn hảo.

Thẩm Phùng Nam nhìn cô một lúc rồi quay đầu cười khẽ.

Anh không hỏi gì thêm nữa, lần mò từ trong túi quần ra một hộp kẹo chocolate, đưa cho cô: “Ăn không?”.

Lương Nghiên thoát nhìn, có phần kinh ngạc, loại kẹo này cô từng ăn một lần trong ổ đa cấp, ngay sau khi Trì Hiến tới. Cô phát hiện được ở bên gối, lúc đó cô cứ nghĩ là rơi từ trong balo của Trì Hiến ra ngoài. Cô không buồn hỏi đã chia cho Triệu Yên Tích cùng ăn.

“Không ăn à?” Nói rồi Thẩm Phùng Nam định thu tay về, ai ngờ Lương Nghiên giật lại rất nhanh.

“Em ăn.”

Cô mở hộp ra, lấy một viên bỏ vào miệng. Mùi vị thân thuộc tan ra nơi đầu lưỡi. Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, màn mưa giăng kín cả hoàng hôn...

~Hết chương 14~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Sinh nhật anh là khi nào?

Trời mưa, xe chạy rất chậm, cũng may quãng đường không quá xa, khi tới khu nhà của Thẩm Phùng Nam cũng mới tám rưỡi.

Thẩm Phùng Nam trả tiền xe, đeo balo bước xuống trước.

Anh ra đằng sau lấy hành lý, Lương Nghiên bảo bác tài đừng đi vội.

Cô chạy qua, giương ô che lên đỉnh đầu anh.

Thẩm Phùng Nam kéo vali, Lương Nghiên che ô cho anh vào trong tận khu nhà.

“Anh lên nhà đi, em về đây.”

Cô quay người đi vào trong màn mưa.

“Lương Nghiên.” Thẩm Phùng Nam gọi giật lại, Lương Nghiên quay đầu.

Thẩm Phùng Nam lên tiếng: “Nghỉ một lát rồi đi”.

“Em phải đi đón Triệu Yên Tích.”

Khuôn mặt cô trở nên mơ hồ giữa làn nước mưa.

“Đừng đứng ngoài mưa, vào đây nói.”

Lương Nghiên đi tới mái hiên, anh nói: “Tôi cũng phải qua bên đó, lát nữa tiện đường tôi đưa cô đi”.

“Anh cũng tới studio? Muộn lắm rồi?”

“Có mấy tấm ảnh sáng mai phải dùng gấp, tối nay tôi phải rửa luôn.”

Lúc này, người tài xế taxi đợi bên ngoài có phần sốt ruột: “Có đi nữa không?”.

“Bác tài cứ đi trước đi ạ.”

Thẩm Phùng Nam vừa nói xong, tài xế đã nổ máy đi ngay.

Lương Nghiên đi theo Thẩm Phùng Nam vào trong thang máy.

Anh ấn số tầng, Lương Nghiên dựa vào vách tường nhìn anh.

Thẩm Phùng Nam vừa quay đầu đã nhìn thấy từng giọt nước mưa từ trên ô rỏ xuống chân cô, anh bèn lấy ô ra khỏi đó.

Thang máy đi lên đến tầng 10 thì mở ra.

Thẩm Phùng Nam lên tiếng: “Đến nơi rồi”.

Vào nhà, Thẩm Phùng Nam bật đèn, đẩy vali qua một bên, đặt balo lên tủ giày.

Lương Nghiên đứng ở cửa.

Căn nhà của Thẩm Phùng Nam rất sạch sẽ, phòng khách không lớn nhưng cũng không thể nói là nhỏ, phong cách giản dị, tông chủ đạo là màu xám trắng.

“Giày của cô ướt rồi, thay cái này vào đi đã.”

Lương Nghiên cúi đầu nhìn, Thẩm Phùng Nam từ trong tủ giày tìm cho cô một đôi dép lê của nam.

Anh tự thay dép rồi vào phòng ngủ lấy ra một chiếc khăn lông mới tinh. Thấy Lương Nghiên đứng giữa phòng khách, anh chỉ vào sofa: “Ngồi đi”.

“Anh tự sắp xếp phòng ốc à?” Lương Nghiên ngồi xuống rồi hỏi một câu.

Thẩm Phùng Nam “ừm” một tiếng đáp lại rồi đưa khăn lông cho cô. Lương Nghiên vừa lau tóc vừa nói: “Vậy thì anh rất lợi hại đấy”.

Lời khen này nghe không giống như tìm chuyện để nói, mà là một lời khen chân thành.

Hai việc duy nhất Lương Nghiên không giỏi chính là dọn dẹp nhà cửa và nấu nướng. Thế nên việc dọn dẹp nhà cửa đa phần do Triệu Yên Tích đảm nhận, còn họ ăn uống chủ yếu ở căng tin và gọi ship về, ở nhà không mấy khi bật bếp. Thẩm Phùng Nam không trả lời câu hỏi này, anh đi đun nước. Lương Nghiên rảnh rang không có việc gì làm bèn cầm mấy tờ tạp chí trên mặt bàn lên xem.

Lật được vài trang, cô ngẩng đầu lên đã thấy Thẩm Phùng Nam từ trong phòng ngủ đi ra.

Anh đã thay quần áo, một chiếc áo dài tay đậm màu và một chiếc quần rộng.

Quần áo của anh hình như đều là màu tối.

Thẩm Phùng Nam không chú ý tới ánh mắt của cô, tự túc đi vào bếp. Nước đã sôi rồi, anh rót hai cốc.

Vừa quay người đã thấy Lương Nghiên đứng ở cửa nhà bếp.

Thẩm Phùng Nam chột sững người.

Chỉ trong vòng vài giây ngắn ngủi đó, ánh mắt cô khiến anh có một sự lạ lẫm kỳ quặc.

Nhưng anh không nhìn rõ được là gì, vì Lương Nghiên bỗng nhiên cười với anh.

Nụ cười của cô dường như cũng rất nổi bật, rất trẻ trung, lại như không biết sợ gì hết.

Cô đi tới, đón lấy cốc nước trong tay anh và nói: “Nhà anh có gì ăn không?”.

Thẩm Phùng Nam nhìn cô: “Đói rồi à?”.

“Ừm.”

Sóng mắt anh xao động: “Không phải cô vẫn chưa ăn tối đấy chứ?”.

“Đúng thế.”

Lương Nghiên nhìn thấy anh nhú mày.

Anh không nói gì, lẳng lặng đặt cốc nước lên bệ bếp, đi tới ngó tủ lạnh, phát hiện món mỳ trộn lần trước Thẩm Nghiê mang tới vẫn còn một gói.

Anh hỏi: “Mỳ không?”.

Lương Nghiên cũng không kén chọn: “Có ăn là được rồi”.

Động tác của Thẩm Phùng Nam rất nhanh nhẹn. Lương Nghiên nhìn thấy anh thoăn thoắt lấy nước sôi úp mỳ, bật bếp ga, đập trứng, rán trứng, rồi lại trộn nước sốt, cho mỳ ra đĩa, cuối cùng là đặt quả trứng ốp lên trên.

Tuần tự nê nếp, liền mạch từ đầu tới cuối.

Cô tròn mắt nhìn, còn Thẩm Phùng Nam đã bê đĩa đi ra ngoài: “Ra ngoài ăn”.

Lương Nghiên ngồi xuống bàn.

Chỉ là một món mỳ trộn đơn giản, vậy mà Lương Nghiên cảm cúi ăn, còn không ngớt lời khen ngợi: “Trứng gà anh ốp đẹp quá”.

Dáng vẻ của cô khi ăn rất chuyên chú. Thẩm Phùng Nam nhìn chòm tóc cô, chột nhớ lại buổi tối hôm đó, cô ngồi xỏm trong góc bếp gặm bánh bao, cũng y như vậy.

Anh khẽ nói: “Cô cứ ăn từ từ, tôi đi cắt đồ”.

“Được.” Lương Nghiên đáp, rồi thấy anh xách vali đi vào phòng làm việc.

Khi Thẩm Phùng Nam đi ra, Lương Nghiên đã ăn xong rồi.

Bàn ăn không còn ai, trong bếp lại vọng ra tiếng nước chảy. Anh đi vào thì thấy cô đang rửa bát.

“Lương Nghiên.”

Cô quay đầu lại: “Anh xong rồi à? Em xong ngay đây”. Cô đặt đĩa vào tủ rồi rửa tay, đi ra. Bên ngoài cơn mưa đã ngớt đi nhiều. Thẩm Phùng Nam lái xe không chậm, nửa tiếng là tới nơi.

Họ chia tay nhau ở đại sảnh.

Sau đó, Lương Nghiên không còn cơ hội gặp lại Thẩm Phùng Nam nữa. Liên tục một tuần liền Triệu Yên Tích phải tham gia lớp tiếng Anh cấp tốc, Lương Nghiên cũng không cần đến phòng học đón cô ấy nữa.

Nhưng giữa họ không hẳn là mất liên lạc hoàn toàn. Lương Nghiên có hai lần gửi tin nhắn cho Thẩm Phùng Nam, anh cũng đáp lại. Chỉ vài câu đơn giản, giống như cuộc trò chuyện giữa những người bạn bình thường.

Còn Triệu Yên Tích không biết sự tình thì vẫn tự chìm đắm trong trí tưởng tượng của mình. Theo như cô ấy quan sát, sự phát triển giữa Lương Nghiên và Tri Hiến vẫn khá chậm chạp, việc này khiến cô ấy hơi phiền muộn.

Đúng ngày sinh nhật, Tri Hiến đăng một dòng trạng thái ai oán rằng: Thân phận thực tập khổ sở không có quà sinh nhật, chỉ có tăng ca. Triệu Yên Tích đọc được, quả thực chỉ muốn mắng một trận té tát.

Cô ấy không hiểu cô nhóc Lương Nghiên kia đang nghĩ gì. Chưa ăn thịt heo, lẽ nào còn chưa nhìn thấy heo chạy? Một cơ hội tốt như sinh nhật mà cũng bỏ qua, rốt cuộc là có thích người ta hay không, theo đuổi kiểu này lẽ mà quá đi.

Triệu Yên Tích sốt ruột, buổi tối về nhà lập tức nhắc nhở Lương Nghiên phải khẩn trương lên một chút. Qua sinh nhật rồi cũng không sao, nhanh chóng bù quà cho người ta là được.

Lương Nghiên mơ mơ hồ hồ không hiểu, Triệu Yên Tích mắng: “Cậu đừng nói với mình, tới bây giờ cậu vẫn chưa biết ngày sinh nhật của Tri Hiến đấy nhé”.

Lương Nghiên: “Hả, thì mình không biết thật mà”.

“Cậu giỏi quá thể.” Triệu Yên Tích cảm nín: “Cậu theo đuổi kiểu người, người ta bị cô khác hút mất lâu rồi! Mặc dù gốc có hơi đàn bà, nhưng ai mà biết được lại xuất hiện một cô khẩu vị giống cậu”.

“...”

Lương Nghiên thật chỉ muốn cầm gậy đập một nhát vào đầu cô ấy.

“Triệu Yên Tích.” Lương Nghiên gập laptop lại, đứng dậy.

“Người mình theo đuổi không phải một cậu con trai.”

Hả?

Triệu Yên Tích ngậy ngốc. Lương Nghiên phì cười, giờ tay xoa đầu cô ấy rồi buông một câu:

“Là một người đàn ông.”

Lương Nghiên đi vào nhà vệ sinh, để lại một Triệu Yên Tích mắt tròn mắt dẹt.

Vài phút sau, trong nhà vang lên tiếng hét: “Lương Nghiên!”.

Phần nộ chỉ duy trì được 15 phút. Sau khi Lương Nghiên tắm xong, trong đầu Triệu Yên Tích chỉ còn lấp đầy những hiểu kỳ.

Người đàn ông đó là ai?!

Trong vòng nửa phút, cô ấy ngồi lọc một lượt tất cả các thầy giáo của Lương Nghiên, căn cứ vào các manh mối đã biết để loại trừ, chỉ còn lại một mục tiêu cuối cùng: Thầy hướng dẫn của Lương Nghiên. Theo cô ấy được biết, đối phương năm nay ít nhất đã ngoài bốn mươi, rất phù hợp với danh xưng “đàn ông”, hơn nữa rõ ràng đây là người khác giới duy nhất có liên hệ mật thiết với Lương Nghiên.

Triệu Yên Tích quá sùng sốt, đến nỗi Lương Nghiên đến gần mà cô ấy vẫn không hay biết gì.

“Đừng có ngây ra đó nữa, tắm rửa đi.”

Triệu Yên Tích đỡ người giãy lắt rồi nhìn Lương Nghiên bằng ánh mắt phức tạp.

Dáng vẻ ngốc nghếch đó Lương Nghiên vừa nhìn đã đọc vị: “Cậu lại đang tưởng tượng ra chuyện gì?”.

“Lương Nghiên...” Triệu Yên Tích dè dặt nhích tới bên cạnh cô: “Cậu đừng qua mặt mình, nói thật đi, người đó có phải là... có phải thầy Chung đó không?”.

“...”

“Không liên quan gì tới thầy ấy.”

Lương Nghiên véo má cô ấy: “Triệu Yên Tích, dẹp bớt tâm hồn hóng hớt lại, tắm rửa còn đi ngủ”.

Nhịp thở đã lên tới cổ họng của Triệu Yên Tích được giải thoát ra ngoài.

Cô ấy vỗ vỗ ngực: “Làm mình hết cả hồn, tuổi của thầy ấy gấp đôi cậu đấy”.

Dừng lại một chút, cô ấy vẫn không yên tâm: “Lương Nghiên, cậu quen đàn ông khi nào mà sao mình không biết? Cậu định thành công rồi mới báo à?”.

Lương Nghiên không trả lời, cũng chẳng phủ nhận.

Triệu Yên Tích nhìn là hiểu ngay, đây là phong cách của Lương Nghiên, chuyện gì cô cũng thành công rồi mới nói.

Triệu Yên Tích cũng không hỏi nữa, tốt bụng dặn dò: “Vậy cậu chú ý nhé, mấy người đàn ông lớn tuổi hơn chúng ta đều không dễ kiểm soát đâu. Họ giỏi lừa gạt lắm, cậu đừng...”.

Vốn dĩ cô ấy định nói “Cậu đừng để bị bắt nạt nhé”, nhưng nghĩ lại, một người như Lương Nghiên chắc chẳng ai bắt nạt nổi.

Cú đấm của Lương Nghiên phải nói là cực kỳ lợi hại.

Triệu Yên Tích nuốt những lời còn lại xuống.

Tối ấy, Thẩm Phùng Nam nhận được một tin nhắn từ Lương Nghiên.

Sinh nhật anh là khi nào?

Trong mắt Thẩm Phùng Nam, tin nhắn này vẫn theo đúng phong cách của Lương Nghiên: trực tiếp, không đầu không cuối.

Thật ra cô rất ít chat với anh, chỉ có vài lần là điều hỏi những câu băng quơ thế này: “Anh thấy dạng phim nào hay?”, “Anh biết bơi không?”..., lần nào cũng chỉ vài câu là kết thúc.

Thẩm Phùng Nam có thể cảm nhận được cô thân thiện với anh hơn trước đây rất nhiều, dường như đã thật sự coi anh là bạn.

Anh cũng nhận ra được, đối với bạn bè cô rất chân thành. Như đối với Triệu Yên Tích, Trì Hiến, hay với anh cũng vậy.

Sự tốt đẹp cô dành cho người khác đều thể hiện rất chân thực, có thể vì bạn bè vùng nắm đấm, có thể tối tối đón cô bạn ở chung về nhà, hay tới sân bay đón anh vào một ngày mưa tầm tã.

Thẩm Phùng Nam nhìn avatar weixin của cô, từ từ nở nụ cười, cúi đầu nhắn lại: Mừng 2 tháng 11, cô thì sao, sắp đón sinh nhật à?

Một lát sau, cô nhắn lại: Không, tôi còn lâu. Trước kia anh tổ chức sinh nhật thế nào?

Bàn tay Thẩm Phùng Nam chợt khựng lại. Đã mấy năm rồi anh không tổ chức sinh nhật, mặc dù năm nào mẹ cũng gọi điện và Thẩm Nghệ cũng gửi quà.

Dừng lại vài giây, anh thành thật trả lời: Mấy năm rồi không tổ chức.

Lương Nghiên đọc dòng tin nhắn này rất lâu, cuối cùng chỉ biết đáp lại một chữ “Ồ”, rồi gửi thêm: Anh nghỉ ngơi đi.

Thẩm Phùng Nam nhìn thấy bật cười. Đúng là phong cách không thay đổi, cả câu kết thúc cũng luôn cố định.

Lương Nghiên rời khỏi thế giới wechat, mở baidu lên, gõ nhanh một dòng: Làm sao để tổ chức sinh nhật cho đàn ông?

~Hết chương 15~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Em có thể hẹn anh đi xem phim không?

Lương Nghiên mở dần những trang về sau, tìm những chủ đề tương tự như thế. Có điều người ta hầu như chỉ hỏi cách tổ chức sinh nhật cho bạn trai hoặc ông xã. Lương Nghiên đọc xong cảm thấy đại để cũng giống nhau. Cô đã có dự tính bèn tắt trang web đó rồi đi ngủ.

Còn một tuần nữa là đến ngày mừng 2 tháng 11, Lương Nghiên còn rất nhiều thời gian chuẩn bị.

Khoảng thời gian này cô không liên lạc với Thẩm Phùng Nam nữa, nhưng không ngờ chiều thứ Năm lại vô tình gặp anh. Cô mang tài liệu đến cho thầy

Đồng theo lệnh, vừa vào đã nhìn thấy Thẩm Phùng Nam cũng đang ở đó bàn việc với thầy Đồng, còn có cả mấy nghiên cứu sinh khác.

Khi Lương Nghiên gọi thầy Đồng, Thẩm Phùng Nam cũng quay đầu lại.

Ánh mắt họ vừa kịp chạm vào nhau đã bị đánh tan.

Thầy Đồng cầm một xấp tài liệu bảo Lương Nghiên mang tới cho thầy Chung.

Lương Nghiên suy nghĩ vài giây, không nghĩ ra được cái cớ nào để ở lại, đành ra về. Trước khi đi, cô đường hoàng đánh mắt nhìn Thẩm Phùng Nam, rồi cười với anh một cái.

Lương Nghiên bận tới hơn bảy giờ mới rời khỏi viện. Giờ này chỉ còn mấy nhà hàng què là vẫn mở cửa.

Các em khóa dưới cùng giúp sức rủ cô đi ăn chung.

Lương Nghiên đang định đồng ý thì trong đầu chợt hiện ra một suy nghĩ, thế là cô khéo léo chối từ.

Các em gái thất vọng tự đi đến căng tin.

Trời đã tối, gió đêm cuối cùng cũng nổi lên.

Lương Nghiên lấy di động ra, vừa gọi điện vừa đi về phía cổng Tây của trường.

Bên cạnh toàn là các em gái xách giỏ đồ, loẹt quẹt dép lê đi về phía nhà tắm. Lương Nghiên đóng tai lắng nghe từng tiếng chuông đổ giữa những âm thanh ồn ào.

Khi đi qua nhà ký túc, cuộc gọi đã được nhận, cô nghe thấy giọng Thẩm Phùng Nam.

“Em đây.” Lương Nghiên nói: “Em là Lương Nghiên”.

“Tôi biết.”

Giọng Thẩm Phùng Nam không rõ ràng lắm, Lương Nghiên nghe được tiếng ồn bên đường.

Cô hỏi: “Anh đang ở đâu vậy?”.

“Vừa rời khỏi trường cô, ở con đường phía sau.”

Thẩm Phùng Nam vừa nói xong, Lương Nghiên đã rào nhanh bước chân và nói: “Vậy anh đợi em một lát”.

Thẩm Phùng Nam có chút kinh ngạc, vài giây sau, trong điện thoại vọng ra tiếng anh: “... Cô vẫn đang ở trường?”.

Lương Nghiên “ừm” một tiếng, nói: “Em đến ngay đây”.

Thẩm Phùng Nam còn định hỏi thêm thì cô đã ngắt máy.

Anh ngẫm nghĩ rồi quay ngược lại một đoạn, đứng trước cổng quán trà sữa đợi cô.

Bên cạnh có một loạt các hàng quà vặt: Bánh rán, thịt xiên nướng, canh cay... Xung quanh nồng nặc mùi thức ăn. Thẩm Phùng Nam tùy ý đánh mắt nhìn khắp nơi. Mấy năm nay anh không còn đến con đường này nữa, bây giờ nhìn lại mới phát hiện quán cháo trước kia Tần Vy thích ăn nhất đã không còn nữa, đổi thành một cửa hàng đồ trang sức.

Nhìn thêm một chút mới phát hiện những thay đổi không chỉ có một chút như thế. Cửa hàng hoa quả ở ngã tư cũng đã biến mất, cửa hàng hoa đối diện đã thay bằng cửa hàng quần áo, bán thời trang nữ nhập ngoại, đôi ba cô gái khoác tay nhau bước vào trong.

Thẩm Phùng Nam quay đi, vừa quay đầu đã nhìn thấy Lương Nghiên.

“Anh ở đây à?” Cô dừng bước, nói trong tiếng thở dốc: “Anh ăn cơm chưa?”.

Thẩm Phùng Nam không trả lời mà nhìn cô: “Cô chạy đến đây à?”.

“Đúng vậy.” Nhịp thở của Lương Nghiên vẫn chưa ổn định trở lại.

Cô lại hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”.

Thẩm Phùng Nam trả lời: “Tôi đang định đi ăn”.

“Ồ, vậy đi chung nhé.”

Con đường này Lương Nghiên rất thân thuộc. Cô hỏi Thẩm Phùng Nam muốn ăn món gì, anh lại để cô tự chọn.

Lương Nghiên đi tới đầu đường, nhìn những quán ăn bên đường và nói: “Ăn bún được không?”.

Thẩm Phùng Nam gật đầu: “Được”.

Đối diện có một quán bún Vân Nam, họ bước vào tìm chỗ, bà chủ liền đi qua hỏi họ muốn ăn gì.

Lương Nghiên hỏi qua ý của Thẩm Phùng Nam rồi gọi hai bát bún bò Mỹ.

Bà chủ hỏi: “Ăn cay không?”.

“Vâng, hơi cay ạ.” Nói rồi, cô chợt nhớ ra chuyện gì, lập tức lên tiếng: “Một bát không cay ạ”.

Thẩm Phùng Nam đánh mắt nhìn cô.

Lương Nghiên đang nghiêm túc đọc menu chọn các món ăn kèm, cô chọn cho hai người y như nhau.

Trong lúc đợi đồ ăn, Lương Nghiên hỏi: “Hôm nay anh giúp việc cho thầy Đồng à?”.

Thẩm Phùng Nam đáp “Phải” rồi hỏi tiếp: “Mà sao cô cũng bận đến giờ này?”.

“Bên chỗ thầy hướng dẫn của em cũng có việc, bận đến tận giờ này.”

Thẩm Phùng Nam ngược mắt lên: “Thầy hướng dẫn?”.

“À, là thầy hướng dẫn tương lai của em.”

Thẩm Phùng Nam hiểu ra: “Cô muốn học lên cao học?”.

Lương Nghiên “ừm” một tiếng.

Bát bún được bê lên, Lương Nghiên đẩy bát bún không cay qua cho Thẩm Phùng Nam.

Họ mất khoảng nửa tiếng để ăn tối, khi rời khỏi quán đã là tám giờ.

Thẩm Phùng Nam hỏi: “Cô về trường?”.

Lương Nghiên không trả lời mà hỏi ngược lại: “Anh thì sao, còn việc gì không?”.

Thẩm Phùng Nam lắc đầu: “Hôm nay không còn việc gì nữa”.

Lương Nghiên nhìn anh: “Tức là, giờ anh rảnh?”.

Thẩm Phùng Nam không hiểu lắm, chỉ tiện miệng đáp theo: “Vậy em có thể hẹn anh đi xem phim không?”

Giọng cô không to không nhỏ, đủ để anh nghe rõ giữa không gian thành phố ồn ào.

Ánh đèn chiếu sáng mái tóc hơi rối và khuôn mặt trắng sáng của cô, mắt cô sáng ngời.

Thẩm Phùng Nam vô tình cảm thấy ngất ngây.

Lương Nghiên nhìn thẳng vào mắt anh, yên lặng chờ đợi câu trả lời.

Câu hỏi này nói gì thì nói cũng có chút đường đột, hơn nữa khác hẳn những câu hỏi trước đây của cô. Thẩm Phùng Nam nhìn cô, từ từ hoàn hồn lại. Mặc dù không đến mức bối rối nhưng ít nhiều anh cũng mơ màng.

Một suy nghĩ bật ra trong đầu anh, một giây sau lại rút xuống.

Chắc là không phải đâu.

Anh nhìn cô gái trước mặt mình, không chắc liệu có thể dùng những kinh nghiệm bình thường để lý giải hành động của cô hay không.

Rất lâu sau anh vẫn chưa nói gì, ngược lại Lương Nghiên thì không kìm được lòng. Cô cảm giác có lẽ anh không muốn đi.

“Nếu hôm nay anh không thích xem phim thì thôi vậy.” Cô nói một câu như vậy, rồi chỉ về phía cổng trường học: “Em về trường đây, anh định về nhà chưa?”.

Cô nói những lời này rất bình tĩnh, không nhận ra sự ồ ạt, càng không nhận ra những cảm xúc khác.

Thẩm Phùng Nam im lặng nhìn cô một lúc rồi khẽ nói: “Muốn xem phim gì?”.

Hỏi xong, anh nhìn thấy rõ hai mắt cô chợt sáng lên.

Lương Nghiên nói: “Gần đây có hai bộ phim trinh thám đang chiếu, chúng ta đến đó chọn nhé?”.

Thẩm Phùng Nam nhớ lại câu hỏi lần trước cô đặt trên Weixin, lúc đó anh đã trả lời rằng: “Trinh thám cũng không tệ”.

Anh không nói gì nhiều, chỉ gật đầu.

Xuyên qua con đường sau trường, đi vài phút là có rạp chiếu phim. Đúng là có hai bộ phim trinh thám như lời Lương Nghiên. Họ chọn một trong hai, Thẩm Phùng Nam định đi mua vé bỗng bị cô ngăn lại.

“Để em.” Cô nói, “Em hẹn anh mà”.

Chưa đợi anh đáp lời, cô đã vọt đi.

Thẩm Phùng Nam nhìn theo bóng cô, ánh mắt đậm dần.

Bộ phim chẳng ra gì, khác xa với những gì pr trên poster. Lương Nghiên xem được nửa tiếng đã gần như không xem nổi nữa. Cô đổi tư thế ngồi, nhìn sang bên cạnh, thấy có hai cô cậu yêu nhau đang cầm cốc Coca và một túi bóng ngô, cô chợt nhớ ra hình như mình quên mất chuyện này.

Cô không mua nước ngọt cho Thẩm Phùng Nam, cũng không mua bóng ngô cho anh.

Mà bộ phim lại khó coi như vậy, thật sự có chút xấu hổ.

Dẫu sao cũng là lần đầu tiên hẹn hò, màn mào đầu này thật tồi tệ.

Lương Nghiên lại nhìn sang phía Thẩm Phùng Nam. Anh nhìn lên màn hình, thế mà lại xem rất nhập tâm.

Lương Nghiên không do dự, khẽ huyếch vào tay anh.

Thẩm Phùng Nam quay đầu lại, Lương Nghiên sát gần thêm một chút, nhỏ giọng nói: “Em ra ngoài một lát”. Thẩm Phùng Nam tưởng cô muốn đi vệ sinh, bèn gật đầu.

Lương Nghiên đến thẳng khu vực bán đồ ăn.

Cô mua một túi bóng ngô rồi lại lựa nước ngọt, chọn CocaCola. Nhớ đến cổ họng anh, cô lại đặt xuống, cuối cùng chọn nước cam vắt dịu mát.

Lương Nghiên trở về chỗ ngồi, đặt túi bóng lên chân Thẩm Phùng Nam.

Thẩm Phùng Nam quay đầu, lại thấy một cốc nước cam đã được cắm sẵn ống hút dăng lên trước mặt.

“...”

Anh nhận lấy.

Lương Nghiên quay về, cắm ống hút cho cốc nước của mình.

Thẩm Phùng Nam nhìn cô một lúc, rồi quay đi.

Anh uống một hộp nước cam, dòng nước ngọt ngào, thanh mát tan ra trong cổ họng.

Túi bóng ngô cuối cùng do Lương Nghiên và Thẩm Phùng Nam cùng nhau ăn hết, vì cô mua cả một thùng to, khi ra khỏi rạp cả hai đều đã ngang dạ rồi.

Lương Nghiên về nhà, Thẩm Phùng Nam phải tới studio lấy xe, họ cùng đi trên con đường Học Uyển.

Bởi vì bộ phim quả thực quá tệ, Lương Nghiên không dám hỏi cảm nghĩ của Thẩm Phùng Nam.

Cô chỉ nói: “Lần sau em sẽ chọn một bộ phim hay hơn”.

Thẩm Phùng Nam hơi khựng lại, ánh mắt liếc qua, thấy cô đang đi bên vệ đường, nghiêng mặt nhìn mình.

Bóng cây hắt xuống người cô, mặt cô nửa sáng nửa tối.

Nhất thời anh không biết nên nói gì.

Còn cô thì đã đi vượt lên trước rồi.

Đi tới ngã tư, Lương Nghiên nói: “Em về từ đây rồi”.

Cô vẫy tay với anh. Đang định đi thì Thẩm Phùng Nam tới gần: “Đề tôi đưa cô về”.

“Không cần đâu.”

Lương Nghiên nói: “Từ đây qua rất gần rồi”.

“Muộn quá rồi, đi một mình không an toàn.”

Thật ra Lương Nghiên cảm thấy không có vấn đề gì, chẳng phải trước đây cô vẫn ngày ngày đi đón Triệu Yên Tích sao, chỉ là hôm nay không đi xe thôi mà, không xa mấy. Nhưng Thẩm Phùng Nam nói vậy, cô cũng không từ chối.

“Vậy được.”

Thẩm Phùng Nam đưa cô tới trước cửa khu nhà, lúc này đã hơn mười giờ rồi. Anh quay về, di động bỗng rung lên.

Là điện thoại của Thẩm Nghệ.

Anh vừa bắt máy, giọng Thẩm Nghệ đã vọng tới: “Anh, chẳng phải anh nói sẽ gọi điện cho em sao? Đã bao lâu rồi, anh đang bận việc gì vậy?”.

“Không có gì, ban nãy anh đi xem phim.”

“Hả?” Giọng Thẩm Nghệ lộ rõ vẻ bất ngờ: “Anh đi xem phim? Đi cùng ai?”.

Thẩm Phùng Nam không để ý đến cô ấy: “Em quản quá nhiều rồi đấy”.

“... Em đâu có quản anh, chỉ hỏi thôi mà.” Thẩm Nghệ bĩu môi: “À, em muốn báo với anh một chuyện...”.

Sau hôm ấy, Lương Nghiên lại bận rộn hai hôm. Sáng Chủ Nhật cô đưa Triệu Yên Tích đi học rồi đi dạo phố.

Lương Nghiên rất ít đi mua sắm, tính mục đích của cô rất rõ ràng, cô chỉ đi tới những nơi có bán đồng hồ đeo tay.

Đi tới giữa trưa cô mới chọn được một chiếc đồng hồ nam.

Trên đường trở về, cô tiện đường rẽ vào tiệm bánh, hẹn trước với chủ quán chiều mai sẽ tới lấy bánh.

Sinh nhật của Thẩm Phùng Nam vào thứ Hai.

Lương Nghiên chọn nhắn tin cho anh vào chập tối: Hôm nay anh cũng ở studio sao?

Đợi được một lúc, Thẩm Phùng Nam nhắn lại: Hôm nay nghỉ ngơi, không đến studio.

Lương Nghiên cất kỹ di động, không chậm trễ phút nào, bỏ hộp đồng hồ đã được bọc rất đẹp vào trong balo rồi đạp xe qua lấy bánh gato, sau đó tới thẳng chung cư của Thẩm Phùng Nam.

Nơi đó lần trước cô đã từng đến nên cũng biết đường. Dọc đường chiếc xe đạp điện không gặp trở ngại nào, tới nơi mới vừa tròn bảy giờ.

Trời đã sắp tối mịt, cô đứng dưới nhìn quanh ngó quất, cuối cùng đỗ xe bên cạnh bồn hoa rồi khóa cẩn thận.

Cô một tay xách bánh gato, tay kia rút di động ra, chuẩn bị gọi cho anh.

Tay còn chưa ấn xuống, cô chợt liếc thấy có hai người đi tới cửa tòa nhà.

Nhờ ánh đèn đường, Lương Nghiên nhìn thấy Thẩm Phùng Nam, cũng nhìn thấy cô gái đi bên cạnh anh...

~Hết chương 16~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Em làm vậy là theo đuổi à?

Bụi cây xanh che khuất bóng hình Lương Nghiên, rõ ràng họ không chú ý tới sự có mặt của cô.

Cách nhau một khoảng, Lương Nghiên nghe thấy tiếng cô gái: “Anh không ăn bánh gato thì thôi, em làm món sườn xào chua ngọt cho anh là được chứ gì...”

Một ngữ điệu thật thân thiết và tự nhiên.

Hơn nữa, cô ấy còn khoác tay Thẩm Phùng Nam

Thẩm Phùng Nam kéo cửa tòa nhà ra, họ cùng đi vào trong.

Trời dường như bỗng tối sầm lại.

Một đôi vợ chồng già sống trong tòa nhà này tản bộ trở về, liếc nhìn thấy một người đứng trong bóng cây thấp lùn liền giật mình.

“Ai đây...”

“Trốn vào đó hù người sao.”

Họ cầu nhau một câu, vừa nhìn vừa đi về phía có ánh điện.

Lương Nghiên đứng đực ở đó một lúc, dứt di động vào trong túi quần rồi đạp xe về nhà.

Buổi tối Triệu Yên Tích trở về, vẫn mở tủ lạnh tìm sữa chua để uống như mọi khi, rồi bỗng sùng sốt vì một chiếc bánh gato cực to bên trong.

“Lương Nghiên!” Cô ấy hét lên: “Cậu mua bánh gato hả!”

Phòng ngủ không một tiếng trả lời.

Triệu Yên Tích nghi hoặc đứng nhìn một chút rồi lôi chiếc bánh ra.

Cô ấy mở nắp, phát hiện bánh đã bị ăn rồi, còn bị ăn với phong cách thảm không sao tả xiết.

Rõ ràng việc này do Lương Nghiên làm

Triệu Yên Tích đau lòng vô cùng. Ăn thì cứ ăn, ăn dần dần từ rìa vào không được hay sao, sao lại chọc góc này một miếng, góc kia một miếng, làm cả cái bánh trông bát nháo chi xiên vậy?

Cô ấy bê chiếc bánh gato vào trong phòng ngủ, thấy Lương Nghiên đang nằm trên giường, hai tai bịt chặt tai nghe.

“Sao cậu lại ăn bánh gato kiểu này?” Triệu Yên Tích ai oán.

Lương Nghiên nhắm nghiền mắt, không động đậy. Triệu Yên Tích đặt chiếc bánh xuống, ghé qua tháo tai nghe của cô ra.

Lương Nghiên nhú mày, mở mắt.

“Cậu nghe cái gì mà nhập tâm vậy?” Triệu Yên Tích lăm bằm, đưa lên tai nghe thử. Một tràng những câu tiếng Anh Mỹ tròn vành rõ chữ lọt vào tai.

Cô ấy vội vàng tháo xuống: “Trời đất ơi, mình học suốt cả buổi tối rồi, toàn nghe thứ tiếng chim hót này. Giáo viên đó chẳng nói được một câu tiếng người nào, đầu mình sắp nổ tới nơi rồi, cậu còn đi nghe để tự ngược?”

Lương Nghiên lấy lại tai nghe trong tay cô ấy: “Mình có ngược cậu đâu.”

“Sao lại không ngược mình. Cậu tự nhìn lại cái bánh đi, bị cậu phá thành cái dạng quỷ quái nào? Người mắc bệnh OCD nhìn là rất khó chịu, biết chưa?”

“Vậy cậu mau ăn đi.”

“Thì mình phải ăn chứ.” Triệu Yên Tích xắt thử một miếng nhỏ rồi nói: “Bánh này mùi vị không tệ. Đang yên đang lành sao cậu lại nghĩ đến chuyện mua bánh gato về ăn?” Lương Nghiên nói: “Muốn ăn thì mua thôi, còn cần lý do à?”

Triệu Yên Tích vừa ăn vừa nói: “Đúng vậy, không cần nguyên nhân gì, dù sao thì đại gia Lương của chúng ta cũng rất lắm tiền!”

“Bớt nịnh đi.” Lương Nghiên lật người: “Còn đi học mấy hôm nữa?”

“Còn hai buổi tối nữa, nhưng chưa nghỉ được mấy hôm lại học tiếp.”

Triệu Yên Tích vừa ăn vừa buồn chuyện với cô, than vãn xong chuyện học hành mệt nhọc lại bắt đầu hóng hớt: “Gần đây chuyện tình cảm của cậu tiến triển tới đâu rồi?”.

“Chẳng ra sao cả.”

Triệu Yên Tích không tin: “Cậu giấu mình làm gì? Nói đi, hẹn hò rồi hả?”.

Lương Nghiên “ừm” một tiếng.

“Á, tốc độ này là lợi hại đó.” Triệu Yên Tích có chút kích động: “Dù sao thì cậu cũng là người mới, cách mạng chưa thể thành công, cố gắng lên nhé”.

Lương Nghiên nhìn cô ấy, không tiếp lời.

Triệu Yên Tích cảm nhận được có gì đó không đúng: “Sao vậy?”.

Lương Nghiên tiếp tục nói với vẻ vô cảm: “Cách mạng tới đây chấm dứt”.

Triệu Yên Tích sững sốt: “Thế là ý gì?”.

“Trình sát tiền kỳ chưa chính xác, người ta có chủ rồi.”

“Hả?!”

Triệu Yên Tích tròn tròn mắt: “Kết hôn rồi hả?”.

“Có lẽ mới là bạn gái.”

Triệu Yên Tích ngậy ra một lúc: “Vậy thì cậu vẫn còn cơ hội mà”. Cô ấy vừa dứt lời, Lương Nghiên liền giơ tay cốc thẳng lên đầu cô ấy.

Triệu Yên Tích kêu lên một tiếng: “Sao lại đánh mình, mình nói thật mà”.

Lương Nghiên chẳng thèm để tâm tới cô ấy: “Ăn nhanh đi còn đi tắm”.

Triệu Yên Tích ngồi im, bò ra bên giường quan sát cô một lúc.

“Lương Nghiên, cậu không sao chứ?”

“Cậu nhìn mình có giống gặp chuyện gì không?”

Triệu Yên Tích có vẻ không hiểu: “Cậu thất tình mà”.

“Ừm”

“...”

Triệu Yên Tích cũng không biết nói gì nữa, ngẫm nghĩ một lát, cô ấy vỗ tay cô mang tính chất an ủi: “Không sao, tìm một người khác”.

Triệu Yên Tích những tưởng Lương Nghiên ít nhiều cũng sẽ buồn bã hoặc ủ ê vài ngày, nhưng không hề. Lương Nghiên vẫn không khác gì trước kia, việc cần làm không thiếu thứ nào, tâm tình cũng rất bình thường. Triệu Yên Tích lại trở về phòng học điều hầu tự học. Lương Nghiên lại đưa đón cô ấy mỗi tối, mọi chuyện dường như trở lại quỹ đạo ban đầu của nó.

Triệu Yên Tích cảm thấy có chút nuôi tiếc.

Mối tình đầu tới chậm của Lương Nghiên còn chưa nở hoa đã kết thúc, đến cả nhụy hoa cô ấy còn chưa được nhìn thấy, thậm chí còn chưa biết người khiến Lương Nghiên nhớ rốt cuộc là thần thánh phương nào. Tuần đầu tiên của tháng mười một trôi qua trong những ngày giảm nhiệt độ liên tục.

Một tuần mới đến, Lương Nghiên nhận bốn buổi hội nghị, đi qua đi lại rất nhiều trường đại học, bận rộn suốt cả ngày trời, về nhà gần như chỉ để nghỉ ngơi.

Cô vẫn nhớ tới Thẩm Phùng Nam, nhưng không liên lạc với anh nữa.

Tối thứ Sáu, Lương Nghiên bận rộn nốt công việc cuối cùng, tám giờ đạp xe rời khỏi Đại học C.

Dọc đường, trời đổ mưa, Lương Nghiên vốn dĩ định về thẳng nhưng nghĩ tới chuyện đạp xe cảm ô không tiện, cô quyết định nửa đường rẽ qua đường Thập Nghi mưa áo lót cho Triệu Yên Tích, tiện thể trú mưa luôn.

Cửa hàng mà Triệu Yên Tích ưng nhất nằm trên quảng trường Ninh Duyệt. Lương Nghiên thuận thực tìm tới, đỗ xe ở một chỗ gần đó. Đây là khu vực nhộn nhịp tấp nập, buổi tối cũng đèn đuốc sáng trưng, vô cùng náo nhiệt.

Lương Nghiên đi vào trong trung tâm thương mại, đi thẳng tới cửa hàng đồ lót chọn cho Triệu Yên Tích hai chiếc. Thanh toán xong, cô đi ra, tới ngồi ở khu vực ghế nghỉ của đại sảnh.

Vẫn có rất nhiều người che ô lục tục từ ngoài kéo vào.

Mưa vẫn chưa dứt.

Lương Nghiên nhìn giờ, có chút do dự, sợ không kịp tới đón Triệu Yên Tích.

Cô lại ngồi thêm một lát, rồi đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

Chưa đi được vài bước, cô bỗng đứng sững lại.

Trước mặt, cách cô khoảng sáu mét có hai người đàn ông đi đến. Người đi đằng trước dáng cao, mặc một chiếc áo măng tô dài, tóc cắt ngắn, bên tai phải còn đính một chiếc khuyên tai rất nổi bật.

Lương Nghiên nhìn thấy khuyên tai của người đó trước, rồi mới nhìn đến khuôn mặt.

Cô không hề ngăn người, gần như lập tức quay đi, cầm chặt ô, rào bước ra cửa.

Đi tới tận ngã tư, Lương Nghiên mới dừng bước.

Cô vuốt mặt, toàn là nước mưa, tóc cũng ướt sũng, chiếc ô vẫn còn được cầm chặt trong tay cô, ban nãy cô quên bật ra.

Mười rưỡi, Triệu Yên Tích thu dọn xong đồ đạc đi ra đại sảnh phòng học. Kỳ lạ là Lương Nghiên không có ở đó. Triệu Yên Tích đợi một lúc, vẫn chưa thấy Lương Nghiên qua. Cô ấy gọi một cuộc điện thoại thì lại nghe báo số máy không liên lạc được.

Triệu Yên Tích cảm thấy có gì không ổn. Lương Nghiên chưa bao giờ tới muộn thế này, cũng không bao giờ để cô ấy bị leo cây mà không nói một lời, còn chơi trò tắt máy.

Lẽ nào đã xảy ra chuyện gì?

Cô ấy không đợi thêm nữa, mượn một chiếc ô của anh chàng quẩy lễ tân rồi vội trở về nhà.

Con đường bình thường đi mất 15 phút, hôm nay cô ấy về vồn vện đúng 10 phút đồng hồ.

Mở cửa ra, trong nhà tối đen như mực. Triệu Yên Tích bật đèn, chạy vào phòng ngủ, bên trong không có ai. Lương Nghiên thật sự không ở nhà.

Triệu Yên Tích lấy di động ra tiếp tục gọi. Liên tục ba cuộc, vẫn không liên lạc được.

Cô ấy hơi hoang mang.

Ngẫm nghĩ một lúc, cô ấy vẫn không biết nên làm gì. Ở thành phố này, cô ấy chỉ có mình Lương Nghiên, Lương Nghiên cũng chỉ có mình cô ấy. Không còn nghĩ ngờ gì nữa, giữa họ, Lương Nghiên là người đáng tin cậy hơn cả.

Triệu Yên Tích chưa bao giờ nghĩ tới tình huống có một ngày không tìm được Lương Nghiên, mình phải làm sao.

Cô ấy rối như tơ vò, kiên nhẫn đợi thêm 15 phút. Trong khoảng thời gian này, cô ấy vẫn không ngừng gọi điện thoại.

Qua 11 giờ, Triệu Yên Tích không thể ngồi yên nữa, cô ấy cầm chìa khóa đi ra ngoài.

Vừa mở cửa thì có người đi từ trên cầu thang lên.

Triệu Yên Tích nhìn qua bóng đứng người.

“Lương, Lương Nghiên...”

Cô ấy mắt tròn mắt dẹt, lát sau tỉnh ra, không nghĩ nhiều nữa, cứ thế chạy tới.

Lương Nghiên vừa đứng vững, Triệu Yên Tích đã đỡ lấy cô.

Ánh đèn hành lang khá sáng, Triệu Yên Tích nhìn kỹ, bị giật mình bởi bộ dạng của Lương Nghiên.

“Xảy ra chuyện gì vậy, sao cậu lại ra nông nổi này...”

“Không có gì, ngã một cú, rơi vào vũng nước.” Lương Nghiên cất bước đi, nước bùn trên người rơi xuống, để lại những dấu chân lem nhem dưới mặt đất.

Bộ dạng của cô quả thực thảm hại, tóc tai mặt mũi ướt rượt, trán u lên một cục, má cũng bị xước một vết.

Triệu Yên Tích bối rối luống cuống: “Cậu bị ngã xe hả, còn chỗ nào bị thương nữa không, có phải trên người cũng có vết thương...”

“Hết rồi.” Giọng cô có phần mệt mỏi.

Vào nhà, Lương Nghiên quăng chiếc balo ướt xuống đất, sau đó cởi áo khoác và đôi giày lấm lem bùn đất.

Triệu Yên Tích nhìn thấy vết xước trên đầu gối của cô, vết thương còn đỏ ửng.

“Minh đi rửa qua.” Lương Nghiên vào nhà vệ sinh.

Triệu Yên Tích nhìn theo bóng cô, đột nhiên ý thức được tóc cô vừa ngắn đi một đoạn.

Dù Triệu Yên Tích có vô tâm vô tính cỡ nào cũng đoán ra hôm nay Lương Nghiên có vấn đề.

Lương Nghiên tắm rửa xong, Triệu Yên Tích không dám hỏi nhiều, chỉ lặng lẽ mang quần áo bẩn đi giặt rồi dọn dẹp lại phòng khách, cuối cùng cô ấy mới đi thay đồ. Dọn dẹp xong xuôi, vào phòng ngủ xem thì thấy Lương Nghiên đã quần chăn đi ngủ rồi.

Triệu Yên Tích lòng dạ rối bời, không biết trên người cô còn vết thương nào không, cũng không hiểu vì sao tâm trạng Lương Nghiên không tốt.

Chẳng lẽ chỉ vì một cú ngã?

Không thể nào, không giống Lương Nghiên.

Còn nữa, vì sao hôm nay cô lại cắt tóc? Rõ ràng đã để dài lắm rồi. Không lẽ liên quan đến anh chàng mà cô thích?

Triệu Yên Tích thấp thòm lo lắng suy nghĩ rất lâu, rồi mơ mơ hồ hồ thiếp đi lúc nào chẳng hay. Hôm sau tỉnh dậy, cô ấy kinh hoàng phát hiện Lương Nghiên vẫn đang ngủ li bì. Việc này cũng hơi kỳ lạ, trước nay Lương Nghiên luôn thức dậy rất sớm.

Triệu Yên Tích còn tưởng cô đang ngủ say, nên không dám kinh động, rón ra rón rén đi ra ngoài. Cô ấy mua sẵn quà sáng đem về, Lương Nghiên vẫn chưa dậy.

Do dự một lát, cô ấy vào gọi Lương Nghiên. Gọi hai lần chỉ nghe thấy Lương Nghiên “ừm” một tiếng, giọng có gì là lạ.

Triệu Yên Tích lại gần xem thì thấy mặt Lương Nghiên đỏ lên rất lạ. Cô ấy giật mình, đưa tay sờ trán Lương Nghiên, bàn tay nóng bỏng co rút lại.

“Lương Nghiên!” Triệu Yên Tích vội vỗ cô: “Cậu sốt rồi!”

Lương Nghiên ơng ơng đầu, mở mắt ra: “Gi...”, âm mũi của cô rất nặng, giọng khàn đặc.

“Cậu ốm rồi, sốt đây này.” Triệu Yên Tích sốt ruột: “Đầu cậu nóng lắm, để mình đi gọi xe, chúng ta vào viện”.

Cô ấy chạy ra ngoài, Lương Nghiên giờ tay kéo cô ấy lại.

“Cậu ảm ỉ gì chứ...”

Triệu Yên Tích: “Cậu ốm rồi!”

“Minh biết, cảm mạo thôi.” Lương Nghiên he hé mắt, mông lung nhìn cô ấy: “Đi bệnh viện cái gì chứ, cậu mua ít thuốc cho mình là được”.

“Uống thuốc liệu có ổn không. Cậu sốt cao lắm, chưa biết chừng phải nhập viện.”

Lương Nghiên không còn sức gào lên với cô ấy, đành nhủ mảy: “Đừng nhiều lời, đi mua thuốc đi, bệnh viện phiền phức lắm”.

Thấy cô có vẻ khó chịu, Triệu Yên Tích cũng không dám cãi nữa, việc gì cũng nghe theo cô.

Uống thuốc xong, Lương Nghiên lại lịm đi. Triệu Yên Tích cầm khăn lạnh tới cho cô áp trán. Cả ngày hôm đó cô ấy không ra ngoài, chỉ ở nhà chăm sóc Lương Nghiên. Lương Nghiên cứ tỉnh rồi lại ngủ, ngủ rồi lại tỉnh, không sao tỉnh táo hẳn được. Tới tối thì cơn sốt hạ, bệnh cảm hoàn toàn bật ra ngoài, cô bắt đầu ho.

Triệu Yên Tích gọi đồ ăn về, buổi trưa Lương Nghiên đã ăn nửa bát cháo, buổi tối lại ăn thêm một bát.

Cứ như vậy hai ngày liền, cô đã đỡ hơn nhiều, chỉ là chưa có nhiều sức, đầu đau, vết thương trên người cũng vẫn nhức nhối.

Triệu Yên Tích không yên tâm, muốn tiếp tục ở nhà trông nhưng Lương Nghiên không cho. Máy việc như gọi ship đồ cô hoàn toàn tự làm được, Triệu Yên Tích ở nhà cũng chẳng có ích gì, còn làm lỡ dở việc ôn thi.

Triệu Yên Tích không nói lại được cô, đành nghe lời cô, ngoan ngoãn đi học. Cô ấy không ở lại quá muộn như mọi ngày, chỉ hơn bảy giờ là thu dọn đồ đạc.

Vừa ra khỏi đại sảnh, cô ấy bắt gặp một người.

Triệu Yên Tích tỉnh mắt, lập tức nhận ra người ấy. Vừa định gọi một chữ “Thắm” thì chợt nhớ ra lời dặn dò của Lương Nghiên bèn kiềm chế. Thắm Phùng Nam nhìn thấy cô ấy: “Về rồi sao? Hôm nay về sớm vậy?”.

Triệu Yên Tích gật đầu: “Vâng”.

Thắm Phùng Nam liếc nhìn ra cửa, bên ngoài trống trải, không còn ai khác.

Anh ngừng lại rồi hỏi: “Lương Nghiên không đến à?”.

Triệu Yên Tích “ừm” một tiếng rồi nói với anh: “Lương Nghiên ốm rồi, thế nên hôm nay em mới phải về sớm”.

Thắm Phùng Nam không ngờ lại là nguyên nhân này.

“Ôm sao?”

“Nghiêm trọng không?”

“Hôm ấy thì rất nghiêm trọng. Cô ấy bị ngã xe, rồi lại dầm mưa, sốt rất cao, em sợ chết đi được. Nhưng giờ đã đỡ hơn rồi.”

Nói xong, cô ấy định đi, không chú ý tới việc Thắm Phùng Nam đã đứng chau mày.

“Vậy em về trước đây, Thắm... à, em gọi anh là anh Nam nhé.” Triệu Yên Tích ép mình thay đổi, cũng không còn tâm trạng hỏi han nữa: “Em phải về đây, em sợ Lương Nghiên chưa ăn gì”.

Cô ấy vội vã chạy ra ngoài.

“Đợi đã.” Thắm Phùng Nam tiến lên vài bước: “Tôi qua thăm cô ấy một chút, có tiện không?”.

Triệu Yên Tích hơi ngạc nhiên. Cô ấy và Lương Nghiên nương tựa vào nhau đã nhiều năm, bỗng nhiên có người tỏ thái độ quan tâm, thiện cảm dành cho anh bỗng chốc tăng vọt. Cô ấy vội gật đầu: “Tiện chứ ạ”.

Thắm Phùng Nam lái xe, chẳng mấy chốc đã đến nơi.

Khi đi lên tầng, Triệu Yên Tích nói rõ tình hình cho anh: “Lương Nghiên không chỉ bị bệnh, tâm trạng cô ấy cũng không được vui. Thế nên thái độ của cô ấy có thể sẽ không được nhiệt tình lắm, anh đừng để bụng nhé. Lúc nào khó chịu, tính cô ấy hơi cục cằn, có lúc còn chẳng màng người đối diện, nhưng bình thường cô ấy không vậy đâu”.

“Cô ấy bị sao vậy?”

Triệu Yên Tích lắc đầu, bước lên một bậc: “Cô ấy thất tình rồi”.

Bước chân Thắm Phùng Nam chợt khựng lại.

Triệu Yên Tích đi trước không phát hiện ra, vẫn vừa đi vừa nói: “Em cũng không dám chắc có liên quan tới việc này không. Cô ấy không nói gì với em cả, đến cả việc người đàn ông đó là ai em cũng chưa rõ. Hôm đó cô ấy chỉ nói người kia đã có bạn gái. Em thấy cô ấy cũng không buồn lắm. Về sau cô ấy bị bệnh, em ngấm kỹ lại mới cảm thấy không đúng lắm. Cô ấy chẳng thích ăn đồ ngọt, nhưng hôm đó lại mua nguyên một chiếc bánh gato, còn làm cho bánh tan nát luôn”.

Triệu Yên Tích thờ dãi: “Cô ấy giỏi nhất là vờ như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng đây là mối tình đầu của cô ấy, cô ấy còn nỗ lực theo đuổi người ta, ít nhiều cũng buồn chứ”.

Thắm Phùng Nam im lặng nghe hết.

Đi tới bậc thang cuối cùng, anh chậm rãi hỏi một câu: “Hôm đó... là ngày nào?”.

Triệu Yên Tích nhớ lại: “Em không nhớ rõ nữa, có lẽ là từ... tuần trước trước nữa. À, đúng rồi, là thứ Hai, hôm đó em phải học tiết Ngữ pháp”. Tuần trước nữa, thứ Hai, ngày mừng 2 tháng 11, sinh nhật anh.

Anh nhớ lại, từ sau hôm đó anh không còn gặp được cô nữa, cũng không còn nhận được tin nhắn của cô.

Triệu Yên Tích mở cửa, dẫn Thẩm Phùng Nam vào nhà.

Đây là một căn hộ khá nhỏ, một phòng khách một phòng ngủ, nhưng sắp xếp không tồi.

Triệu Yên Tích lí nhí: “Anh đợi một lát, em đi xem cô ấy ngủ chưa”. Tiện thể xem xem cô có ăn mặc chỉnh tề không, có thích hợp gặp khách không.

Lương Nghiên đang dựa vào đầu giường đọc sách, Triệu Yên Tích đi qua, cô nói luôn, không buồn ngẩng đầu: “Về sớm vậy, lo cho mình à?”.

Triệu Yên Tích ngạc nhiên: “Cậu chưa ngủ à, ăn tối chưa?”.

Lương Nghiên “ừm” một tiếng.

Triệu Yên Tích quay người vẫy tay ra ngoài: “Anh vào đi”.

Thẩm Phùng Nam đi tới. Hai ánh mắt bắt gặp nhau, Lương Nghiên sững người.

Triệu Yên Tích cười nói: “Ngạc nhiên chưa. Bọn mình vô tình gặp nhau”. Cô ấy quay đầu nói với Thẩm Phùng Nam: “Anh Nam, anh vào phòng đi, em đi đun ít nước sôi”.

Triệu Yên Tích ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người họ.

Thẩm Phùng Nam đi đến, Lương Nghiên nhìn theo bước chân anh.

Anh tới bên giường, bấy giờ Lương Nghiên mới nhận ra mình đã nhìn anh quá lâu. Cô quay đi, cúi đầu đặt cuốn sách trong tay qua một bên, tiện thể cất hết biểu cảm ngạc nhiên lại.

Trong phòng có một chiếc ghế đầu, Thẩm Phùng Nam ngồi xuống.

Góc độ này càng nhìn được cô rõ nét hơn. Vết sưng đỏ trên trán cô chưa tan đi, vết xước trên má trái vẫn còn đó, cả người vẫn khá nhợt nhạt.

Lần đầu tiên Thẩm Phùng Nam chứng kiến một Lương Nghiên như vậy.

Anh không nói gì, Lương Nghiên dường như cũng không biết phải nói gì.

Căn phòng yên ắng đến ngượng ngập. Lương Nghiên nhú mày, lên tiếng trước: “Anh...”.

“Em cắt tóc rồi à?” Anh đột ngột hỏi.

Lương Nghiên khựng lại, xoa xoa đầu: “À, cắt rồi”. Dừng một chút, cô nói tiếp: “Thật không ngờ anh lại tới đây, em cũng chưa chải đầu, bù xù quá”.

“Không hề.”

“À...”

Lại chìm vào một sự trầm mặc ma quỷ.

Lương Nghiên luôn là người phá vỡ nó.

“Anh muốn uống nước không?” Cô hỏi.

“Không cần đâu.” Thẩm Phùng Nam nói: “Tôi nghe nói em bị ốm”.

“Cảm mạo xoàng thôi, Triệu Yên Tích lúc nào cũng vậy, cứ sốt xình xịch cả lên, thật ra em khỏi rồi.”

Thẩm Phùng Nam nhìn trán cô: “Ngã nặng lắm sao?”.

Lương Nghiên ngần ra giây lát rồi lắc đầu: “Không, sắp khỏi rồi”.

Thẩm Phùng Nam gật đầu: “Vậy thì tốt”. Tới đây, dường như mọi lời đã nói xong. Lương Nghiên đợi anh đứng lên ra về, nhưng anh lại ngồi im.

Lương Nghiên cảm thấy cứ ngượng ngập mãi như vậy không có nghĩa lý gì. Cô không dẫn vật quá nhiều, lên tiếng: “Vậy anh về đi, cũng không còn sớm nữa”.

Thẩm Phùng Nam nhìn cô: “Được, em cố gắng nghỉ ngơi”.

Anh đứng lên đi vài bước ra phía cửa rồi bỗng đột ngột quay lại.

“Lương Nghiên.” Anh gọi tên cô.

“Hm?”

“Em từng tới tìm tôi sao?”

Lương Nghiên không theo kịp tiết tấu của anh: “Gì cơ?”

“Ngày sinh nhật tôi, có phải em từng đến tìm tôi không?”

Câu hỏi quá bất ngờ khiến Lương Nghiên sững sờ không thể né tránh, nhưng cô cũng hồi phục rất nhanh.

Mặc dù có chút kinh ngạc nhưng cô vẫn gật đầu.

“Phải, hôm đó em đã tới nhà anh.” Đây là sự thật, không có gì không thể thừa nhận.

Cô đáp rất thoải mái, ánh mắt lại đường hoàng, khiến Thẩm Phùng Nam nhất thời á khẩu.

Hai giây sau, anh đi qua, ngồi lại xuống ghế.

“Vậy vì sao không gọi điện cho tôi?” Giọng anh thấp xuống.

Lương Nghiên cảm thấy câu này hơi gượng gạo, nhưng dù sao anh cũng biết rồi, cô cũng không giấu nữa, nói rõ là hơn.

“Hôm đó khá trùng hợp, vừa hay em bắt gặp bạn gái của anh.” Cô nói, “Thì ra anh không độc thân, tại em theo đuổi nhầm người”.

“...”

Mặc dù đã đoán được vài điều nhưng cô cứ ngang nhiên nói ra như vậy khiến anh chung quy vẫn ghen lời.

Cô cứ thế thừa nhận đã theo đuổi anh.

Em làm vậy là theo đuổi à?

Thẩm Phùng Nam suýt nữa thì bật ra câu hỏi ấy.

Lương Nghiên nghĩ anh ngượng ngập, bèn nói ngay: “Anh đừng suy nghĩ nhiều, đều là họa do em gây ra, không liên quan tới anh. Tại em không có kinh nghiệm, không làm rõ tình hình trước, sau này em không thể nữa”.

Thẩm Phùng Nam bỗng cảm nín. Cô nói hình như không hề sai, quả thật là chưa làm rõ tình hình.

Im lặng vài giây, anh như cười như không: “Em cũng tự biết rõ bản thân nhỉ”.

Đúng là không có kinh nghiệm gì.

Lương Nghiên nhìn anh, cảm thấy đây không giống lời tốt đẹp gì.

Ánh mắt Thẩm Phùng Nam rơi xuống khuôn mặt cô.

Anh nói: “Tôi có một cô em gái tên là Thẩm Nghệ, hôm đó nó có tới”.

Thấy đôi mắt đen láy của Lương Nghiên trở nên mờ lung, dường như chưa nghe hiểu ý mình, anh có chút khó xử: “Chưa hiểu à? Người em nhìn thấy, là em gái tôi”.

“...”

Cánh môi Lương Nghiên khẽ mấp máy.

Thẩm Phùng Nam không đợi được cô nói gì vì Triệu Yên Tích đã bê cốc nước vào phòng. Cô ấy rất tỉ mỉ, còn tìm lá trà, pha cho Thẩm Phùng Nam một cốc.”Em và Lương Nghiên không uống trà mấy. Lá trà này chắc cũng không ngon lắm, anh Nam, anh uống tạm.”

Cô ấy đưa cốc nước cho Thẩm Phùng Nam, rồi ngồi xuống giường, đưa cốc nước ấm cho Lương Nghiên: “Mau uống đi”.

Cuộc nói chuyện bị đứt đoạn, rõ ràng không thể tiếp tục.

Lương Nghiên cầm chặt chiếc cốc, liếc nhìn Thẩm Phùng Nam.

Anh đang cúi đầu uống trà.

Uống quá nửa cốc, anh đứng dậy chuẩn bị ra về.

Triệu Yên Tích tiễn anh ra cửa, rồi trở về phòng: “Mặt cậu hơi đỏ đấy”.

Không lẽ lại sốt lên.

Cô ấy đưa tay tới, bị Lương Nghiên đẩy ra.

“Sờ mó lung tung.” Lương Nghiên cời áo len ra và nói: “Mình đi tắm đây”.

Triệu Yên Tích nhìn theo bóng cô ấy, cảm thấy có chỗ nào sai sai nhưng nghĩ mãi vẫn chẳng nghĩ ra.

Bệnh tình của Lương Nghiên dần có chuyển biến tốt hơn, Triệu Yên Tích cũng yên tâm, tập trung hết mình vào việc ôn luyện.

Lương Nghiên ở nhà một mình nghỉ ngơi mấy ngày, khi tinh thần tốt cũng chọn lựa tìm một vài bản thảo.

Tối thứ sáu, cô đã hồi phục về cơ bản, vết thương trên mặt cũng biến mất.

Buổi chiều, cô thay quần áo đi ra ngoài. Đi trong khu nhà, cô gọi vào số của Thẩm Phùng Nam. Từ sau hôm đó, cô chưa hề tìm anh.

Chuông đồ hai tiếng thì anh bắt máy.

“Alô?” Giọng anh vẫn vậy.

Lương Nghiên không nói gì, đầu kia cực kỳ yên ắng.

Thẩm Phùng Nam đợi một lúc rồi gọi cô: “Lương Nghiên”.

“Em đây.” Cô lên tiếng.

“Bệnh tình của em đỡ chưa?” Anh hỏi.

“Đỡ rồi. Anh bận không?”

“Không bận.”

Lương Nghiên dừng bước, suy nghĩ rồi nói: “Hôm đó anh nói, ngày ấy là em gái anh... Xin lỗi, em đã nhầm”.

Điện thoại yên ắng mấy giây rồi anh đáp: “Ừm”.

Lương Nghiên chưa ngừng: “Em có thể tới tìm anh không?”.

Vẫn thật là thẳng thắn.

Thẩm Phùng Nam nhìn ra ngoài cửa sổ. Phùng Nguyên đã ở dưới nhà ra hiệu bằng tay với anh rồi.

Anh hỏi Lương Nghiên: “Em đang ở đâu?”.

“Em vừa ra khỏi nhà.”

“Vậy em đợi ở cửa, tôi đang định đi ăn cơm, tiện đường qua đón em.”

“Được.”

Lương Nghiên đứng bên một hàng cây đợi anh. Vài phút sau, một chiếc Land Rover màu đen đi đến.

Lương Nghiên thấy hơi kỳ lạ, đây không phải xe của Thẩm Phùng Nam.

Cửa sau bật mở, một người từ ghế sau đi ra ngoài.

Lương Nghiên nhìn thấy, đầu óc bỗng nổ tung.

Chiếc khuyên tai của người đàn ông đó như rọi thẳng vào mắt cô.

Thẩm Phùng Nam lái xe, Phùng Nguyên ngồi ở ghế lái phụ. Xe lượn một vòng, khu nhà của Lương Nghiên mỗi lúc một gần hơn.

Từ xa anh đã nhìn thấy bóng cô.

Cô đứng dưới gốc cây, một người đàn ông cao lớn đứng bên cạnh, dường như họ đang nói chuyện.

Vài giây sau, người đàn ông bất ngờ lôi kéo Lương Nghiên, đẩy cô vào trong xe.

Bàn tay Thẩm Phùng Nam siết chặt, sắc mặt dần thay đổi.

Phùng Nguyên cũng nhìn thấy cảnh ấy, cậu ta giật mình: “Phía trước có chuyện gì vậy? Đôi trẻ yêu đương gì mà diễn như phim tổng tài vậy?”.

Cậu ta chưa dứt lời, cả người đã đổ ra sau.

“Thất dây an toàn vào.”

Thẩm Phùng Nam buông một câu rồi đạp mạnh chân ga...

~Hết chương 17~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Lương Nghiên bị ném ra ghế sau.

“Đi ra ngoại ô phía Tây.”

Vài chữ lọt vào tai, chiếc ô tô lao đi như bay, đôi chân đá ra ngoài của Lương Nghiên bị kẹp chặt. Tay phải cô vung nắm đấm, cổ tay lập tức bị trói chặt.

“Nghiêm Kỳ!”

“Em gọi tôi là gì?”

“Khốn kiếp!”

Lương Nghiên vung tay trái, Nghiêm Kỳ lãnh trọn một cái tát. Hấn đột ngột khóa ngược hai tay cô lại, Lương Nghiên nhú mảy. Nghiêm Kỳ khụy chân phải xuống, đè chặt đùi cô, cả người chồng lên trên cơ thể cô.

“Đau sao?” Hấn giữ chặt cằm Lương Nghiên: “Chẳng phải đã luyện tập rồi sao? Sao, vẫn chưa phải đối thủ của tôi à?”.

Lương Nghiên không nói một câu.

Nghiêm Kỳ: “Gọi tôi đi”.

Lương Nghiên im bất.

Nghiêm Kỳ gia tăng sức mạnh bàn tay khiến nhịp thở của Lương Nghiên không còn đều đặn, gò má đỏ rực.

Mặt hấn sát lại, nhìn thấy bản thân mình trong mắt cô, cảm giác này cực kỳ tuyệt vời.

“Lâu lắm không gặp, không biết gọi nữa rồi sao?” Hấn buông tay ra, vuốt ve tóc cô: “Nào, gọi cậu nhỏ đi”.

Lương Nghiên nằm im, cũng không lên tiếng.

Họ giằng co một lúc lâu. Nghiêm Kỳ nhìn mãi miết gương mặt cô, không thúc giục, cũng không giận dữ.

Chẳng biết đã qua bao lâu, tầm mắt hấn di chuyển lên tóc Lương Nghiên, ánh mắt toát lên vẻ tiếc nuối: “Cắt thành cái bộ dạng này rồi”.

Lương Nghiên vẫn làm mặt lạnh lùng, dường như hoàn toàn không để ý tới việc hấn nói gì.

“Sao lại cắt tóc?” Con giận của Nghiêm Kỳ dường như bộc phát chỉ trong tích tắc: “Ai cho phép em cắt tóc? Cắt kiểu đầu này, ăn mặc thể này, em

tưởng làm vậy là được sao? Sao em không đi chuyển giới tính đi, như vậy giấu được tôi sao, giấu được mặt sao?”.

Bàn tay hần bỗng nhiên trượt xuống, nắm lấy bầu ngực cô.

“Chỗ này che được sao?”

Cơ thể căng chặt của Lương Nghiên bỗng run rẩy.

Không thể tiếp tục bình tĩnh đợi cơ hội nữa, kiểu này vốn không thể nhịn được.

Lương Nghiên vừa giãy, Nghiêm Kỳ đã quyết đề chặt cô hơn. Bàn tay kia vẫn đặt trên ngực cô. Trong mắt hần là lửa, nhưng bờ môi thì đang mỉm cười.

“Lớn vậy rồi, em còn e dè cái nỗi gì. Có chỗ nào tôi chưa sờ qua, lúc đó em còn nhỏ lắm.”

Hần vẫn vậy, cười mà như không cười, rồi bỗng nhiên hần cúi đầu, áp sát sống mũi Lương Nghiên mà nói: “Dù em có biến thành đàn ông, tôi vẫn thích. Em trốn được tôi sao?”.

Hần hôn lên trán cô.

Đôi mắt Lương Nghiên rục đỏ, cô cắn lên vai hần.

Nhân lúc Nghiêm Kỳ thả lỏng tay, Lương Nghiên liều mạng đẩy hần ra. Cô chống lên ghế, hai chân đạp mạnh cửa xe. Cú đạp ấy chẳng biết đã dùng bao nhiêu sức lực, cửa kính vỡ tan nát.

Người đàn ông tóc vàng hoe ngồi trước đang tập trung lái xe hoảng hốt vì cảnh ấy: “Mẹ kiếp, Nghiêm Kỳ, mày quản đi!”.

“Mày cứ lái xe đi!”

Nghiêm Kỳ kéo giạt Lương Nghiên về. Đáng vẻ phần nộ của hần chẳng khác gì sáu năm trước, ra tay vẫn không chút nể tình.

Cổ Lương Nghiên bị hần bóp chặt.

Cùng lúc ấy, Lương Nghiên quẹt mảnh vỡ trong tay lên mặt Nghiêm Kỳ.

Nghiêm Kỳ mặc kệ vết thương, giữ chặt cổ tay cô: “Thả ra!”.

Lương Nghiên vẫn kiên quyết nắm chặt.

Máu men theo kẽ ngón tay róm ra ngoài, rơi hết xuống áo len.

Nghiêm Kỳ bầu chặt vào cổ tay, ép cô thả ra, mảnh kính vỡ dính đầy máu rơi xuống, lòng bàn tay Lương Nghiên đỏ rực.

“Lại thế nữa?” Nghiêm Kỳ tức giận bật cười: “Lưỡi dao lần trước đâm vào đâu còn nhớ không? Thấy tôi sống lại được, em thất vọng lắm phải không? Lần này muốn đâm vào đâu, cổ hay tim?”.

Tay hần nắm chặt, Lương Nghiên hít thở khó khăn, môi run lên bần bật.

Nghiêm Kỳ rất thích cô như vậy, rõ ràng là bất lực nhưng không cầu xin, không chạy thoát, không giãy giụa được, để mặc hần sắp xếp.

“Em đúng là lớn rồi, nhưng vẫn tàn nhẫn như thế. Nhìn thấy tôi bị đưa đi, mấy năm nay chắc em luôn mừng thầm trong lòng. Có phải em tưởng cả đời này tôi cũng không về nước nữa chẳng?”

Hần từ từ buông tay, nhìn cô thờ dốc, ho sù sụ: “Đừng quên, em tròn 18 tuổi rồi. Lần này mà đâm chết tôi là phải ngồi tù đấy, đừng mong anh rề tôi sẽ che đậy cho em!”.

Lương Nghiên ho đến trào nước mắt.

Chiếc xe lướt nhanh lên đường vành đai.

Cuối cùng gã tóc vàng cũng nhận ra có một chiếc xe ở đằng sau này giờ luôn bám theo mình.

Gã từng đi đua xe, tốc độ này đã lợi hại lắm rồi, thế mà chiếc xe kia theo được tới đây.

Tóc vàng có một dự cảm chẳng lành, buộc phải nhắc nhở: “Tao nhắc rồi đấy, món nợ này của mày, đừng có gây ra án mạng!”.

Nghiêm Kỳ bỏ ngoài tai, tóc vàng sốt ruột, âm ỉ lên vào đồn cảnh sát thì biết thu dọn thế nào. Nghiêm Kỳ không sợ, nhưng gã thì sợ, nhà họ Lương để đắc tội sao?

Gã vội khuyên: “Phía sau hình như có kẻ đuổi theo. Nếu nó báo cảnh sát làm ầm ĩ lên, sẽ không giấu được nhà tao với nhà mày đâu. Mày lén lút trốn về nước, mau buông người ta ra, có gì nói chuyện đàng hoàng!”.

Nói chuyện đàng hoàng ư?

Làm sao có thể, Nghiêm Kỳ không làm được, Lương Nghiên cũng không làm được. Cô đã sắp quên đi rồi, hấn lại quay trở về. Nếu cho thêm một cơ hội, cô sẽ nhắm trúng tim hấn, kết thúc mọi cơn ác mộng.

Khuôn mặt Nghiêm Kỳ bị phóng to lên trước mắt, Lương Nghiên chỉ thờ hồn hển, không cự quậy nữa.

Bờ môi Nghiêm Kỳ ghé sát lại, Lương Nghiên nhắm mắt, không né tránh. Hấn hôn lên trán cô.

“Cậu nhỏ...”

Lương Nghiên lên tiếng, Nghiêm Kỳ chợt sững người.

“Tôi rất đau.”

Máu trên tay cô vẫn đang rỏ xuống.

Nghiêm Kỳ lãnh đạm nhìn cô: “Biết đau rồi?”.

Lương Nghiên nhắm mắt, bật ra từ cổ họng: “Ừm”.

“Vậy em có chịu ngoan không?”

“Ừm.”

Cô nói trái lòng mình, hấn vẫn đạt được thỏa mãn, thật sự đã buông tay cô ra.

Gã tóc vàng đàng trước chửi thề: “Mẹ kiếp!”.

Trong gương chiếu hậu, chiếc xe kia đã đuổi tới sát sườn.

Nghiêm Kỳ vẫn đang đè lên người Lương Nghiên, hấn cúi đầu hôn lên má cô.

Lương Nghiên nhắm mắt, khẽ hỏi: “Cậu về khi nào vậy?”.

“Chưa lâu.” Hơi thở của Nghiêm Kỳ phả vào tai cô.

“Làm sao cậu tìm được tôi?”

Cô chưa bao giờ ăn nói mềm mỏng, bỗng dừng lại nói mấy câu này khiến Nghiêm Kỳ có chút say mê. Hấn bắt chước cô nhắm mắt lại, môi lướt qua mặt cô: “Biết rõ còn hỏi, tôi muốn tìm người nào có khó không?”.

“Ừm, cũng phải.”

Nghiêm Kỳ cười khê, môi nhích qua, định hôn môi cô.

Lương Nghiên bỗng nhiên mở mắt, giơ tay lên.

“Mẹ!” Tóc vàng kêu lên, chiếc xe bị ép vào lề đường.

Gáy của Nghiêm Kỳ đau dữ dội, cả người run lên. Lương Nghiên dùng cả chân lẫn tay, thoát khỏi bó buộc. Cửa xe bên phải được đẩy ra, cô nhảy ra ngoài.

“Lương Nghiên!”

Nghiêm Kỳ vô huyệt, hét lớn “Dừng xe!”, nhưng gã tóc vàng không giảm tốc độ, chiếc xe vẫn lao đi vững vàng.

Phùng Nguyên tròn mắt, sững sờ: “Anh Nam, cô ấy nhảy xe!”.

Chưa đợi được hồi đáp, chiếc ô tô trượt một đoạn trên đường rồi dừng đột ngột.

Phùng Nguyên vội cởi dây an toàn, quay đầu đã thấy Thẩm Phùng Nam lao ra ngoài.

Theo quán tính, Lương Nghiên áp mặt xuống đường, lăn mấy vòng, gáy va xuống, đầu gối, khuỷu tay, mu bàn tay đều xước xát, một bên má cũng bị quẹt xước.

Mặt mũi lấm lem, Lương Nghiên co chân lại, cả người đau nhức.

Dường như chẳng còn chút sức lực nào.

Liên tục vài chiếc xe lướt qua, cô vẫn nằm đó, nhắm mắt nhìn bánh xe. Trong tầm mắt bỗng có thêm một đôi chân vội vã chạy tới gần.

Lương Nghiên ngẩng lên, nhìn thấy khuôn mặt anh.

Anh chạy rất nhanh, rảo vài bước, chạy tới bế cô lên.

“Lương Nghiên.”

Anh gọi tên cô, giọng rất khê, vẫn chất giọng khàn khàn đó. Lương Nghiên thả lỏng bản thân, áp mặt lên lồng ngực anh. Thẩm Phùng Nam lau đi lớp bụi trên mặt cô, rồi khăn trương kiểm tra vết thương.

Phùng Nguyên lao tới, nắm chặt di động của Thẩm Phùng Nam trong tay: “Anh Nam, cảnh sát Trần gọi tới. Anh ấy đã đưa người đến, hỏi vị trí của chúng ta!”.

Lương Nghiên đau đầu: “Anh đã báo cảnh sát?”.

Thẩm Phùng Nam ấn lên vết thương trên lòng bàn tay cô, trên tay toàn là máu cô.

Anh đáp lại.

Lương Nghiên nhú mày: “Chuyện trong nhà thôi, họ không lo được đâu, rắc rối”.

Hả?

Phùng Nguyên sững người, đến mức này mà vẫn là chuyện trong nhà?

“Bảo anh ấy đừng đến nữa.” Thẩm Phùng Nam buông một câu rồi bế Lương Nghiên về xe.

Dọc đường về, đổi lại Phùng Nam lái xe.

Cậu ta chốc chốc lại nhìn gương chiếu hậu, thấy Thẩm Phùng Nam cúi đầu xử lý vết thương cho cô gái đó. Bàn tay đầy máu đó, cậu ta nhìn còn run rẩy, vậy mà cô gái kia không kêu một câu, đúng là giỏi nhịn.

Xe trên đường hướng tới bệnh viện.

Một hộp khăn giấy đã sắp dùng hết, máu trên tay Lương Nghiên vẫn chảy không ngừng. Thẩm Phùng Nam cầm chặt một lúc, giấy lại đỏ rực lên.

Vết cắt của thủy tinh rất sâu, còn ngang dọc mấy vết.

“Cậu lái nhanh lên.” Thẩm Phùng Nam thúc giục.

Phùng Nguyên vội đáp: “Được được được, em đổi đường khác”.

Thẩm Phùng Nam lại đổi một tờ giấy khác cầm máu cho cô, rồi lấy khăn tay mỏng quấn quanh một vòng.

Lương Nghiên vẫn duy trì tư thế lúc lên xe, người được anh bao bọc, đầu dựa vào ngực anh, như không còn hơi sức gì.

Thẩm Phùng Nam nói: “Còn đau chỗ nào?”.

Lương Nghiên thật thà đáp: “Chỗ nào cũng đau”.

“...”

Anh không nói nữa.

Lương Nghiên cũng im lặng.

Cô không nhắc đến chuyện ở trên xe, Thẩm Phùng Nam cũng không hỏi.

Vài giây trôi qua, Lương Nghiên bỗng nhiên nói: “Anh có đói không?”.

Phùng Nguyên ngồi trước nghe thấy câu nói này, trong lòng thầm đáp một câu: Đói chứ. Cậu ta vốn dĩ định cùng Thẩm Phùng Nam đi ăn. Bận rộn cả ngày, bữa trưa còn chưa kịp ăn, đang định đi ăn một bữa ngon thì gặp phải chuyện này, dọc đường kinh hồn bạt vía một phen, cứ như quay phim vậy.

Bây giờ hoàn hồn lại, đúng là hơi đói thật.

Nghĩ vậy, cậu ta lại nghe Thẩm Phùng Nam trả lời: “Không đói, em đói à?”.

Lương Nghiên lắc đầu: “Trưa em ăn rồi”.

Tới bệnh viện, vào thẳng phòng khám, xử lý vết thương ngoài da trước rồi mới chụp phim kiểm tra. Sau khi kết thúc toàn bộ, cầm được tờ kết quả thì đã hơn bốn giờ rồi.

Cũng may phần nhiều chỉ là ngoài da, xương khớp không sao, có điều đầu gối bị va đập nghiêm trọng, vết sưng sau gáy giờ đã mọng lên, có thể sẽ có một chút phản ứng của chấn rung não nhẹ.

Phải truyền một chai nước mới được đi.

Trong lúc ấy, Phùng Nguyên tranh thủ đi mua chút gì ăn. Lương Nghiên dựa người vào ghế, treo tay lên, người cũng từ từ bình tĩnh lại. Chuyện hôm nay không có gì phải suy nghĩ hết. Cô lần sờ túi quần, đi động không rơi, cũng không vỡ sau cú nhảy của cô.

Cô gửi tin nhắn cho Triệu Yên Tích.

Thẩm Phùng Nam xách một túi thuốc trở về, từ xa nhìn thấy cô ngồi một góc, lòng bàn tay quần băng trắng xóa, vết máu trên lớp áo len vẫn còn nhức mắt.

Lương Nghiên cất đi động đi, nhìn thấy Thẩm Phùng Nam bước qua.

Anh đặt thuốc xuống nhìn chai nước truyền, vẫn còn một nửa.

“Sắp xong rồi.” Anh nói một câu rồi ngồi xuống bên cạnh Lương Nghiên.

Cô quay đầu nhìn anh, ánh mắt hai người chạm nhau, cả hai đều im lặng. Được mấy giây, Lương Nghiên bỗng mỉm cười.

Mái tóc ngắn của cô rối loạn, má bị quẹt xước một mảng lớn, đáng vẻ thực sự thê thảm.

Thẩm Phùng Nam không hiểu sao cô vẫn cười được.

Anh không đáp lại, Lương Nghiên cũng không cảm thấy ngượng ngập. Anh nói: “Hình như em đã lãng phí cả ngày của anh rồi hay là tối nay em mời anh ăn cơm nhé?”.

Rõ ràng là đau đến tái nhợt mặt mày, vậy mà vẫn thoải mái nói ra câu ấy.

Thẩm Phùng Nam quả thực cảm nín.

Im lặng hai giây anh hơi cúi đầu: “Đây là đang hẹn hò với tôi sao?”.

“Ừm”

~Hết chương 18~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Nhớ tới cậu là tôi gặp ác mộng.

Mời anh ăn cơm dĩ nhiên là muốn hẹn hò với anh.

Thế nhưng thời cơ chưa đến, Lương Nghiên chưa kịp hẹn hò thành công thì đã bị cắt ngang. Phùng Nguyên đói khát xách ba phần cơm tối lao về, sốt sắng chia cho họ mỗi người một phần, dường như không hề ý thức được cậu ta vừa phá hỏng chuyện tình cảm của người khác.

Tay trái của Lương Nghiên đang được truyền nước, tay phải băng kín, đùi cảm không vững, miễn cưỡng chỉ có thể xúc thìa.

Cô ăn được hai miếng, Thẩm Phùng Nam nhìn không nổi bèn tự tay dứt cho cô.

Đãi ngộ này trước đây không có, Lương Nghiên sững người, lập tức nhận lấy với vẻ ái ngại.

Phùng Nguyên ngồi một mình một ghế ở đối diện ăn ngấu nghiến như chết đói, không để ý đến chuyện bên này. Sau khi ăn được nửa bát cơm, ngẩng đầu lên, cậu ta mới bất thình lình sặc cơm.

Mẹ ơi, tình huống gì đây?

Phùng Nguyên cảm thấy mình bất chợt biến thành một cái bóng đèn to oành, loại 1000W.

Đến khi Lương Nghiên ăn xong, Thẩm Phùng Nam mới bắt đầu ăn phần của mình.

Anh ăn rất nhanh, Lương Nghiên truyền nước xong cũng vừa kịp cho anh ăn xong bữa.

Họ ra khỏi bệnh viện thì đã chập tối. Biết Thẩm Phùng Nam phải đưa Lương Nghiên về, Phùng Nguyên thức thoi tạm biệt họ ở cổng.

“À, anh Nam, anh đưa cô ấy về đi. Em từ đây về luôn. Sáng sớm mai em sẽ tới thẳng đó lấy máy móc, chúng ta gặp mặt ở nơi thích hợp.”

Thẩm Phùng Nam gật đầu: “Được”.

Phùng Nguyên mỉm cười nhìn Lương Nghiên: “Tạm biệt nhé”.

Lương Nghiên nói: “Hôm nay cảm ơn anh”.

“Khách khí gì chứ.” Phùng Nguyên vẫy tay rồi ra về.

Thẩm Phùng Nam đưa Lương Nghiên về. Tới cửa, anh đưa thuốc cho cô và nói: “Có tiện thay thuốc không?”.

“Tiện, Triệu Yên Tích từng chọn môn hộ lý, giao cho cô ấy là được.”

“Ừm”

Thẩm Phùng Nam không nói nữa, Lương Nghiên tưởng anh định về.

Nhưng anh lại lên tiếng: “Chuyện hôm nay, tự em giải quyết được không?”. Anh ngừng lại, nhú mồm nhìn cô: “Liệu còn xảy ra lần nữa không?”.

Lương Nghiên không ngờ anh lại hỏi câu này, ngừng lại vài giây rồi nói: “Không đâu, sẽ có người trừng trị hắn”.

Ngữ khí của cô rất chắc chắn, mặt cũng không tỏ ra hoảng sợ. Thẩm Phùng Nam nhìn cô một lúc, không hỏi gì thêm nữa.

“Chú ý vết thương nhé.”

Anh nói xong bèn quay người đi xuống nhà, đi được ba bậc, anh lại nghe thấy Lương Nghiên gọi mình.

“Thẩm Phùng Nam”

Đây là lần đầu tiên cô gọi tên thật của anh. Sau vụ gọi “chú Thẩm” lần trước bị cự tuyệt, cô chưa bao giờ chính thức gọi tên anh. Thẩm Phùng Nam dừng bước, nghiêng nửa người, quay đầu lại.

Lương Nghiên tiến lên vài bước, cúi đầu nhìn anh.

“Khi nào anh rảnh, em lại mời anh ăn cơm”

Thẩm Phùng Nam bỗng á khẩu, muốn bỏ lại một câu “Chăm sóc vết thương của em trước đi”, nhưng cuối cùng anh không nói ra.

Cô cứ đứng đó, vẫn bộ dạng thảm hại, vẫn khuôn mặt xước xước, vẫn bộ quần áo dính máu, hẹn hò với anh như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Lương Nghiên đợi một lúc, không thấy anh lên tiếng, trong mắt cô, đây có lẽ là thái độ từ chối.

“Nếu anh không thích thì...”

“Được.” Anh ngắt lời cô: “Khi nào vết thương đỡ thì tới tìm tôi”.

Lương Nghiên mỉm cười.

“Được, anh đợi nhé.”

Hẹn được bữa cơm đó, Lương Nghiên ghi nhớ trong lòng, tự nhiên cũng quan tâm tới vết thương hơn.

Cô hộ lý nửa vùi Triệu Yên Tích rốt cuộc cũng có cơ hội thể hiện trình độ trước mặt Lương Nghiên. Cô ấy nhiệt tình giúp Lương Nghiên thay thuốc, giám sát chế độ ăn uống, thậm chí còn giúp cô gội đầu. Nếu không vì Lương Nghiên kiên quyết từ chối, cô ấy đã tận tâm tới mức cung cấp dịch vụ tắm rửa chà lưng rồi.

Kiểu tận tâm ấy khiến Lương Nghiên hơi phiền.

Ví dụ như mỗi lần thay thuốc, Triệu Yên Tích cứ nhắc đi nhắc lại: “Lái xe phải cẩn thận”, “Đi đường phải nhìn đường”... Nhưng cũng không thể trách cô ấy được, Lương Nghiên không nói thật với cô ấy. Triệu Yên Tích thật sự nghĩ rằng trong vòng một tuần Lương Nghiên đã ngã xe hai lần, khó tránh khỏi cảm râm.

Yên tĩnh nghỉ ngơi được hai hôm, trong khoảng thời gian này ngoài cuộc điện thoại của Lương Việt Đình thì không còn chuyện gì khác.

Tối sáng thứ Hai, lại có một vị khách không mời bất ngờ hiện diện.

Triệu Yên Tích không có nhà, người mở cửa là Lương Nghiên.

Không ngờ người đứng ngoài cửa lại là Nghiêm Ninh, Lương Nghiên đã thật sự sửng sờ.

Nghiêm Ninh đã đi vào. Bà ta đi đôi giày cao gót đến mười phân, gót mảnh, chạm xuống nền nhà vang lên âm thanh không hề nhỏ.

Lương Nghiên tỉnh ra, đóng cửa lại.

Nghiêm Ninh không nhìn cô mà đánh mắt quan sát phòng khách một lượt.

“Nhà nhỏ vậy? Việt Đình một tháng cho cô nhưng hai mươi ngàn, tiêu gì rồi?”

Lương Nghiên không đáp. Nghiêm Ninh quay đầu lại, nhìn thẳng lên người cô, khề nói: “Càng lớn càng quái đản, lúc nhỏ còn đáng yêu một chút”.

Lương Nghiên vẫn chỉ im lặng. Vết thương trên mặt cô vẫn chưa lành hẳn, tay vẫn còn băng. Nghiêm Ninh nhìn qua rồi nói: “Chuyện này nằm ngoài dự liệu của chúng tôi. Mấy hôm nay Việt Đình bận rộn nên tôi qua giải quyết. Thăng Nghiêm Kỳ khôn nạn, tôi dĩ nhiên sẽ quản lý. Lần này về nước là kế hoạch nó đã trù bị từ lâu, tất cả mọi người đều bị nó mua chuộc, quần gia cũng đưa hộ chiếu cho nó. Tất cả những kẻ thất trách, tôi đều sẽ xử lý toàn bộ”. Thấy Lương Nghiên không có biểu cảm gì, Nghiêm Ninh nhìn cô thật kỹ, dừng lại một chút mới nói tiếp: “Nhưng nó đã quay về rồi, có đưa qua đó cũng không còn cần thiết nữa, không thể cả đời bắt nó ở ngoài. Chuyện này tôi sẽ nói với Việt Đình, sau này Nghiêm Kỳ sẽ ở lại Bắc Kinh. Tôi sẽ đảm bảo nó không thể tới Nam An được nữa. Chỉ cần cô không bao giờ quay về thì tay nó chẳng thể thò đến đây được”.

“Ý của cô, cháu hiểu rồi.”

Nghiêm Ninh sắc mặt bình thản nhưng dường như không vì câu nói này mà thả lỏng cảm xúc.

Bà ta đi thêm mấy bước vào phòng, nhìn một chậu cây dây leo xanh trong góc phòng rồi từ tốn nói: “Lương Nghiên, tôi sống thẳng, nói gì có nghe cô đừng phật ý. Cô nên hiểu tôi vốn không thích cô, việc này chắc chắn có liên quan tới mẹ cô. Nhưng giống như Việt Đình nói, Thẩm Ngọc có vô si cỡ nào đó cũng là lỗi của bà ta, không thể đổ tội cho cô. Trong người cô chung quy vẫn chảy dòng máu của nhà họ Lương. Việt Đình đón nhận cô, tôi là vợ ông ấy, cũng sẽ không quá hà khắc với cô. Nhưng tôi hy vọng cô biết rõ vị trí của mình, đừng giống như mẹ mình, ôm mấy giấc mơ không có thật, để rồi làm ra mấy chuyện xấu xí, vô liêm sỉ”.

Bàn tay trái của Lương Nghiên từ từ cuộn chặt lại, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay.

Ánh mắt Nghiêm Ninh mỗi lúc một nghiêm: “Cô là thân phận gì, Nghiêm Kỳ lại là thân phận gì, cô đều hiểu rõ. Dù gạt bỏ mối quan hệ cậu cháu ngoài mặt thì hai người cũng không thể có tương lai. Nghiêm Kỳ nó chưa tỉnh táo, tôi chỉ biết ký thác hy vọng vào cô. Tôi hy vọng cô giữ nguyên tình trạng hiện tại. Tóm lại là tránh xa Nghiêm Kỳ ra một chút”.

Lương Nghiên buông tay ra, ngẩng đầu lên nói: “Cô yên tâm, chuyện cô lo lắng sẽ vĩnh viễn không xảy ra đâu ạ”.

“Vậy thì tốt.”

Nghiêm Ninh dường như đã hài lòng, sắc mặt ôn hòa hơn. Bà ta rút từ trong túi xách ra một chiếc hộp màu vàng nhạt.

“Quà Việt Đình gửi cho cô, cầm lấy đi.”

Lương Nghiên đứng im, Nghiêm Ninh lại gần, nhét chiếc hộp vào trong tay cô.

“Tôi đã xem rồi, cũng đẹp đấy. Ông ấy mang về từ Paris, không quá đắt đỏ, nhưng cũng lên tới bảy, tám mươi ngàn rồi. Bố cô cũng có lòng với cô lắm đấy.”

Lương Nghiên im bất, Nghiêm Ninh cũng không để tâm, bà ta nện giày cao gót bước đi.

Lương Nghiên đứng im trong phòng khách một lúc, vãn về chiếc hộp rồi quay về phòng ngủ.

Cô mở nó ra, lấy lắc tay bên trong ra, nhìn một lúc rồi lại đút vào như cũ. Cô ngồi sụp xuống, lôi từ dưới đáy giường ra một chiếc hộp nhựa, nhẹ nhàng bỏ nó vào.

Hộp đựng đồ được cô đẩy về chỗ cũ, chạm vào chiếc hộp giấy ó vàng được phong kín bên cạnh.

Lương Nghiên ngồi ngẩn người một lát rồi kéo nó ra.

Cô tìm kéo cất lóp băng dính kín mít bên trên ra, mở nắp. Bên trong có một cuốn sổ nhật ký màu đen, một chồng thư, một kẹp tài liệu nhét đầy giấy báo cũ và một vài đồ lặt vặt, bao thuốc lá nhấm nhêu từ thế kỷ trước, chiếc cà vạt đã lỗi thời, chiếc bút máy cũ đã hỏng hóc...Lương Nghiên cầm nhật ký lên, mở ra, trang lót có ghi tên: Thẩm Ngọc.

Nét chữ bằng bút máy chính tề, nét cuối cùng còn đọng mực, mùi hương cũ kỹ dường như cũng tỏa ra theo.

Lật thêm một trang, cả mặt giấy kín đặc những chữ, nhìn lướt từ đầu tới cuối, có vô số những chữ “Lương Việt Đình”.

Đoạn 1 bốn hàng, sáu câu:

“Hôm nay tôi bắt đầu viết nhật ký. Vì sao ư? Vì tôi cả một bụng tâm sự không thể kể cùng ai. Có những người tôi không dám nói, có những kẻ tôi chẳng thêm nói. Sáng nay, lúc tôi làm đồ cốc nước, Lương Việt Đình đã bước vào. Hôm nay anh mặc bộ đồ của lần trước, tôi ấn tượng rất sâu đậm, vì tôi đã từng nhưng nhớ hình ảnh ấy vô số lần. Lương Việt Đình đi về phía tôi, đưa khăn cho tôi. Tôi rất căng thẳng, còn anh thì mỉm cười nhẹ nhàng, làm như tôi không hề phạm lỗi vậy. Tôi bỗng nhiên không sợ anh nữa. Sao tôi lại phải sợ anh chứ? Tôi sẽ chỉ lại tiếp tục nhớ dáng vẻ anh ngày hôm nay vô số lần...”

Nhật ký viết rất dài, mỗi ngày đều chiếm trọn hai trang giấy. Lương Nghiên lật giờ từng trang, xem tới trang cuối cùng thì cũng đã trưa.

Chân cô tê dại, nhưng cô không đứng dậy mà mở hết những bức thư và giấy báo cũ chưa gửi ra.

Đọc tất cả một lượt, đầu Lương Nghiên bắt đầu đau.

Phản ứng tới chậm của chấn rung não bộ sao?

Cô lại ném tất cả vào trong hộp, dùng đôi chân tê rần đá vào chân giường, cả người đổ ra giường.

Trên trần nhà không có gì cả, nhưng dường như cô lại nhìn thấy những con chữ đó, kín đặc, chi chít...

Cô nhớ lại lời của Nghiêm Ninh.

Nghiêm Ninh nói Thẩm Ngọc vô si.

Buổi tối, Triệu Yên Tích về từ sớm, mang theo com tối cho Lương Nghiên.

Lương Nghiên cảm thấy cực kỳ buồn ngủ. Ăn xong, thay thuốc, tắm rửa qua rồi cô cũng đi ngủ sớm.

Cô không nghĩ gì cả, giấc ngủ ấy rất sâu, tới nửa đêm thì giật mình tỉnh giấc vì chiếc di động rung bần bật dưới mông.

Lương Nghiên mơ mơ hồ hồ lấy nó lên, mắt nhắm mắt mở, bấm bừa rồi đặt bên tai.

“Lương Nghiên!” Giọng nói đầu kia đập vào tai. Lương Nghiên lập tức tỉnh ngủ. Cô sững người, định tắt ngay nhưng trong điện thoại đã vọng ra một con phần mộ: “Lương Nghiên, em dám tắt thử xem! Cô bạn tốt đó của em tên là Triệu Yên Tích phải không, người Du Thành chứ gì?”.

Tay Lương Nghiên cứng lại.

Trên một chiếc giường khác, hơi thở của Triệu Yên Tích vẫn nhịp nhàng, vẫn đang ngủ như chết không biết trời đất gì.

Giọng nói trong điện thoại bình tĩnh lại, mang theo âm mũi nặng nề: “Lương Nghiên, tôi là người thế nào em chưa biết à? Em ép tôi ác, tôi không có đường lui, tôi dám làm bất kỳ chuyện gì. Phải, tôi đang ở Bắc Kinh, tôi không ra khỏi nhà được, nhưng tôi quen biết hạng người nào, em hiểu mà, đúng không?”.

Lương Nghiên cầm chặt di động, nhìn chăm chăm trần nhà trong bóng tối.

Hơi thở khó mà bình ổn của cô dường như đã vọng qua loa, đầu kia, Nghiêm Kỳ cười khẩy: “Tôi mà đang đứng trước mặt em, bây giờ chắc là em lại tức giận đâm tôi”.

Cô không trả lời, hần đường như cũng không để ý, chỉ tự lẩm bẩm: “Hơn sáu năm rồi, lần đầu tiên gọi điện thoại cho em, cảm giác này cũng không tệ, chỉ ít thì em đang nghe, không tìm mọi cách để bỏ trốn, cũng không cầm dao đâm tôi...”.

Dường như hần đang đứng ngoài ban công, gió Bắc Kinh rất lớn, thổi vù vù, khiến giọng nói của hần như cũng tán mát trong gió: “Tôi nói, mẹ nó, sao em ác vậy. Mấy năm nay tôi sống thế nào em có biết không... Em biết mọi lạ đó. Mẹ kiếp, đến số điện thoại của em tôi còn không có, không ai nói cho tôi biết, không ai nói cả, tôi chỉ có những bức ảnh đó, chỉ có những...”.

Lương Nghiên lẳng lẳng nằm nghe.

Nụ cười trầm mang chút ai oán của Nghiên Kỳ vang đến, vài giây sau là một tiếng nấc.

“Nghiên Nghiên, em nói đi, sáu năm nay, em có từng nhớ đến tôi không?”

Trong điện thoại cực kỳ im ắng, vài giây sau, Lương Nghiên lên tiếng.

“Có.”

Đầu kia có con gió thổi qua, tiếng rít gào như ma quỷ, che lấp hơi thở khẽ của Nghiên Kỳ.

Lại qua vài giây nữa, hần định lên tiếng thì giọng cô khẽ vọng đến:

“Nhớ tới cậu là tôi gặp ác mộng.”

~Hết chương 19~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Em có thể làm bạn gái của anh không?

Nửa đêm, Lương Nghiên lại thiếp đi. Hôm sau tỉnh dậy trời rất sáng, Triệu Yên Tích đã đi rồi, bữa sáng được cô ấy mua để trong bếp. Lương Nghiên bỏ bánh bí ngô vào trong lò vi sóng. Rồi cô vào nhà vệ sinh, vừa đánh răng xong thì nghe “ding” một tiếng. Cô lấy bánh ra, ngồi trên sofa phòng khách ăn sáng.

Nắng đã vượt qua ban công, hắt bóng xuống phòng khách, một bữa sáng như thế mới yên bình làm sao.

Có một khoảnh khắc, Lương Nghiên chợt nhớ lại cảnh tượng tối qua.

Cuộc điện thoại đó về sau bị cô lờ đi.

Cô nói xong vài chữ đó, đầu kia chỉ còn tiếng gió, vài giây sau thì tắt máy.

Lương Nghiên đoán Nghiên Kỳ lại ném điện thoại đi.

Chuyện này, cô không nghĩ lại nữa.

Ở ly trong nhà mấy ngày, cuộc sống của Lương Nghiên trở lại bình thường như trước. Sau khi tay được tháo băng hoàn toàn, Lương Nghiên nhớ lại lời hẹn với Thẩm Phùng Nam. Anh nói khi nào vết thương lành hẳn đến tìm anh, cô cảm thấy bây giờ là được rồi.

Thứ Ba vừa học xong, Lương Nghiên định gọi điện ngay cho Thẩm Phùng Nam, ai ngờ thật không may, cuộc điện thoại của thầy Chung tới trước. Không cần nói cũng biết, chắc chắn là có việc để sai.

Lương Nghiên vừa vào phòng làm việc, thầy Chung đã đưa cô một bản kế hoạch và quy trình, vẫn nói thẳng vào chuyện chính như mọi lần, đưa ngay ra nhiệm vụ: “Phần lễ và phần hậu cần Trần Nhượng phụ trách, phiên dịch tới lúc đó em sẽ lên, quay phim hội trường tìm một người chuyên nghiệp chút, nếu mấy học sinh câu lạc bộ nhiếp ảnh không ổn thì ra ngoài tìm”, dừng lại một lát, ông nhớ ra: “À, studio lần trước không tệ, em đi hẹn đi”.

Lần trước?

Lương Nghiên tỉnh ra, chẳng phải chính là Thẩm Phùng Nam sao?

Thầy Chung dặn dò thêm mấy câu, Lương Nghiên ghi lại toàn bộ. Cô vừa ra cửa thì Trần Nhượng gọi tới.

Trần Nhượng là học trò cưng của thầy Chung, đang học nghiên cứu sinh năm hai, được coi là đàn anh tương lai của Lương Nghiên.

Lương Nghiên vừa nghe máy, Trần Nhượng đã báo thời gian và địa điểm, thông báo cô tới họp một cuộc họp nhỏ.

Lương Nghiên nhìn giờ, vẫn còn một tiếng nữa, cô quyết định tới căng tin ăn cơm trước.

Tuy nói là hộp nhỏ, nhưng cũng nói rất nhiều những công việc lặt vặt. Lương Nghiên ngồi dưới nghe có hơi buồn ngủ. Đàn anh tương lai này điểm nào cũng tốt, duy chỉ có một nhược điểm là suy nghĩ quá cẩn thận, không bỏ qua bất kỳ tiểu tiết nào, chuyện nào cũng phải nói từng điểm nhỏ.

Kết quả, khi kết thúc đã là ba giờ.

Cô không chần chừ, ra khỏi tòa nhà khoa xã hội nhân văn là gọi điện ngay cho Thẩm Phùng Nam.

Đợi một lúc, anh bắt máy.

“Thẩm Phùng Nam!” Từ sau hôm đó gọi tên anh, cô dường như đã thuận miệng, bèn nói: “Anh có đang bận không?”. Thẩm Phùng Nam “ừm” một tiếng.

Lương Nghiên ngẩn ngời, dường như không ngờ. Trước đây cô gọi cho anh, câu trả lời của anh luôn là không bận.

Cô đang định lên tiếng thì nghe thấy anh hỏi: “Em đang ở đâu?”.

“Đang ở trường.”

“Tôi có rảnh không?”

“Có ạ.”

Cô trả lời quá nhanh, dường như còn nghe thấy tiếng cười khê của anh ở đầu bên kia.

“Thẩm Phùng Nam” Lương Nghiên không hiểu nụ cười này của anh là có ý gì, cô chỉ cảm thấy chất giọng khàn này như mang một cảm giác khác.

“Ừm.” Anh đáp.

“Tôi nay em rảnh đấy, anh thì sao?”

Cô luôn thẳng thắn như vậy.

“Tôi cũng rảnh.” Anh dừng lại một chút: “Đợi tôi ở trường nhé?”.

“Được.”

Lương Nghiên ngồi trong thư viện mấy tiếng đồng hồ.

Thẩm Phùng Nam bảy rưỡi đến. Liên lạc xong, họ hẹn gặp mặt ở sân thể dục nhỏ.

Bên ngoài gió lớn, mái tóc ngắn ngắn của Lương Nghiên bị thổi tung, rối bời.

Dưới ánh đèn, Thẩm Phùng Nam rút tay vào túi quần đứng đó, nhìn cô chạy đến.

“Anh đợi lâu rồi phải không?” Lương Nghiên bị gió thổi đến nheo mắt lại, mái tóc bay theo gió như những gợn sóng nhỏ.

Thẩm Phùng Nam giơ tay kéo chiếc mũ trên chiếc áo thể thao chụp đầu của cô lên, che cho cô.

“Vết thương đỡ hẳn chưa?” Anh hỏi.

“Ừm, đỡ rồi.” Lương Nghiên giơ lòng bàn tay lên, linh hoạt xòe từng ngón tay ra, rồi lại cuộn chặt lại, dứ dứ nắm đấm cho anh xem.

Thẩm Phùng Nam gật đầu: “Ăn cơm chưa?”.

“Vẫn chưa, chẳng phải hôm đó em đã hẹn anh ăn cơm sao?” Cô nói: “Em biết có một nhà hàng Nhật Bản, anh ăn không?”.

Thẩm Phùng Nam không có gì phải kén chọn, nói ngay: “Đi thôi”.

Nhà hàng đó không quá xa, diện tích không lớn, nhưng trang hoàng rất có cá tính riêng.

Họ chọn vài món, Lương Nghiên hỏi: “Đủ chưa?”.

“Chắc là đủ rồi đấy, không đủ lại gọi thêm.”

“Được.”

Trong lúc ăn, Lương Nghiên kể lại cho Thẩm Phùng Nam chuyện của thầy Chung.

“Kiểu quay phim hội nghị này, bên anh có nhận không?”

Thẩm Phùng Nam gật đầu: “Có nhận, khi nào thế?”.

“Thứ Sáu này, sáng một buổi, chiều một buổi, mỗi buổi khoảng ba tiếng.”

Thẩm Phùng Nam suy nghĩ rồi nói: “Được”.

Lương Nghiên thờ phào, cũng may anh rảnh, nếu không lại phải tìm một người khác. Cô nói: “Vậy khi về em sẽ gửi cho anh nội dung chương trình và yêu cầu quay phim”. “Ừm”

Ăn cơm xong, Lương Nghiên chuẩn bị thanh toán, nhưng Thẩm Phùng Nam đã đi gửi trước.

“Lần sau em mời.” Anh nói một câu, Lương Nghiên cũng không kỳ kèo nhiều, đồng ý ngay.

Cô dĩ nhiên hy vọng sẽ có lần sau rồi.

Vẫn còn sớm, họ men theo con đường của trường học đi về, thi thoảng trò chuyện vài câu.

Bước vào cổng lớn của Đại học A sẽ nhìn thấy sân vận động. Mặc dù là buổi tối nhưng khu này không hề vắng vẻ, có không ít sinh viên đang chạy bộ hoặc tập thể dục. Phần nhiều là các đôi trẻ yêu nhau. Dưới ánh đèn mờ, cảm giác ám muội dường như tăng lên đột ngột, trong các góc khuất khó tránh khỏi có những đôi không kìm được cảm xúc, ôm hôn nhau.

Lương Nghiên nhìn đường chạy rồi quay đầu hỏi: “Anh có vội về không?”.

“Không vội đâu.”

“Vậy có thể cùng đi dạo không?”

Thẩm Phùng Nam nhìn vào mắt cô rồi gật đầu.

Nói tản bộ chính là tản bộ thật. Họ đi sóng đôi nhau, ở giữa cách nhau một khoảng bằng nửa cánh tay.

Họ đi rất nhiều vòng, không ai lên tiếng nói muốn dừng lại, cứ thế đi miết.

Thật ra sân vận động này không yên tĩnh, còn rất nhiều người khác, cũng có tiếng ồn ào nhưng Lương Nghiên vẫn cảm thấy rất thoải mái.

Ở bên cạnh Thẩm Phùng Nam, cô thường xuyên có cảm giác này. Thật ra họ không trò chuyện giao lưu quá nhiều, cũng không làm chuyện gì đặc biệt, chỉ là ăn cùng nhau vài bữa cơm, đi cùng nhau một quãng đường.

Lương Nghiên chưa bao giờ suy nghĩ nguyên nhân sâu xa bên trong, cô cảm thấy không cần thiết.

Thoải mái là được.

Nếu đã thoải mái như vậy, chỉ bằng tỏ tình đi.

Lương Nghiên nhìn ngọn đèn trước mặt, suy nghĩ ấy chợt bật ra, cô bèn dừng bước.

Vừa hay đi đến bậc diễn thuyết, đèn sáng rực trên đỉnh đầu, không gian xung quanh cũng sáng sủa hơn. Ánh sáng tốt, địa điểm tốt, hướng gió tốt, đêm nay cũng đẹp, thiên thời địa lợi, chỉ còn thiếu nhân hòa thôi.

Thẩm Phùng Nam tiến thêm một bước mới phát hiện ra, quay người lại: “Sao vậy?”.

“Thẩm Phùng Nam” Lương Nghiên đứng thẳng người nhìn anh.

“Ừ?”

Anh đi tới trước mặt cô: “Một rồi à?”. Anh nhìn xung quanh, rồi chỉ lên bậc: “Qua đó nghỉ chút nhé”.

Thẩm Phùng Nam đi trước một bước.

Lương Nghiên nhấp máy môi.

“Thẩm Phùng Nam...” Giọng cô khê khàng bay trong gió, không lên bổng, không xuống trầm.

Thẩm Phùng Nam quay đầu, cô quay mặt về phía ánh sáng, một khuôn mặt rất sạch sẽ.

Cô nói: “Em có thể làm bạn gái của anh không?”.

Gió càng lớn, tiếng ồn càng lắng dần.

Gần đó vang lên tiếng nhạc, đó là bài “Going out” quen thuộc. Đây là tiếng chuông của tòa nhà tự học, báo hiệu đã 9 giờ 50 phút. Đôi ba sinh viên trên sân lần lượt ra về.

Ánh mắt Lương Nghiên chưa hề rời khỏi Thẩm Phùng Nam. Anh cũng đang nhìn cô.

Giữa họ là một khoảng cách rất ngắn, nhưng không ai bước qua.

Thẩm Phùng Nam quay lưng về phía ánh sáng, Lương Nghiên không nhìn rõ biểu cảm trên mặt anh.

Đội một lát, Lương Nghiên nghĩ, có phải quá đường đột không? Có khi anh chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

Khoảng hai giây sau, cô nói: “Không cần trả lời ngay bây giờ. Anh có thể suy nghĩ thật kỹ, tuần sau hãy nói cho em biết câu trả lời”.

Cô quay đầu nhìn, trên sân đã không còn một ai.

“Em phải đi đón Triệu Yên Tích đây.”

Lần này cô quyết định đi trước. Thẩm Phùng Nam nhìn chằm chằm theo bóng cô một lúc, rồi sai bước đi theo.

Dọc đường tới phòng học, họ vẫn đi chung, nhưng không còn nhắc đến chủ đề này nữa.

Sáng sớm ngày thứ Sáu, Lương Nghiên đã vội vã tới trường.

Địa điểm hội nghị nằm ở phòng hội nghị lớn tòa nhà phía Bắc. Khi cô tới, các sinh viên khác cũng lục tục đến theo, đều đang bận rộn chuẩn bị. Cô cũng tất bật theo họ.

Khoảng mười lăm phút sau, có một sinh viên nam chạy qua nói: “Có hai người mới tới, là quay phim hôm nay thì phải”.

Lương Nghiên vừa nghe xong đã bỏ bảng điểm danh trong tay xuống. Đang định đi qua thì nhìn thấy em gái trong hội sinh viên lao tới như gió: “Á, chính là anh quay phim lần trước, người có vóc dáng cực man ấy!”.

“Thật sao?” Cô gái khác ghé tới: “Không phải chứ?”.

“Chính là anh ấy, quả thực là đàn ông kinh người.” Cô em gái kích động, hạ thấp giọng nói: “Tớ phải ngủ được với anh ấy, đừng cản tớ!”.

Lương Nghiên: “...”.

Con kích động của cô em ấy còn chưa hết, Thẩm Phùng Nam đã xách túi máy móc bước vào phòng, theo sau anh là Phùng Nguyên.

Lương Nghiên gạt đầu cô bé kia ra, đi vượt qua, hướng về phía Thẩm Phùng Nam.

Anh cũng đã nhìn thấy Lương Nghiên, nhưng người chào hỏi trước lại là Phùng Nguyên.

Phùng Nguyên vừa nhìn đã nhận ra Lương Nghiên: “Cô đây à, cô mặc thế này tới suýt nữa không nhận ra đấy”.

Lương Nghiên cười: “Phải, tôi qua giúp đỡ”.

Cô đi chuyển tầm mắt, nhìn Thẩm Phùng Nam: “Các anh tới hơi sớm một chút”.

Thẩm Phùng Nam đặt túi đồ xuống, nói: “Phải làm quen hội trường một chút”.

“Ừm”

Sau vài câu chào hỏi đơn giản, ai làm việc người nấy.

Người dự hội nghị đều là các học giả trong và ngoài nước, ghế khán giả được lấp đầy bởi các nghiên cứu sinh. Lương Nghiên giỏi nhất là tiếng Anh và tiếng Pháp, tiếng Đức hơi kém hơn, nhưng cũng đủ để làm phiên dịch cho buổi hội nghị này.

Có lẽ tinh thần mọi người buổi sáng đều tốt, mỗi học giả đều phát biểu rất dài. Ngoài thời gian nghỉ giữa giờ để uống cốc nước, Lương Nghiên gần như không được nghỉ ngơi.

Hôm nay cô ăn mặc nghiêm chỉnh, không còn những bộ quần áo rộng rãi thoải mái như mọi ngày. Sau khi kết thúc buổi sáng, cô gần như đã không ngồi nổi nữa.

Nhưng trong góc quay của Thẩm Phùng Nam, biểu cảm ấy không hề thể hiện ra.

Cô vẫn vậy, ngồi nghiêm chỉnh, ngữ điệu không nhanh không chậm, câu nào cũng rất tron tru.

Cô khi làm việc thật nghiêm túc.

Anh nhìn qua ống kính, nhớ lại buổi tối hôm đó.

Sau khi kết thúc buổi sáng, mọi người có hai tiếng nghỉ ngơi và ăn trưa.

Học viên đã đặt đồ ăn nhanh cho những người tới giúp đỡ, một bữa cơm bình thường của nhà hàng Yoshiyona.

Lương Nghiên đi vệ sinh quay về, nhìn thấy mọi người đều đang ăn cơm trước cửa phòng hội nghị, bèn cầm hai phần đi vào.

Bên trong hội trường rất trống trải, thế nên mọi góc ngách bên trong đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Phùng Nguyên không có mặt, Thẩm Phùng Nam ngồi đó thay ống kính, bên cạnh anh có một cô gái búi tóc tòi.

Lương Nghiên nhận ra ngay cô em của hội sinh viên, người đã nói muốn ngủ với Thẩm Phùng Nam.

Cô bé tay cầm một hộp cơm, ngồi đó tha thiết nói gì đó.

Mặt anh bị che khuất nên Lương Nghiên không nhìn thấy.

Khoảng cách này không quá gần, họ đang nói gì cô cũng không nghe rõ.

Lương Nghiên đứng bên cạnh cửa một lúc rồi bước qua.

Cô bé kia phát hiện có người đi tới bèn quay đầu nhìn. Thấy cô, cô bé lè lưỡi cười: “Chị Lương, anh đẹp trai chụp ảnh đẹp lắm”.

“Thế à?” Lương Nghiên không nhìn Thẩm Phùng Nam, chỉ nói: “Ban nãy anh Trần Nhượng hình như đang tìm em, có việc gấp”.

“Thật ạ?”

Cô bé sốt sắng, theo đuổi quan trọng nhưng công việc cũng quan trọng. Cô ấy là sinh viên giỏi đẳng cấp, cả ba việc học hành, yêu đương, công việc đều không bỏ dờ việc gì. Nghe thấy câu này, cô bé lập tức nói: “Chào anh thợ ảnh” rồi lao đi như bay, cả hộp cơm trong tay cũng quên bỏ xuống.

Lương Nghiên quay đầu lại, cúi xuống nhìn Thẩm Phùng Nam đang ngồi một góc.

Ánh mắt họ chạm vào nhau.

Lương Nghiên không có biểu cảm gì, cũng không nói gì, đặt hai phần cơm ở đó rồi đi ra ngoài.

Chưa được mấy bước, tay cô đã bị giữ lại.

Lòng bàn tay anh rất nóng, bước chân Lương Nghiên khựng lại.

“Em giận à?”

Chất giọng trầm khàn của anh vọng tới.

Lương Nghiên quay đầu lại: “Đứng thế”.

Cô vẫn vậy, chuyện gì cũng thẳng thắn thừa nhận, kể cả giận dữ.

Thẩm Phùng Nam im lặng nhìn cô một lúc, tay hơi siết chặt. Hai giây sau, anh khẽ nói: “Anh đồng ý”.

Lương Nghiên nhú mày: “Gi chứ?”.

Thẩm Phùng Nam không trả lời. Anh nhìn cô, vào lúc Lương Nghiên chuẩn bị lên tiếng hỏi lại thì anh kéo tay, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng...

~Hết chương 20~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Anh ấy có bạn gái rồi

Cái ôm của Thẩm Phùng Nam rất nhẹ nhàng, cánh tay anh khoác qua bả vai cô, môi vừa hay chạm vào tóc cô. Anh ngửi được mùi dầu gội đầu thoang thoang.

Cái ôm này rất ngắn ngủi, trước khi Phùng Nguyên tới, anh đã buông cô ra.

Lương Nghiên ngẩng đầu lên nhìn anh. Họ không nói được câu nào vì Phùng Nguyên đã đứng trước cửa hét: “Anh Nam, cơm đến rồi ạ!”.

Thẩm Phùng Nam lên tiếng: “Ồ đây có rồi”.

Phùng Nguyên “ồ” lên một tiếng, nhanh chóng bước tới, thấy hai phần cơm trên ghế, lập tức cầm đi một phần, vừa mở hộp vừa nói với Lương Nghiên: “Sao cô không đi ăn cơm, mấy bạn học của cô đều ăn ở ngoài cả đấy”.

Lương Nghiên nói: “Tôi sắp đi đấy”.

Nói xong cô không nhìn Thẩm Phùng Nam thêm nữa, nhanh chóng đi thẳng ra ngoài.

Phùng Nguyên hót được hai miếng cơm, ngẩng đầu lên nhìn anh: “Anh Nam, anh nhìn gì đấy?”.

“Không có gì.” Nói rồi Thẩm Phùng Nam quay về, cầm suất cơm còn lại lên.

Vừa ra ngoài, Lương Nghiên liền bắt gặp em gái ban nãy.

“Chị Lương, chẳng phải chị nói anh Trần tìm em sao, em đi vòng một vòng mà vẫn không thấy bóng dáng anh ấy đâu.”

Lương Nghiên thần nhiên nói, mặt không đổi sắc: “Chắc là ở trong nhà vệ sinh”.

“Hử? Vậy là em phải đợi anh ấy đi vệ sinh xong?”

Lương Nghiên “ừm” một tiếng rồi nói tiếp: “Qua ăn cơm đã”.

Cô bé rất ngoan ngoãn, cùng cô đi tới chỗ điểm danh. Cô bé bỗng nhiên nhìn mặt cô với vẻ kỳ lạ rồi thốt lên: “Chị, mặt chị hơi đỏ đấy”.

“À, bên trong nóng”

Lương Nghiên ngồi xuống như không có chuyện gì xảy ra.

Chiếc bàn dài còn lại ba phần cơm. Lương Nghiên lấy hai hộp, đẩy ghế cho cô bé: “Ngồi đi”.

Họ cùng nhau ăn cơm

Lương Nghiên ăn được hai miếng, gạt gạt miếng cái trắng trông cực kỳ khó ăn ra, rồi quay đầu: “Em thích anh quay phim đó à?”.

Cô bé nhồm nhoàm miếng cơm, nghe xong câu này bỗng sững người, chớp chớp mắt nhìn về phía Lương Nghiên, giọng nói mơ hồ không rõ: “Vâng, đáng anh ấy đẹp quá”.

Cô bé ấy có khuôn mặt búp bê, cái miệng chúm chím, trông rất dễ thương.

Nhưng dễ thương cũng chẳng ích gì.

Lương Nghiên mặc dù rất muốn véo má cô bé, nhưng vẫn rất vô tình nói với cô bé một sự thật...

“Anh ấy có bạn gái rồi.”

“Dạ?!”

Mặc dù đã sớm nghĩ đến khả năng này nhưng biết được sự thật quá sớm, cô bé vẫn bị đá kích. Cô bé còn đang định lấy lòng anh, không ngờ đã có chủ thật rồi.

Cô bé ù dột nuốt miếng cơm xuống, từ từ tiếp nhận sự thật này. Một lát sau, cô bé bỗng nói với Lương Nghiên với vẻ tràn đầy cảm kích: “Chị Lương, cảm ơn chị nhé! Nếu đã vậy, em đành ngụy lạnh cõi lòng, tiếp tục theo đuổi anh Trần mà không vương vấn gì rồi!”.

Ăn cơm xong, còn một tiếng rưỡi nghỉ ngơi nữa, mọi người đều về ký túc xá. Lương Nghiên quay đầu nhìn, thấy mọi người đã đi kha khá, cô bé khóa dưới cũng hôn hờ theo Trần Nhượng đi làm việc.

Lương Nghiên tới quán cà phê trong trường mua ba cốc cà phê nóng, trở về phòng họp, nhìn thấy Phùng Nguyên đã nằm bò ở dãy ghế cuối cùng ngủ khò, Thẩm Phùng Nam thì không thấy đâu.

Đi vệ sinh rồi sao?

Cô quay người đi ra ngoài, vừa ra tới cửa thì đụng phải một người.

Cả hai đều sững lại.

Lương Nghiên nhìn thấy tay anh vẫn còn dính nước, xem ra đúng là vừa từ nhà vệ sinh trở về.

Cô cúi đầu lấy giấy ăn trong túi ra đưa cho anh.

“Không cần đâu.” Thẩm Phùng Nam tùy ý gạt gạt mấy giọt nước trên lòng bàn tay, rồi nhìn thấy chiếc túi bóng trong tay cô.

“Mua cho anh à?”

Lương Nghiên đáp lại rồi cất giấy ăn đi, lấy một cốc cà phê ra đưa anh.

Thẩm Phùng Nam đón lấy. Họ không vào phòng họp mà cùng nhau đi tới khu nghỉ ngơi phía sau bảng triển lãm, bên cạnh cửa sổ có ghế chân cao, họ tìm một vị trí ngồi xuống.

Tòa nhà phía Bắc là tòa nhà hành chính, buổi trưa không có người, nơi này rất yên tĩnh.

Ánh nắng ngoài cửa sổ yếu ớt, hắt một quãng sáng nhạt nhòa xuống dưới.

Lương Nghiên ngẩng đầu nhìn Thẩm Phùng Nam.

Anh ngồi ngay bên cạnh cô, một tay đặt lên bệ, cầm chặt cốc giấy. Cà phê thoang thoang tỏa lan khắp không trung. Anh cúi đầu nhấp một ngụm, hàng mi rậm chớp chớp.

Lương Nghiên nhìn từ môi anh xuống cằm rồi xuống cổ. Trên cổ anh có một vết mờ mờ, dường như trước đây cô chưa chú ý tới.

Thẩm Phùng Nam quay mặt đi, tay Lương Nghiên đứng lúc giờ lên, chạm vào vết sẹo ấy.

Tay cô hơi lạnh, khiến Thẩm Phùng Nam giật mình, ngồi im.

“Nơi này từng làm phẫu thuật à?”

“Ừm.”

“Nặng không?”

“Cũng tạm.”

Cô không hỏi thêm nữa, nhìn lên mắt anh: “Hôm nay anh đã nói anh đồng ý”.

“...”

Chủ đề chuyển quá đột ngột, một giây sau Thẩm Phùng Nam mới theo kịp tiết tấu của cô, anh gạt đầu: “Ừm”.

Anh đợi cô nói tiếp.

“Nếu như anh hối hận, bây giờ có thể nói ngay.”

Hối hận?

Mí mắt Thẩm Phùng Nam khẽ động, bất ngờ nói: “Nếu anh hối hận thì phải làm sao?”.

“Chẳng làm sao cả, thì thôi.” Cô nói.

“Thế thôi hả?”

“Ừm, khi nào anh hối hận thì cứ nói với em” Dừng một chút, cô nói tiếp: “Em sẽ không bao giờ ép buộc anh”. Trong quãng sáng mỏng, khuôn mặt trắng ngần của cô khiến Thẩm Phùng Nam có vài giây ngơ ngẩn. Có lẽ vì sự chân thành trong đôi mắt cô, hoặc có lẽ là một thứ gì còn sâu sắc hơn nữa. Anh chưa kịp nhìn rõ, cô đã quay mặt đi.

Lương Nghiên cúi đầu uống nốt cà phê trong cốc.

Có một lúc lâu, Thẩm Phùng Nam không nói gì.

Lương Nghiên vâng về chiếc cốc rồi lên tiếng: “Em muốn chộp mất một lúc, anh đừng đi, được không?”.

Thẩm Phùng Nam gật đầu: “Ngủ đi, đến giờ anh sẽ gọi em”.

Lương Nghiên khoanh tay nằm bò lên bệ cửa.

Thẩm Phùng Nam cởi áo khoác ngoài ra, đắp lên người cô, Lương Nghiên chợt mở mắt: “Anh không lạnh à?”.

“Không lạnh.”

Cô mỉm cười, không từ chối.

Buổi họp chiều thoải mái hơn một chút. Trên nội dung chương trình ghi là ba tiếng, nhưng thực chất chỉ kéo dài hơn hai tiếng, giữa chừng còn nghỉ ngơi hai mươi phút uống nước. Cô bé khóa dưới rất vô cùng ngoan ngoãn, đi lấy cho Lương Nghiên một đĩa hoa quả điểm tâm. Tối tận khi buổi hội nghị kết thúc, bụng Lương Nghiên vẫn còn no.

Đội khách khứa đi hết, mọi người bắt đầu thu dọn đồ đạc, Lương Nghiên cũng ở lại giúp đỡ.

Khoảng nửa tiếng sau, tất cả đều đã ổn thỏa, con trai chịu trách nhiệm mang đồ về viện, con gái ra về hết.

Lương Nghiên nhận được điện thoại của Thẩm Phùng Nam, ra phía sau khu thể dục tìm anh. Tối đó nhìn, cô thấy Phùng Nguyên đã ngồi trên ghế lái, Thẩm Phùng Nam chưa lên xe, đang đứng dựa vào cửa sau đợi cô.

Họ cùng ngồi vào ghế sau.

Phùng Nguyên suốt dọc đường cứ mắt nhìn mũi, mũi nhìn mồm, cố gắng hạ thấp số Wat của bóng đèn xuống. Vậy mà xe chạy suốt dọc đường cũng không thấy hai người ở ghế sau có động tĩnh gì, cùng lắm chỉ nói vài câu băng quơ.

Phùng Nguyên bắt đầu thấy nghi ngờ suy đoán của mình.

Tối đường Học Uyển, Thẩm Phùng Nam cầm túi đồ bước xuống xe, Phùng Nguyên đi đỗ xe.

Sau khi xuống xe, Lương Nghiên định tạm biệt Thẩm Phùng Nam, anh bỗng nói: “Lên ngồi một lúc đi”.

“Lên studio của anh?” Cô rõ ràng rất ngạc nhiên.

“Không muốn lên à?”

“Muốn chứ.”

Thẩm Phùng Nam cười: “Đi thôi”.

Studio của anh thật ra không lớn, một phòng khách, một phòng tối và một nhà vệ sinh. Phòng khách bày đồ đạc khá kện toàn, thêm nhiều những thiết bị cần thiết: Máy tính, máy in, máy scan... Cũng có máy nước và một chiếc tủ lạnh nhỏ.

Ngoài ra còn một chiếc sofa dài khá lớn màu xám, bên trên có hai chiếc gối ôm, bên cạnh còn có chăn mỏng gấp gọn. Lương Nghiên đoán thi thoảng anh cũng nghỉ lại đây.

Thẩm Phùng Nam rót một cốc nước rồi gọi cô: “Qua đây ngồi”.

Lương Nghiên ngồi xuống sofa, Thẩm Phùng Nam đang lục tủ đồ, nhưng không tìm được đồ vật. Rõ ràng đã bị Phùng Nguyên ăn hết.

Lương Nghiên hỏi anh: “Anh tìm gì vậy? Có phải còn việc gì không?”.

Thẩm Phùng Nam đi tới: “Không vội, muộn một chút cũng không sao”.

Chưa được bao lâu, Phùng Nguyên đã đi lên, vào cửa và hỏi: “Anh Nam, hôm nay anh có phải tăng ca không?”.

“Không cần, cậu về sớm đi, ngày mai xuất phát sớm”

“Vậy được.” Phùng Nguyên cảm thấy vui vẻ hơn: “Em đi đây”. Nói rồi, cậu ta quay sang nhìn Lương Nghiên: “À, cô Lương...”.

“Cứ gọi tôi là Lương Nghiên.”

“À được, Lương Nghiên, tạm biệt nhé!”

“Tạm biệt.”

Phùng Nguyên đi rồi, Thẩm Phùng Nam xem giờ, đã năm rưỡi rồi.

Anh hỏi Lương Nghiên: “Tối nay em muốn ăn gì?”

Đã đặt mông xuống sofa, Lương Nghiên không muốn động dậy nữa, cô suy nghĩ một lát rồi nói: “Chúng ta gọi ship về đi”.

“Không muốn ra ngoài hả?”

“Ừm.”

“Vậy gọi đi.”

Anh lần sờ di động định đặt món, cô bỗng nói: “Để em gọi cho, em có một nhà hay gọi, rất đáng tin cậy”.

“Thế à?”

“Vâng.” Lương Nghiên tìm ra cửa hàng đó cho anh xem “Anh chọn vài món đi”.

Thẩm Phùng Nam xem rồi chọn hai món, một chay một mặn, Lương Nghiên lại gọi thêm một món thịt và một phần canh.

Khoảng nửa tiếng sau, đồ được ship tới. Đúng như Lương Nghiên giới thiệu, rất đáng tin cậy, bày biện đẹp, đầy đặn, hai người ăn no bụng.

Lương Nghiên và anh ăn xong cùng thu dọn rác rồi hỏi: “Em cứ ở đây thế này có phiền anh làm việc không?”

“Không sao.”

“Vậy em ở đây đến tối, tối mười giờ sẽ đi đón Triệu Yên Tích luôn nhé?”

“Được.”

Bây giờ, Thẩm Phùng Nam bắt đầu làm việc. Lương Nghiên đeo tai nghe học tiếng Anh. Hôm nay cô rất mệt, càng nghe càng buồn ngủ, chẳng mấy chốc mí mắt đã bắt đầu đánh nhau. Khi Thẩm Phùng Nam từ trong phòng toilet đi ra, cô đã ngủ say trên ghế, di động ném một bên.

Lúc ngủ cô rất ngoan, người hơi cong lại, mái tóc rủ xuống, che đi một bên mắt.

Thẩm Phùng Nam tháo tai nghe ra cho cô, rồi đắp chăn lại cho cô.

Lương Nghiên xưa nay ngủ rất sâu, mơ những giấc mơ hỗn loạn, lúc thì chạy dưới nước, lúc lại bay lên trời, cả quá trình chỉ thấy chạy là chạy, như có ai truy sát, cả trong mơ cũng thờ hồng hộc.

Trong mơ màng, có người vỗ vai cô.

Giấc mơ chưa kết thúc bị phá tan, cô mơ màng mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt có phần mơ hồ của Thẩm Phùng Nam ở bên cạnh.

“Đến giờ dậy rồi.” Anh nói.

Lương Nghiên mơ hồ “ừm” một tiếng, dần dần nhìn rõ khuôn mặt anh.

Cô bỗng phì cười.

Thẩm Phùng Nam không hiểu.

Cô nói: “Mặt anh lem kìa”.

Thẩm Phùng Nam sững người, nghĩ tới chuyện ban nãy mình đổ mực cho máy in, chắc là đã dây ra mặt.

Anh giơ tay cọ cọ, nhưng không hết. Vết mực đen mờ vẫn còn đó, có chút khô hài.

Lương Nghiên chọc chọc vào má trái của mình, nhắc anh: “Bên trái”.

Thẩm Phùng Nam lại lau một lượt: “Hết chưa?”

“...”

Anh có lau đúng chỗ đâu mà.

Lương Nghiên giờ tay lên, dùng ngón tay cọ nhẹ nhàng lên vết bầm dưới mắt trái của anh. Cọ vài cái, vết đen đã biến mất.

“Được rồi.”

Giây phút thu tay về, cô nhìn thấy ánh mắt Thẩm Phùng Nam.

Lương Nghiên sững sờ, anh và cô cứ thế nhìn nhau không chớp mắt...

~Hết chương 21~

***Ngày mai thăng cấp lên kiss đòi :3

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Có vài giây, đầu óc Lương Nghiên hoàn toàn trống rỗng, cô không nghĩ được gì hết. Cho tới khi khuôn mặt người đàn ông trước mắt sát lại gần, một sợi dây trong não bộ bất ngờ đứt phụt.

Cô quay mặt đi, né tránh môi anh, động tác cực nhanh như một phản xạ có điều kiện.

Thẩm Phùng Nam ngẩn người, đột ngột dừng lại sự đụng chạm chưa kịp hoàn thành.

Chút lảng mạn trước đó dường như tan sạch chỉ trong một khoảnh khắc, bầu không khí cũng trở nên gượng gạo.

Thẩm Phùng Nam lùi ra một chút, kéo giãn khoảng cách.

Khi hơi thở của anh xa hẳn, Lương Nghiên bỗng nhiên bùng tỉnh.

Anh đâu phải Nghiêm Kỳ!

Trốn gì chứ?

Thẩm Phùng Nam định đứng dậy, cánh tay Lương Nghiên bỗng nhiên níu lấy cổ anh, lòng bàn tay cô ôm lấy gáy anh, kéo anh xuống rồi ngả đầu, chạm môi mình vào môi anh.

Hơi thở của hai người va vào nhau, cả hai đồng thời ngạt thở. Lương Nghiên không buông tay, cô còn cọ cọ thêm vài cái lên môi anh như xin lỗi.

Bờ môi của cô rất mềm, chút kinh ngạc ban nãy của Thẩm Phùng Nam đã bay đi đâu. Anh nâng đầu cô lên, đáp lại mạnh mẽ.

Lương Nghiên càng ôm chặt anh.

Cơ thể của họ đều đang nóng dần lên.

Vào lúc hô hấp dần hỗn loạn, di động của Lương Nghiên bỗng rung mạnh.

Thẩm Phùng Nam dừng lại. Lương Nghiên thờ dốc, mặt ửng hồng. Cô ngồi dậy, vuốt vuốt lại mái tóc rối. Thẩm Phùng Nam tìm được di động, đưa cho cô.

Lương Nghiên bắt máy, giọng Triệu Yên Tích vọng vào tai: “Minh ra tới cửa rồi, nếu cậu chưa đi thì khỏi đến nhé, mình tự về cũng được”.

Lương Nghiên nói: “Cậu đợi mình một lát”.

Triệu Yên Tích nhú mày, lo lắng hỏi: “Cậu cảm cúm đấy à? Sao giọng là lạ vậy?”.

“Không sao.” Lương Nghiên không nói nhiều với cô ấy, chỉ dặn dò một câu: “Ngồi yên ở đó, đừng đi đâu”.

Ngắt máy, căn phòng cũng yên tĩnh trở lại.

Lương Nghiên ngả đầu, thấy Thẩm Phùng Nam đang nhìn mình. Anh đứng bên bàn uống nước, trong tay cầm chiếc cốc.

Lương Nghiên nhìn thấy môi anh hơi đỏ lên, điều này khiến cô nhớ lại việc bị ngắt quãng ban nãy.

“Em phải đi rồi à?” Thẩm Phùng Nam hỏi.

“Ừm.”

Lương Nghiên đứng dậy cầm balo, Thẩm Phùng Nam bước qua, đưa cho cô cốc nước: “Uống hộp nước đi”.

Lương Nghiên nhận lấy, uống hết.

Thẩm Phùng Nam vuốt vuốt lại tóc cho cô rồi khẽ nói: “Để anh đưa em đi”.

“Không cần đâu, em và Triệu Yên Tích đi hai người, rất an toàn.”

Thẩm Phùng Nam đoán có lẽ cô không muốn để Triệu Yên Tích biết mối quan hệ của họ. Anh không nói thêm gì nữa, chỉ gật đầu: “Về tới nhà nhắn tin cho anh nhé”.

Thẩm Phùng Nam tiễn cô ra cửa. Lương Nghiên đi xuống, tới chân cầu thang, cô dừng bước, quay đầu lại.

Anh vẫn còn đứng đó.

Nhìn từ góc này, anh càng trở nên cao lớn.

Lương Nghiên bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì đó, bèn chạy vội vài bước tới trước mặt anh, thom một cái lên má phải của anh.

“Tạm biệt.”

Nụ hôn tạm biệt đường đột ấy khiến Thẩm Phùng Nam sững sờ một lúc mới tỉnh lại. Khi ấy cô đã đi xuống nhà, chỉ để lại cho anh chút ảm áp nơi gò má.

Triệu Yên Tích nằm bò ra quây tiếp tân nói chuyện với anh chàng trực ca đêm, đang nói rất hăng say thì liếc thấy Lương Nghiên từ trên gác đi xuống. Cô ấy giật mình: “Ấy? Sao cậu lại từ đó xuống?”.

“Mình vốn đang ở đây.” Lương Nghiên đeo balo lên vai: “Về thôi”.

Cô ra cửa trước, Triệu Yên Tích cuống cuồng bám theo, vừa đi vừa hỏi: “Cậu tới từ khi nào vậy?”.

“Hơn năm giờ.”

“Hà?” Triệu Yên Tích sững sốt: “Vậy cậu cứ ở trên gác đợi mãi thế à, ở chỗ phòng anh Nam? Thế... hai người ở chung với nhau lâu như vậy à?”.

Lương Nghiên “ừm” một tiếng rồi nhắc nhở: “Nhìn đường đi”.

Triệu Yên Tích chân thì đi theo cô nhưng đầu óc cứ ngơ ngẩn.

Đi được vài phút, cô ấy cuối cùng cũng nhận ra chút bất thường.

Bứt rứt mãi, Triệu Yên Tích mới hỏi với vẻ không chắc chắn: “Hai người, hai người... như mình đang nghĩ sao?”.

“Cậu nghĩ cái gì mới được?”

Triệu Yên Tích nghẹn lời, mặt đỏ bừng, rồi dứt khoát bất chấp tất cả: “Người cậu thích lẽ nào chính là anh Nam này?”.

“Ừm, chính là anh ấy.”

“...”

Không ngờ Lương Nghiên thừa nhận thẳng thắn như vậy, Triệu Yên Tích thì như bị dội bom.

Về tới nhà rồi mà cô ấy vẫn chưa hoàn hồn trở lại, chấn động này quả thật hơi lớn.

Lương Nghiên đi tắm, cô ấy thì ngồi trong phòng khách nghĩ đông nghĩ tây, liên kết mọi việc lại với nhau, cuối cùng cũng có chút manh mối. Chẳng trách cô ấy cứ cảm thấy có gì không đúng.

Lương Nghiên từ nhà vệ sinh đi ra, thấy Triệu Yên Tích ngồi đó hết nhàu mày lại thở dài thườn thượt.

“Cậu sao thế?”

Triệu Yên Tích buồn rầu nói: “Lương Nghiên, chúng ta phải nói với nhau chuyện này”.

“Chuyện nào?”

“Chuyện tình cảm của cậu.”

“Có gì phải nói?” Lương Nghiên không hiểu: “Mình theo đuổi thành công rồi, cũng báo cáo với cậu rồi, còn chưa đủ?”.

Triệu Yên Tích hiểu tính khí của cô, cũng không muốn chọc cho cô bùng nổ, bèn từ từ dụ dỗ: “Lần trước chẳng phải cậu nói người ta có người yêu, cậu không theo đuổi nữa sao?” “Đó là hiểu lầm, mình nhầm lẫn.”

“...”

Triệu Yên Tích ngẫm nghĩ rồi lại hỏi: “Anh Nam này... bao nhiêu tuổi rồi?”.

“33 tuổi.” Nói rồi Lương Nghiên lại chữa: “Không đúng, 34 tuổi, tháng này anh ấy đón sinh nhật rồi”.

Triệu Yên Tích thẳng thốt.

“Lớn hơn cậu một giáp đấy!”

“Thế nên?”

Triệu Yên Tích á khẩu vì biểu cảm thờ ơ của Lương Nghiên.

“Tuổi ấy... cậu thật sự không cảm thấy anh ấy hơi già à?”

“Cậu thấy anh ấy có già không?”

“Ờ thì, cái này... Bây giờ thì chưa nhìn ra, sau này, tới năm anh ấy bốn mươi, năm mươi tuổi, thì sẽ già lắm”

Lương Nghiên nhú mày: “Còn lâu mới tới, cậu lo làm gì?”.

Chẳng phải mình lo cho cậu sao?

Triệu Yên Tích chỉ dám mắng thâm trong bụng. Đắn đo một hồi, cô ấy ghé sát lại: “Bọn cậu... tới bước nào rồi?”.

“Hôn rồi.”

Lương Nghiên đi thẳng vào phòng, không buồn quay đầu lại.

“...”

Cuộc đối thoại chấm dứt vì sự thiếu hợp tác của Lương Nghiên.

Triệu Yên Tích khuyên không được, dở chẳng xong đành bắt đầu tự an ủi: Dù sao thì mối tình đầu cũng chẳng có kết quả gì đâu, Lương Nghiên có lẽ chỉ nhất thời thấy hứng thú với Thẩm Phùng Nam. Lương Nghiên còn nhỏ, không thể nào yêu vài năm rồi cưới luôn được.

Nghĩ vậy, cũng không còn gì lo lắng nữa, chỉ là một lần yêu đương thôi mà.

Dù thế nào, Lương Nghiên còn rất nhiều tuổi xuân để hoang phí. Cho dù yêu Thẩm Phùng Nam năm năm cũng mới 25 tuổi, người bị lỡ dở kiểu gì cũng không phải Lương Nghiên.

Triệu Yên Tích thừa nhận suy nghĩ này không tốt lắm, nhưng tâm trạng của cô ấy cũng vì nghĩ thấu được điểm này mà thoải mái phần nào. Hết cách thôi, con người ai cũng ích kỷ, mặc dù Thẩm Phùng Nam cũng là người tốt, nhưng cô ấy chỉ có thể quan tâm tới Lương Nghiên.

Sau khi xác định quan hệ, cách thức qua lại giữa Lương Nghiên và Thẩm Phùng Nam đã có chút thay đổi, tuy chưa rõ ràng. Lúc rảnh họ sẽ hẹn hò đi ăn, cũng từng đi xem phim một lần. Còn đa phần, ai bận việc người nấy. Tối nào Lương Nghiên cũng tới đón Triệu Yên Tích, thì thoáng bắt gặp những hôm đèn trên tầng còn sáng, cô sẽ lên gặp anh, nhưng chỉ nói chuyện vài phút ngắn ngủi.

Tháng mười một trôi qua, trời càng rét lạnh.

Thời gian ôn thi của Triệu Yên Tích bước vào giai đoạn nước rút, một tuần học hai lớp cấp tốc.

Khoảng thời gian này Lương Nghiên cũng không đủ rảnh để quan tâm tới Triệu Yên Tích. Lịch trình cuối năm của thầy Chung khá bận rộn. Có mấy hội nghị thầy ấy không có thời gian tham gia, gần như đều là cô và Trần Nhượng thay nhau. Đến giữa tháng, Lương Nghiên có nhàn hơn một chút, muốn tìm Thẩm Phùng Nam, ai ngờ lại bị gọi về.

Lần này đi tỉnh, còn là nơi Lương Nghiên không muốn đặt chân tới nhất, Bắc Kinh.

Nếu Trần Nhượng rảnh, Lương Nghiên đã đẩy cho anh ta. Tiếc là đàn anh họ Trần gần đây bận học, lại là cuối kỳ, việc gì cũng bám lấy nên cô thực sự không có lý do để thoái thác.

Buổi tối trước ngày lên đường, Lương Nghiên tới tìm Thẩm Phùng Nam. Vừa ra khỏi cửa cô đã nhận được điện thoại của anh.

Anh hỏi: “Ở nhà không?”.

“Em vừa ra ngoài.” Lương Nghiên đáp: “Đang định đi tìm anh”.

Đầu kia Thẩm Phùng Nam bật cười: “Trùng hợp quá, anh đang ở dưới nhà em”.

Lương Nghiên chạy xuống, bên đường có một bóng người. Cô chạy qua: “Anh tới khi nào vậy?”.

“Vừa tới thôi.”

Thẩm Phùng Nam nhìn cô: “Có lạnh không?”.

“Vẫn ổn.”

“Đi thôi.”

Thẩm Phùng Nam đưa tay, Lương Nghiên nắm chặt lấy.

Họ đi ra ngoài khu nhà, Lương Nghiên hỏi: “Chúng ta đi đâu đây?”.

“Đi uống chút gì đi.”

Bên cạnh khu nhà có quán cà phê.

Họ ngồi ở vị trí sát cửa sổ. Thẩm Phùng Nam gọi cà phê, Lương Nghiên kể cho anh chuyện ngày mai phải đi.

Nghe xong, Thẩm Phùng Nam hơi ngạc nhiên: “Tới Bắc Kinh?”.

“Vâng.”

“Ồ đó mấy hôm?”

“Năm hôm, nhưng ngày tới đó chắc chưa về kịp, vẫn còn phải ở lại một ngày.”

Thẩm Phùng Nam nhẩm tính: “Vậy tức là 21 sẽ về?”.

“Ừm.”

“Trùng hợp vậy.” Anh cười: “Ngày kia anh đi, cũng đã định trước sẽ về ngày 21”.

“Anh cũng tới Bắc Kinh?” Cô nói: “Có việc sao?”.

Thẩm Phùng Nam gật đầu: “Có chút việc, với lại em gái anh ở đó, tiện đường ghé qua thăm nó”.

Lương Nghiên hiểu rồi. Anh từng nói anh có em gái.

Thẩm Phùng Nam hỏi: “Em đặt vé ngày về chưa?”.

“Vẫn chưa.”

“Vậy đừng đặt vội, đến lúc đó đi với anh.”

“Được.”

Uống cà phê xong, ngồi thêm một lúc rồi họ cùng về.

Thẩm Phùng Nam đưa Lương Nghiên đến dưới tòa nhà.

“Lên nhà đi, ngày mai đợi anh qua đưa đi.”

“Không cần đâu, em bắt xe ra bến xe là được mà.”

Lương Nghiên lần mò trong túi áo lông chim một chiếc hộp, rồi đưa anh.

“... Đây là gì vậy?”

“Quà sinh nhật.”

Thẩm Phùng Nam hơi bất ngờ, anh nghe Lương Nghiên nói: “Lần trước chưa đưa anh, vì em hiểu lầm anh đã có bạn gái”.

Cô nhét chiếc hộp vào túi áo anh.

“Em lên đây, anh lái xe về cẩn thận.”

Vẫn như mọi lần, nói xong, cô lại thơm lên má anh.

“Tạm biệt.”

Cô quay người định đi lên gác.

“Lương Nghiên.” Anh gọi một tiếng.

Lương Nghiên quay đầu, Thẩm Phùng Nam từ phía sau ôm chặt lấy cô.

Đèn cảm ứng trên hành lang bỗng nhiên phụt tắt.

Lương Nghiên quay lại ôm chặt anh.

Trong bóng tối, Thẩm Phùng Nam vuốt ve khuôn mặt cô rồi cúi đầu hôn...

~Hết chương 22~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Rời khỏi khu nhà của Lương Nghiên, Thẩm Phùng Nam lái xe tới quảng trường Ninh Duyệt, đúng lúc đó Trương Bình gọi điện thoại tới.

“Anh Nam, anh đến chưa vậy? Còn không đến nữa đại ca sẽ chờ người thật đấy. Lần nào gặp mặt anh không vắng mặt thì cũng đi muộn. Bọn em ăn cơm rồi, đi hát rồi, anh đừng để lỡ mất cả bữa khuya đấy.”

“Đừng giục nữa, đến rồi đây.” Thẩm Phùng Nam đóng cửa xe lại.

Giờ này mà khu ẩm thực ở dưới tầng hầm B2 vẫn còn rất tấp nập.

Thẩm Phùng Nam tìm được nhà hàng mà Trương Bình báo. Trên chiếc bàn tròn lớn góc trong cùng có khoảng năm, sáu người đàn ông, đều là người quen. Ngoài trừ Trương Bình thì mọi người đều là đồng nghiệp cũ trong ngành. Người khởi xướng buổi tụ tập, Từ Ngu Thanh, trên danh nghĩa là sếp cũ của anh, nhưng thực chất là bạn chí cốt.

Nhóm bọn họ rất thoải mái với nhau. Thấy Thẩm Phùng Nam tới muộn, Từ Ngu Thanh không nói không rằng, rót ngay một bát bia. Những người khác gõ bát đưa ủng hộ: “Phạt trước rồi tính!”.

Trương Bình thấy vậy có chút lo lắng: “Anh Nam, dạo này cổ họng thế nào?”.

“Không sao.” Thẩm Phùng Nam đón lấy chiếc bát, một hơi uống cạn.

Trên bàn đã bày mấy chai rượu rỗng không, nồi lẩu hai ngăn ở giữa bàn đang sôi sùng sục.

Đám đàn ông tụ tập thì chỉ có tung ấy việc, ăn uống nhậu nhẹt, ôn chuyện cũ, chém chuyện mới, thế mà thời gian cứ trôi vèo vèo.

Qua mười giờ, người đã lập gia đình tục lự trở về, ở lại tới cuối chỉ còn Trương Bình, Từ Ngu Thanh và Thẩm Phùng Nam.

Ở một lúc, Trương Bình nhận được điện thoại của một đối tượng đang tán tỉnh, bèn vội vàng đi mua đồ ăn khuya cho người ta.

Từ Ngu Thanh bật nốt chai bia cuối cùng, rót đầy hai cốc cho mình và Thẩm Phùng Nam.

Anh ấy nốc một hơi rồi hỏi anh: “Đạo này cậu cứ bận mắt tăm tăm tích, làm cái gì đấy?”.

Thẩm Phùng Nam đáp: “Nhận làm mấy việc, cũng không có gì đặc biệt”.

“Cậu độn thổ còn kinh hơn mình, có chuyện gì muốn tìm cũng chịu chết.”

“Như vậy càng hay, cậu tìm mình có bao giờ vì những chuyện tử tế đâu.”

“Cậu nói câu này, nếu mình bảo bây giờ là chuyện tốt thì sao, cậu tin không?”

Thẩm Phùng Nam cười: “Không tin”.

Từ Ngu Thanh đặt cốc bia sang một bên, mở nhóm bạn bè trong wechat ra, kéo xuống dưới hai lần, sau đó đưa cho Thẩm Phùng Nam.

Thẩm Phùng Nam đón lấy, nhìn qua.

“Đây là ai?”

“Chính là Lâm Hiểu Thần. Cô ta cứ đòi đặt cái tên tiếng Anh Susan nghe cho Tây.” Từ Ngu Thanh đáp: “Cậu bấm vào xem ảnh lớn đi”.

Thẩm Phùng Nam mở ảnh lên.

“Người mặc áo trắng, còn nhận ra chứ? Lâm Hiểu Thần gặp được cô ta ở Đài Loan. Mình đã xin địa chỉ rồi, cậu mau đi tìm cô ta đi. Có chuyện gì cần ba mặt một lời thì giải quyết trực tiếp dứt khoát một lần. Vẫn còn yêu nhau thì quay lại, hết yêu rồi thì chia tay, đừng có chờ đợi nữa.” Ngón tay Thẩm Phùng Nam lướt đi, yên lặng xem hết từng ấy bức ảnh.

Từ Ngu Thanh uống một hớp bia rồi nói: “Năm xưa có chuyện gì đến người ngoài như bọn mình còn hiểu rõ. Cô ta bỏ đi không lời từ biệt, còn cậu thì chuyện gì cũng ôm khư khư vào lòng. Cậu mà còn sống cái kiểu lăm lăm lì lì, không có ngày mai như thế này nữa, mình thấy cậu nhất định sẽ sống độc thân suốt đời”.

Thẩm Phùng Nam trả di động lại cho anh ấy.

Từ Ngu Thanh nói: “Lát nữa mình gửi cho cậu địa chỉ. Cậu đi sớm đi, đừng để đến lúc cô ta lại mất tích, chẳng biết chạy đi đâu”.

Dứt lời, anh ấy đang định lục tìm tin nhắn của Lâm Hiểu Thanh thì nghe thấy Thẩm Phùng Nam nói: “Không cần đâu”.

Từ Ngu Thanh sững người, ngẩng phắt lên, có vẻ khó tin: “Cậu... có ý gì?”.

“Xem ra cô ấy sống rất vui vẻ, cứ để cô ấy sống vậy đi.”

“Đúng, cô ta thì vui vẻ rồi, còn cậu thì sao?”

“Mình cũng sống rất tốt.”

“Cậu sống tốt? Cậu sống tốt cái mẹ gì!” Ánh mắt Từ Ngu Thanh như thật sự bất lực: “Đừng giả vờ nữa, có bản lĩnh thì cậu đi tìm một người con gái khác ngoài Tần Vy đi”.

Thẩm Phùng Nam không nói gì.

Phản ứng này nằm trong dự liệu của Từ Ngu Thanh. Thẩm Phùng Nam và Tần Vy đã yêu nhau mười năm. Ngoài cô ta ra, anh không còn ai khác. Năm đó Thẩm Phùng Nam gặp nguy hiểm ở Syria, kề cận với bờ vực của cái chết rồi thoát chết trong gang tấc, nhưng Tần Vy lại ra đi không lời từ biệt. Cũng khó trách bao năm nay anh sống mà như chết.

Đã kích này thực sự quá dữ dội.

Từ Ngu Thanh thở dài: “Cậu hèn quá...”.

Tiếng thở dài của đối phương chưa kịp dứt, Thẩm Phùng Nam đã cup mắt nói: “Mình đã tìm rồi”.

“Cái gì?”

“Mình đã tìm rồi.”

Từ Ngu Thanh thẳng thốt: “Cậu tìm... phụ nữ chứ?”.

“Ừm.”

“Cậu gạt mình chứ gì?!”

Thẩm Phùng Nam bật cười: “Gạt cậu có lợi gì cho mình nào?”.

Từ Ngu Thanh vuốt vuốt khuôn cằm râu ria lởm chởm, vừa quan sát anh vừa lắc đầu: “Không thể nào, trông cậu đâu có giống người đang yêu”.

“Đang yêu trông như thế nào?”

“Mặt mũi hồng hào, đẹp trai chết người.”

“...”

Thẩm Phùng Nam không thèm để ý tới anh ấy nữa, tự rót cho mình nửa cốc bia.

Từ Ngu Thanh chép miệng vài tiếng, rồi hỏi dò: “Cô gái ấy là người thế nào?”.

Tay Thẩm Phùng Nam chột khựng lại.

Thế nào ư?

Anh ngẫm nghĩ, bỗng phát hiện mình không biết phải miêu tả Lương Nghiên thế nào. Dường như không một từ ngữ nào có thể miêu tả cô một cách chính xác nhất. Im lặng một lúc, cô nói: “Cô ấy... rất đặc biệt”.

“... Thế thôi?”

“Ừm.”

“Nói thế khác gì không nói chứ. Đặc biệt chỗ nào. Là cực kỳ xinh đẹp, cực kỳ thanh tao hay cực kỳ gợi cảm?”

Thẩm Phùng Nam cầm nín: “Trong mắt cậu chỉ có mấy thứ đó thôi hả?”.

Từ Ngu Thanh nhún vai: “Nếu không thì cậu so sánh cô ấy với Tần Vy đi”.

Thẩm Phùng Nam nhú mày: “So sánh chuyện này làm gì, không giống nhau”.

“Biết rồi, Tần Vy là hạt chu sa trong lòng cậu, không được so sánh chứ gì. Được, cậu tìm một người như thế cũng coi như một lần trải nghiệm, dù sao thì bắt đầu một cuộc tình mới luôn là cách để quên đi cuộc tình cũ. Cậu đừng nói, theo điều tra, có rất nhiều người dùng cách này để thành công bước ra khỏi quá khứ, thành công yêu một người hoàn toàn mới...”

Từ Ngu Thanh ăn nói hùng hồn.

Thẩm Phùng Nam không lên tiếng nữa. Không phản bác, cũng không giải thích.

Anh uống nốt cốc bia của mình.

Khi trở về đã rất muộn rồi, ô tô men theo con đường đi thẳng, ngoài cửa xe trời bỗng đổ mưa.

Thẩm Phùng Nam dừng xe bên ngoài khu nhà.

Bóng cây che khuất ánh đèn. Anh bật đèn trong xe, ngồi một lát rồi lấy chiếc hộp Lương Nghiên đút vào trong túi áo ra.

Đó là một chiếc đồng hồ, chưa mở ra anh đã nhận ra. Anh ngắm một lúc rồi mở hộp.

Có lẽ Lương Nghiên đã tỉ mỉ chọn lựa, kiểu đồng hồ này rất đẹp, cũng rất thích hợp với một người đàn ông ở độ tuổi của anh.

Cô rất tận tâm với anh.

Từ cách thức theo đuổi vụng về, lời tỏ tình đường đột, nụ hôn tạm biệt ngốc nghếch, đến món quà sinh nhật tới muộn, anh đều biết cả.

Có thể vì cuộc đối thoại với Từ Ngu Thanh, anh bất giác nhớ lại tất cả kỷ niệm với Lương Nghiên.

Không phải ai cũng thẳng thắn trong sáng được như cô, cũng không ai có thể thành thật bộc trực đến cùng như cô.

Tình cảm là không thể phân tích từng li từng tý. Từ Ngu Thanh đã nói đúng một phần. Đối với anh, Tần Vy là tình yêu, là kỷ niệm mười năm.

Nhưng Thẩm Phùng Nam chắc chắn Lương Nghiên không phải mối tình mới giúp anh quên đi Tần Vy.

Giống như cái ôm và nụ hôn tạm biệt tối nay...

Anh rất rõ ràng, sự bông bột vào giây phút đó chỉ liên quan đến Lương Nghiên.

Bắc Kinh tháng mười hai rất lạnh.

Ra khỏi bến xe, gió lạnh táp vào mặt khiến mọi mệt mỏi của Lương Nghiên như bị đánh tan, cả người cô bỗng chốc tỉnh táo hoàn toàn.

Lương Nghiên vòng khăn choàng hai vòng lên cổ, rồi đội mũ lên, cuối cùng mới kéo vali, bắt xe về khách sạn.

Ban tổ chức hội thảo đã đặt toàn bộ phòng khách sạn cho khách mời, đối diện với khuôn viên Đại học Z. Trước kia Lương Nghiên cũng từng đến đây, vẫn còn chút quen thuộc với nơi này.

Tối khách sạn, cô tắm rửa rồi ra ngoài đi dạo.

Khu vực đường lớn phía Nam phường Trung Quan phân bố rất nhiều trường đại học cao đẳng. Lương Nghiên đi vài vòng trong trường Đại học Z, rồi đi dạo men theo con đường ấy.

Mùa đông Bắc Kinh vẫn vậy, gió to, khô lạnh. Lương Nghiên không cảm thấy cái lạnh này khó chịu hơn kiểu ẩm ướt của miền Nam. Cô rất thích ứng, tiến thẳng, dọc đường toàn là những sạp bán khoai lang nướng.

Đặt thứ này trước mặt, nó được coi là món yêu thích của Lương Nghiên. Lúc đó cô học lớp sáu, lần nào Nghiêm Kỳ tới cũng phải mua ba củ khoai lang nướng, vì một mình Lương Nghiên phải ăn hai củ. Nghiêm Kỳ luôn nói cô không giống con gái.

Về sau ăm ỉ đến mức đó, ngay cả khoai lang cũng trở thành bóng ma tâm lý của cô, bao năm nay cô chưa hề động vào.

Lương Nghiên đi qua vài địa điểm, không hề dừng bước, đến chập tối thì tới gần thư viện quốc gia.

Cô liếc nhìn, không đứng lại lâu, quay người men theo con đường cũ trở về.

Tối nay, Lương Nghiên ăn tối ở nhà ăn của Đại học Z, cả buổi tối không ra ngoài, chỉ ở lì trong khách sạn xem ti vi. Tối hơn tám giờ, chuông di động của cô vang lên.

Lương Nghiên nhìn qua, là Thẩm Phùng Nam gọi tới.

Cô bắt máy, ở đầu kia anh lên tiếng gọi: “Lương Nghiên?”.

“Em đây.”

“Anh gửi tin nhắn wechat cho em mà không thấy hồi âm”

“Ban nãy em mãi xem ti vi.”

Đầu kia, Thẩm Phùng Nam “ừm” một tiếng rồi nói: “Ngày mai anh tới rồi, tối anh qua tìm em nhé?”.

Lương Nghiên ngẫm nghĩ rồi đáp: “Chắc là không được, tối mai phải tám giờ mới kết thúc”.

“Không sao, khi nào kết thúc thì gọi cho anh.”

“Vâng.”

Nói tới đây, cả hai chột im lặng.

Lương Nghiên lên tiếng: “Vậy anh nghỉ sớm đi, ngày mai đi cẩn thận”.

“Ừm”

Lương Nghiên đợi anh nói tạm biệt nhưng anh lại im ắng một lúc lâu.

Đợi vài giây, cô chủ động nói: “Không còn chuyện gì nữa em ngắt máy nhé?”.

Anh đáp: “Ngủ sớm đi”.

“Anh cũng vậy.”

Lịch trình ngày hôm sau dày đặc. Buổi sáng, buổi chiều, buổi tối đều có hoạt động.

Có rất nhiều giáo sư, tiến sỹ và các nghiên cứu sinh, thật ra mọi người đều đại diện thầy mình đến dự, chỉ có Lương Nghiên là một sinh viên năm tư.

Nói là tám giờ kết thúc, thực tế là phải tám rưỡi Lương Nghiên mới ra tới cổng lớn của Đại học Z.

Cô lập tức gọi điện thoại cho Thẩm Phùng Nam. Chưa đầy vài phút sau, anh đã xuất hiện.

Anh mặc một chiếc áo lông chim màu đen mới tinh. Lương Nghiên ngẩn người một lúc mới nhận ra.

Cô chạy qua: “Anh đợi lâu lắm rồi phải không?”.

“Không lâu.” Anh mỉm cười, cúi đầu choàng khăn lại cẩn thận cho cô: “Lạnh không?”.

“Cũng bình thường, không lạnh bằng Nam An.”

“Không nhận ra là em chịu lạnh cũng khá giỏi đấy.”

“Đương nhiên.” Lương Nghiên nắm lấy tay anh.

Hai người đi bộ dọc con đường.

“Đi đâu vậy anh?”

“Muốn ăn gì không?”

“Muốn chút.”

“Anh cũng muốn...”

~Hết chương 23~

Xi po: “Hồi đó trông anh như thế nào?” | “Giống một thằng nhãi ranh đầu để chòm, ấu trĩ lắm phải không? Chắc là em sẽ không thích đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Buổi tối hai người đã ăn rồi, nhưng vẫn tiếp tục đi ăn thịt nướng.

Chỗ đó không xa, nên họ đi bộ tới và đi bộ về tổng cộng chỉ mất một tiếng đồng hồ. Chín giờ hơn trở về cổng trường Đại học Z, qua một chiếc cầu vượt là tới khách sạn nơi Lương Nghiên ở.

Từ trên cầu nhìn qua, đèn đuốc rực rỡ.

Họ dừng lại ở trên cầu, Lương Nghiên bỗng nói: “Đứng đây một lát nhé?”.

“Được.” Thẩm Phùng Nam kéo chiếc mũ của cô xuống một chút.

Lương Nghiên đứng dựa vào thành cầu, một tay rút lại giấu trong tay áo, tay kia được Thẩm Phùng Nam nắm chặt, đút vào trong túi áo của anh.

Ở đây chỉ có tiếng gió và tiếng xe cộ huyền ảo.

Lương Nghiên đứng mãi không nói gì, Thẩm Phùng Nam cảm nhận được cô có điều gì khác trước. Vẫn là khi ở Nam An, cô vui vẻ hơn.

Im lặng một lúc, anh hỏi: “Em đang nghĩ gì vậy?”.

Lương Nghiên bình tĩnh, quay đầu lại. Đôi mắt mát mẻ dừng lại trên gương mặt anh: “Trước kia anh từng sống ở đây à?”.

“Ở đây... Bắc Kinh ư?”

“Ừm.”

“Đã từng, anh học đại học ở đây, hai năm đầu ra trường cũng đi làm ở đây.”

“Vậy sau này sao lại tới Nam An?”

“Sau này...” Anh hơi ngừng lại, giọng thấp dần: “Vừa hay có một cơ hội việc làm. Anh lớn lên ở Nam An, hồi đó mẹ anh vẫn còn sống ở đó, hơn nữa bạn gái cũ của anh cũng ở đó”.

Tần Vy đúng là một trong những nguyên nhân cho sự lựa chọn năm đó, Thẩm Phùng Nam không hề muốn giấu giếm Lương Nghiên chuyện này.

Lương Nghiên cũng không tỏ ra quá sững sốt. Anh đã từng này tuổi, trước kia có bạn gái là chuyện không lạ.

Lương Nghiên không hỏi những chuyện ấy nữa, cô nghĩ một chút. Hồi Thẩm Phùng Nam học đại học, có lẽ cô vừa mới tới Bắc Kinh.

Nghĩ vậy, hình như họ có chút duyên phận. Cô hỏi: “Hồi ấy trông anh như thế nào?”.

Hồi ấy hả?

“Nhóc con đầu để chỏm, ấu trĩ lắm phải không?” Thẩm Phùng Nam mỉm cười nhìn cô: “Chắc là em không thích đâu”.

“Làm gì có chuyện ấy.” Lương Nghiên nói: “Nếu có thể, em rất muốn quen anh từ khi ấy”.

Thẩm Phùng Nam phì cười: “Lúc đó em mới có mấy tuổi mà đã nói câu này?”.

Lương Nghiên nhướn mày, cô tình khiêu khích: “Chú Thẩm, chuyện này có liên quan tới tuổi tác hả?”.

Thẩm Phùng Nam da đầu tê rần, lại nữa rồi.

“Đừng có gọi linh tinh.”

Lương Nghiên cố tình cãi lại: “Lúc trước anh cũng bảo em đừng gọi linh tinh, gọi anh là anh Sơn anh không đồng ý, gọi anh là chú Sơn cũng không được, sau này gọi thẳng là chú Thẩm mà cũng không cho. Em phát hiện ra con người anh khó chiều lắm nhé”. Thẩm Phùng Nam có chút khó xử: “Vừa ăn cắp vừa la làng đấy à? Là ai lên kế hoạch thì rầm rộ, vòng vòng vèo vèo lợi dụng anh, sau đó còn lợi dụng hồng”.

“Hồng sao?” Lương Nghiên làm mặt vô tội: “Sao em lại nhớ là thành công nhỉ?”.

“...”

Thấy anh không nói lại được nữa, Lương Nghiên cảm thấy cực vui, đắc ý nhướn mày với anh.

Dáng vẻ này của cô khiến Thẩm Phùng Nam hơi bất ngờ, dường như lại trở về lúc vừa quen biết, cô xuất hiện trước mặt anh với điệu bộ vô tội khi ở trong ổ đa cấp, thực ra trong đầu toàn chứa những ý đồ đen tối, ranh mãnh như quỷ vậy.

Sau này gặp lại ở Nam An cô đã kiểm chế bớt rất nhiều, tỏ ra nghiêm túc, lúc theo đuổi anh lại càng chân thành, khiến anh gần như quên mất cô vẫn còn một mặt thế này.

Nói không lại cô, anh đành chịu thua: “Lúc đó em chẳng nói chẳng rằng đã xù lông lên, không đưa em đi thì còn cách nào nữa?”.

Lương Nghiên hỏi: “Sợ em phá hỏng chuyện của anh hả?”.

“Đúng là có hơi sợ, chẳng phải em đã uy hiếp anh đấy sao?” Anh cười nói, rồi bỗng phát hiện Lương Nghiên dần im lặng.

Thẩm Phùng Nam ngừng lại.

“Anh đùa thôi.” Anh thu lại cảm xúc, khẽ nói: “Em đừng nghĩ là thật”.

Lương Nghiên: “Lúc đó anh bị phạt phải không?”.

Thẩm Phùng Nam lắc đầu: “Anh chỉ chịu trách nhiệm liên đới, bỏ ra chút tiền, nhin đới bữa cơm là được. Phạt nặng phải là Trần Cừ, bọn em là dây dưới của cậu ta”.

“Ồ.”

Anh không nhắc đến, Lương Nghiên cũng sắp quên mất Trần Cừ rồi.

Ngẫm lại thì đã hơn bốn tháng, cô và Thẩm Phùng Nam đã quen nhau lâu vậy rồi.

Lương Nghiên cười, ôm lấy anh: “Xin lỗi anh nhé”.

Hơi thở nóng rực của cô phả vào gáy anh, đầu óc Thẩm Phùng Nam mềm hẳn ra, anh khẽ nói: “Chỉ là chuyện nhỏ thôi”.

Đưa Lương Nghiên về khách sạn, Thẩm Phùng Nam định đi, trước khi đi còn hỏi ngày 20 mấy giờ thì kết thúc.

Lương Nghiên nhớ lại lịch trình rồi nói: “Khoảng ba giờ. Hôm nay em đã tìm hiểu rồi, buổi tổng kết sau đó tổ chức ở chỗ khác có thể không tham gia, cũng tiện cho những người vội bắt xe về trước, thế nên sớm nhất có thể ra ngoài lúc hai giờ”.

“Vây đợi điện thoại của anh.”

“Vâng.”

Nói xong, Lương Nghiên vẫn thơm anh như mọi lần.

Cô nói một tiếng “Tạm biệt”, tay bỗng bị anh giữ lại.

Thẩm Phùng Nam nâng mặt cô lên, đặt một nụ hôn lên môi.

“Tạm biệt.”

Tình hình mấy ngày sau đó đúng như Lương Nghiên dự liệu, bận rộn liên tục mấy ngày, tới ngày cuối cùng thì rảnh rang. Buổi sáng về cơ bản đã kết thúc, buổi chiều là phần kết. Phát biểu xong, cô ở lại thêm một lát, hơn hai giờ là đi luôn. Trở về khách sạn, cô nhận được điện thoại của Thẩm Phùng Nam, anh bảo cô đợi một lát.

Mười lăm phút sau anh đã có mặt. Lương Nghiên kéo vali xuống dưới. Thẩm Phùng Nam ngồi đợi ở đại sảnh. Nhìn thấy cô, anh đón lấy vali rồi đưa Lương Nghiên đi ra ngoài.

Anh lái xe của Thẩm Nghệ tới. Lương Nghiên vừa lên xe là bắt đầu ngủ, được một tiếng thì bị Thẩm Phùng Nam đánh thức.

“Tối rồi.”

“Ồ.” Cô vuốt mặt, rồi cùng anh đi xuống.

Thẩm Phùng Nam đưa cô lên gác, vào trong nhà. Căn nhà này cả anh và mẹ đều ít về, gần như chỉ có một mình Thẩm Nghệ sống. Con bé lại hay thích mua mấy đồ linh tinh nên anh rất dễ dàng tìm được một đôi dép nữ chưa ai đi.

Lương Nghiên vừa nhìn liền nhớ ra gì đó, bèn hỏi: “Em gái anh... đang ở nhà sao?”.

“Không.” Thẩm Phùng Nam kéo cô vào trong.

Lương Nghiên ngồi xuống thay dép, nghe thấy anh nói thêm câu nữa: “Tối nay nó mới về”.

Lương Nghiên sững người, ngẩng đầu nhìn anh.

Thẩm Phùng Nam đoán ra cô nghĩ gì, liền nói: “Tối nay nó muốn làm cơm đãi em”.

“... Thế này có được gọi là gặp phụ huynh không?”

Anh cười: “Đừng nghĩ nhiều. Tính nó là vậy, nghe gió đã đoán mưa. Anh nói chuyện điện thoại bị nó nghe thấy, nhất quyết bắt anh đón em về đây.” Thấy biểu cảm của Lương Nghiên căng thẳng, anh dịu dàng vỗ về: “Ăn một bữa cơm thôi, đừng lo lắng”.

Dĩ nhiên Lương Nghiên sẽ không thừa nhận cô thật sự có chút hồi hộp. Việc này thật sự vượt xa những kinh nghiệm giao tiếp xã hội của cô, e là phải làm một bài bổ túc trước.

Nhân lúc Thẩm Phùng Nam đi vệ sinh, Lương Nghiên nhanh chóng gõ baidu, tìm kiếm từ khóa: Gặp em gái của bạn trai, cần chuẩn bị những gì?

Vừa bấm vào đã có một loạt những câu hỏi tương tự. Lương Nghiên tranh thủ mở ra xem, nhưng tiếc là còn chưa kịp xem hết một bài, Thẩm Phùng Nam đã đi ra.

“Mệt không?” Anh bước qua, hỏi: “Buổi chiều còn một chút thời, có một triển lãm nhiếp ảnh, em muốn đi xem không?”.

“Nhiếp ảnh? Có tác phẩm của anh hả?”

Thẩm Phùng Nam cười: “Làm gì được, là một nhiếp ảnh gia khá nổi tiếng, buổi triển lãm còn kéo dài nửa buổi nữa là kết thúc”.

Lương Nghiên đoán nhất định là anh có hứng thú nên mới đề nghị như vậy, bèn nói: “Chúng ta đi xem đi”.

Triển lãm này được tổ chức tại một bảo tàng tư nhân mới xây dựng. Trước đây Lương Nghiên chưa từng tới, cũng chưa từng nghe tên.

Vé vào của Thẩm Phùng Nam được người quen tặng. Hôm đó anh vốn định từ chối nhưng nhìn ngày, phát hiện ngày cuối cùng anh có thời gian, Lương

Nghiên cũng rảnh nên đã giữ lại, hôm nay vừa hay có cơ hội sử dụng.

Cũng vì đã là ngày cuối nên người tới xem triển lãm không còn đông, vô cùng yên ắng.

Cả khu triển lãm chia làm hai tầng, đều trưng bày những bức ảnh chụp phong tục các dân tộc Trung Quốc. Thẩm Phùng Nam và Lương Nghiên đi hết nửa tiếng dưới tầng một. “Trên gác vẫn còn, em muốn lên xem không?”

“Xem hết đi anh.”

Thẩm Phùng Nam nắm lấy tay cô: “Vậy chúng ta lên thôi”.

Họ đi về phía chiếc cầu thang bằng kính ở chính giữa khu triển lãm.

Có mấy người đi xuống đứng lúc ấy.

Lương Nghiên được Thẩm Phùng Nam dắt đi, nên cũng không nhìn đường mà nghiêng đầu chỉ tay vào một bức ảnh treo trên tường và nói: “Em còn muốn xem lại bức đó, lát nữa chúng ta...”.

Một nửa câu nói giữa chừng đứt phụt.

Giây phút quay đầu, cả cơ thể cô bỗng cứng đờ.

“Em sao vậy?” Thẩm Phùng Nam nắm chặt tay cô, khẽ hỏi.

Lương Nghiên không trả lời, chỉ đứng sững đó.

Thẩm Phùng Nam nhìn về phía đó theo ánh mắt cô, cũng hơi khựng lại.

Lương Nghiên cử động bàn tay. Thẩm Phùng Nam quay đầu nhìn cô rồi lập tức buông tay.

Lương Nghiên tiến lên trước mấy bước.

Lương Việt Đình đã bước ra khỏi ngạc nhiên, nhưng Nghiêm Ninh đứng sau ông thì vẫn còn bàng hoàng chưa hết. Bà ta không thể tin được Lương Nghiên lại xuất hiện ở đây.

Nghiêm Ninh trước nay là người lý trí, lúc này dường như cũng chỉ muốn tiến tới giáng cho Lương Nghiên hai cái bạt tai. Quả nhiên là rỗng sinh rỗng, phượng sinh phượng, họ nhà chuột lại biết đào hang. Kỳ vọng hạng người này biết giữ lời hứa đúng là nằm mơ mà. Nếu không có Lương Việt Đình ở đây, bà ta nhất quyết phải kéo Lương Nghiên ra ngoài chất vấn.

Nhưng bà ta không có thời gian suy nghĩ những chuyện ấy, có người dường như sắp phát điên rồi.

Nghiêm Ninh không chần chừ, lập tức kéo giật Nghiêm Kỳ đang ngăn người lại, hạ giọng nói với Lương Việt Đình: “Chúng ta ra ngoài trước đi”.

“Ừm”

Lương Việt Đình liếc nhìn Lương Nghiên rồi quay người đi ra.

Nghiêm Ninh kéo Nghiêm Kỳ: “Đi thôi”.

Lần này bà ta không kéo được Nghiêm Kỳ. Hấn cứ đứng đó, như chịu một cú đấm kích lớn, khuôn mặt tái nhợt không huyết sắc, bả vai cũng khuyu xuống.

Tình huống Nghiêm Ninh lo lắng nhất không xảy ra, Nghiêm Kỳ không phát điên, thậm chí còn không động đậy.

Hấn chỉ đứng đó, như một gã khờ.

Giọng Lương Việt Đình biến mất ở cửa phòng triển lãm. Lương Nghiên quay đi, không nhìn ai cả, nắm lấy tay Thẩm Phùng Nam.

“Đi thôi”

Tay cô vẫn đang run run. Thẩm Phùng Nam nhú mảy, trầm mặc nhìn cô rồi bọc tay cô vào lòng bàn tay mình, siết chặt.

Họ cùng đi lên tầng.

Nghiêm Kỳ vẫn còn đứng đó.

“Người đã đi rồi, mày còn đứng đó làm gì!” Nghiêm Ninh khẽ quát: “Mau đi thôi!”.

Thấy hấn không đi, Nghiêm Ninh nổi giận: “Con gái do loại đàn bà đó sinh ra liệu tốt đẹp được đến mức nào. Mày đúng là điên thật rồi, mau đi về cho chị!”.

Bà ta kéo tay Nghiêm Kỳ, lần này vẫn vô ích, Nghiêm Kỳ đã cử động. Nghiêm Ninh ngẩng đầu lên nhìn, chợt sững sờ.

Nghiêm Kỳ dụi mắt, gạt tay bà ta ra, sai bước bỏ đi.

Lên đến tầng trên, Lương Nghiên mới từ từ bình tĩnh lại.

Cô ngẩng đầu nhìn sắc mặt của Thẩm Phùng Nam, cười xòa xin lỗi anh: “Em không sao đâu, anh đừng như vậy”.

Thẩm Phùng Nam không nói gì, anh vẫn nhìn cô chăm chú, môi mím chặt.

Lương Nghiên nhìn xung quanh, không một bóng người bàn đang rộng hai tay ôm lấy anh: “Không sao thật mà, chúng ta đi xem tiếp nhé”.

Cô chưa dứt lời, sau lưng đã vang lên tiếng gọi: “Lương tiểu thư”.

Lương Nghiên sững người, quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông mặc áo vest đen. Thẩm Phùng Nam lập tức kéo cô ra sau lưng, nhìn người vừa đến bằng ánh mắt cảnh giác.

Người kia cũng bất ngờ. Anh ta hết nhìn Thẩm Phùng Nam rồi lại nhìn Lương Nghiên, cuối cùng cố định ánh nhìn lên người cô, hạ giọng nói: “Tôi là tài xế của tổng giám đốc Lương. Lương tiểu thư, tổng giám đốc mời cô qua đó”.

Lương Nghiên giật mình: “Gì cơ?”.

Đối phương lại nói: “Tổng giám đốc đang ở ngoài đợi cô”.

Lương Nghiên im lặng một lúc rồi ngẩng đầu nói với Thẩm Phùng Nam: “Em qua đó một lát”.

“Anh đi với em.” Anh nói ngay.

“Không cần đâu.” Cô vịn vào bàn tay anh: “Đừng lo, đó là bố em”.

Thẩm Phùng Nam vẫn không buông tay, chuyện lần trước cô nhảy xe vẫn còn hiện lên mồn một trước mắt.

Lương Nghiên cười: “Anh cứ xem ảnh trước đi, lát nữa em qua tìm anh, được không?”.

Thẩm Phùng Nam nhìn cô một lúc, cuối cùng mới gạt đầu.

Lương Nghiên đi theo tài xế của Lương Việt Đình.

Tới bãi đậu xe, Lương Nghiên nhìn thấy ông. Ông ngồi trong xe, thấy cô đi đến bên bảo tài xế mở cửa rồi nói: “Lên xe đi”.

Lương Nghiên còn chưa ngồi vào trong đã nhìn thấy Nghiêm Kỳ đứng đối diện nhìn cô...

~Hết chương 24~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Dáng vẻ của Nghiêm Kỳ như thế nào, Khang Kiều vốn không muốn quan tâm. Cô nhìn nhanh một cái rồi cúi đầu, ngồi vào trong xe.

Lương Việt Đình đánh mắt ra ngoài cửa xe, Nghiêm Ninh lập tức kéo Nghiêm Kỳ vào trong một chiếc xe đỗ phía sau.

“Chị cùng em về nhà cũ trước.”

Nghiêm Kỳ không có phản ứng gì, Nghiêm Ninh thì nói thẳng với tài xế: “Lái xe đi”.

Dọc đường, Nghiêm Ninh thi hành chính sách vừa đấm vừa xoa, chân thành khuyên nhủ rất nhiều lời. Thấy Nghiêm Kỳ vẫn bày ra điệu bộ đó, con giận của bà ta bùng lên dữ dội: “Con nha đầu đó rốt cuộc đã cho mày ăn bùa ngải gì? Nó là ai mày chưa biết hay sao, mày tỉnh táo lại đi”.

“Ngoài việc kêu em tỉnh táo lại, chị còn cách nào khác không?” Nghiêm Kỳ lạnh lùng đáp lại một câu.

Nghiêm Ninh cố nén giận: “Chị đã nói từ lâu rồi, mày còn tiếp tục u mê không chịu tỉnh ngộ thì chị chỉ có thể ra tay từ phía nó thôi”.

“Chị động vào cô ấy thử xem?”

“Chị là chị gái mày, chị có thủ đoạn gì, mày còn chưa biết à?” Nghiêm Ninh nói chậm lại, đôi kẻ sách khác: “Chính mày cũng nhìn thấy rồi đấy, bên cạnh người ta đã có người đàn ông khác, đã không còn là đứa con gái ngây thơ trong sáng ngày xưa từ lâu rồi, mày còn khao khát cái nổi gì?”.

Câu nói này chọc đúng vào nỗi đau của Nghiêm Kỳ, sắc mặt hắn tẻ đến cực điểm. Lát sau, hắn thờ ơ nói: “Cô ấy thế nào, chưa đến lượt chị bình phẩm”.

Nghiêm Ninh tức đến đau cả tim, chẳng thêm phí lời với Nghiêm Kỳ nữa. Bà ta vẫn còn mãi để ý phía Lương Việt Đình, chỉ muốn đưa Nghiêm Kỳ về ngay rồi sai người trông chừng nó.

Xe của Lương Việt Đình đỗ lại bãi một lúc khá lâu.

Tài xế đứng bên ngoài, trong xe Lương Việt Đình đang nói chuyện với Lương Nghiên.

Lần gần đây nhất họ gặp nhau đã là chuyện của hai năm về trước, lúc đó Lương Việt Đình có công việc tới Nam An, tiện thể qua thăm Lương Nghiên một lần.

Qua một thời gian dài như vậy, Lương Nghiên phát hiện hình như Lương Việt Đình đã già đi một chút. Ông đã 56 tuổi rồi, mặc dù thần thái vẫn không hề thuyên giảm nhưng đầu tóc đã dần nhìn thấy những sợi bạc lơ thơ.

Tình cảm của Lương Nghiên dành cho Lương Việt Đình khá phức tạp. Ông là bố ruột của cô, người thân duy nhất của cô, nhưng họ lại không được coi là thân thiết. Lương Việt Đình đối với Lương Nghiên không được coi là tốt, nhưng cũng chưa đến mức tệ. Ông dường như chỉ đang làm tròn chức trách của một người cha. Vậy mà mối quan hệ cha con nhạt nhòa này đã từng là điều duy nhất Lương Nghiên coi trọng. Trong vòng bảy năm sống tại nhà họ Lương, Lương Nghiên luôn rất ngoan ngoãn, chưa bao giờ dám gây chuyện làm phiền tới Lương Việt Đình, trừ lần cuối cùng đó...

Cô suýt nữa đã giết chết Nghiêm Kỳ.

Tối hôm đó, Nghiêm Kỳ ngắt ra giường, cả người đầy máu. Không gì có thể giấu giếm được nữa, cả những việc cô không muốn nói và không dám nói, tất cả đều được bày hết ra trước mắt ông. Dù vì bất kỳ lý do gì, sự thật vẫn là cô đã cầm dao giết người tuy chưa đạt. Việc này đặt lên người cô là sai lầm nghiêm trọng, không thể tha thứ. Nghiêm Ninh tức đến phát điên, kiên quyết đưa cô vào trường giáo dưỡng.

Đến cuối cùng, Lương Việt Đình vẫn bảo vệ cô.

Kết quả thỏa hiệp sau cuối của hai bên là Nghiêm Kỳ được đưa ra nước ngoài còn Lương Nghiên phải rời khỏi nhà họ Lương.

Trong chuyện này, Lương Nghiên chưa bao giờ trách Lương Việt Đình. Sau khi đọc xong nhật ký của Thẩm Ngọc, cô càng hiểu rõ hơn, Lương Việt Đình với cô như vậy đã là hết tình hết nghĩa.

Khi Lương Nghiên hoàn hồn lại, thì nghe thấy Lương Việt Đình hỏi: “Khi nào con đi?”.

“Chắc là ngày mai ạ.” Cô trả lời.

“Thế thì hôm nay về nhà ngủ.”

Lương Nghiên vô thức từ chối: “Không cần đâu ạ”.

Lương Việt Đình đánh mắt nhìn cô rồi nói: “Hai bố con ta đã lâu không gặp nhau rồi, Nghiên Nghiên không muốn cùng bố ăn bữa cơm sao?”.

Lương Nghiên ngẩn người, không nói được câu nào.

Lương Việt Đình lên tiếng: “Yên tâm đi, không có Nghiêm Kỳ đâu”.

Im lặng một lúc, Lương Nghiên gật đầu, nhưng lại lập tức nhớ ra chuyện gì đó, cô nói ngay: “Con phải trở lại phòng triển lãm đã”.

Lương Việt Đình không hỏi thêm nhiều, chỉ gật đầu rồi bảo tài xế đi cùng Lương Nghiên.

Lương Nghiên vội vàng trở về phòng triển lãm, nhìn thấy Thẩm Phùng Nam đang đứng ngoài cửa.

“Lương Nghiên.” Anh gọi cô một tiếng rồi rào bước đi tới, nắm chặt tay cô.

Lương Nghiên thờ dốc, nói: “Xin lỗi anh, em phải đi trước”.

Thẩm Phùng Nam thẳng thốt.

“Em đi đâu?”

“Đi cùng bố em, muộn một chút em sẽ gọi điện cho anh.”

Thẩm Phùng Nam nhú mày: “Lương Nghiên...”.

Người tài xế đứng gần đó lên tiếng nhắc nhở: “Lương tiểu thư”.

“Tôi đây.”

Lương Nghiên buông tay Thẩm Phùng Nam ra: “Tạm biệt”.

Cô quay người rời đi.

Nhà họ Lương vẫn ở trong căn biệt thự trước kia, nhưng người làm trong nhà thì đã đổi khác, Lương Nghiên không quen một ai. Phòng của cô cũng không còn giữ, đồ đạc bên trong bị vứt đi hết, hoang vắng và trống trải. Lương Việt Đình kêu người dọn dẹp một phòng dành cho khách rồi bảo Lương Nghiên vào đó nghỉ ngơi một lúc, khi nào ăn cơm mới xuống.

Thấy Nghiên Ninh không quay về, Lương Nghiên thờ phào nhẹ nhõm.

Cả một bàn ăn chỉ có hai bố con họ, bầu không khí quả thật trầm buồn.

Lương Nghiên chần chừ một lúc, cuối cùng vẫn chủ động nói chuyện: “Lương Tịnh học đại học rồi phải không, nó không sống ở nhà à?”. Lương Việt Đình dừng lại một chút rồi nói: “Nó đang ở Mỹ”.

“... Dạ.”

Lương Nghiên tiếp tục ăn cơm, Lương Việt Đình liếc nhìn cô rồi hỏi: “Con... học năm bốn rồi đúng không?”.

Thế mà ông cũng nhớ.

Lương Nghiên rất ngạc nhiên, trong niềm ngạc nhiên ấy mơ hồ còn xen lẫn chút mừng vui. Cô gật đầu đáp: “Vâng ạ”.

“Có dự định gì không, có muốn ra nước ngoài học không?”

Lương Nghiên không ngờ ông lại hỏi vậy, nhất thời dờ dẫm nhìn ông: “Bố?”.

“Sao?”

Lương Nghiên nuốt nước bọt, cuối cùng không nói gì, chỉ lắc đầu: “Con không muốn đi ạ, con vẫn muốn ở Nam An học lên nghiên cứu sinh”.

Lương Việt Đình gật đầu: “Cũng tốt, đã tìm được trường chưa, có cần bố sắp xếp không?”.

“Dạ không, ngay tại trường con, đã xong thủ tục rồi ạ.”

“Vậy thì tốt. Suýt nữa thì bố quên mất, trước nay con học hành rất khá.”

Lương Nghiên không biết nói tiếp thế nào nên im lặng, bỗng cô nghe thấy Lương Việt Đình lên tiếng: “Có chuyện gì khó giải quyết, cứ nói với bố bất kỳ lúc nào”.

Lương Nghiên gật đầu: “Con cảm ơn”.

“Con là con gái bố, đây là trách nhiệm của bố.”

Lương Nghiên không nói gì thêm.

Ăn cơm xong đã gần tám giờ, Lương Nghiên phát hiện Lương Việt Đình sai người đi mua quần áo cho cô.

“Tôi nay ngủ lại đây đi, ngày mai bố bảo người qua đưa con đi.”

“Không cần đâu ạ.”

Lương Nghiên mới nói một câu, Lương Việt Đình đã ngắt lời: “Quyết định như vậy đi. Bố còn một buổi tiếp khách, bố phải ra ngoài một chuyến, có việc gì con cứ tìm dì Vân”.

Ông vẫn vậy, nói một là không nói hai.

Lương Nghiên vô thức ngoan ngoãn nghe lời. Lúc nhỏ cô luôn ngoan như thế, luôn muốn người khác bớt ghét mình đi một chút.

Trở về phòng khách, Lương Nghiên muốn gọi điện thoại cho Thẩm Phùng Nam nhưng phát hiện di động đã hết pin. Cô đi tìm đi Ván mượn sạc, để ở trong phòng sạc, còn mình thì vào phòng vệ sinh tắm rửa.

Nửa tiếng sau, cô thay quần áo ngủ đi ra ngoài. Sấy tóc xong, cô cầm di động, còn chưa kịp bật máy lên thì có người gõ cửa.

Lương Nghiên tưởng là đi Ván, mở cửa ra thì lại nhìn thấy khuôn mặt Nghiêm Ninh.

Nghiêm Ninh bước vào, liếc nhìn quần áo mới trên giường, cười khẩy: “Thế này là... cô lại quay về làm cô chủ nhà họ Lương đây à?”.

Lương Nghiên vẫn đứng bên cửa, không tiếp lời bà ta.

Nghiêm Ninh nhìn cô, nụ cười bên khóe miệng từ từ biến mất. Bà ta đi qua, khóa cửa lại, rồi từ tốn nói: “Tôi nên sớm nhận ra, loại phụ nữ như Thẩm Ngọc thì sinh được ra loại người gì từ tế chứ? Cái vẻ giả vờ thanh cao của cô giống hệt bà ta. Nhưng cô lợi hại hơn bà ta nhiều. Bà ta chỉ dám chuốc say người ta rồi bỏ lên giường. Cô thì 'hậu sinh khả úy', một bên thì trêu chọc Nghiêm Kỳ, bên kia lại tán tỉnh người khác. Cô bảo Nghiêm Kỳ cưỡng bức cô, sao cô không nói vì cô chọc tới nó? Thẩm Ngọc cũng nghĩ ra được một ván cờ hay. Bản thân mình chết rồi còn để lại mầm họa cho người!” Lương Nghiên không nhin nữa: “Cháu không chọc ghẹo hấn ta”.

“Vậy cô quay về đây làm cái gì?” Con phần nộ của Nghiêm Ninh lên tới đỉnh điểm: “Nói lời chẳng giữ lấy lời, lòng tham vô đáy. Ngồi đó mà nằm mơ giữa ban ngày đi. Cô tưởng Lương Việt Đình coi cô là con gái thật à. Có giỏi thì cô đứng trước mặt tất cả mọi người gọi ông ấy một tiếng bố xem ông ấy có đáp hay không? Tôi nói cho cô biết, mẹ cô là loại phụ nữ đốn mạt, cũng là nỗi nhục của Lương Việt Đình. Mà cô cũng vậy. Hai mẹ con cô làm bẩn nhà họ Lương. Cô ra ngoài kia lăng loàn với đàn ông tôi không cần biết. Nhưng tôi bảo đảm, trong nhà họ Lương này không có chỗ dành cho cô, kể cả trong nhà họ Nghiêm chúng tôi cũng vậy. Nếu cô thông minh lên một chút thì đừng có xuất hiện trước mặt Nghiêm Kỳ nữa, nếu không kết cục của cô sẽ không khá hơn mẹ cô là bao đâu”.

“Cô nói xong chưa?” Lương Nghiên hai mắt đỏ rực: “Mẹ cháu đã làm gì, cháu biết. Cô không cần nhắc đi nhắc lại. Cháu chưa một lần nào quyến rũ Nghiêm Kỳ. Cháu không có bất kỳ hoang tưởng nào với nhà họ Lương và nhà họ Nghiêm các người, ngoại trừ... ngoại trừ bố cháu. Nhưng bây giờ cháu hiểu rồi, cô nói đúng, mẹ cháu là nỗi nhục của bố cháu, cháu cũng vậy. Cô ấy trông chừng em trai mình cho kỹ. Lần sau mà hấn còn dám động vào cháu thì cháu sẽ giết hấn thật đấy. Cháu không sợ ngồi tù đâu, mà cháu cũng không sợ kết cục thảm hơn mẹ cháu đâu”.

Cô nói xong, bèn cởi quần áo ngủ ra ngay trước mặt Nghiêm Ninh, thay lại quần áo của mình rồi đi ra ngoài.

Xuống nhà, cô thay lại giày của mình. Di Ván hốt hải chạy đến: “Lương tiểu thư, ông có dặn...”.

Di ấy còn chưa nói xong, Lương Nghiên đã đi ra khỏi nhà.

Hơn mười giờ, Thẩm Nghệ lau dọn xong nhà cửa, ra ngoài nhìn, ngoài ban công vẫn đỏ rực ánh lửa.

Thẩm Nghệ quăng cán lau nhà đi, chau mày bước qua: “Anh gạt ai chứ, một điếu thuốc mà hút lâu vậy?”.

Thẩm Phùng Nam quay đầu nhìn nó, chẳng nói chẳng rằng.

Thẩm Nghệ phần nộ: “Anh có đang nghe em nói không? Bác sỹ nói hút thuốc lá rất hại cho cổ họng của anh. Chẳng phải thi thoảng anh mới hút một điếu sao? Thế này là thế nào?”.

“Sắp xong rồi, em đi ngủ đi.” Thẩm Phùng Nam buông một câu, cúi đầu nhìn di động, 10 giờ 15 rồi.

Thẩm Nghệ nhìn bóng lưng Thẩm Phùng Nam, cảm thấy có gì không đúng, mới bước qua quan sát anh tỉ mỉ: “Này, có phải anh cãi nhau với chị dâu em thật không? Em bảo anh dẫn người ta về ăn cơm, kết quả anh đi về một mình, hại em mừng phí một hôm”.

Nghe lại, con bé vẫn cảm thấy không đúng: “Ày, người này không phải do anh tự tưởng tượng ra đấy chứ? Bị em giục cười đến phát điên, nên anh giả vờ gọi điện để em nghe thấy, sau đó hứa sẽ dẫn cô ấy tới gặp em, kết quả đột xuất gặp chuyện ngoài ý muốn? Trời ơi, diễn xuất của anh đỉnh quá đi thôi”.

“Đừng có nói bừa.” Giờ Thẩm Phùng Nam không có tâm trạng đùa giỡn với nó, anh thúc giục: “Đi ngủ đi”.

“Không thừa nhận thì thôi, tóm lại, nếu ngày mai em còn chưa gặp được người ấy, em mách mẹ cho anh coi.”

Thẩm Nghệ hậm hực: “Em đi ngủ đây, tối có tuyết rơi đấy. Lát nữa anh nhớ đóng cửa sổ vào. Em cảnh cáo anh, anh đừng có hút thuốc nữa, nếu không ngày mai em mách luôn cả thế!”.

Thẩm Nghệ đi về phòng, ban công yên ắng trở lại.

Thẩm Phùng Nam lại gọi thêm một cuộc cho Lương Nghiên nhưng máy vẫn tắt.

Chắc là cô ngủ rồi.

Anh lại đứng thêm một lúc rồi hút nốt điếu thuốc.

1 giờ sáng, Lương Nghiên vẫn đang đi lang thang trên đường lớn. Cô may mắn được tận mắt chứng kiến trận tuyết đầu tiên của năm nay.

Hạt tuyết rơi mỗi lúc một lớn, bay là là thành từng bông hoa tuyết.

Trời đêm càng về khuya càng lạnh, Lương Nghiên đi mệt rồi, bèn tìm một bậc thềm ngồi xuống.

Cô rút di động ra xem giờ, vừa mở máy, vô số tin nhắn bật ra.

Cô nhìn cái tên bên trên rồi ngẩn người.

Cô đọc hết toàn bộ tin nhắn, rồi gọi cho anh, vừa gọi anh đã bắt máy.

Nghe được giọng anh, một cơn gió thổi qua làm hốc mắt cô ươn ướt.

“Thảm Phùng Nam, anh tới đây đón em được không...”

~Hết chương 25~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Những gì hắn nói... là thật sao?

Trận mưa tuyết này rất lớn, tới cuối cùng rụng là tả như lông ngỗng.

Mặt đất thảm tuyết tan được ánh đèn đường soi sáng càng trở nên trong suốt, dần dần tích lại thành một tầng tuyết đọng mỏng manh.

Lương Nghiên ngồi ở chân tường, một chiếc xe đi đến trong tầm mắt.

Cô nheo mắt lại. Chiếc xe kia cũng dừng. Khi cô đứng lên thì Thảm Phùng Nam đã sai bước đi tới.

Lương Nghiên nhìn anh, không nói một câu. Anh cởi áo khoác bọc kín người cô lại, vừa chạm vào tay cô đã thấy lạnh toát.

Lương Nghiên đứng không được vững lắm. Thảm Phùng Nam bế cô lên, rảo nhanh về phía ô tô.

Hơi ấm trong xe đủ khiến Lương Nghiên có chút ngẩn ngơ.

Thảm Phùng Nam không nói gì. Anh ôm cô vào lòng một lúc rồi lại sờ mặt và tay cô, đã có chút nhiệt độ rồi.

Ngoài cửa tuyết trắng trời trắng đất. Lương Nghiên nghe thấy tiếng gió rít vù vù, cũng nghe thấy nhịp tim nơi lồng ngực Thảm Phùng Nam.

Anh đưa áo măng tô cho cô, trên người chỉ mặc độc một chiếc áo len. Lương Nghiên dựa vào ngực anh. Anh chậm rãi xoa ngón tay cho cô, ủ ấm lòng bàn tay.

Trong xe rất yên tĩnh.

Lương Nghiên gọi anh: “Thảm Phùng Nam...”

“Ừm.” Anh hỏi: “Còn lạnh không?”

Không nghe được tiếng đáp lại nhưng cảm nhận được cô đang cọ cọ đầu lên ngực anh.

Anh đưa tay vuốt tóc cô, khẽ nói: “Vậy chúng ta đi nhé?”

“Vâng.”

Thảm Phùng Nam buông Lương Nghiên ra, giúp cô mặc kín áo, rồi bước xuống xe, ngồi sao ghé lái.

Ra ngoài quá vội vàng, anh chỉ vớ vội chìa khóa, không mang theo chứng minh thư. Bây giờ có muốn vào khách sạn nghỉ tạm cũng không được. Anh đành cho xe chạy về nhà.

Hai rưỡi sáng, Thẩm Phùng đã say ngủ từ lâu.

Đèn trong phòng khách vẫn sáng, khi đi Thẩm Phùng Nam quên tắt. Cửa vừa mở, Thẩm Phùng Nam bèn ngồi xuống cởi giày giúp Lương Nghiên rồi thay cho cô một đôi dép. Anh đưa Lương Nghiên vào trong phòng ngủ.

“Hôm nay ngủ ở đây.”

Lương Nghiên hỏi: “Phòng anh?”.

“Ừm.” Thẩm Phùng Nam giúp cô cởi áo khoác rồi nói: “Em vào trùm chăn đợi anh một lúc, anh đi rót ít nước”.

“Vâng.”

Lương Nghiên cởi quần ngoài ra, chỉ mặc đồ bó giữ ấm bên trong rồi bò vào trong chăn.

Phòng này rất ấm, Lương Nghiên dựa đầu vào giường, nhìn những bức tranh treo trên tường.

Chẳng mấy chốc, Thẩm Phùng Nam đã mang tới cho cô một cốc nước.

Lương Nghiên uống nửa cốc.

Thẩm Phùng Nam đặt chiếc cốc lên tủ đầu giường, nhìn cô rồi nói: “Giờ em đã muốn ngủ chưa?” “Ừm, muộn lắm rồi.” Lương Nghiên nằm xuống.

Thẩm Phùng Nam dèm chăn cẩn thận cho cô: “Anh ở bên ngoài, có việc gì cứ gọi anh”.

Lương Nghiên sững sờ: “Anh không ngủ ở đây à?”.

Anh “ừm” đáp lại: “Em cố gắng nghỉ ngơi đi”.

Thẩm Phùng Nam đứng dậy định đi, Lương Nghiên bỗng giữ lấy tay anh: “Cùng ngủ đi”.

Thẩm Phùng Nam khựng lại, nhìn cô.

Đôi mắt cô trong veo.

Nhiệt độ trên ngón tay thoáng qua, cô không nắm quá chặt, anh chỉ cần rút ra là đi được.

Nhưng Thẩm Phùng Nam không đi. Đúng như vậy một lúc, anh nói: “Được”.

Thẩm Phùng Nam lấy quần áo ngủ ra thay. Lương Nghiên nhớ ra mình chưa cởi áo lót bên nhân lúc ấy bò dậy cởi ra. Thẩm Phùng Nam quay trở lại, nhìn thấy vật nhỏ màu xanh lam ở đầu giường đang lững lờ đứng đưa dưới góc tủ, nhìn là biết chủ nhân ném đại nó qua đó.

Anh qua tắt đèn, tiện thể cầm lên cất gọn gàng.

Căn phòng tối om, Thẩm Phùng Nam vén một góc chăn lên, nằm xuống.

Trong chăn rất ấm, Lương Nghiên xích người lại, ôm lấy anh một cách tự nhiên, hơi thở nhẹ nhàng phả lên vai anh.

Đờ ra vài giây, Thẩm Phùng Nam bèn đưa tay ôm cô vào lòng.

Người cô rất gầy, nhưng cũng rất mềm mại.

Yên lặng một lúc, anh khẽ cất giọng khàn khàn nói với cô: “Hôm nay anh vút vài liều thuốc, mùi cơ thể không dễ ngửi cho lắm”.

“Em không thấy vậy.” Lương Nghiên đáp.

Anh ôm chặt lấy cô, chạm môi lên đỉnh đầu cô.

“Ngủ đi.”

Cái ôm này rất trong sáng.

Lương Nghiên từ từ bình tĩnh lại trong bóng tối.

Thì ra đôi một con người khác thì tất cả đều khác biệt. Cô tình nguyện ôm Thẩm Phùng Nam, cũng chủ động hôn anh, ngủ bên cạnh anh cũng không cảm thấy khó chịu.

Người anh có sức mạnh, nhưng anh sẽ không ôm cô đến ngạt thở như một kẻ điên, cũng không cởi quần áo của cô sờ soạng linh tinh.

Lương Nghiên không suy nghĩ gì nữa, cứ thế chìm vào giấc ngủ sâu.

Thẩm Phùng Nam vẫn như trước đây, sáu rưỡi là thức dậy. Lương Nghiên thì ngủ chết mê chết mệt, không biết gì hết. Thẩm Phùng Nam đắp chăn cẩn thận cho cô rồi ra ngoài.

Vừa vào phòng khách, anh đã nhìn thấy Thẩm Nghệ ngồi đực trước cửa nhìn chăm chăm đôi giày của Lương Nghiên.

Thẩm Phùng Nam bỗng chốc thấy đau đầu.

Cô em gái này của anh tính cách thế nào, anh hiểu quá rõ rồi.

Quả nhiên, vừa nhìn thấy anh, Thẩm Nghệ liền đứng phắt dậy: “Này, anh thành thật khai báo đi, thế này là sao?”.

“Em nhỏ tiếng thôi.” Thẩm Phùng Nam nhủ mày: “Cô ấy đang ngủ”.

Thẩm Nghệ tròn tròn mắt, bỗng chốc kích động chạy vòng quanh: “Mẹ ơi, anh có bò!” “...”

Thẩm Phùng Nam từ bỏ giao lưu với cô ấy, chỉ tay về phía cửa: “Đi làm ngay”.

Thẩm Nghệ sao có thể nghe lời. Hai mắt cô ấy sáng ngời, quăng luôn túi xách xuống sofa: “Không được, em phải vào xem. Đây là chị dâu của em đấy, nửa đêm đến à!”.

Cô ấy sốt sắng đi vào phòng ngủ của Thẩm Phùng Nam, còn chưa tới gần cửa đã bị kéo lại.

Thẩm Phùng Nam đè thấp giọng: “Đừng có ồn, cô ấy rất mệt, cần được nghỉ ngơi”.

“Cô ấy cứ ngủ đi, em chỉ nhìn một tý thôi!” Thẩm Nghệ van vãn, “Một cái rồi ra”.

Thẩm Phùng Nam nói: “Tan làm về”.

“Lại phải đợi tới lúc tan làm?! Anh đùa gì vậy, em chắc chắn sẽ tò mò chết mất!” Thẩm Nghệ vỗ ngực đảm bảo: “Anh yên tâm. Em cời giày ra đi vào, nhất định rất nhẹ nhàng. Chỉ nhìn một chút rồi ra ngay, tuyệt đối không đánh thức cô ấy đâu, chắc chắn đấy!”.

Thấy anh đang băn khoăn, Thẩm Nghệ đã nhân cơ hội ấy chuồn đi, đẩy cửa đi vào phòng.

Phòng ngủ được kéo rèm, không sáng sủa lắm.

Lương Nghiên nằm nghiêng người trong chăn, chỉ hở đúng khuôn mặt ra ngoài.

Thẩm Phùng Nam vừa vào đã thấy Thẩm Nghệ ghé sát tới bên giường. Thấy anh tới, cô ấy phấn khích, nhưng vẫn nhớ lời hứa của mình, nhỏ giọng nói: “Tóc ngắn này, dễ thương quá”.

Nói rồi cô ấy lại tiếp tục cúi xuống, vừa nhìn vừa nói: “Cô ấy để tóc dài nhất định cũng cực đẹp. Da đẹp quá, mũi cũng đẹp, miệng cũng đẹp, cái môi này khá giống một người Hàn Quốc...”.

“Ôi, mí mắt cô dài quá!”

Thẩm Nghệ càng nhìn càng hưng phấn, say mê đánh giá, giọng nói càng lúc càng to. Thẩm Phùng Nam không nhịn được nữa, bèn ra tay xách cổ cô ấy ra.

“Em còn không đi là muộn giờ làm đấy.”

Thẩm Nghệ nào có để ý muộn hay không. Con phấn khích vẫn còn chưa qua, cô ấy càng nghĩ càng vui, quả thực phải nhìn Thẩm Phùng Nam bằng ánh mắt khác: “Thật không ngờ đấy. Anh, xem ra đường tình của anh chưa đứt đâu! Nào nào nào, anh kể đi, anh tán người ta kiểu gì vậy? Một người đã sắp đầu bốn như anh, mà cô bé ấy không chê già sao?”.

Thẩm Phùng Nam: “...”.

“Anh thể hiện thái độ đó là sao?” Thẩm Nghệ hoàn toàn không ý thức được ban nãy mình đã vô tình làm anh trai đen mặt một lần.

Trước khi bị đẩy ra khỏi cửa, Thẩm Nghệ vẫn còn níu lấy vạt áo Thẩm Phùng Nam, dặn đi dặn lại: “Tối nay em sẽ về nấu đại tiệc. Anh nhớ phải giữ chị dâu nhỏ của em lại! Phải giữ lại đó!”.

“Em cứ đi làm đi.”

Cửa vừa đóng, căn phòng lập tức yên bình trở lại.

Thẩm Phùng Nam trở về phòng xem xét. Lương Nghiên chưa bị đánh thức, vẫn còn ngủ rất ngon lành.

Anh ngồi bên cạnh giường một lúc, cụp mắt nhìn khuôn mặt Lương Nghiên.

Thẩm Nghiê tuy nhiều lời, lại hay thích bình luận nhưng không hề nói sai. Lương Nghiên thật ra rất xinh. Có điều cô luôn để tóc ngắn, ăn mặc theo phong cách đàn ông, rồi lại còn độc lập như thế, có lúc sẽ thật sự khiến người ta quên mất cô thật ra mới chỉ là một cô gái đang ở độ tuổi đẹp nhất đời người. Từ lâu Thẩm Phùng Nam đã nhận ra Lương Nghiên không thích dựa dẫm vào người khác.

Thế nên anh chợt nghĩ tới qua khi gọi điện thoại cho anh, cô phải trợ trợ và bắt lực đường nào.

Ngồi thêm một lúc, Thẩm Phùng Nam cầm áo khoác và quần của Lương Nghiên vào phòng vệ sinh giặt sạch sẽ, sau đó bắt đầu làm bữa sáng.

Trong tủ có đầy đủ thức ăn, anh vừa đun canh gừng, vừa nấu cháo.

Xào xong hai phần rau cải, chuông điện thoại của anh reo vang.

Sợ làm ồn tới Lương Nghiên, anh lập tức ra phòng khách nhận máy rồi cầm ra ban công nghe.

“A lô?”

Trong điện thoại vang lên một giọng nói lạ lẫm: “Anh Thẩm Phùng Nam phải không?”

“Tôi đây.”

“Chào anh Thẩm, tôi được ủy thác từ ngài Nghiê Kỳ, cậu chủ của tập đoàn Nghiê Thị, hy vọng được gặp trực tiếp nói chuyện với anh.”

Thẩm Phùng Nam chau mày: “Xin lỗi, tôi không quen anh Nghiê...”

“Anh Thẩm.” Đối phương ngắt lời anh: “Chuyện liên quan tới cô Lương”

Tuyệt đã ngừng, trời sáng bừng lên.

Khi tỉnh lại, Lương Nghiên mơ màng một lúc lâu, vô tình có một cảm giác trống rỗng không biết mình đang nằm ở đâu, hôm nay là ngày tháng năm nào.

Có lẽ vì quá buồn ngủ, đầu óc cô như ngưng trệ.

Cô lần đi lần lại vài vòng trên giường, vuốt vuốt mặt rồi bò dậy, cởi áo ra, trước khi mặc áo ngực vào, cô cúi đầu nắn bóp, đang định nằm xuống tiếp tục vận về.

Cửa phòng đột ngột bị đẩy ra, Thẩm Phùng Nam bước vào.

Nửa người trên của Lương Nghiên để trần, tay vẫn còn trong tư thế nắn ngực, tình huống này có chút ngượng ngập.

Cũng may, Thẩm Phùng Nam phản ứng nhanh. Cô còn chưa kịp kéo chăn lên, anh đã lùi ra nhanh.

Lương Nghiên mặc quần áo xong xuôi, phát hiện áo lông và quần đều biến mất.

Cô tìm kiếm quanh phòng, nhìn thấy vali của mình đặt dưới gầm bàn làm việc. Nhiệt độ trong phòng vừa đủ ấm nên không cần mặc áo lông. Cô rút từ trong vali ra một chiếc áo len rồi mặc vào.

Thẩm Phùng Nam làm nóng lại quả trứng đã chiên sẵn.

Thấy anh bận rộn trong bếp, Lương Nghiên thò đầu vào xem. Anh cũng mặc áo len mỏng, cổ tay xắn lên, tay cầm xẻng rán, đang tắt bật giữa làn khói nghi ngút.

“Thẩm Phùng Nam...” Cô gọi anh một tiếng. Thấy anh quay đầu, cô mỉm cười: “Chào buổi sáng”.

Nói xong cô mới nhớ ra chắc hết sáng rồi.

Thẩm Phùng Nam tắt bếp, đi về phía cô, sau đó đưa cô vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Cả hai không ai nhắc lại chuyện xấu hổ ban nãy, cũng không nói chuyện tới qua.

Ăn cơm sáng xong, Lương Nghiên uống thêm một bát canh gừng.

Đã 11 giờ rồi, Lương Nghiên hỏi: “Khi nào chúng ta xuất phát?” “Hôm nay là 21, theo kế hoạch trước đây, họ phải trở về Nam An.

Bàn tay đang cầm cốc nước của Thẩm Phùng Nam chợt khựng lại.

Lương Nghiên nói: “Để em mua vé nhé?”.

Anh đặt cốc nước xuống: “Em có việc gì gấp cần quay về không?”.

“Cũng không có.”

“Vậy hôm nay đừng về vội, Thẩm Nghệ muốn gặp em.”

À, đúng, vẫn chưa gặp em gái của anh.

Lương Nghiên cũng chợt nhớ ra chuyện này bèn gật đầu: “Được”.

Cả ngày không có việc gì làm, khó tránh khỏi chán chường. Thẩm Phùng Nam một đĩa phim, họ ngồi trên sofa cùng xem với nhau.

Bữa sáng ăn khá muộn nên bữa trưa bị lùi tới hai giờ. Vẫn là Thẩm Phùng Nam nấu cơm, Lương Nghiên chịu trách nhiệm ăn thành phẩm.

Buổi chiều Lương Nghiên ra ngoài mua quà cho Thẩm Nghệ. Thẩm Phùng Nam khuyên không được nên đi cùng cô. Sau khi lượn vài chỗ, Lương Nghiên tham khảo ý kiến của Thẩm Phùng Nam, chọn một chiếc khăn quàng và chiếc mũ có vẻ hữu dụng.

Họ trở về chưa được bao lâu thì Thẩm Nghệ cũng về tới nơi.

Mặc dù đã tìm hiểu được một chút qua lời của Thẩm Phùng Nam, nhưng Lương Nghiên quả thực vẫn sững sốt vì sự nhiệt tình của Thẩm Nghệ.

Thẩm Nghệ không hề giấu giếm sự yêu quý dành cho cô.

Bữa tối hôm ấy rất thịnh soạn.

Sau khi ăn xong, Thẩm Phùng Nam nói có chút chuyện phải đi ra ngoài, để Thẩm Nghệ ở nhà với Lương Nghiên.

Nhân cơ hội này, Lương Nghiên tặng món quà đã chuẩn bị từ trước cho Thẩm Nghệ, không ngờ chính cô ấy cũng đã chuẩn bị.

Cô ấy tặng Lương Nghiên một thỏi son.

“Màu này cực kỳ hợp với em! Môi của em đẹp lắm, da lại trắng. Em mà tô màu này, anh trai chị sẽ chết mê cho coi, em tin không?”

“...”

Lương Nghiên cúi đầu nhìn thỏi son nhỏ trong tay, có phần không biết nói sao. Trước đây cô chưa bao giờ dùng son, cũng không quan tâm tới mấy chuyện này. Nhưng Triệu Yên Tích thì thích, thế nên cô cũng từng mua một lần, là do Triệu Yên Tích chọn sẵn, còn cô phụ trách thanh toán.

Cô thật sự không biết món đồ này có tác dụng lớn đến vậy. Bôi son vào là Thẩm Phùng Nam sẽ mê chết sao?

Thẩm Nghệ dường như nhận ra vẻ không tin của cô, lập tức cầm lấy, mở ra: “Em thử một tý là biết ngay. Nào, để chị giúp em”.

Lương Nghiên còn chưa đồng ý, Thẩm Nghệ đã nhiệt tình xích qua, nâng cằm cô lên, cẩn thận bôi giúp cô.

Lương Nghiên cứng người ngồi đó, nhớ lại chuyện rất lâu trước kia. Có một lần Triệu Yên Tích bắm lấy đôi trang điểm cho cô, kết quả bị cô cốc đầu cho mấy phát, cuối cùng cũng chịu ngoan ngoãn.

Đương nhiên, Lương Nghiên không thể nào cốc đầu Thẩm Nghệ.

Chẳng mấy chốc, Thẩm Nghệ đã đánh xong, cô ấy vỗ vai Lương Nghiên: “Mau soi gương đi”. Tắm gương trên bàn trang điểm ở ngay trước mặt. Thẩm Nghệ lùi ra, Lương Nghiên liền nhìn thấy khuôn mặt mình.

Thẩm Nghệ ở sau lưng cô, kích động: “Có phải cực kỳ xinh không?”.

Cô ấy cầm lược vuốt lại mái tóc của Lương Nghiên: “Tóc em chỉ cần dài ra một chút, tới cô là xinh lắm. Màu này cũng không đỏ quá, rất tôn thần thái của em”.

Lương Nghiên không biết mình có thần thái gì, nhưng cô cảm thấy Thẩm Nghệ mà đi làm người bán hàng thì nhất định sẽ thành công lắm.

Ngắm mình trong gương một lúc, Lương Nghiên lên tiếng: “Chị vừa nói, anh ấy sẽ thích à?”.

Thẩm Nghệ hơi ngẩn người một chút mới hiểu “anh ấy” mà Lương Nghiên nói là anh trai mình. Cô ấy gật đầu: “Đương nhiên rồi. Chị mà là đàn ông, chị cũng thích ấy chứ. Em đừng có lau, để đó lát anh trai chị về ngắm”.

“Vâng.”

Khi Thẩm Phùng Nam quay về, Thẩm Nghệ đang tắm. Lương Nghiên nằm co ro trên sofa ngủ mất, ti vi vẫn còn đang bật.

Thẩm Phùng Nam tắt ti vi đi, đang cúi người định bế cô lên thì cô mở mắt, nhìn anh một lúc, có chút mơ màng: “Anh về rồi đấy à?”.

“... Đúng.”

Chất giọng khàn này mang theo chút cảm xúc không tên. Lương Nghiên không phát hiện ra, cô chợt nhớ ra gì bèn nói: “Anh nhìn em đi”.

Thẩm Phùng Nam nhìn cô một lúc: “Em tô son”.

“Đúng, chị Thẩm Nghệ tặng em một thỏi son. Chị ấy bôi cho em đấy, anh thích không?”

Ánh mắt cô đen lấy dưới ánh đèn, bên dưới chóp mũi là bờ môi hồng hồng.

Thẩm Phùng Nam im lặng nhìn cô, cổ họng chợt thắt lại. Anh muốn rút một điếu thuốc, nhưng không còn nữa. Điếu cuối cùng anh vừa hút khi ở dưới nhà.

Anh không trả lời, ánh mắt càng tối hơn. Vài giây sau, anh áp môi mình lên hôn một lượt.

Lương Nghiên ôm lấy cổ anh, Thẩm Phùng Nam bế bổng cô lên, đi vào phòng ngủ.

Dọc đường, đầu lưỡi vẫn còn quấn lấy nhau.

Thẩm Phùng Nam lấy chân đá cửa.

Lương Nghiên được đặt lên giường. Anh đè xuống, một tay đan chặt vào tay cô, tay kia nâng mặt cô lên, hôn từ mắt xuống, cuối cùng dừng lại ở môi.

Không hiểu vì sao, lần này anh có chút kịch liệt.

Lương Nghiên dần dần không thở nổi.

Rất lâu sau, cuối cùng anh cũng buông tha. Anh dừng lại nơi khoe miệng cô, hơi thở gấp gấp, rối loạn.

Anh động đậy cơ thể, nằm sang một bên, một tay ôm lấy Lương Nghiên, đặt cô lên người mình.

Trong bóng tối, hơi thở của cả hai từ từ bình ổn lại.

Lát sau, Lương Nghiên bật cười khe khẽ.

Thẩm Phùng Nam vuốt ve mặt cô: “Em cười gì?”.

Hơi nóng phả lên ngón tay anh.

Giọng cô hơi khàn: “Em gái anh quả nhiên là chuyên gia về son, chị ấy bảo màu son này có tên là 'Trăm đàn ông’”.

“...”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện, Thẩm Nghệ ở bên ngoài đập cửa: “Nghiên Nghiên, em ngủ chưa. Chị định làm bữa khuya, em muốn ăn không?”.

Lương Nghiên lật người thom Thẩm Phùng Nam một cái rồi đứng dậy bước xuống giường: “Em ăn ă!”.

Bữa khuya là món bánh trôi nấu rượu, mỗi người đều ăn một ít.

Ăn nói, Thẩm Nghệ nói: “Hai ngày nữa là Giáng sinh rồi, hay là em đón Giáng sinh xong rồi hẵng về?”.

Lương Nghiên quay đầu nhìn Thẩm Phùng Nam.

Anh tỏ ý cô cứ tự quyết định.

Thẩm Nghệ khoác tay Lương Nghiên: “Mau đồng ý đi, chị không muốn đón Giáng sinh một mình đâu”.

Lương Nghiên nhớ tới Triệu Yên Tích, định từ chối, rồi lại cảm thấy có lỗi với Thẩm Nghệ, suy nghĩ một chút, cô nói: “Có tiện không ạ?”.

“Có gì không tiện chứ. Trong đó vẫn còn phòng, dọn dẹp qua là được. Em không muốn ở chung phòng với anh trai chị thì qua đó, rộng rãi lắm.”

Lúc này Thẩm Phùng Nam lên tiếng: “Dọn dẹp phòng đó đi”.

Tối qua là trường hợp đặc biệt. Không thể tối nào cũng nằm sát bên cạnh cô ngủ. Anh không phải thần thánh.

Còn Lương Nghiên nhớ tới màn nắn ngực sáng nay, cũng cảm thấy nên ngủ riêng rẽ.

Thế là tới ấy cô vào ngủ trong phòng mới.

Có lẽ vì hôm trước dậy quá muộn nên ngày hôm sau Lương Nghiên thức dậy khá sớm.

Cô đi vệ sinh, ngang qua phòng khách thì nghe thấy giọng Thẩm Phùng Nam. Quay đầu lại nhìn, cô thấy anh đang nói chuyện điện thoại ngoài ban công.

Thấy vậy, Lương Nghiên định đi qua. Khi có vài chữ lọt vào tai, cả người cô bỗng cứng đờ.

Dừng lại hai giây, cô chạy vội qua.

Thẩm Phùng Nam quay đầu, di động bị cô giật mất.

Lương Nghiên nghe được giọng nói ở đầu kia: “Không tin hả? Anh đi hỏi cô ấy xem, xem tôi có từng chạm vào cô ấy không. Anh hỏi xem tôi quen cô ấy năm mấy tuổi, đã ở bên cô ấy bao lâu. Biết điều thì cầm tiền và biến đi, nếu không biết điều...”

“Nghiêm Kỳ!” Sắc mặt Lương Nghiên tái xanh: “Cậu muốn chết, hay là muốn nhìn thấy tôi chết?”

Đầu kia bỗng chốc im phăng phắc.

Lương Nghiên siết chặt di động: “Tôi chỉ nói một lần thôi, cậu đừng tìm anh ấy nữa”.

Cô ngắt máy, nhét trở lại vào tay Thẩm Phùng Nam.

“Chuyện này em sẽ giải quyết.”

Cô quay đầu định đi, tay bỗng bị giữ lại.

Sau lưng là bầu không khí im ắng đến khó chịu.

Lát xong, anh cất giọng khàn khàn...

“Những gì hắn nói... là thật sao?”

Lương Nghiên lạnh người rùng mình. Cô không trả lời, cũng không quay đầu lại.

Thẩm Phùng Nam càng siết chặt cổ tay cô hơn nữa: “Có phải không?”

~Hết chương 26~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Có phải là thật không?

Câu hỏi này có gì phải suy nghĩ, dĩ nhiên là thật.

Ban công để mở một cánh cửa sổ, gió từ sau lưng lùa vào người, áp sát cổ, len lỏi qua gan bàn chân, trong vòng vài giây đã chạy khắp người, nhiệt độ cơ thể của Lương Nghiên giảm dần từng chút một.

Vào giây phút này, cô chợt ý thức được, có lẽ mình đã phạm một sai lầm nghiêm trọng.

Một lát sau, Lương Nghiên quay người lại.

“Anh rất để ý?” Cô ngẩng đầu, mấy lọn tóc trước trán bị gió thổi tung.

Cô nhìn nét mặt của Thẩm Phùng Nam, cảm thấy đáp án của anh cũng không còn quan trọng nữa.

“Em nhận ra rồi, anh rất để ý.”

Cô cười khẽ, nhưng trong lòng lại bùng lên sự phẫn nộ khó mà kìm nén, như đối với Thẩm Phùng Nam, lại như đối với chính mình.

Cô đột ngột rút tay về, đứng cách xa anh.

Ngon lửa đó thiêu đốt từ trái tim tới cổ họng, nhưng những lời khi bật ra lại lạnh tựa băng...

“Anh không cần tìm hiểu rõ ngọn ngành. Em không muốn giấu giếm gì cả. Đứng năm mươi ba tuổi em đã bị một gã đàn ông khác chạm vào. Từ trên xuống dưới cơ thể đều đã bị hấn sờ soạng, rốt cuộc hấn đã sờ bao nhiêu lần, em không còn nhớ nữa. Tóm lại, khắp người em không có chỗ nào sạch sẽ cả. Em không kể vì tất cả những chuyện ấy đối với em là nhục nhã và ác mộng, em không muốn nhớ lại.”

Nhưng ai quan tâm cô có muốn hay không?

Hình như tất cả mọi người đều muốn nhày ra nhắc nhở cô.

Đến cả người đàn ông trước mặt này cũng vậy.

Lương Nghiên cuộn chặt ngón tay, cố gắng hết sức để giữ bình tĩnh: “Em biết đó là chuyện chỉ những người yêu nhau mới được làm. Em không yêu hấn, thế nên cảm thấy rất buồn. Nhưng em cũng không quyến rũ hấn. Em không hiểu vì sao hấn lại trở nên như vậy. Ngày nào hấn đến cũng đòi ôm em, bắt em cởi quần áo. Em đã dùng bao nhiêu cách, mọi người vốn dĩ không biết!”

Cơ thể cô căng chặt, trong đầu vang lên từng tiếng ầm ầm dữ dội.

Có vài giây, cô thậm chí còn không nhìn rõ trước mặt mình là ai.

Dường như mọi chuyện đã trở lại cái đêm tệ hại ấy, tất cả vẫn chưa thôi đeo bám cô.

Cô sớm đã giẫm đạp một con người tệ hại và ngu ngốc đó của mình xuống chân, vậy mà giây phút này vẫn bị bóc trần trụi. Giống như cô không một mảnh vải, đêm đó bị Nghiêm Ninh quăng xuống đất, trên người vẫn còn dính máu của Nghiêm Kỳ, trước ngực là một mảng đỏ rực, dính dớp, mùi máu tanh khiến cô buồn nôn không thôi. Cô thậm chí không tìm được mảnh vải nào để che mình. Mọi người trong biệt thự đều lao đến. Người đàn ông coi cửa, người đàn bà bếp núc, bác sỹ gia đình của Lương Việt Đình, và cả cô bảo mẫu luôn lờm ngợm cô...

Tiếng chửi rủa của Nghiêm Ninh dường như vẫn còn vang vọng bên tai.

Lòng ngực Lương Nghiên bí bách như sắp vỡ tung ra. Chưa bao giờ cô ghét bản thân mình như lúc này.

Cô không muốn tiếp tục đứng ở đây nữa, cũng không muốn giải thích gì thêm.

“Anh muốn nghĩ sao cũng được...”

Hốc mắt nóng rực khó chịu, lần đầu tiên cô không muốn nhìn thấy anh.

Cô quay mặt đi: “Không nói trước với anh là em không đứng. Em không nên giấu giếm, càng không nên theo đuổi anh mà không biết liêm sỉ. Em đã nói rồi, bất kỳ lúc nào anh hối hận cũng được, em cũng chưa từng ôm hy vọng sẽ sống với anh cả đời”.

Nói xong, cô đi ra phòng khách, nhưng tầm nhìn bỗng chốc hoa cả lên, eo va vào một góc bàn.

Cảm giác được anh đi theo mình, Lương Nghiên không quay đầu, nói rất nhanh: “Phiền anh đừng qua đây vội, em sẽ sắp đồ nhanh thôi”.

Bước chân sau lưng dừng lại.

Lương Nghiên đi về phòng.

Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng động, Thẩm Nghệ xách quà sáng và một túi đồ tươi toàn cá và rau đi vào trong nhà.

Vừa nhìn thấy Lương Nghiên, Thẩm Nghệ đã ngạc nhiên kêu lên: “Nghiên Nghiên, em dậy rồi à!”.

Cô ấy vừa cười vừa nói: “Chị vừa mua xong quà sáng. Nói cho em biết, món bánh cuộn thịt gà của chị siêu ngon. Có lần anh trai chị ăn liền bốn cái mà vẫn chưa thấy đủ đấy! Còn nữa, sốt đậu này là hàng chính tông. Chị phải lái xe qua ba phố mới mua được đấy! Còn nữa, còn nữa... cái này!”.

Cô ấy đã xách túi đồ tới bên cạnh Lương Nghiên, nhắc lên cho cô xem: “Em ăn cái này bao giờ chưa?”.

Thấy Lương Nghiên vẫn nghiêng người, còn chưa quay mặt qua, Thẩm Nghệ thấy hơi lạ, bèn ngó đầu nhìn rồi sừng sốt kêu lên...

“Nghiên Nghiên, sao em lại khóc?!”

Lương Nghiên giơ tay lên lau nước mắt.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Thẩm Nghệ sốt sắng để mọi thứ xuống đất. Ai ngờ vừa quay đầu cô ấy đã nhìn thấy một người khác đứng bên cạnh bàn ăn. Đáng vẻ đỡ đầu ngốc nghếch đó, ngoài ông anh trai của cô ấy ra thì còn ai vào đây?

Lần này Thẩm Nghệ lập tức hiểu ra.

“Hai người cãi nhau sao?”

Lương Nghiên không trả lời, Thẩm Nghệ quay về phía Thẩm Phùng Nam, gào lên: “Này, anh làm sao thế hả? Mới sáng sớm ra đã bắt nạt Nghiên Nghiên? Anh bị bệnh à? Anh không được ăn sáng!”.

Cô ấy gào xon, cái bóng bên bàn vẫn lặng lẽ, không động đậy. Anh đứng ngược chiều sáng, khuôn mặt còn không rõ ràng.

Thẩm Nghệ mặc kệ anh, vội lấy khăn giấy cho Lương Nghiên, cuống quýt vỗ về: “Đừng khóc, đừng khóc. Ông anh chị là thế đấy. Có phải anh ấy ăn nói đại dốt, chọc tức em không? Ôi trời ơi, anh ấy là ngốc như vậy mà. Chị mắng anh ấy từ bé cho đến lớn mà anh ấy sống chết không sửa. Có lúc ăn nói độc mồm độc miệng còn khiến chị tức nghẹn nữa. Chị quen rồi. Nghiên Nghiên, em đứng tính toán với anh ấy. Qua đây, qua đây, chúng ta mặc kệ anh ấy, vào phòng nhé!”. Thẩm Nghệ ôm Lương Nghiên, dẫn cô vào phòng ngủ.

Lương Nghiên đã lau mặt sạch sẽ rồi, Thẩm Nghệ vẫn còn thao thao bất tuyệt trách móc Thẩm Phùng Nam, lần lượt kể hết các loại tội lớn nhỏ. Cô ấy liếc nhìn Lương Nghiên, thấy cô không khóc nữa cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại mơ hồ cảm thấy bất an.

Mặc dù mới gặp nhau một ngày nhưng Thẩm Nghệ nhận ra Lương Nghiên không phải loại con gái hừng lên là hờn dỗi vô cớ. Cô mà đã khóc, chứng tỏ mức độ nghiêm trọng của sự việc không hề nhỏ.

Nghĩ vậy, Thẩm Nghệ lại thay đổi cách an ủi: “Nghiên Nghiên, không phải chị mào khen mào dãi đuôi đâu. Thật ra con người anh chị thật sự không tệ, chỉ mỗi cái là không nhanh nhẹn. Nghe mẹ chị kể hồi nhỏ có một lần anh ấy đánh bóng bị ngã, rất nặng. Chị đoán chắc sau lần ấy đầu óc cũng hơi trì trệ, EQ chắc là không cao, thế nên cô biết lấy lòng phái nữ đâu. Em cũng nhìn thấy đấy, mặt mũi anh ấy không tệ, thế nên từ nhỏ tới lớn hầu như đều là cộc đi tìm anh ấy. Lâu dần, khả năng của anh ấy về mặt này đúng là đã tiến hóa lùi. Nhưng anh ấy theo đuổi được em, chứng tỏ anh ấy thích em thật lòng. Mặc dù anh ấy đúng là không so sánh được với những chàng trai trẻ trung, cũng chẳng mồm mép bằng họ, nhưng anh ấy rất đáng tin cậy. Mẹ chị bảo mẫu người như thế rất được cậy nhờ. Thật ra anh ấy si tình lắm, ví dụ như chuyện tình lần trước của anh ấy...”.

À, cái này không nên nói là hơn.

Thẩm Nghệ tỉnh táo đột ngột, vội phan lại: “Tóm lại, anh trai chị không tệ. Nghiên Nghiên, em đừng thất vọng về anh ấy nhé”.

Nói rất nhiều lời nhưng không biết Lương Nghiên có nghe được câu nào hay không, Thẩm Nghệ nhìn cô, vẻ không mấy yên tâm, nhưng cũng không nói ra được là gì, chỉ cảm thấy sắc mặt cô hơi nhợt nhạt.

Thẩm Nghệ còn muốn nói tiếp nhưng Lương Nghiên đã lên tiếng: “Chị Thẩm Nghệ, em muốn ngồi một mình một lát”.

“À, được.” Thẩm Nghệ đứng dậy, xoa xoa bờ vai cô: “Vây em đừng giận nữa nhé”.

Nói xong, cô ấy buồn bã đi ra ngoài.

Vừa ra tới cửa, ngẩng đầu lên, cô ấy đã giật thót.

Thẩm Phùng Nam đứng ngay ngoài cửa.

“Anh dọa chết em rồi.” Thẩm Nghệ kéo anh ra, nhỏ giọng nói: “Vào lúc này, anh muốn bị đá sao? Người đã tức lên tận đầu, nói muốn ngồi một lát. Bây giờ anh mà qua đó, nói chuyện không hợp một cái là có thể buông lời chia tay trong khoảnh khắc đấy, anh tin không?”.

Thấy Thẩm Phùng Nam không nói gì, Thẩm Nghệ nhìn anh chằm chằm rồi sững sờ: “Tối qua anh không ngủ à, sao sắc mặt còn tệ hơn Nghiên Nghiên vậy. Mắt anh làm sao thế, đỏ đến mức này, anh cũng bị Nghiên Nghiên chọc giận à?”.

“Không phải chứ.” Thẩm Nghệ càng lúc càng thấy quái đản, nói rồi cô ấy kiễng chân, giơ tay sờ trán anh: “Không phải anh lại bị bệnh đấy chứ anh trai?”.

Tay còn chưa chạm vào đã bị anh đẩy ra.

“Thật sự bị Nghiên Nghiên chọc tức à?” Thẩm Nghệ nhìn về phía cửa phòng: “Rốt cuộc là có chuyện gì mà hai người cãi nhau nghiêm trọng đến vậy?”.

Thẩm Phùng Nam không đáp. Anh giơ tay vuốt mặt rồi cúi đầu nói: “Đi mua giúp anh bao thuốc”.

Thẩm Nghệ nghe xong suyết nửa lại gào lên, nhưng ngại Lương Nghiên, cô ấy mới hạ tông giọng: “Đừng có hùt nữa! Anh nghe giọng anh đi, sao em cảm thấy lại nặng lên rồi? Tóm lại anh đừng mơ em đi, em phải ở nhà với Nghiên Nghiên!” Ngừng một lát, nghĩ ra chuyện gì đó, cô ấy nói: “Nếu như tâm trạng của anh không vui, anh có thể ra ngoài chơi. Em sẽ nhân cơ hội này để dành Nghiên Nghiên. Anh ở lại đây là cô bé sẽ không ra khỏi phòng đâu!”.

Thẩm Nghệ nói xong vài câu, thì thấy anh bỏ đi thật.

Thẩm Phùng Nam đi cả ngày không về, Thẩm Nghệ cũng không để ý. Nhân cơ hội này, cô ấy phát huy 18 môn võ nghệ, cả ngày ở nhà với Lương

Nghiên, hết nấu món ngon lại rủ cô cùng xem phim hài. Cả một ngày trôi qua, cũng không thấy Lương Nghiên có gì bất thường.

Cô ấy cảm thấy chắc không còn chuyện gì nữa nên khoảng chín giờ hơn bèn nhắn tin cho Thẩm Phùng Nam: Cô bé ngủ rồi, anh mau về đi. Sáng sớm mai xin lỗi người ta cho đảng hoàng, em nghĩ là Ok rồi đó.

Ai ngờ tin nhắn vừa gửi chưa đầy năm phút, Thẩm Phùng Nam đã quay về.

“Mẹ ơi, anh đi bằng tốc độ ánh sáng à, anh từ đâu về vậy?”

“Dưới nhà.”

Thẩm Phùng Nam đáp một câu rồi đi vào nhà vệ sinh.

Thẩm Nghệ sững sốt: “Đừng nói với em là anh ở dưới nhà cả ngày nhé?”.

“Ừm.”

Cửa phòng vệ sinh bị đóng lại.

Thẩm Nghệ: “...”.

Nằm trên giường bốn tiếng đồng hồ, Lương Nghiên đã dậy.

Không có nhiều đồ đạc để thu dọn. Cô nhét mấy bộ quần áo vào trong vali, trải lại ga giường cho phẳng, trước khi ra cửa còn đặt lại thời son ấy lên tủ đầu giường.

Mặc dù là tấm lòng của Thẩm Nghệ, nhưng không dùng được, mang đi cũng không cần thiết.

Kiểm tra xong mọi thứ, Lương Nghiên mở cửa, xách vali ra ngoài.

Cô đang định quay người tắt đèn thì tầm mắt bỗng dừng lại một chỗ.

Bấy giờ cô mới phát hiện, có một người đứng dựa bên cạnh cửa phòng ngủ đối diện.

Trong quảng sáng mờ mờ, nửa người anh chìm hẳn trong bóng tối, chỉ có ánh đỏ rực của đầu lọc là rất rõ nét.

Lương Nghiên không có tắt đèn nữa mà xách vali nhanh chóng đi ra cửa.

Lúc cô đặt tay lên nắm đấm cửa, Thẩm Phùng Nam dập tắt điều thuốc, rào bước tới nắm lấy tay cô, quăng vali qua một bên, kéo cả người cô qua.

Lương Nghiên đập người vào lòng anh.

Lòng ngực anh rắn chắc, đầy mùi thuốc lá. Lương Nghiên sắc súa. Cô ngẩng đầu lên, tay anh xoa cằm cô, cúi đầu xuống, hôn lên môi cô...

~Hết chương 27~

Xi-po: “Bây giờ không được, cơ thể của em không chịu đựng nổi.” Một câu nói đa nghĩa =))))))

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Chẳng có gì phải sợ cả

Lương Nghiên được anh ôm vào lòng, vây bọc trong mùi thuốc lá trên cơ thể anh, hơi thở của anh gần như có thể làm bóng làn da nơi cổ cô.

Lương Nghiên cứ mơ màng đứng như vậy, cho tới khi Thẩm Phùng Nam nói một câu: “Em hiểu lầm rồi, Nghiên Nghiên”.

Giọng anh quả thực rất tệ, ngữ khí lại khá trịnh trọng, dường như anh đã tỉnh táo lại sau những phút mất kiểm soát vừa rồi.

Tiếng Nghiên Nghiên trước đó có phần không chân thực.

Lương Nghiên nhíu mày: “Em không hiểu”.

Lúc nói, miệng cô bị áp sát vào bả vai Thẩm Phùng Nam, có chút bí bách, không thoải mái.

Cô giờ tay đẩy anh.

Thẩm Phùng Nam ôm rất chặt, Lương Nghiên lấy khuỷu tay chống lên ngực nhưng vẫn không có tác dụng gì. Giống như buổi tối ở ổ đa cấp vậy, một khi anh nghiêm túc, chút sức của cô chẳng đáng là gì với anh.

“Em rất khó chịu, anh đừng ôm em.” Lương Nghiên lên tiếng.

Người Thẩm Phùng Nam cứng đờ, sau đó buông cô ra.

Cả phòng khách chỉ có chút ánh sáng le lói hắt ra từ phòng ngủ, phía bên này cửa rất tối. Lương Nghiên có ngẩng đầu lên cũng không nhìn rõ mặt Thẩm Phùng Nam, chỉ có những đường nét mờ hồ.

Trong bóng tối, Lương Nghiên nghe thấy giọng anh, khàn khàn, khục khặc như một chiếc đồng hồ cũ, nặng nề đè xuống...

“Vậy thì em đừng đi.” Ngừng một lát, anh lại nói: “Ít nhất hãy cho anh hai phút”.

“Được.”

Lương Nghiên đáp rất nhanh, như chưa hề suy nghĩ. Thẩm Phùng Nam sững người vài giây rồi nắm lấy tay cô: “Vào phòng ngủ đi”.

Lương Nghiên đi theo anh vào phòng.

Thẩm Phùng Nam bật đèn, dẫn cô tới bên giường: “Em ngồi đi”.

Lương Nghiên liếc nhìn chiếc giường. Chăn vẫn được gấp nguyên vẹn, anh chưa hề ngủ.

Lương Nghiên ngồi xuống cuối giường, ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh đèn trong phòng sáng sủa, soi rõ khuôn mặt nhợt nhạt và những tia máu hằn lên trong mắt anh.

Anh kéo tạm chiếc ghế bên cạnh qua, ngồi xuống trước mặt cô.

“Những chuyện em kể sáng nay...”

Chỉ nói một nửa câu, anh đã nhớ lại toàn bộ, trong lòng cảm thấy bút rút: “Xin lỗi, anh biết những chuyện đó khiến em khó chịu, nhưng anh buộc phải nhắc lại. Lương Nghiên, không phải như em nghĩ đâu, anh không nghĩ như vậy, anh không hề cảm thấy em...”.

Mấy chữ phía sau chưa kịp nói ra, giọng anh đã tắt ngấm.

Căn phòng bỗng nhiên im bật.

Lương Nghiên nhìn anh với khuôn mặt không cảm xúc, vài giây sau cô hỏi: “Vậy anh nghĩ thế nào?”.

Thẩm Phùng Nam im lặng rất lâu, rồi chậm chậm cúi đầu, đôi mày nhíu lại rất chặt. “Anh rất buồn...”

Lương Nghiên, anh rất buồn.

Mấy chữ thấp đến độ gần như không nghe thấy.

Anh mím chặt môi, tay vân vê mép ghế, không nói thêm gì nữa.

Sự yên tĩnh lần này duy trì khoảng nửa phút.

Lương Nghiên bỗng nhiên đứng bật dậy.

Thẩm Phùng Nam ngẩng đầu, Lương Nghiên đứng nhìn anh từ trên xuống.

“Thế nên, anh không hối hận, phải không?” Cô nghiêm túc hỏi: “Em có hiểu sai không?”.

Thẩm Phùng Nam nhìn vào mắt Lương Nghiên, gật đầu: “Đúng, anh không hối hận”.

“Anh không ghê tởm em?”

“Không hề!”

“Thích em?”

“Ừm.”

Lương Nghiên đứng im nhìn anh vài giây, trong lòng bỗng dưng reo hò âm ỉ.

Khi nhìn thêm một chút, cổ họng đã khô rát.

Cảm giác này thật lạ.

Cô chợt nghĩ, anh nói anh thích cô, không ghê tởm cô, có phải anh không cảm thấy cô bẩn không?

Đáp án này rất đơn giản...

Thử là biết.

Lương Nghiên bước về phía Thẩm Phùng Nam một bước không chút do dự, cúi đầu cởi áo khoác của mình ra rồi ôm lấy cổ anh. Trong lúc anh còn hơi sững người, cô đã ngồi lên đùi anh, hôn lên môi anh.

Lương Nghiên không biết cách hôn, nụ hôn của cô hoàn toàn dựa vào kích động, chà qua sát lại môi anh vài lần không có quy tắc gì. Qua vài lần kinh nghiệm ít ỏi, cô bèn lùa đầu lưỡi vào trong, đâm chọc bừa bãi, khiến hơi thở của anh cũng trở nên rối loạn.

Cô ngồi chưa vững, móng trượt xuống dưới, Thẩm Phùng Nam đưa tay giữ lấy eo cô, ôm chặt.

Có lẽ sự sốt sắng của Lương Nghiên đã kích động anh, Thẩm Phùng Nam cũng đáp trả mãnh liệt. Chẳng mấy chốc đã biến thành anh chủ động hôn, còn Lương Nghiên là người đón nhận.

Bà vai Lương Nghiên hơi run lên. Cô bỗng nhiên đẩy đầu anh ra.

Rồi tự cởi áo len của mình xuống.

Thẩm Phùng Nam bế cô lên, không nhìn đường, loạng choạng đi tới bên giường, đặt người trong lòng xuống giường. Một tay anh kéo chiếc chăn đã gấp gọn ra, tay kia giúp Lương Nghiên cởi giày.

Lương Nghiên buông tay khỏi cổ anh, nằm xuống thở dốc. Đèn trên trần quá chói, cô hơi nheo mắt lại. Thẩm Phùng Nam bèn đưa tay qua, che cho cô một lát.

Lương Nghiên nhắm mắt lại. Anh tắt đèn trần, bật đèn vách tường.

Tia sáng vàng dịu ảm áp bao trùm cả căn phòng.

Thẩm Phùng Nam tiến sát lại, nhìn cô qua khoảng cách một bàn tay. Đôi mắt anh tối hắc đi, lồng ngực phập phồng lên xuống.

Lương Nghiên mở mắt ra.

Khi đối mặt nhau, cả hai đều sững sờ.

Từng hơi thở nhịp nhàng như quán bện lại cùng một điểm. Cảm giác này rất kỳ lạ. Dường như ai cũng biết tiếp theo đây sẽ xảy ra chuyện gì nhưng lại dừng đột ngột một cách ần ỷ, cảm thấy nên nói gì trước.

Lát sau, Lương Nghiên nói: “Bây giờ anh vẫn có thể hối hận”.

Thẩm Phùng Nam nhìn cô, vẻ hơi buồn cười, nhưng cổ họng thì nghẹn lại. Dừng lại hai giây, cuối cùng anh vẫn khẽ bật cười.

“Anh có gì phải hối hận đây?”

Anh sát lại gần, nhìn sâu vào mắt cô: “Còn em thì sao, em có hối hận không?”.

Xung quanh im phăng phắc, không ai nói câu nào.

Câu trả lời của Lương Nghiên là lật người lại, ngồi lên hông anh, giúp anh cởi áo.

Họ bỗng nhiên có chút gấp gáp, quần áo từng chiếc từng chiếc rơi xuống đất. Cuối cùng, trên người Lương Nghiên chỉ còn lại áo lót và quần lót. Thẩm Phùng Nam thì mặc độc quần trong.

Lương Nghiên bò lên ngực anh vòng tay cởi khuy áo lót. Thẩm Phùng Nam giữ tay cô lại, khàn giọng hỏi một câu: “Em... sợ không?”.

Sợ gì?

Những con ác mộng đó ư?

Lương Nghiên chợt dừng lại, suy nghĩ có chút kỳ lạ. Làm sao giống nhau được?

Ở bên người mình căm ghét là một sự nhục nhã, vậy thì ở bên người mình yêu sẽ có cảm giác gì, Lương Nghiên thực sự muốn biết ngay.

Lương Nghiên cúi đầu hôn lên môi anh, từ từ nói: “Chẳng có gì phải sợ cả”.

Thẩm Phùng Nam không hỏi gì thêm nữa, anh đặt tay mình lên tay cô, giúp cô cởi khuy áo.

Cô thực sự không sợ, chỉ khi được Thẩm Phùng Nam ôm chặt, cô mới hơi run rẩy.

Khi da thịt chạm vào da thịt, Lương Nghiên không tránh khỏi nhớ lại đoạn ký ức u ám xa xôi nào đó.

Cô phát hiện cơ thể anh có chút phản ứng.

Phản ứng này cô không hề xa lạ. Những đêm trước kia, Nghiêm Kỳ đè lên người cô, khi cô bật khóc, khi hấn hưng phần thờ dốc, lúc đó tay hấn đang làm gì, cô biết rất rõ.

Khuôn mặt Nghiêm Kỳ hiện lên trong đầu, cơ thể Lương Nghiên chợt cứng đờ, có một khoảnh khắc, cô muốn đẩy người phía trên ra.

Nhưng cô tỉnh lại rất nhanh, phát hiện Thẩm Phùng Nam đang nhìn mình.

Đôi mắt anh rất sâu, dường như chất chứa vô vàn cảm xúc, Lương Nghiên không thể nào hiểu hết được. Cô nhớ lại vài phút trước, khi anh cúi đầu nói anh rất buồn.

Trái tim cô chợt thất lại.

Cô những tưởng Thẩm Phùng Nam sẽ nói gì đó, nhưng anh chỉ cúi đầu, phủ lên người cô, hôn lướt từ tóc và dịu dàng, từ môi lên má rồi dịch sang tai.

Cái cổ trắng ngần của Lương Nghiên đỏ hồng lên.

Lương Nghiên không hiểu rõ lắm về đàn ông, về mặt này, cô chỉ có những khoảng ký ức tệ hại kia.

Nhưng bây giờ cô bỗng cảm thấy sự kiên nhẫn của Thẩm Phùng Nam quá đáng sợ.

Khi ngực bị anh mút lấy, cơ thể cô căng ra, hô hấp rối loạn. Cô gọi anh bằng chất giọng trầm: “Thẩm Phùng Nam...”.

Không nhận được hồi âm, cô nhú mày.

“Nóng quá...”

Không hiểu câu này có ý oán trách hay gì khác.

Thẩm Phùng Nam ngẩng đầu lên, anh thở không được đều lắm, cơ thể cũng khó chịu.

Nhấn nại một lúc, anh bỗng ôm cô một cách kích động, tay từ từ vuốt ve.

Cảm nhận được cơ thể Lương Nghiên khẽ run, anh dừng tay lại.

Lúc này cô mở mắt ra.

Mắt cô uơu ướt: “Anh đang sợ sao...”.

Thẩm Phùng Nam sững lại. Anh không nói gì, nhưng vàng trán lấm tấm mồ hôi.

Lương Nghiên vuốt ve mặt anh và nói: “Đến đi”.

Thẩm Phùng Nam nhìn cô một lúc, tay tiếp tục lần mò tìm kiếm.

Lương Nghiên nhìn lên trần nhà, mặt dần dần nhắm lại.

Không biết đã qua bao lâu, cô cảm nhận được hơi thở của Thẩm Phùng Nam càng nặng nề thêm.

Người anh đã hoàn toàn dính chặt vào cô, rất nóng, cũng đầy sức mạnh.

Lương Nghiên vô có run rẩy.

Một giây sau, cô bỗng nghe thấy tiếng khàn đặc của anh: “Nghiên Nghiên, không được...”.

“... Sao cơ?”

Thẩm Phùng Nam áp mặt lên tóc cô, có chút đau khổ, nói khẽ: “Chưa chuẩn bị”.

Lương Nghiên mở màng vải giấy rồi hiểu ra.

“Không dùng không được à?”

Thẩm Phùng Nam lắc đầu: “Em còn nhỏ”.

“Không sao, em có thể uống thuốc.”

Thẩm Phùng Nam vẫn lắc đầu, Lương Nghiên bất ngờ lên tiếng: “Thẩm Phùng Nam, em không muốn dùng lại”.

Anh chợt ngẩn người.

Có vài giây, anh cảm thấy điều mà Lương Nghiên nói không chỉ ám chỉ chuyện họ đang làm, dường như còn có những chuyện sâu xa hơn.

Yết hầu của anh như thắt lại, cổ họng rất ngứa. Anh không nói lời nào, cũng không tiếp tục nhìn nữa.

Trong chuyện này, ngoài gan lý, Lương Nghiên chẳng có chút bản lĩnh thực sự nào. Mọi việc sau đó đều do Thẩm Phùng Nam dẫn dắt. Có những cảm giác khó mà hình dung được. Cô không phân biệt được là thoải mái hay khó chịu.

Nhưng khi anh tiến vào, cô bỗng có cảm giác thành tựu vô có, chút đau đớn kia dường như đã bay xa tận chân trời nào.

Họ dính sát vào nhau, mồ hôi trên cơ thể Thẩm Phùng Nam cũng làm Lương Nghiên ướt rượt cả người.

Lương Nghiên rất hỗn loạn nhưng cũng rất tỉnh táo.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, đầu óc cô có chút trống rỗng ngẩn ngui.

Mái tóc ướt đầm dề dính lên má. Cô há hốc miệng, họng không bật ra được âm thanh nào.

Trong hỗn tạp, dường như cô nghe thấy tiếng người đàn ông gọi tên mình, giọng anh khàn đến khó hình dung.

Vài giây sau, anh phủ cơ thể ướt đầm mồ hôi lên người cô.

“Nghiên Nghiên...”

Tất cả dường như đã ngừng lặng..

~Hết chương 28~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Đây là việc của em, em sẽ tự giải quyết

Lương Nghiên kéo anh vào phòng tắm, anh ngẩn người.

Cửa đóng lại, trong không gian đóng kín, hơi nước mù mịt, Lương Nghiên người trần như nhộng.

Cô đứng trước mặt anh, không chút che đậy.

“Cùng tắm đi.”

Cô bước vào giữa làn hơi nước.

Nước chảy từ đầu xuống chân. Lương Nghiên ngẩng đầu, vuốt mặt một cái.

Thẩm Phùng Nam đứng vài giây rồi cởi quần áo của mình ra, đi qua.

Đầu tóc Lương Nghiên ướt rượt, nước không ngừng chảy xuống mặt.

Cô mở mắt, nhìn thấy Thẩm Phùng Nam đứng đó.

Lương Nghiên giơ tay về phía anh, anh nắm lấy tay cô.

Lương Nghiên kéo ánh sát lại.

Nước ấm đồng thời dội xuống cả hai. Lương Nghiên nhìn Thẩm Phùng Nam. Mặt anh ướt sũng, đầu mây và đuôi mắt đều đọng nước, trông lại càng đen hơn.

Lương Nghiên không nói gì, chỉ dang rộng hai tay ôm lấy hông anh.

Thẩm Phùng Nam cũng ôm cô.

Lương Nghiên cảm giác được cơ thể thô kệch của anh chạm vào bụng mình, cũng cảm nhận được một điều gì khác.

Lát sau, nơi đây chỉ còn tiếng nước bọc lấy tiếng thở của cả hai.

Họ không làm chuyện gì thêm.

Trong lúc tắm, Thẩm Phùng Nam đổ dầu gội đầu ra, xoa lên tóc Lương Nghiên.

Cô cúi đầu, bất ngờ mở mắt trong lúc dội nước, nhìn thấy những bọt xà phòng được xả từ trên đầu xuống, trôi về phía ngón chân Thẩm Phùng Nam.

Chân anh khá lớn, cẳng chân thẳng tắp, cơ bắp rắn chắc, còn mọc những sợi lông chân xoắn xoắn.

Khi nước ào xuống, Lương Nghiên nhắm mắt lại, rồi lại mở ra. Tầm nhìn hướng lên trên, thấy được một nơi nào đó trên cơ thể anh.

Hơi nước vẫn đang vẩn vút, Lương Nghiên không hề chớp mắt. Cô cứ nhìn chăm chăm vào nơi kín đáo của anh như đang nghiên cứu một vấn đề khó nhằn nào đó.

Thẩm Phùng Nam giúp cô gội đầu xong liền tắt vòi sen, lấy một ít sữa tắm bôi lên người cô, từ vai tới ngực, dịu dàng vuốt ve tạo ra những bong bóng xà phòng.

Lương Nghiên vuốt mặt rồi chỉ vào hông anh: “Cứ như vậy sẽ có cảm giác gì, anh có khó chịu không?”.

Thẩm Phùng Nam ngừng lại, ngẩng đầu lên. Khuôn mặt anh bị nước nóng hấp hơi, đỏ ửng cả lên. Anh kéo Lương Nghiên lại, bôi xà phòng lên lưng cô rồi nói: “Đừng tò mò những chuyện linh tinh, em tự xả nước đi”.

Anh bật vòi, để nước nóng chảy xuống người Lương Nghiên. Thẩm Phùng Nam tiếp tục lấy sữa tắm, rồi đi sang một bên, tự bôi lên người mình.

Lương Nghiên nhìn từ đằng sau, tầm nhìn trượt từ vai, lưng xuống đến hông và mông anh.

Thẩm Phùng Nam quay lại, đứng lúc bắt gặp ánh mắt cô. Chẳng hiểu sao anh cảm thấy không tắm tiếp được nữa.

Anh tiến hai bước tới vòi sen, nhanh chóng xả nước rồi giơ tay với lấy khăn tắm. Lương Nghiên ôm chầm lấy anh từ phía sau.

Trái tim Thẩm Phùng Nam như lỡ nhịp, ngọn lửa âm ỉ kia bỗng chốc bùng lên dữ dội.

Làm sao có thể nhịn đây?

Anh nhú mảy, ném khăn mặt về chỗ cũ rồi quay người ép Lương Nghiên về phía tường, nâng cầm cô lên hôn mãnh liệt.

Nước ào ào chảy, mọi âm thanh khác đều bị vùi lấp.

Họ hôn nhau rất lâu.

Cuối cùng Thẩm Phùng Nam vẫn buông tay. Anh không thể hành xử thô lỗ được.

Anh lấy khăn tắm bọc người cô lại rồi bế bổng ra khỏi phòng tắm.

Lương Nghiên ngồi ở cuối giường, nhìn anh thay ga giường.

Thay xong, những tưởng anh sẽ lên giường nằm, cô đắp kín chăn chờ sẵn. Vừa quay đầu, cô lại thấy anh lau người sạch sẽ, lấy một bộ quần áo trong tủ ra, khoác lên người, cứ thế đi ra khỏi cửa.

Chẳng mấy chốc anh đã xách theo vali của cô đi vào.

Lương Nghiên ngồi dậy.

Thẩm Phùng Nam mở vali của cô ra và hỏi: “Em mặc bộ nào?”.

“Anh lấy bộ nào cũng được.”

Đồ lót của Lương Nghiên được để ở ngăn nhỏ, đều đi với nhau theo bộ.

Thẩm Phùng Nam quan sát một chút rồi lấy một chiếc áo ngực màu xanh chim cùng một chiếc quần lót tối gần sang màu đen. Sau đó anh lại chọn một bộ quần áo trong giữ ấm thấp cổ đưa cho cô.

Lương Nghiên không mặc vào ngay mà nhìn anh hỏi: “Vì sao anh...”.

Thẩm Phùng Nam biết cô hỏi gì bèn hạ giọng nói: “Bây giờ không được, cơ thể em không chịu nổi”.

“Thế à?”

“Ừ”.

Lương Nghiên không hỏi nữa, ngoan ngoãn mặc quần áo vào.

Khi Thẩm Nghệ quay về, Lương Nghiên đang sấy tóc, còn Thẩm Phùng Nam đang ở trong nhà vệ sinh giặt ga giường cùng quần áo.

Thẩm Nghệ đặt bữa sáng xuống, rồi chạy vào nhà vệ sinh ngó đầu nhìn, cười hi hi chào hỏi anh. Sau đó cô ấy lại chạy vào phòng ngủ, giả vờ đứng gõ cửa: “Nghiên Nghiên?”.

Lương Nghiên quay đầu lại: “Chị Thẩm Nghệ”.

Thẩm Nghệ cười nói: “Sấy xong tóc thì ra ngoài ăn sáng nhé”.

Bữa sáng hôm nay còn đầy đủ hơn hôm qua. Thẩm Nghệ nói lời giữ lời, thật sự đã mua cho Thẩm Phùng Nam năm cái bánh cuộn thịt gà.

Có Thẩm Nghệ, bầu không khí luôn rất sôi nổi.

Cô ấy vừa ăn vừa trò chuyện với Lương Nghiên: “Sáng nay chị còn tưởng em bỏ đi thật chứ. Em dọn phòng sạch bong, làm chị hết cả hồn. Suýt nữa thì chị tưởng ông anh chị lại FA rồi!”.

“...”

Lương Nghiên không biết tiếp lời thế nào, Thẩm Phùng Nam đặt một cái bánh vào bát Thẩm Nghệ: “Ăn nhiều chút, nói ít đi”.

“Em nói chuyện với Nghiên Nghiên cơ mà, anh yên lặng đi.”

Thẩm Nghệ không chút nề tình, quay đầu bắt đầu khen Lương Nghiên: “Chị không nói quá đâu. Lúc đó chị đã nghĩ, anh chị chắc chắn đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng gì rồi, nên em mới cực kỳ giận dữ, không muốn tha thứ cho anh ấy. Cũng may chị lo hã một phen. Nghiên Nghiên, nói thật nhé, ông anh chị tán được em quả thật là có phúc. Đến năm mơ có khi anh ấy cũng bật cười tỉnh giấc đấy”.

Cô ấy tươi cười uống một hớp đậu nành.

Lương Nghiên vừa ăn xong bánh kẹp thịt gà, lau tay rồi nói: “Là em theo đuổi anh ấy ạ”.

Thẩm Nghệ: “...”.

Thẩm Phùng Nam ngẩng đầu nhìn Lương Nghiên.

Thẩm Nghệ tròn mắt, nuốt đậu nành xuống với vẻ sững sờ: “Anh trai chị đúng là chó ngáp phải ruồi rồi...”.

Lương Nghiên lần này thật sự bị chọc cười. Cô liếc nhìn Thẩm Phùng Nam, thấy biểu cảm của anh, nụ cười càng thêm đậm.

“Cho anh này.”

Cô đưa anh nửa bát sữa đậu nành, không biết là an ủi hay trêu chọc.

Sau bữa sáng, Thẩm Nghệ có ý tạo thế giới riêng cho hai người họ, bèn hẹn bạn đi chơi.

Đúng lúc này, Lương Nghiên lại nhận được tin nhắn của Nghiêm Kỳ.

Hắn yêu cầu được gặp mặt cô.

Đọc xong, Lương Nghiên hơi sững người, thậm chí hơi hoài nghi liệu tin này có phải do Nghiêm Kỳ gửi hay không.

Bỗng dưng hắn không nổi cơn tam bành cũng không ác ý khinh miệt.

Thẩm Phùng Nam đi phơi ga giường quay trở lại thì thấy Lương Nghiên đang ngồi chờ người ra đó.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô. Lương Nghiên tỉnh lại, cất di động đi.

“Sao vậy?” Anh hỏi.

Lương Nghiên nhìn anh rồi nói: “Em phải ra ngoài một chuyến”.

“Em định đi đâu?”

“Anh còn nhớ người gọi điện thoại cho anh không?”

Sắc mặt Thẩm Phùng Nam lập tức thay đổi.

“... Em tới gặp hắn?”

Lương Nghiên gật đầu: “Em đi giải quyết những chuyện này”.

“Em định giải quyết thế nào?” Anh bỗng nhiu mày.

“Em muốn thử.”

“Đừng mạo hiểm, chuyện này anh...”

“Thẩm Phùng Nam!” Lương Nghiên ngắt lời anh, “Đây là việc của em, em sẽ tự giải quyết. Người khác không thể giúp em được. Anh cũng vậy thôi, em không muốn kéo anh vào”.

“Nghiên Nghiên...”

“Anh đừng lo.” Lương Nghiên nói: “Em đã suy nghĩ kỹ rồi, ngoài chuyện này ra, còn một việc khác”.

“Còn chuyện gì?”

“Một số chuyện trong nhà. Sau này em sẽ kể lại cho anh, hôm nay em phải về đó một chuyến.”

“Anh về cùng em.”

“Không cần.”

“Lương Nghiên!” Đôi mắt Thẩm Phùng Nam tối đi, khuôn mặt có chút lạnh: “Em không thể như vậy”.

Lương Nghiên hơi sững người, ngừng một lát, cô nói: “Không sao đâu”.

Thẩm Phùng Nam im lặng.

Lương Nghiên ngẫm nghĩ rồi thỏa hiệp: “Anh đưa em về, rồi ở ngoài đợi em, được không?”.

Thấy sắc mặt anh chưa dịu đi, Lương Nghiên cúi đầu: “Em sẽ bảo bố em chứng kiến. Em sẽ không đứng một mình với hắn đâu, anh có thể yên tâm”.

Thẩm Phùng Nam trầm mặc nhìn cô một lúc, chỉ còn cách gật đầu.

Buổi chiều, Lương Nghiên gọi điện thoại cho Lương Việt Đình, rồi trả lời tin nhắn của Nghiêm Kỳ.

Sau bốn rưỡi Lương Việt Đình có thời gian. Lương Nghiên nhắm tính thời gian, xuất phát lúc ba giờ.

Thẩm Phùng Nam lái xe đưa cô đi.

Tuyến đường mất tổng cộng một tiếng rưỡi thời gian. Lương Nghiên không để Thẩm Phùng Nam đỗ xe trước cửa nhà họ Lương. Một trăm mét còn lại, cô tự đi bộ qua.

Lương Việt Đình đã về, đang ở trong phòng sách đợi cô.

Lương Nghiên tới thẳng đó.

Đây là lần thứ ba cô bước vào căn phòng này. Hai lần trước đều là lúc nhỏ, đến nỗi cô sắp quên mất căn phòng này trông như thế nào rồi.

Hình như Lương Việt Đình đi từ ngoài về, vẫn còn mặc nguyên bộ vest.

Ông ngồi trước bàn làm việc.

Lương Nghiên đứng ngoài cửa gọi một tiếng.

Lương Việt Đình ngẩng đầu lên nhìn thấy cô, vẻ mặt nghiêm nghị dịu đi phần nào: “Con vào đi”.

Lương Nghiên đi tới, ông nói: “Sao lần trước con không ở lại? Khi bố về, con đã đi rồi”.

Thấy cô không trả lời, Lương Việt Đình cũng không gạn hỏi nữa. Ông chỉ vào một chiếc ghế: “Ngồi đi”.

Lương Nghiên ngồi xuống.

Lương Việt Đình nói: “Trong điện thoại con nói có chuyện muốn nói, là chuyện gì vậy?”.

Lương Nghiên nhìn ông rồi rút một tấm thẻ ngân hàng từ trong túi áo ra, đặt lên bàn.

“Tiền bố gửi bao năm nay vẫn ở trong này, con chưa đụng vào. Còn số tiền trước khi vào đại học, con sẽ không trả lại bố nữa.”

Lương Việt Đình nhíu mày: “Con làm vậy là sao?”.

Lương Nghiên nhìn ông, nói tiếp: “Con biết rất rõ, con vốn dĩ không nên là con gái của bố, con chỉ là một sự cố ngoài ý muốn. Chuyện mẹ con gây ra năm đó, con không thể thay đổi. Nếu có thể lựa chọn, con cũng không bao giờ muốn chào đời bằng cách đó. Bao năm qua đã gây ra cho bố nhiều phiền phức, con rất xin lỗi”.

“Nghiên Nghiên, con...”

“Bố.” Lương Nghiên ngắt lời ông: “Đây là lần cuối cùng con gọi bố là bố. Sau này, bố hãy coi như năm đó con và Thẩm Ngọc đã chết cùng nhau đi”.

Lương Việt Đình đứng người...

~Hết chương 29~

Xi po: “Nghiên Nghiên, em còn không ra là anh phải vào đó đấy...”

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Một lúc lâu sau, Lương Việt Đình vẫn chưa nói gì.

Lương Nghiên không biết ông đang nghĩ gì, có thể ông hơi tức giận, hoặc từ tận đáy lòng đã buông một tiếng thở dài nhẹ nhõm.

Cô không muốn suy đoán thêm quá nhiều về tâm tư của ông.

Lát sau, cô lên tiếng: “Còn một chuyện nữa, con...”.

“Nghiên Nghiên.”

Lương Việt Đình bất ngờ lên tiếng, Lương Nghiên dừng lại.

Lương Việt Đình gờ tay cời cúc măng séc, nhíu mày hỏi: “Con có suy nghĩ này từ khi nào?”.

Từ khi nào ư?

Lương Nghiên cũng không thể nói rõ, có lẽ là sau mỗi lần bị làm nhục. Nhưng ngày thật sự quyết định chính là hôm nay.

Cô trầm mặc một lúc rồi nói: “Rất lâu rồi”.

Lương Việt Đình gật đầu, biểu cảm không có gì đổi khác, chỉ là giọng nói hơi trầm xuống: “Xem ra con đã suy nghĩ rất kỹ càng, hôm nay chỉ tới để thông báo cho bố biết?”.

Lương Nghiên không phủ nhận.

Ngừng một chút, ông nói tiếp: “Chuyện của mẹ con, con có oán trách bố không?”.

“Không.” Lương Nghiên lắc đầu: “Đó không phải lỗi của bố”.

Cô trả lời quá nhanh, không chút do dự khiến Lương Việt Đình bỗng nghẹn lời.

Yên tĩnh vài giây, ông nói: “Đây cũng chính là câu bố muốn nói với con”.

Ban đầu Lương Nghiên chưa hiểu, sau khi tự nhẩm lại một lượt trong đầu, cô mới ngộ ra.

Trái tim cô chợt nóng lên.

Lương Việt Đình nói: “Sự ra đời của con quả thực không nằm trong dự tính của bố, nhưng chuyện đó không liên quan tới con. Mẹ con đã làm một số việc khiến bố chán ghét, nhưng năm đó tới đón con về là quyết định bố đã đắn đo suy nghĩ kỹ lưỡng, từ đó về sau này bố chưa bao giờ xếp con và mẹ con ngang hàng. Đối với mẹ con, bố không cảm thấy nợ nần gì, nhưng với con, có lẽ bố nên tự kiểm điểm lại mình, bố không phải là một người cha tốt. Bao năm nay, bố chưa chăm sóc tốt cho con”.

Ngừng một lát, chất giọng trầm lại tiếp tục vang lên: “Thực tế là, tới tận bây giờ bố vẫn chưa biết cách làm sao để quan tâm và chăm sóc một cô con gái. Năm con lên bảy bố mới biết mình còn một đứa con gái. Lương Tịnh là con trai, muốn đánh muốn mắng nó bố không cần phải kiêng dè, nhưng con thì khác”.

Nói tới đây, đầu mày Lương Việt Đình nhíu càng sâu. Những lời ông nói hoàn toàn là sự thật, rất nhiều lúc ông không hiểu Lương Nghiên đang nghĩ gì. Giống như khi trước, cô bị Nghiêm Kỳ ức hiếp cũng chưa từng kể với ông một câu, cho tới tận buổi tối hôm đó khi mọi chuyện trở nên âm ỉ.

Những lời Lương Việt Đình nói khiến Lương Nghiên sùng sốt. Lương Việt Đình trong ký ức của cô là một người nghiêm nghị và kiệm lời, trời sinh đã tạo cho người đối diện cảm giác xa cách. Ông nói chuyện lại càng ngắn gọn hơn, đã bao giờ có cảnh cha con tâm sự thật lòng như thế này? Cô nghĩ người nhìn ông, không biết phải tiếp lời thế nào.

Căn phòng bỗng chốc rơi vào thinh lặng, cho tới khi có tiếng gõ cửa vang lên.

Quản gia đứng ngoài nói vọng vào: “Thưa ông, bà đã về, mời ông xuống nhà dùng bữa”.

Lương Nghiên tỉnh lại.

Quản gia đi rồi, Lương Việt Đình không nói thêm nhiều. Ông đẩy tấm thẻ ngân hàng về trước mặt Lương Nghiên và nói: “Nghiên Nghiên, con đã trưởng thành. Nếu con đã quyết tâm như vậy, bố không ngăn cản. Nhưng mười ba năm làm cha con mà một chút tiền con cũng phân định rạch ròi như vậy bố không thể chấp nhận. Nếu con không định học chuyên sâu thêm, vậy có lẽ còn bốn năm nữa là tốt nghiệp. Số tiền còn lại, bố sẽ chuyển một lần cho con”.

Thấy Lương Nghiên định lên tiếng, ông không cho cô thời gian, mà nói thẳng: “Bố đồng ý với sự lựa chọn của con. Đây coi như là điều kiện, không được từ chối”.

Lương Nghiên nhìn ông, đáy mắt cay dần.

Cô cúi thấp đầu, nghe thấy Lương Việt Đình nói: “Cất đi”.

Cô rút lại tấm thẻ ấy vào túi áo.

Cuộc nói chuyện tới đây dường như đã kết thúc.

Lương Việt Đình im lặng mấy giây rồi nói: “Ăn tối xong hãy về”.

“Còn chuyện nữa...” Lương Nghiên dụi mắt, ngẩng đầu lên: “Còn chuyện này, con cần bố giúp”.

Lương Việt Đình thấy mắt cô rực đỏ, trong lòng cũng không hề dễ chịu. Ông không hỏi chuyện gì mà gật đầu trước: “Được”.

Trong phòng khách, quản gia chuyển lời xong, Nghiêm Ninh sắc mặt tệ đi trông thấy: “Ông có nghe thấy con nhóc đó nói gì không?”.

Quản gia lắc đầu: “Không nghe thấy ạ”.

“Ông đi làm việc đi.” Nghiêm Ninh nén giận, trở về ngồi xuống ghế.

Chẳng mấy chốc, Nghiêm Kỳ đã tới.

Nghiêm Ninh cảm thấy có gì không đúng: “Sao mày lại chạy tới đây?”.

Nghiêm Kỳ không trả lời mà hỏi ngược lại: “Có phải Lương Nghiên quay về rồi không?”.

Lần này Nghiêm Ninh không còn gì để hoài nghi nữa, lửa giận bùng lên tận đầu: “Nó gọi mày đến? Chị đã bảo mà, sao tự dưng nó lại quay về, thì ra là nhầm vào mày. Mày lại còn chạy về đúng ý nó nữa!”.

Vừa nghe xong, Nghiêm Kỳ lập tức không vui: “Chính em muốn gặp cô ấy! Chị đừng có chuyện gì cũng đổ lên đầu cô ấy!”.

“Không đổ lên đầu nó, lẽ nào đổ lên đầu mày!” Nghiêm Ninh rõ ràng rất giận nhưng ngại vì Lương Việt Đình đang ở nhà nên bà ta vẫn kiểm soát âm lượng: “Mày mù mị đầu óc rồi à, vì một con nha đầu mà tự giẫm đạp bản thân như vậy. Người ta gọi một tiếng là mày đến, mày không thấy lần trước nó nắm tay người khác sao? Mặt mũi nhà này mất sạch vì mày rồi”.

Nghiêm Kỳ không có tâm trạng cãi nhau: “Đây là chuyện giữa em và cô ấy, chị bớt can dự vào đi”.

Nghiêm Ninh chuyển sang chọn những lời cay nghiệt chọc tức Nghiêm Kỳ: “Đàn ông đàn ang như mày còn liêm sỉ không? Chưa nói tới chuyện với thân phận đó nó không được lộ mặt ra ngoài, ít nhiều gì nó cũng gọi mày một tiếng 'cậu', cái tư tưởng của mày ra ngoài kể người ta sẽ chửi là biến thái đấy”. Nghiêm Kỳ không buồn quan tâm: “Chửi thì chửi đi, em cứ thích cô ấy đấy, làm sao?”.

Nghiêm Ninh suýt nữa thì tức chết: “Mày...”.

“Nghiêm Kỳ!”

Nghiêm Ninh sững người, ngẩng đầu lên nhìn thấy Lương Việt Đình đứng trên lan can cầu thang tầng hai, nói với Nghiêm Kỳ: “Qua phòng sách”.

Nói xong ông quay người đi vào trong.

“Có chuyện gì vậy?” Nghiêm Ninh nhủ mày: “Con nha đầu kia cũng có mặt, ông ấy gọi mày lên làm gì?”.

Mặc kệ câu hỏi của Nghiêm Ninh, Nghiêm Kỳ tự động đi lên gác.

Nghiêm Ninh tâm trạng bất an, đứng một lúc rồi cũng bám theo.

Cửa phòng sách để ngỏ, Nghiêm Kỳ đi thẳng vào trong, lập tức nhìn thấy Lương Nghiên ngồi trong đó.

“Đóng cửa lại.” Lương Việt Đình nói một câu. Nghiêm Kỳ ngoan ngoãn làm theo, đi tới bên cạnh Lương Nghiên, nghe thấy Lương Việt Đình nói: “Ngồi xuống”.

Nghiêm Kỳ nghe lời một cách đột xuất, kéo một chiếc ghế qua ngồi xuống bên cạnh Lương Nghiên, nhìn cô như không còn ai khác.

Lương Nghiên quay đầu, nhìn thẳng vào mắt hắn rồi lại quay đi.

Nghiêm Kỳ nhủ mày, sắc mặt lập tức chuyển lạnh.

Hắn quay về phía Lương Việt Đình: “Anh rể, anh có chuyện gì thì nói đi, nếu không có chuyện gì thì em xin phép. Em có chuyện muốn nói với Nghiên Nghiên”.

Sắc mặt Lương Việt Đình đành lại: “Chú nghe cho rõ đây, bắt đầu từ ngày hôm nay, Nghiên Nghiên với tôi hay nhà họ Lương đều không còn quan hệ gì. Nó sẽ không quay về đây nữa, cũng không còn liên hệ gì với chú nữa. Mọi chuyện trong quá khứ chấm dứt ở đây, sau này chú cũng đừng quấy rầy nó nữa. Nếu chú không làm được việc này, vậy thì ra nước ngoài ở, cả đời này chú sẽ không có cơ hội quay về Trung Quốc nữa”.

“... Anh nói vậy là có ý gì?” Sắc mặt Nghiêm Kỳ tái mét.

“Đây là lần cuối cùng tôi để chú gặp mặt Nghiên Nghiên. Có chuyện gì, hôm nay chú nói cho dứt điểm đi.”

“Lương Việt Đình, anh có ý gì?” Nghiêm Kỳ đứng bật dậy: “Chị em lại rù rì bên tai anh đúng không? Anh định đuổi Nghiên Nghiên ra khỏi nhà họ Lương? Cô ấy là con gái anh, anh làm vậy là sao? Muốn bỏ là bỏ? Chuyện giữa em và cô ấy, em sẽ tự giải quyết, các người dự vào đâu mà làm vậy!”.

“Chú ngồi xuống.”

“Anh khốn kiếp!” Nghiêm Kỳ nổi trận lôi đình, lập tức kéo Lương Nghiên dậy: “Chúng ta đi”.

“Cậu buông tay ra.” Lương Nghiên nhìn hắn: “Là chính tôi muốn bỏ đi, cũng chính tôi muốn cắt đứt quan hệ”.

Nghiêm Kỳ sững người, bước chân đột ngột dừng lại.

Lương Nghiên rút tay về.

Bàn tay Nghiêm Kỳ trống không. Hắn cứ đứng đờ người ra như thế, máu trong người vừa nóng lên lại lạnh ngắt đi.

Căn phòng rơi vào im lặng tột cùng.

Ngoài cửa, Nghiêm Ninh cũng đứng sững lại, có chút không dám tin.

Lát xong, Nghiêm Kỳ buông tay xuống. Hắn cũng không dám tin.

“Thế nên, vì muốn trốn tôi, cả gia đình em không cần nữa sao? Cả bố em em cũng không cần nữa sao?”

Lương Nghiên im lặng.

Cổ họng Nghiêm Kỳ đau rát, mặt trắng nhợt đi từng chút một: “Chẳng phải trước kia em rất quan tâm đến những điều này ư?”. Hắn chỉ tay vào Lương Việt Đình, ngón tay run lên: “Chẳng phải em quan tâm người này nhất ư?”.

Hắn nhớ rất rõ, chính vì biết cô quan tâm điều gì nên hai năm đó hắn mới được nước lấn tới. Cô không dám lên tiếng, cô không dám gây phiền phức cho Lương Việt Đình, rõ ràng cô rất sợ bị ông bỏ rơi.

Nghiêm Kỳ không hiểu nổi, cũng khó mà chấp nhận.

“Em ghét tôi đến vậy sao?”

Hắn nhìn Lương Nghiên, không bao lâu sau hốc mắt đã đỏ rực: “Em có biết tôi...”.

“Đúng.”

Một chữ của Lương Nghiên khiến nửa câu nói sau của hắn mắc lại trong cổ họng, không nói tiếp được nữa.

Bao nhiêu lời hai ngày nay hắn suy nghĩ cũng bị nuốt xuống bụng, không dám nói một chữ.

Lương Việt Đình im lặng nhìn họ từ đầu tới cuối. Một Nghiêm Kỳ như vậy cũng là lần đầu tiên ông chứng kiến.

Còn Nghiêm Ninh đứng ngoài phòng sách lại chỉ muốn lời cậu em trai của mình ra ngoài đánh cho một trận, thật là mất mặt quá thể.

Nghiêm Kỳ không nói, căn phòng chỉ còn lại tiếng thở.

Đứng một lúc, Lương Nghiên ngẩng đầu nói với Lương Việt Đình: “Vậy con đi trước”.

Lương Việt Đình đứng lên bước qua: “Bố gọi người đưa con về”.

“Không cần đâu ạ, có người đưa con đến, anh ấy đang đợi con.”

Cô đi ra phía ngoài, tay bỗng nhiên bị nắm chặt.

Nghiêm Kỳ giữ tay cô lại: “Nghiên Nghiên...”.

Yết hầu của hắn trượt lên trượt xuống, hắn ngẩng đầu nói với Lương Việt Đình: “Anh rể, em vẫn còn lời muốn nói riêng với Nghiên Nghiên”.

Lương Việt Đình nhìn thấy đôi mắt long lanh của hắn, sững người giây lát nhưng vẫn không thay đổi chủ ý: “Chú muốn nói thì nói ở đây đi, buông tay con bé ra”.

Ngon lửa bùng lên trong mắt Nghiêm Kỳ, nhưng chỉ được vài giây, hắn đã cúi đầu xuống, đồng thời buông tay Lương Nghiên.

Hắn nhận thua, nhận thua thực sự.

Môi mấp máy vài cái, một câu nói khê bật ra khỏi cổ họng.

Nước mắt hắn rơi xuống: “Nghiên Nghiên, tôi sai rồi...”.

~Hết chương 30~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32

Nghiên Nghiên, Giáng sinh vui vẻ!

Lương Nghiên đứng sững lại, còn Lương Việt Đình thì nhú mảy nhìn về phía Nghiên Kỳ.

Không thể không nói, câu nói này xuất phát từ phía Nghiên Kỳ quả thực có phần kỳ lạ.

Từ nhỏ hắn đã là “Hỗn thế ma vương”, đến thời thanh xuân lại càng ương bướng, thường xuyên đánh nhau gây chuyện, làm gì có chuyện để ai vào mắt.

Hắn là kẻ thù chịu phạt chứ không nhận sai.

Nếu không phải vì hắn nói câu này khá thấp, Nghiên Ninh nhất định cũng sẽ nghe đến rơi nước mắt.

Nhưng những điều này có ích gì?

Lương Nghiên chưa bao giờ mong mỏi hắn nhận lỗi.

Nghiên Kỳ cứ đứng đó, dường như không thể ngẩng đầu lên được.

Có phải hắn thật sự đã biết sai không, bản thân hắn cũng không rõ.

Có những lời hắn đã nghĩ, hôm nay tìm cô vốn dĩ cũng có ý muốn nói rõ ràng. Nhưng không thể nào ngờ cơ sự lại thành thế này, một chút lý trí còn sót lại của hắn đã bị hủy hoại sạch sẽ.

Hắn muốn nói chuyện riêng với Lương Nghiên, nhưng Lương Việt Đình lại đứng đực ở đó.

Nghiên Kỳ dụi mắt, cổ họng nghẹn rồi lại nghẹn. Cuối cùng hắn mặc kệ hết thảy, mặt dày nói: “Nghiên Nghiên, tôi thừa nhận tất cả đều là lỗi của tôi, lúc đó tôi không nên, không nên...”

Không nên thế nào?

Không nên hôn cô, sờ cô, không nên “thủ dâm” trước mặt cô, càng không nên suýt chút nữa thì muốn cô.

Nếu tới đó cô không đâm hắn một dao, hắn thật sự sẽ không kiềm chế được. Khả năng tự kiểm soát của hắn tụt đến mức nào, hắn biết rõ, nếu không tại sao cứ nhìn thấy cô là muốn chạm vào, không thể nhịn được.

Những chuyện này hắn đã từng treo bên miệng coi như thành tích đem ra để trêu ghẹo cô, nhưng bây giờ răng miệng lại như dính vào nhau, sợ nói sai một chữ, cô sẽ bỏ đi ngay lập tức.

Nghiên Kỳ đã sống hơn hai mươi năm, xưa nay luôn xốc nổi, bông bột, ngang tàng bất kham, chưa bao giờ phải lo trước dè sau thế này.

Có nằm mơ hắn cũng không ngờ, Lương Nghiên lại quyết tâm đến vậy.

Cô đã không còn là cô bé ngày nào, cô sẽ không còn nằm dưới hắn mà khóc, cũng sẽ không còn cầu xin hắn. Cô sẽ chỉ dùng cách thức này đánh gục hắn, một nhát là trúng.

Bây giờ cô đủ tàn nhẫn, cũng đủ thông minh.

Trước kia hắn là người nắm bắt nhược điểm của cô, còn bây giờ, người yếu thế là hắn.

Đã kích này còn dữ dội hơn cảnh tượng ở triển lãm hôm nào.

Lòng ngực Nghiên Kỳ đau đớn khó chịu, lời nói ra đã trở nên lộn xộn: “Tôi cũng từng đối xử tốt với em, em không lưu luyến chút nào sao? Trước kia chúng ta... tốt với nhau như vậy, em quên hết rồi sao? Em còn từng nói em thích tôi, em nói em thích nhất là cậu nhỏ, cũng không tính sao? Nghiên Nghiên, chúng ta quay trở lại thời ấy, được không? Chúng ta...” “Đủ rồi.” Cuối cùng Lương Nghiên cũng quay đầu nhìn hắn.

Nghiên Kỳ sững người, nhìn cô bằng đôi mắt uồn ứ.

“Cậu còn nói nữa, tôi sẽ buồn nôn đấy.”

Cơ thể Nghiên Kỳ run lên, chút huyết sắc trên khuôn mặt tựa hồ cũng tan sạch.

“Nghiêm Kỳ, cậu buông tha cho tôi đi.”

Lương Nghiên bỏ đi, không quay đầu lại.

Nghiêm Ninh đứng ngoài cửa, nhìn thấy Lương Nghiên đi lướt qua mình, nhanh chóng chạy xuống cầu thang.

Trong phòng, Nghiêm Kỳ dò dẫm đứng tại chỗ, trong mắt không còn gì nữa.

Bước chân Lương Nghiên không dừng lại. Cô cứ thế đi ra khỏi cửa rồi ra khỏi vườn.

Không khí se lạnh phả vào mặt. Cô sờ tay lên mặt, lạnh ngắt.

Ánh đèn lan dần theo con đường nhỏ.

Lương Nghiên đi liền qua hai cây cột đèn, nhìn thấy một cái bóng đứng dưới ánh đèn trước mặt.

Anh cũng đã nhìn thấy cô, bèn sải bước tiến tới.

Lương Nghiên không dừng lại, càng bước càng nhanh. Khi chỉ còn vài mét, cô liền chạy qua.

Thẩm Phùng Nam ôm chầm lấy cô.

“Nghiên Nghiên.”

Sau tiếng gọi ấy là một sự im lặng dài.

Lát sau, cô nghe được nửa câu sau còn thiếu.

“Em còn không ra, anh phải vào đó đây...”

“Em không sao.” Lương Nghiên bật cười: “Lạnh vậy mà anh đứng đây, khờ quá”.

Thẩm Phùng Nam không cười nổi, anh khẽ hỏi: “Ồn chứ?”.

“Ừm, xong xuôi cả rồi.”

Anh không hỏi thêm nữa.

Bên ngoài rất lạnh, đứng ôm nhau một lúc, Thẩm Phùng Nam bèn buông tay: “Đi thôi, vào xe ngồi”.

“Vâng.”

Lương Nghiên mặc cho anh dắt, nhanh chóng đi về phía ô tô.

Ngồi vào xe, hơi ẩm bao bọc lấy cơ thể, Lương Nghiên dựa vào ghế, nhìn ra ánh đèn ngoài cửa sổ.

Thẩm Phùng Nam đưa cô đi ăn tối.

“Em muốn ăn gì?”

Lương Nghiên quay đầu lại: “Đến chùa Hộ Quốc được không?”.

“Được.”

Con đường gần chùa Hộ Quốc, lúc nhỏ Lương Nghiên từng đến. Cô đã ăn không ít món ăn vặt ở đây, đều do Nghiêm Kỳ dẫn cô tới. Những năm sau này không còn ở Bắc Kinh, cô đã gần như quên hết mùi vị của chúng.

Thẩm Phùng Nam cũng giống cô, cũng có rất muốn rất lâu rồi không thưởng thức.

Người trong quán khá đông, họ tìm được một vị trí sát cửa sổ, chọn một vài món quà vặt rồi gọi thêm hai bát sữa đậu nành.

Lương Nghiên nói: “Lần đầu tiên uống món này, suýt nữa em nôn ra đấy”.

Thẩm Phùng Nam kinh ngạc: “Em không thích uống lắm?”. Ngày nào Thẩm Nghệ cũng dậy sớm mua đồ ăn sáng, anh thấy cô đều uống cả.”Vâng, sau này uống vài lần thì mới thích.”

Cô ăn một miếng thạch đậu rồi nói: “Mấy món này hồi nhỏ em đều không quen ăn”.

Thẩm Phùng Nam nhìn cô, muốn hỏi cô vài câu nhưng lại ngập ngừng.

Lương Nghiên nhận ra sự do dự của anh, bèn ngược lên mỉm cười: “Vì sao anh lại có biểu cảm này?”.

Thẩm Phùng Nam nhú mào: “Không có gì”.

“Em biết anh muốn hỏi gì.” Lương Nghiên nói: “Em cũng muốn kể với anh”.

Sự chào đời không vè vang của cô đúng là phải để anh biết.

Những chuyện ấy hơi phức tạp, nhưng nếu muốn kể thì cũng chỉ đôi ba dòng.

Lương Nghiên tóm lược lại một cách đơn giản, chỉ sau vài câu là có thể kể hết cho anh nghe tình hình của mình. Cô nhấn mạnh thân phận con riêng, còn những chuyện liên quan tới Nghiêm Kỳ thì không nhắc đến.

Thẩm Phùng Nam nghe xong không nói gì.

Lương Nghiên húp sữa, ngẩng đầu lên thấy anh vẫn nhìn mình như vậy, có chút kỳ lạ: “Anh nghe chưa hiểu?”.

Cô suy nghĩ một chút rồi nói rõ ràng hơn: “Cụ thể là thế này, mẹ em thích bố em. Lúc đó bố em đã kết hôn rồi, nhưng bà ấy vẫn thích. Có một lần tận dụng được cơ hội, bà ấy đã làm chuyện đó, sau đó có em”.

Dừng lại một chút, cô thẳng thừng nói nốt: “Bà ấy tưởng sẽ sinh ra một đứa con trai, nhưng không ngờ lại là con gái. Bà ấy không nói cho bố em biết. Tới tận năm em bảy tuổi, bà ấy mất, bố đưa em về nhà họ Lương, sau đó Nghiêm Kỳ trở thành cậu của em. Về sau thì anh đều biết cả. Còn chuyện gì chưa rõ, anh có thể hỏi em, em...”.

“Được rồi.” Thẩm Phùng Nam đặt tay mình lên tay cô: “Anh biết rồi, ăn đi”.

“Ừm”

Lương Nghiên đáp lại, bắt đầu tập trung ăn uống.

Thẩm Phùng Nam nhìn vàng trán của cô, môi mím chặt.

Tối ấy, họ không nhắc lại những chuyện đó nữa. Ăn xong, Thẩm Phùng Nam lái xe về. Qua hiệu thuốc, anh dừng xe lại.

Lương Nghiên hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

“Đợi anh một lát.”

Thẩm Phùng Nam xuống xe mua thuốc, chẳng mấy chốc đã quay trở lại.

Nhìn chỗ thuốc trong tay anh, Lương Nghiên mới nhớ ra: “Em quên khuấy mất!”.

Cô cầm lấy định uống, Thẩm Phùng Nam nói: “Về nhà rồi uống, đợi bữa tối tiêu hóa đã”.

Lương Nghiên dừng lại, nghiêng đầu ngắm anh một lúc: “Anh biết nhiều thứ thật”.

Thẩm Phùng Nam không tiếp lời mà cho xe chạy.

Thẩm Nghi đã về nhà từ lâu. Thấy họ về, cô ấy không nghĩ nhiều, chỉ coi như họ đi ra ngoài chơi một chuyến.

Ngày hôm sau là Noel, buổi tối, Lương Nghiên nói chuyện với Triệu Yên Tích một lúc trên wechat, hỏi cô ấy dạo này ôn tập ra sao, nói với cô ấy rằng qua Giáng sinh mình mới quay về. Triệu Yên Tích không biết chuyện, ngỡ Lương Nghiên về nhà chơi nên cũng không tiện thúc giục.

Dù là Giáng sinh, Thẩm Nghi vẫn không được nghỉ, ban ngày vẫn đi làm bình thường.

Thẩm Phùng Nam và Lương Nghiên hoạt động tự do.

Buổi sáng có một trận tuyết, họ không đi đâu cả, tới chiều mới cùng nhau đi xem phim.

Bên ngoài các khu trung tâm thương mại và các cửa hàng đều đã được trang hoàng rực rỡ, mang đầy đủ không khí Giáng sinh.

Thẩm Phùng Nam nắm tay Lương Nghiên đi mua vé, lần này họ chọn một bộ phim tình cảm hài hước, nhẹ nhàng.

Những dịp lễ thế này, rạp chiếu phim thường đông kín người xem.

Các cặp tình nhân dường như đã quen coi tất cả các ngày lễ đều là Valentine. Trước kia Lương Nghiên từng chỉ trích Triệu Yên Tích, thật không ngờ mới đó cô đã gia nhập đội ngũ.

Hơn nữa cảm giác này lại không tệ chút nào.

Lương Nghiên bê cốc trà sữa nóng hổi, nhìn từng đôi nam nữ trước mặt mình, vô tình nhớ lại lần đầu tiên cô hẹn Thẩm Phùng Nam đi xem phim.

Cô kinh ngạc phát hiện dường như lần này mọi việc đều đã được đảo ngược.

Vé do Thẩm Phùng Nam mua.

Trước khi vào rạp anh còn mua cho cô bông ngô và nước uống.

Lương Nghiên quay đầu nhìn anh, còn anh thì đang nhìn lên màn hình lớn, dáng vẻ như rất tập trung.

Vài giây sau, dường như cảm giác được ánh mắt cô, anh quay đầu qua.

Lương Nghiên cười với anh.

Thẩm Phùng Nam hơi ngạc nhiên. Anh nghiêng đầu, ghé sát lại: “Cười gì đấy?”.

Lương Nghiên không trả lời, chỉ xích qua, thòm một cái lên má anh.

Cô vừa uống trà sữa, môi còn thòm lửng mùi sữa béo. Trái tim Thẩm Phùng Nam hơi nóng lên, cũng hơi ngửa ngáy. Nhưng anh còn chưa kịp làm gì, Lương Nghiên đã lùi ra.

Cô cúi đầu tiếp tục uống trà sữa.

Thẩm Phùng Nam nhìn cô một lúc, đè nén cảm giác bồng bột kia xuống.

Xem phim xong, cũng không còn sớm nữa. Thẩm Nghiê nhắn tin tới, hẹn địa điểm để ba người họ cùng ăn tối.

Dọc đường trở về, Thẩm Nghiê âm ỉ đòi mua táo Giáng sinh. Thẩm Phùng Nam đỗ xe bên đường, mua một giỏ táo, đổ cho Thẩm Nghiê cười rạng rỡ, rồi chia cho Lương Nghiên một nửa.

Tối đó, Thẩm Phùng Nam và Lương Nghiên bàn bạc đi đến thống nhất, cùng mua vé trở về.

Đêm đó, Lương Nghiên vẫn ngủ riêng trong phòng của khách.

Ban ngày quá mệt mỏi, cô tắm rửa từ sớm, thu dọn hành lý rồi leo lên giường, chẳng mấy chốc đã ngủ tít mít.

Thẩm Phùng Nam tắm rửa thu dọn đồ đạc xong, nhìn lên đã 11 rưỡi.

Anh mở ngăn kéo đầu giường, lấy ra một chiếc hộp nhỏ rồi đi tới phòng của Lương Nghiên.

Căn phòng tối om, chỉ nghe thấy tiếng thở khe khẽ.

Thẩm Phùng Nam bật đèn, đi tới bên giường.

Lương Nghiên nhắm nghiền mắt, hàng mi vừa đen vừa dài khép chặt.

Cô đang ngủ rất say.

Thẩm Phùng Nam đứng một lúc rồi lấy chiếc hộp ra, đặt lên tủ đầu giường, cúi người hôn lên trán cô rồi tắt đèn rồi đi.

Lương Nghiên ngủ một mạch tới sáng, bị đánh thức bởi tiếng đồng hồ báo thức.

Đầu óc vẫn còn mơ màng, cô nhớ rõ hôm nay phải quay về Nam An, bèn lập tức trở mình ngồi dậy. Đang định lấy quần áo thay thì cô bỗng liếc thấy thứ gì trên tủ đầu giường.

Lương Nghiên ngạc nhiên mở ra xem, chợt ngẩn người.

Bên trong là một sợi dây chuyền mặt ngọc.

Bên dưới còn để một mảnh giấy nhỏ, ghi sáu chữ: Nghiên Nghiên, Giáng sinh vui vẻ!

~Hết chương 31~

Xì po: “Nếu cô thật sự thích anh ấy, thì phải giữ cho chắc đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Lương Nghiên ngấm một lúc rồi lấy chiếc vòng ra, đeo lên cổ.

Cô mặc quần áo xong xuôi, dọn dẹp phòng ốc sạch sẽ rồi mới đi ra ngoài.

Thẩm Nghệ đã đi làm từ sớm, Thẩm Phùng Nam đã dậy rồi.

Anh đang lau cửa sổ ban công.

Lương Nghiên đứng trong phòng khách, nhìn anh khom lưng, một tay chống lên cửa sổ, một tay cầm giẻ từ từ, chậm rãi lau thật sạch.

Cô không qua đó làm phiền mà nhìn một lúc rồi vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Lau cửa sổ xong, Thẩm Phùng Nam đi vào phòng. Nghe thấy tiếng nước, anh bước qua, nhìn thấy Lương Nghiên đang vốc nước rửa mặt.

“Dậy rồi à?”

Lương Nghiên quay đầu qua, những giọt nước vẫn còn đọng trên mặt, ướt rướt.

Thẩm Phùng Nam nhìn thấy sợi dây trên cổ cô.

Chú ý được tầm mắt anh, Lương Nghiên cúi đầu nhìn rồi nói: “Cảm ơn anh”.

“Có gì đâu.” Anh cười: “Rửa mặt xong thì ra ăn sáng”.

Ăn sáng xong, cũng không còn sớm nữa, Thẩm Phùng Nam mua vé tàu lúc chín giờ sáng, họ cùng nhau đi ra ga.

Tàu cao tốc về tới Nam An chạy mất sáu tiếng đồng hồ. Quảng trường này không quá xa xôi nhưng cũng không hề gần.

Lương Nghiên đã không còn nhớ cảnh tượng lần trước khi rời khỏi Bắc Kinh như thế nào nữa. Trong ấn tượng hình như chỉ có một mình cô. Lần này bên cạnh có người bầu bạn, cảm giác này có chút mới mẻ và kỳ lạ. Cô không hề vừa lên tàu đã ngủ gục như mọi lần.

Trong balo của Thẩm Phùng Nam nhét một cuốn tạp chí nhiếp ảnh. Lương Nghiên lật xem một lượt, anh lại lần tìm ra đồ ăn vặt.

Lương Nghiên nhìn qua, là ô mai.

Cô kinh ngạc: “Anh còn chuẩn bị cả cái này?”.

Thẩm Phùng Nam “ừm” một tiếng, mở nắp hộp, đặt trước mặt cô: “Thẩm Nghệ mua đấy, để em ăn giết thời gian”.

Nói là phải giết thời gian, thật ra cũng không quá khó khăn. Hai người ngồi chung không nhạt nhẽo như đi tàu một mình. Vừa ngồi vừa nói chuyện hình như thời gian trôi qua rất nhanh. Bữa trưa được ăn luôn trên tàu, là một bữa cơm hộp hết sức bình thường. Họ không hề kén chọn, coi như đã no căng bụng.

Hơn ba giờ chiều, tàu hỏa tới ga, tiếp theo họ lại ngồi taxi.

Thẩm Phùng Nam đưa Lương Nghiên về nhà trước rồi mới quay về.

Đi chưa đầy mười ngày mà Lương Nghiên đã cảm thấy như lâu lắm rồi. Căn nhà nhỏ của cô và Triệu Yên Tích vẫn vậy. Có thể nhận ra, tuy không có mặt cô nhưng cô Triệu không hề lười biếng, vẫn duy trì nhịp dọn dẹp đúng quy định.

Buổi tối Triệu Yên Tích trở về, vừa nhìn thấy Lương Nghiên liền ôm chầm: “Cậu mà còn không quay về, mình sẽ tưởng mình bị bỏ rơi đấy!”.

Cô ấy không biết nặng nhẹ, va vào khiến Lương Nghiên suýt nữa ngã nhào.

“Triệu tiểu thư, Triệu cô nương, cậu buông tay ra đã...” “Đề mình ôm tý đã!” Triệu Yên Tích bắt mắt: “Cậu làm sao thế hả, không nhớ mình à?”.

“Cậu làm vậy sắp bóp chết mình rồi...” Lương Nghiên phải rất nhọc công mới gỡ được tay cô ấy ra: “Đi nào, đưa cậu đi ăn đại tiệc”.

“Thật hả?!” Triệu Yên Tích kích động.

Lương Nghiên đáp lại rồi đi vào phòng: “Bù đắp cho cậu”.

Nói là đại tiệc, thật ra chỉ là một bữa buffet hải sản. Nhưng thế cũng đủ khiến Triệu Yên Tích mãn nguyện rồi. Cô ấy mở da bụng ăn một bữa no căng mắt, chút nữa thì chết vì no.

Ăn xong, hai người họ đi bộ về nhà.

Giữa đường, Thẩm Phùng Nam gọi điện tới, Lương Nghiên bắt máy trò chuyện vài câu.

Triệu Yên Tích đóng tai nghe hết, tâm hồn hóng hót lại rục rịch trỗi dậy: “Anh Nam đấy à?”.

Lương Nghiên bỏ di động vào túi quần, đáp: “Ừm”.

“Anh ấy biết cậu quay về rồi à? Anh ấy định tới gặp cậu sao?”

“Không cần, bọn mình về cùng nhau.”

Triệu Yên Tích thẳng thốt: “Thế là thế nào? Anh ấy cũng tới Bắc Kinh?”.

“Ừm”

“Thế là mấy ngày qua cậu đều ở cùng với anh ấy?”

“Đúng vậy.”

“...”

Chẳng trách, thì ra đây chính là nguyên nhân cô vui quên đường về.

Triệu Yên Tích nói với vẻ kỳ lạ: “Tốc độ phát triển của hai người hơi nhanh đấy. Thế... hai người ở với nhau thì làm gì, nói chuyện không có khoảng cách thế hệ sao?”.

“Không cảm thấy.”

Lương Nghiên rảo nhanh bước chân, đi vài bước đã bỏ Triệu Yên Tích lại phía sau một đoạn. Triệu Yên Tích đuổi theo, hỏi dò: “Vậy các cậu phát triển tới bước nào rồi?”.

Lương Nghiên không buồn suy nghĩ: “Ngủ rồi”.

Ngủ... Ngủ rồi...

Đầu óc Triệu Yên Tích ngừng trệ vài giây.

Tới khi Lương Nghiên đi bứt hẳn lên trên, cô ấy như sức tỉnh cơn mơ, kinh hoàng chạy đuổi theo.

Cả tối hôm ấy, Triệu Yên Tích đều chìm trong hoảng hốt. Chuyện này nếu là một người khác thì cũng khá bình thường, nhưng lại đặt vào một Lương Nghiên xưa nay chưa bao giờ gần gũi đàn ông.

Triệu Yên Tích cảm thấy thế giới quan của mình bị đảo lộn rồi.

Cô ấy và mối tình đầu tìm hiểu nhau nửa năm trời cũng mới chỉ hôn môi thôi biết không!

Tốc độ của Lương Nghiên...

Quả thực, không khác gì ngồi tên lừa cả.

Cô ấy muốn moi thêm vài thông tin nữa nhưng bị Lương Nghiên tàng lờ.

Triệu Yên Tích mang theo tâm trạng không thể phức tạp hơn trải qua kỳ nước rút cuối cùng.

Vừa qua Tết dương lịch, Triệu Yên Tích đã phải đâm đầu vào thi. Lương Nghiên thì không có việc gì làm nên đi cùng cô ấy suốt, chủ yếu là chịu trách nhiệm đưa đón, và đứng ngoài cổ vũ khích lệ. Trong khoảng thời gian này, cô và Thẩm Phùng Nam có gặp nhau một lần. Thấy cô khá bận nên anh cũng không quấy rầy nhiều, chỉ nói vài câu rồi đi.

Mấy kỳ thi cuối cùng cũng trôi qua, cảm giác chung của Triệu Yên Tích là không tệ. Cô ấy thả lỏng tinh thần, chơi bời loãng quăng với Lương Nghiên vài hôm rồi bắt đầu nghiêm chỉnh đi tìm việc.

Lương Nghiên cũng dần bắt tay vào xử lý những việc vặt đã chất thành núi, gấp gáp làm bài luận cuối kỳ, sau đó khẩn trương hoàn thành phần tài liệu lịch sử của thầy Chung, trong lúc đó còn nhận thêm tài liệu dịch mấy nghìn chữ. Tối ngày 12 tháng 01 chính thức kết thúc môn, cô mới coi như rảnh rang thực sự.

Buổi chiều, cô nhắn tin cho Thẩm Phùng Nam. Chưa thấy anh nhắn lại, thì ra anh gọi thẳng.

“Nghiên Nghiên?”

“Em đây. Hôm nay anh có nhiều việc không?”

“Cũng tạm, đã làm xong rồi, em được nghỉ rồi à?”

“Ừm. Anh rảnh không?”

Thẩm Phùng Nam đáp: “Rảnh thì có rảnh, có điều...”

“Có điều gì?”

“Có một anh bạn cũ mới mở quán lẩu, cậu ấy mời mọi người qua ăn. Anh không biết hôm nay em được nghỉ nên tối qua đã đồng ý rồi.”

“À, vậy anh đi đi. Ngày mai em tìm anh cũng được, bye bye.”

Cô chuẩn bị ngắt máy, bỗng nghe thấy giọng anh vang lên ở đầu kia.

“Nghiên Nghiên.” Thẩm Phùng Nam gọi.

“Sao vậy?”

“Hay là... cùng đi đi.” Anh nói: “Có thể sẽ hơi nhạt nhẽo. Mấy người bạn của anh đều hơn em khá nhiều tuổi, nhưng có thể họ sẽ đưa con nít theo”.

Thấy trong điện thoại im ắng một lúc, Thẩm Phùng Nam những tưởng cô không muốn đi, đang định lên tiếng thì nghe thấy cô phì cười.

“Thẩm Phùng Nam...”

Giọng cô khe khẽ, vẫn còn âm cười: “Em cũng là con nít được anh dẫn đi à?”

Thẩm Phùng Nam ngẩn người, nhất thời không thể tiếp lời.

Lúc đó, Lương Nghiên nhẹ nhàng nói một câu: “Em không phải con nít đâu”.

Trong câu nói này đã không còn nụ cười, thậm chí toát lên một sự nghiêm nghị.

Thẩm Phùng Nam dựa vào cửa sổ, đánh mắt ra ngoài: “Anh cũng đâu có coi em là con nít”.

“Vậy anh coi em là gì?”

“Em nói xem.”

Qua sóng điện thoại, cả hai đều im lặng.

Vài giây sau, Lương Nghiên hỏi: “Em cần chuẩn bị những gì? Có cần thay quần áo không?”

Thẩm Phùng Nam hiểu ý cô, bật cười: “Không cần đâu, cứ đợi anh qua”.

Năm rưỡi, Thẩm Phùng Nam lái xe tới đón Lương Nghiên, đưa cô cùng đi.

Người mở quán lẩu là một đồng nghiệp cũ của Thẩm Phùng Nam, trước đây làm phóng viên, bây giờ đã lui về, tập trung đánh vào thị trường ăn uống.

Lần này cậu ấy mời toàn những người bạn cũ có quan hệ thân thiết trong nghề, có người còn là bạn học, có cả nam cả nữ. Mọi người đều như có hẹn trước, không ít người dẫn theo người nhà. Thẩm Phùng Nam nói không sai, đúng là có ba đứa trẻ, đều khoảng năm, sáu tuổi. Ngoài chúng ra, thì người nhỏ tuổi nhất chính là Lương Nghiên.

Thẩm Phùng Nam không yêu đương gì đã bốn năm, bỗng nhiên dẫn theo một người khác tới gặp mặt, đám bạn cũ không ngạc nhiên không được. Lương Nghiên khó tránh khỏi việc trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Mặc dù không quen những buổi tụ tập như thế này, nhưng cô luôn lịch sự từ đầu tới cuối, gần như ai hỏi gì cũng trả lời, cuối cùng vẫn là Thẩm Phùng Nam mất kiên nhẫn, chặn lại các câu hỏi.

Trong số đó, hai người bất ngờ nhất phải kể đến Từ Ngu Thanh và Trình Tây. Từ Ngu Thanh đỡ hơn, lần trước ăn com anh ấy đã được nghe phong thanh từ phía Thẩm Phùng Nam, chỉ không ngờ lại là một cô gái trẻ măng. Sau khi sừng sốt qua đi, anh ấy cũng dần dần tiêu hóa được.

Trình Tây thì khác. Với tư cách là bạn chung của Thẩm Phùng Nam và Tần Vy, cô ấy từng chứng kiến đoạn tình cảm đó, cũng cho rằng Thẩm Phùng Nam sẽ mãi mãi chờ đợi như vậy, thật không ngờ anh lại tìm một người khác.

Suốt bữa com, Trình Tây vẫn lặng lẽ đánh giá Lương Nghiên, nhưng không tìm ra bất kỳ điểm tương đồng nào giữa Lương Nghiên và Tần Vy.

Tần Vy không phải kiểu người tẻ nhạt như vậy.

Trình Tây không hiểu, vì sao Thẩm Phùng Nam lại tìm cô gái này?

Ăn com xong, mọi người ngồi nói chuyện, Lương Nghiên đi vệ sinh.

Khi cô ra rửa tay thì thấy Trình Tây ở bên cạnh.

Lương Nghiên không nhớ cô gái này tên là gì, nhưng trông mặt khá quen, liền cười với cô ấy. Trình Tây chủ động bắt chuyện: “Món ăn cay quá, chắc em ăn không quen?”.

Lương Nghiên nói: “Cũng tạm ạ”.

Trình Tây hỏi: “Em là người miền Nam à?”.

“Vâng.”

Trình Tây gật đầu, mỉm cười: “Chị phát hiện hình như Thẩm Phùng Nam đặc biệt thích các cô gái phương Nam, người yêu cũ của anh ấy cũng vậy”.

“Thế ạ?” Lương Nghiên không ngẩng đầu, chỉ chậm rãi rửa tay.

Trình Tây vẫn cười: “Đúng thế, nhưng nói thật lòng, các em gái phương Nam đúng là trắng trẻo xinh xắn. Là chị, chị cũng thích. Thẩm Phùng Nam thật là có phúc, anh ấy làm sao theo đuổi được em vậy?”.

Lương Nghiên rửa tay xong, ngẩng đầu nói: “Em là người theo đuổi”.

“Ồ.” Trình Tây dường như không hề kinh ngạc, nhướn mày: “Vậy thì em lợi hại đấy”.

Lương Nghiên không tiếp lời, chỉ nhìn cô ấy và nói: “Em cảm thấy hình như chị có lời muốn nói”.

Trình Tây có chút bất ngờ, bật cười: “Chị cũng không có gì muốn nói đâu, chỉ là khá ngạc nhiên. Dù sao thì mối tình đầu của anh ấy ở trong nhóm chị rất nổi tiếng, đi đâu cũng có đôi có cặp, bọn chị còn tưởng sẽ thành công chứ, thật không ngờ...”.

Thấy Lương Nghiên im lặng, cô ấy không nói nữa, chỉ lắc đầu cười.

Cô gái này cá tính thế nào, Trình Tây chưa đoán được.

Nếu Tần Vy quay lại giành giật, chắc sẽ thú vị đây.

Trách ai đây. Nghĩ đi nghĩ lại, đúng là phải trách Tần Vy tự làm tự chịu.

Trình Tây tiến về phía trước hai bước rồi quay đầu: “Nếu em thật sự thích anh ấy, thì phải giữ cho chắc đấy”.

~Hết chương 32~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Com no rượu say rồi, những người đàn ông túm tụm lại nói chuyện, phụ nữ cũng ngồi thành một nhóm riêng kể chuyện gia đình hoặc chơi với con nít.

Từ Ngu Thanh đã uống quá vài chén, mặt đỏ tung bừng, rời khỏi ghế, ngồi sang bên khu nghỉ ngơi.

Thẩm Phùng Nam rót cho anh ấy một cốc nước, rồi liếc nhìn về phía cửa. Lương Nghiên vẫn chưa quay lại.

Từ Ngu Thanh ở bên cười: “Làm gì vậy? Mới có vài phút không gặp mà đã nhung nhớ rồi à?”.

Thẩm Phùng Nam không để ý đến câu đùa cợt của anh ấy, chỉ nói: “Cô ấy chưa tới đây bao giờ”.

Từ Ngu Thanh chế giễu: “Chỉ hơi nhỏ tuổi thôi, cậu làm vậy hơi quá đấy. Có phải bé gái đâu, đi vệ sinh chẳng lẽ cũng lạc được”.

Thẩm Phùng Nam nghĩ lại, cũng cảm thấy mình lo hơi thừa thãi.

Từ Ngu Thanh nhấp một ngụm trà, ánh mắt rời rạc: “Sao mình cứ cảm thấy cậu như đang gánh nợ vào người thế. Cô bé ấy còn nhỏ quá, cậu có thể hướng thụ nổi không? Cô ấy có khi phải nhỏ hơn cậu một giáp đấy”.

Thẩm Phùng Nam bê tách trà lên, thờ ơ “ừm” đáp lại.

Từ Ngu Thanh chép miệng lắc đầu: “Cậu... thật bất ngờ đấy. Kể nghe đi, làm sao tìm được vậy?”.

Thẩm Phùng Nam hơi cúi xuống, đáp: “Chỉ gặp thôi”.

Từ Ngu Thanh phá lên cười: “Mấy chuyện tốt thế này, sao mình không gặp được nhỉ?”. Anh ấy bỏ tách trà xuống, giọng nói bỗng có chút thiếu cân bằng: “Chỉ vì cậu độc thân, còn mình thì có một đời vợ”.

Thẩm Phùng Nam buồn cười: “Vậy mà cậu cũng trách mình?”.

“Thì đúng thế còn gì. Mấy cô gái tốt sao toàn để ý cậu vậy? Cuộc đời thật là tàn nhẫn.” Từ Ngu Thanh liếc nhìn anh: “Thế nào, cuối cùng cũng quên được người cũ rồi sao?”.

Thẩm Phùng Nam cảm thấy cần phải nói rõ ràng: “Mình yêu cô ấy, không liên quan gì tới người khác”.

“Ồ?” Từ Ngu Thanh nhướn mày: “Vậy cậu có dự định gì, nghiêm túc hả?”.

“Nếu không thì sao.” Thẩm Phùng Nam nhìn mãi lá trà dính dưới đáy tách, không tỏ thái độ gì.

Từ Ngu Thanh từ đầu tới cuối đều thể hiện thái độ ôn hòa, dường như cũng không quá ngạc nhiên: “Con người cậu ấy à, có lúc cực kỳ thông minh, có lúc lại quá cố chấp, chắc là ngã vài bận cũng không đứng dậy được đâu”. Thờ dài xong, cũng không khuyên được gì, anh ấy hỏi: “Thương lượng với cô bé ấy chưa, có dự định kết hôn à? Khi nào thì tổ chức rồi có em bé?”.

Thẩm Phùng Nam khựng lại, nhúu mày: “Nói linh tinh gì vậy, cô ấy còn nhỏ”.

“Đúng thế, cô ấy đúng là nhỏ, nhưng cậu thì già rồi.”

Từ Ngu Thanh dim bạn không chớp mắt, cũng mặc kệ sắc mặt Thẩm Phùng Nam, khuyên nhủ với giọng điệu của người đã từng trải: “Cố gắng mà tập tành rèn luyện cơ thể, giữ dáng cho tốt, để tránh một ngày già cỗi rồi, cô bé ấy không ưng ý nữa lại xoi hòng bồng không”.

Thẩm Phùng Nam lần này thật sự tăng lời.

Từ Ngu Thanh cũng biết ý, trêu chọc xong lại đổi giọng: “Đúng rồi, nói vào chuyện chính. Hai hôm trước nhận được tin, hai kẻ cầm đầu ổ đa cấp chạy thoát lần trước bắt được rồi”. Thẩm Phùng Nam ngược lên: “Tin này tốt đấy”.

“Đúng thế, mình nghĩ phải báo cho cậu một tiếng, cũng làm khó cậu vất vả lâu như vậy. Trương Bình qua đó phỏng vấn quay về rồi. Nghe nói vì đi theo nghiệp bị người ta nhận ra, xem ra lần trước ảmĩ cũng có chút tác dụng”.

Thẩm Phùng Nam gật đầu: “Coi như kết thúc rồi”.

Từ Ngu Thanh rít một hơi: “Đừng vui mừng quá, còn một chuyện, mặc dù chưa chắc chắn nhưng không phải chuyện tốt đâu”.

“Chuyện gì vậy?”

“Chuyện cũ, nhưng cậu chắc chắn còn nhớ.” Từ Ngu Thanh rút một điều thuốc ra, châm lên: “Vụ án xưởng thuốc giả ở Nghi Dương, kẻ bị đưa ra nhận tội cậu còn nhớ tên chứ?”.

“Đư Hà Minh.”

“Đúng, chính là hắn. Nửa năm trước được thả rồi.”

“Được giảm án?”

“Ừm.”

Thẩm Phùng Nam gật đầu: “Hắn đúng là nên thả, người chịu trách nhiệm chính không phải hắn”.

“Đúng thế, nhưng có thể trách ai đây.” Dừng một lát, anh ấy nói: “Minh không muốn thảo luận với cậu về việc này. Minh muốn nói là chuyện sau khi hắn ra tù”.

“Chuyện gì?”

“Xảy ra hai vụ.”

“Vụ gì?”

“Gia đình nhà họ Đàm gặp tai nạn giao thông, bị thương nặng, CCTV quay được có một chiếc xe cổ tình tông vào, nhưng tới tận bây giờ vẫn chưa tìm được chiếc xe gây án. Còn một chuyện chính là người nắm đó tới báo án, cậu cũng từng gặp, cách đây không lâu bỗng nhiên ngã chết.”

Thẩm Phùng Nam hiểu ra, nhú mày hỏi: “Phía cảnh sát nói sao?”.

“Chẳng nói sao cả. Điều tra rồi, nói là tai nạn, nhưng anh Trần luôn cảm thấy bất thường, đã âm thầm điều tra Dư Hà Minh, phát hiện hình như từ sau khi ra tù hắn đã mất tích, không quay về quê, cũng không liên lạc với người thân nào.”

“Cậu nghi ngờ hắn?”

“Không phải mình nghi ngờ, là vì quá trùng hợp. Minh vẫn khá tin vào độ nhạy bén nghề nghiệp của anh Trần. Mặc dù anh ấy chưa từng điều tra vụ án lớn nào nhưng những vụ nhỏ lông gà vỏ tỏi thì chất thành đồng. Thế nên mình nhắc nhở cậu. Dù sao cậu cũng từng làm ngành này, mấy chuyện báo thù ít sao? Đề ý một chút.”

Thẩm Phùng Nam gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Chuyện chính vừa nói xong thì thấy Trình Tây và Lương Nghiên một trước một sau trở về.

Phía bàn ăn quá ồn, Trình Tây cũng đi tới khu nghỉ ngơi, kéo một chiếc ghế ngồi xuống, liếc nhìn Từ Ngụ Thanh rồi hỏi Thẩm Phùng Nam: “Anh uống kha khá rồi phải không?”.

Thẩm Phùng Nam “ừm” một tiếng, mắt không nhìn cô ấy.

Trình Tây còn muốn nói gì thì thấy Thẩm Phùng Nam đứng dậy.

Cô ấy quay đầu lại nhìn thì thấy Lương Nghiên đi tới.

Thẩm Phùng Nam kéo một chiếc ghế để Lương Nghiên ngồi bên cạnh anh. Thẩm Phùng Nam rót cho cô một cốc nước.

Từ Ngụ Thanh và Trình Tây đều nhìn họ. Người phía trước khá thoải mái, coi như xem cho vui. Người phía sau có chút phức tạp.

Lương Nghiên uống một hộp nước, Trình Tây cầm bộ bài dưới bàn uống nước lên: “Chúng ta chơi bài một lúc đi, vừa đủ bốn người”.

Từ Ngụ Thanh cũng nổi hứng: “Cũng được đấy”.

Trình Tây lại hỏi: “Hai người chơi không?”.

Thẩm Phùng Nam quay đầu nhìn Lương Nghiên, cô nói: “Chơi bài gì?”.

“Biết chơi Lợn không?”

“Biết chứ.” Lương Nghiên nói: “Cái này quá đơn giản”.

“Được, vậy chúng ta chơi trò đó.”

Lương Nghiên không hề nói khoác. Trò Lợn với cô ấy nói mà nói quá dễ. Trước kia khi chơi cô từng lên mạng đọc hướng dẫn, coi như từng nghiêm túc học hỏi.

Ván đầu tiên, Lương Nghiên và Từ Ngụ Thanh đối nhau, ván thứ hai là cô và Thẩm Phùng Nam. Họ chơi hai ván, Trình Tây bèn ý thức được Lương Nghiên thật sự biết chơi, dù bài xấu cô vẫn chơi khá ổn.

Tới ván thứ ba, Lương Nghiên và Trình Tây đối nhau. Trình Tây có ý chọc cô, không hợp tác cho lắm, không ngờ kết quả vẫn vậy.

Từ Ngụ Thanh không khỏi khen Lương Nghiên là cao thủ.

Lúc này đã có chút mất hứng.

Choi thêm một ván nữa, Trình Tây cảm thấy không còn ý nghĩa gì nữa.

Vừa hay phía bàn ăn cũng có ý ra về, thế là họ cũng cất bài đi.

Tan bữa, mọi người ai về nhà nấy.

Thẩm Phùng Nam đi lấy xe, bảo Lương Nghiên ở ngoài cửa đợi mình.

Chỗ đỗ xe cách đó một quãng, Thẩm Phùng Nam và Từ Ngu Thanh, Trình Tây cùng đi.

Từ Ngu Thanh là người lúi xe ra đầu tiên. Thẩm Phùng Nam vừa ngồi vào trong xe thì Trình Tây ở ngoài gõ cửa xe.

Anh hạ cửa xuống, Trình Tây mỉm cười nói: “Ông chủ Thẩm, cả tối chưa có cơ hội nói chuyện riêng với anh”.

“Tôi mà ông chủ gì.”

“Chẳng phải anh cũng tự khởi nghiệp ư?” Trình Tây dựa vào cửa xe, tùy ý nói: “Cô bạn nhỏ của anh không tệ đâu, đánh bài rất lợi hại”.

“Ừm.” Thẩm Phùng Nam cười: “Đúng là rất lợi hại”.

“Đúng vậy, hai người hợp tác cũng ăn ý lắm.” Trình Tây cất giọng nhàn nhạt: “Xem ra anh đâu phải không có Tần Vy không xong”.

Thẩm Phùng Nam dừng một lát rồi nói: “Làm gì có ai buộc phải có à”.

Trình Tây nhìn anh.

Nụ cười trên mặt cô ta vẫn vậy: “Nếu là mấy năm trước làm gì có cơ hội nghe anh nói câu này”.

Nếu vài năm trước nghe được, chắc đã khác rồi.

Nhìn anh mấy giây, nụ cười của Trình Tây tan biến. Cô ấy vẫy tay, quay đi: “Đi đây!”.

Thẩm Phùng Nam trở về cửa lớn đón Lương Nghiên. Đã hơn chín giờ rồi.

Lái xe tới đường rẽ, Thẩm Phùng Nam hỏi: “Tối chỗ anh nhé?”.

Lương Nghiên nhìn giờ rồi nói: “Hơi muộn rồi thì phải”.

Thẩm Phùng Nam không đáp, cho xe đi lên phía trước một chút rồi dừng lại bên đường.

Lương Nghiên nhìn ra bên ngoài: “Sao vậy?”.

“Nghiên Nghiên.” Anh gọi cô.

“Vâng?” Lương Nghiên quay đầu lại.

Thẩm Phùng Nam bật đèn cho xe sáng bừng lên.

Lương Nghiên ngập ngừng: “Sao anh lại nhìn em như vậy?”.

“...”

Thẩm Phùng Nam cụp mắt xuống, nói với vẻ hơi khó xử: “Tối nay ngủ nhà anh nhé”.

Hả?

Đầu óc Lương Nghiên như sáng bừng lên vậy. Cô lập tức hiểu ngay... Cô phải anh gần đây cảm thấy bị cô hắt hủi không?

Linh ngộ được điều này, cô gật đầu không chút do dự: “Được thôi, để em báo cho Triệu Yên Tích một tiếng”.

Anh đồng ý rồi cho xe đi tiếp.

Lương Nghiên nhắn tin cho Triệu Yên Tích.

Xe đi thẳng một mạch tới bên ngoài khu nhà nơi Thẩm Phùng Nam ở.

Anh đỗ xe lại rồi nói với cô: “Anh đi mua ít đồ, em có cần gì không?”.

Lương Nghiên ngẫm nghĩ: “Em đi cùng anh”.

Họ xuống xe, cùng vào tiệm tạp hóa bên cạnh.

Thẩm Phùng Nam lấy bàn chải đánh răng, khăn mặt, dầu tắm, dầu gội, Lương Nghiên bỏ thêm quần lót dùng một lần vào.

Đếm lại thấy đã hòm hòm, anh nói: “Đi chọn ít đồ ăn vặt đi”.

“Được.”

Họ chọn đại vài món rồi đi tới quầy thu ngân.

Trước khi thanh toán, Thẩm Phùng Nam lấy thêm một chiếc hộp màu vàng nhỏ xíu trên giá, bỏ luôn vào.

Lương Nghiên ngó đầu qua: “Gì đấy?”.

Anh không trả lời, cô nhân viên thì ngẩng đầu lên nhìn họ, mặt đỏ tung bừng.

Tính tò mò tăng cao, Lương Nghiên cầm lên xem.

Sau khi nhìn rõ, tay cô cứng đờ. Vài giây sau, cô thả vào, mặt không đổi sắc.

“Em mua hộp kẹo.” Cô vu vơ nói một câu, rồi quay người lấy một hộp kẹo cao su trên giá.

Thanh toán xong, đi ra khỏi cửa hàng, một cơn gió lạnh phả vào mặt, bấy giờ gương gao mới được xoa dịu.

Họ đều bỏ qua chuyện này một cách ăn ý.

Xe đi vào khu nhà.

Sau khi lên nhà, Thẩm Phùng Nam tìm dép lê của mình cho Lương Nghiên.

Lương Nghiên nhớ lại lần trước đến đây cũng y như vậy, có điều lần ấy cô vừa bắt đầu theo đuổi anh, còn bây giờ cô đã thành công.

Nghĩ vậy, cô bỗng thấy Thẩm Phùng Nam dường như rất dễ theo đuổi. Cô còn chưa làm gì cả đã bắt đầu được hưởng thụ thành quả rồi.

Lương Nghiên tắm rửa trước, Thẩm Phùng Nam đưa áo tắm của mình cho cô mặc, một chiếc áo rất lớn, bọc lên người Lương Nghiên có chút khoa trương, trùm đến tận gót chân cô.

Khi Lương Nghiên bước ra, tóc còn chưa lau, nhỏ nước khắp nơi.

Thẩm Phùng Nam lấy một chiếc khăn khô trắng thừng bọc vào rồi xoa vài cái, nước được hút sạch.

Lương Nghiên nói: “Anh đi tắm đi, em đi sấy tóc”.

“Được.”

Thẩm Phùng Nam chỉ vào bàn uống nước, máy sấy để ở đó.

Căn phòng không có hệ thống sưởi ấm ngầm, trong phòng khách phải bật điều hòa. Lương Nghiên ngồi trên sofa sấy tóc, tiếng vù vù khóa lấp tiếng nước chảy.

Thẩm Phùng Nam tắm xong rất nhanh. Lương Nghiên cũng đã sấy khô tóc. Anh mặc một bộ đồ ngủ bằng bông bước ra, chiếc áo chui đầu cổ tròn và chiếc quần ngủ trắng tấp.

Anh cắt tóc ngắn nên chỉ vò vài cái là xong.

Lương Nghiên đang bật ti vi lên xem, là chương trình nghệ thuật, chương trình hẹn hò của ngôi sao.

Nhặt nhèo.

Cô đổi kênh, chuyển sang bộ phim hoạt hình Cừu vui vẻ và Sói xám. Đêm khuya rồi phát sóng phim hoạt hình cho trẻ em, kênh này đúng là quái đản.

Lương Nghiên chẳng buồn chuyển kênh nữa, dứt khoát dùng tại đây.

Thẩm Phùng Nam bước qua, ôm cô vào lòng. Hai người dựa vào nhau cùng xem phim hoạt hình.

Cảnh tượng này ít nhiều có phần kỳ quặc.

Trong phòng chỉ có tiếng ti vi, lúc thì là tiếng gầm gừ hung dữ của sói xám, lúc lại là giọng mềm oặt của cừu non.

Sofa quá mềm, Lương Nghiên uể oải, xem một lúc vai và đầu lại trượt từ ngực Thẩm Phùng Nam xuống, trượt một chút lại được anh kéo lên.

Áo tắm của cô bung ra, cổ áo quá rộng, vòm ngực trắng trẻo đầy đặn không thể che kín.

Cô dịch lên trên, cúi đầu kéo cổ áo, vừa thắt được nút thì Thẩm Phùng Nam ôm lấy eo, kéo cô lên trên người mình.

Hai người nhìn nhau một lúc, môi liền dính vào nhau...

~Hết chương 33

Xi po: “Nghiên Nghiên, cẩn thận!”

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Nếu anh thích, thì em sẽ không cắt nữa...

Lương Nghiên dường như bẩm sinh đã sở hữu khả năng học hỏi mạnh mẽ, mà thái độ của cô cũng rất tốt, rất “hiếu học”.

Thẩm Phùng Nam đã cảm nhận được điều ấy qua nụ hôn này.

Lần này cô đã khác. Cụ thể khác ở điểm nào, anh không tâm trí suy nghĩ, cũng chẳng nghĩ rõ ràng được.

Trong hơi thở chỉ còn lại mùi hương của cô, mùi dầu gội và sữa tắm hôm nay mới mua. Những món đồ của con gái dường như thơm hơn một chút.

Áo tắm của cô trượt xuống một nửa, để lộ một bên vai trắng ngần và bầu ngực tròn trịa.

Những lúc này, đàn ông luôn là người động tình trước, hơn nữa khó mà che giấu.

Thẩm Phùng Nam cũng không muốn giấu. Anh ngậm lấy đôi môi của Lương Nghiên, một tay đỡ sau gáy cô, hơi dùng sức, để kéo người cô lại gần.

Cậu bạn nằm giữa hai chân đã ngóc đầu dậy, cọ cọ lên eo Lương Nghiên qua lớp vải quần.

Vừa cứng rắn vừa nóng bỏng.

Lương Nghiên sửng sốt dừng lại. Cô cũng cảm thấy anh khác với lần trước.

Lương Nghiên còn chưa kịp nghĩ rõ ràng, cơ thể đã bị Thẩm Phùng Nam ôm mạnh. Đầu óc cô choáng váng, cả người đã được anh đặt xuống sofa.

Anh ập tới như thác lũ, khuỷu tay chống bên cạnh vai Lương Nghiên, quỳ một chân xuống giữa hai chân cô.

Những lọn tóc của Lương Nghiên rơi xuống mặt, anh lấy tay vén ra. Lương Nghiên mở mắt, không nhìn anh mà nhìn nơi lộ lộ kia trước.

“Anh...”

Cô chỉ nói đúng một chữ rồi dịch chuyển tầm mắt lên trên, nhìn vào đôi đồng tử đen sẫm của anh.

Anh đang ngậm miệng nhưng hơi thở thì nặng nề, lồng ngực phập phồng lên xuống.

Lương Nghiên cảm thấy ánh mắt anh khá sâu và trầm.

Cô cứ nằm như vậy, xương quai xanh gầy nhỏ, để lộ toàn bộ vòng một trước mặt anh.

Những nơi ánh mắt anh lướt qua, nhiệt độ lại tăng cao thêm một chút.

Cứ như vậy, Lương Nghiên quên mất câu hỏi của mình.

Thẩm Phùng Nam một tay kéo đai áo tắm của cô xuống.

Bên trong chỉ có độc một chiếc quần lót màu trắng trong, hôm nay cô mua để thay đột xuất.

Chẳng mấy chốc, nó cũng bị cởi ra. Thẩm Phùng Nam cầm đai quần, cứ thế kéo xuống, cho tới khi đẩy tới đầu gối cô.

Cả người cô đã trắng trợn trước mặt anh, còn anh thì vẫn mặc chỉnh tề.

Lương Nghiên nói: “Anh cởi quần áo đi chứ”.

Lúc này, đáng vẻ này, câu nói của cô không khác nào thêm dầu vào lửa.

Thẩm Phùng Nam lặng lẽ cúi đầu cởi áo trên, sau đó cũng cởi tuột cả quần và quần lót ra. Lương Nghiên nhìn thấy một nơi nào đó bật ra ngoài.

Anh hoàn toàn trần truồng, cứ thế đề thẳng lên người cô.

Lần này, Thẩm Phùng Nam không dành quá nhiều thời gian mon man. Dường như Lương Nghiên cũng động tình rất nhanh. Anh vuốt ve cơ thể cô, khi thăm dò xuống dưới mới phát hiện cô đã ướt.

Thẩm Phùng Nam hôn lên ngực cô, khẽ nói: “Đợi anh một chút...”.

Anh rời khỏi sofa, lấy chiếc hộp nhỏ trong chiếc túi bên cạnh tủ giày, mở ra rồi lấy một gói.

Anh trở về, bóc nó ra.

Lương Nghiên nhìn thấy anh bọc thứ đó lên người mình.

Đây là lần thứ hai Lương Nghiên nhìn thấy nó.

Năm thứ hai đại học, có một bạn trong ký túc xá là thành viên một câu lạc bộ, có lần tổ chức hoạt động phổ cập kiến thức phòng ngừa virus viêm gan B, kéo cô tới cho đủ số người. Có một tiết mục chính là phổ cập các cách thức phòng tránh thai. Họ phát cho mỗi người một bao, còn là loại có mùi chuối.

Lúc đó, cô nhớ tới Nghiêm Kỳ, không khỏi cảm thấy ghê tởm, nên giữa chương trình bắt cóc một bạn nữ đang đi rót nước về thế chỗ, còn mình thì bỏ đi.

Thẩm Phùng Nam chú ý tới ánh mắt cô. Anh dừng lại, hỏi: “Em sợ không?”.

Lương Nghiên lắc đầu: “Lần trước anh đã hỏi rồi”.

Thẩm Phùng Nam ôm chặt lấy cô, lòng bàn tay vuốt ve chân cô.

Anh cúi đầu định hôn cô, Lương Nghiên bỗng nhìn anh, nói: “Em muốn sờ vào nó”.

Thẩm Phùng Nam sững người, lát sau mới hiểu “nó” là cái gì, chợt khựng lại.

Ti vi đang phát quảng cáo, tiếng nhạc rất đỉnh tai nhưng ở khu này cả không khí cũng im ắng.

Hơi thở của Thẩm Phùng Nam dần trở nên nặng nề. Anh nhìn Lương Nghiên, ánh mắt u tối. Vài giây sau, anh nắm chặt tay cô, dẫn dắt cô hướng xuống dưới.

Lương Nghiên không chùn bước, nhẹ nhàng nắm lấy.

Qua một lớp bao cao su, nhiệt độ cơ thể họ giao hòa. Nhịp thở của Thẩm Phùng Nam trở nên căng thẳng, không khỏi run rẩy.

Tay Lương Nghiên vô tình cử động, người anh đã co thắt lại, cổ họng bật ra những âm thanh ngắn, gấp gáp.

Dư vị này thật khó chịu.

Đôi mắt Thẩm Phùng Nam như tóe lửa: “Nghiên Nghiên...”.

Lần tình cảm này khác hẳn lần đầu tiên.

Trong một khoảng thời gian rất dài, Lương Nghiên không suy nghĩ gì cả, cũng không có tâm trí để nghĩ. Khi một bộ phận trên cơ thể anh cọ qua cọ lại trên tay cô, khi anh gấp gáp muốn được cô dung nạp, suy nghĩ của cô đã đứt đoạn, mọi cảm xúc dần phân ly.

Không có mừng rỡ, không có ghê tởm, cũng không có sợ hãi.

Cô chỉ đơn thuần quên hết tất cả để cảm nhận anh...

...

Chiếc ti vi không được tắt cứ cô độc phát.

Hai cơ thể trên sofa quấn lấy nhau. Họ dường như thuộc về một thế giới khác.

Ở đó chỉ có ấm áp và yêu thương, chỉ có hơi thở và nhịp tim của nhau là còn tồn tại.

Sau những đảo điên, tất cả trở về về bình lặng vốn có.

Lương Nghiên ra mồ hôi khắp người, một môi không muốn cử động.

Thẩm Phùng Nam ôm cô vào lòng.

Khi vành tay được ngậm lấy, Lương Nghiên cảm nhận được có một bàn tay đang vuốt tóc mình, dịu dàng, nhẹ nhàng.

Anh thì thầm bên tai cô một câu: “Tóc em lại dài rồi...”.

Lương Nghiên vuốt ve sống lưng anh: “Anh thích không?”.

Thẩm Phùng Nam luồn tay qua mái tóc cô: “Hm?”.

“Nếu anh thích, thì em sẽ không cắt nữa...”

Lương Nghiên ngẩng đầu lên, giọng nói thoàng nhẹ, có vài chữ gần như còn bị tiếng ti vi nuốt mất.

Nhưng Thẩm Phùng Nam đã nghe thấy.

Lương Nghiên nhắm chặt mắt lại, gò má ửng hồng.

Thẩm Phùng Nam ôm chặt cô: “Hỏi chính em ấy, thích cứ để, không thích thì cứ cắt...”.

Họ áp má vào nhau, khuôn cằm lún phún râu của anh cọ vào má cô: “Anh thích hết”.

Giọng anh tuy khàn nhưng rất dịu dàng.

Vậy mà không đợi được câu trả lời.

Lương Nghiên cuộn người, nằm im trong vòng tay anh.

Một lát sau, Thẩm Phùng Nam mới lùi ra: “Nghiên Nghiên?”.

Lương Nghiên không lên tiếng, mắt nhắm nghiền, thở đều đều.

Hóa ra ngủ mất rồi.

Thẩm Phùng Nam nhìn một lúc, rồi bế cô lên, đi vào phòng ngủ.

Tối nay quả thật quá lao lực.

Lúc Lương Nghiên tỉnh lại, cả người ê mỏi, chân mềm nhũn ra.

Cô uể oải lăn vài vòng trên giường, rồi mở hẳn đôi mắt mơ màng ra, đập vào mắt là một căn phòng xa lạ, chiếc giường cô nằm cũng lạ lẫm vô cùng.

Lương Nghiên ngẩn ngơ, dần dần hoàn hồn trở lại, rồi nhớ lại tất cả những chuyện tối qua.

Thẩm Phùng Nam đâu?

Ngẫm một chút, cô nhắc chắn ra bò dậy. Bên giường không có quần áo của cô, chỉ có chiếc áo tắm hôm qua mặc.

Lương Nghiên lại bọc nó lên người rồi ra khỏi phòng.

Cô đi vào phòng khách, đúng lúc Thẩm Phùng Nam đẩy cửa bước vào.

Anh mặc quần áo bông dày, cổ đeo chiếc khăn choàng màu nâu đậm, đôi mắt bị gió thổi đến đỏ rực.

Tay anh xách hai chiếc túi to tướng.

Lương Nghiên bước qua, đón lấy: “Anh đi mua sớm vậy?”.

“Ừm, em vừa dậy à?” Nhìn mái tóc rối bời và chiếc áo tắm xộc xệch của cô, anh đoán vậy.

“Đúng thế, em ngủ lâu quá.” Trong lúc Thẩm Phùng Nam thay giày, Lương Nghiên đặt chiếc túi xuống đất, mở ra xem. Một túi hoa quả, một túi thức ăn.

“Em thích ăn cái này không?” Thẩm Phùng Nam chỉ vào thanh long.

Lương Nghiên gật đầu: “Ăn chứ?”.

“Đi đánh răng rửa mặt đi, anh hâm lại đồ ăn sáng.”

“Vâng.” Đi được mấy bước, Lương Nghiên quay đầu lại: “Hôm nay anh phải đi làm không?”.

Thẩm Phùng Nam nói: “Chiều anh đi”.

“Ồ.”

Lương Nghiên tắm rửa qua, đánh răng rửa mặt, thay quần áo của mình rồi đi ra ăn sáng.

Thẩm Phùng Nam đun sữa, lại rán trứng, rồi đặt chung cạnh món bánh bao chay mua về làm thành bữa sáng.

Ăn xong, Thẩm Phùng Nam thu dọn phòng bếp. Lương Nghiên ái ngại để anh làm một mình, bèn chạy vào phòng gấp chăn dọn giường cẩn thận.

Buổi sáng, Lương Nghiên ở lại nhà của Thẩm Phùng Nam một lúc. Thật ra cũng không có việc gì làm, chỉ nằm ườn trên ghế xem ti vi và ăn hoa quả được Thẩm Phùng Nam gọt sẵn.

Đó là một buổi sáng rất nhàn tản.

Đến trưa, Lương Nghiên nhận được điện thoại của Triệu Yên Tích.

Giọng của Triệu cô nương gần như làm nổ tung di động: “Minh tìm được việc rồi! Không phải tiêu tiền của cậu nữa rồi!”.

Lương Nghiên nhăn mặt bỏ xa di động ra.

Thẩm Phùng Nam cũng đã nghe thấy bèn quay đầu lại nhìn. Lương Nghiên nói với anh bằng khẩu hình miệng: Triệu Yên Tích.

Còn cô gái họ Triệu kia vẫn đang chìm đắm trong cơn phấn khích: “Cậu nghe thấy chưa, mình sắp tự cung tự cấp rồi! Sẽ không bắt cậu động vào tiền của bố cậu nữa, cậu cũng không cần phải liều mạng nhận bản thảo nữa!”.

“Làm ơn, cậu đừng có gào toáng lên như vậy.” Lương Nghiên nói: “Việc gì đấy?”.

“Là một trung tâm gia sư, không phải lên lớp, mà là sắp lớp.”

“Làm ở đâu, có xa quá không?”

“Hơi xa một chút, ngồi xe buýt mất khoảng hơn một tiếng.”

Lương Nghiên nhú mày: “Hay tìm tiếp chỗ khác xem?”.

“Không đời nữa.” Triệu Yên Tích nói: “Công việc này nội dung đơn giản, hơn nữa họ đãi ngộ còn tốt, một ngày 200 đồng đấy. Minh làm thời gian này kiếm chút tiền đã, qua tết rồi tính”.

“Được rồi, lát nữa mình về.”

Đầu kia, Triệu Yên Tích vội nói: “Ôi trời, mình không định quấy rầy cậu hẹn hò đâu, hai người cứ tiếp tục. Đúng rồi, à... cậu và anh Nam đang làm gì, bây giờ ấy?”.

Nói không quấy rầy, thì chỉ hóng thôi.

Cô ấy mà đứng trước mặt, Lương Nghiên phải lườm cho rách mắt.

“Minh ngắt máy đây, tạm biệt.”

Lương Nghiên bỏ di động xuống, giọng Thẩm Phùng Nam lọt vào tai: “Hai em... thiếu tiền à?”.

Lương Nghiên phản ứng lại, biết anh đã nghe được lời của Triệu Yên Tích.

Cô ấy lắc đầu nói: “Không đâu. Triệu Yên Tích thi xong, rảnh quá nên đi tìm việc làm thêm thôi ấy mà”.

“Bây giờ nguồn kinh tế của em từ đâu?”

Anh biết Lương Nghiên học tiếng Anh thương mại, chuyện gia đình cô anh cũng nắm được cơ bản, ban nãy lại nghe được một câu trong điện thoại, đoán chừng cô không muốn động tới tiền của bố, nên thường tự nhận bản thảo về dịch.

Câu trả lời của Lương Nghiên đã khẳng định suy đoán của anh.

“Em hay nhận một số việc tự do.”

“Việc gì?”

Anh đoán được, nhưng vẫn hỏi.

“Dịch tài liệu, có lúc thì dịch trực tiếp ở hội thảo.”

“Giống như lần trước?” Anh hỏi lần anh tới quay phim. Cả ngày cô ngồi ở đó, phiên dịch cho các đại biểu.

Lương Nghiên gật đầu: “Úm”.

“Đủ tiêu không?”

“Đủ chứ.” Lương Nghiên nói: “Em kiếm không ít mà”. Câu nói này dường như có chút tự đắc.

Thẩm Phùng Nam nhìn cô, đầu mày nhíu mãi chưa dẫn ra.

Anh cụp mắt xuống, trầm mặc một lúc rồi ngẩng lên: “Nghiên Nghiên, em có ngại nếu anh đưa tiền cho em không?”.

Lương Nghiên sững người, rồi bỗng chốc phì cười: “Anh cho em tiền? Anh... nuôi em?”.

Thẩm Phùng Nam “ừm” một tiếng rồi hỏi: “Có phải em sẽ phản cảm hành động này không?”.

Từ lúc quen nhau tới giờ, tính cách cô thế nào anh cũng nắm bắt được khá khá, nên dễ đoán được điểm này.

Lương Nghiên hiểu.

“Cũng không phải là phản cảm, chỉ là em không cần.” Cô cười: “Không giấu gì anh, trong thẻ của em có hơn một triệu cơ, của bố em cho đấy, hết tiền em phải dùng chứ. Em cũng không phải kiểu con gái mạnh mẽ thà chết không chịu nhục đâu”.

Thấy anh không nói tiếp, cô không cười nữa, bày ra vẻ mặt nghiêm túc: “Thật lòng đấy, em giỏi nhất là biết thức thời, anh cũng từng chứng kiến còn gì”.

Cô ám chỉ lúc ở trong ổ đa cấp.

Đây đúng là sự thật. Cô tuy rảnh nhưng lúc cần giao hoạt cũng không chịu lép vế chút nào.

“Tốt nhất là vậy.” Thẩm Phùng Nam nắm chặt tay cô: “Đừng giấu anh, cũng đừng khiêu cưỡng. Bây giờ em không còn cô đơn một mình nữa, hiểu không?”.

Trái tim Lương Nghiên chợt rung rinh. Cô nhìn anh một lúc, giấu hết mọi cảm xúc đi, chỉ gật đầu: “Vâng”.

Sau lần tạm biệt ấy, Thẩm Phùng Nam bận rộn hẳn. Cuối năm đông khách, anh còn phải đi tỉnh một tuần.

Nhân lúc rảnh rỗi này, Lương Nghiên phát huy tối đa, nhận liền năm, sáu mui ngàn chữ tài liệu. Cô hầu như ở trong nhà, có lúc chán quá thì tới quán cà phê trong khu, coi như đã kiếm đủ tiền sinh hoạt phí của một tháng sau. Triệu Yên Tích thì hằng ngày đi sớm về muộn, bôn ba cho công việc của mình.

Trung tâm gia sư đó đúng là quá xa, có lúc tắc đường, buổi tối cô ấy ngồi xe buýt về đã khuya lắm rồi. Nhưng có động lực kiếm tiền, Triệu cô nương không hề than khổ.

Nhưng công việc này thật ra không duy trì được lâu.

Đến cuối tháng một, cũng tức là cuối tháng Chạp, Triệu Yên Tích đã thu dọn đồ đạc về nhà.

Bố mẹ cô ấy ly dị, mỗi người đã có gia đình mới của riêng mình. Hai bên chu cấp cho cô ấy tới khi học xong đại học. Tốt nghiệp rồi, cô ấy cũng không thể cứ tìm bố mẹ xin tiền mãi, bình thường cũng ít khi liên lạc. Theo lệ, Tết nhà nhà phải đoàn viên, cứ mỗi năm tới một bên đón Tết. Năm nay cô ấy đưa bà ngoại tới nhà mẹ.

Triệu Yên Tích không biết chuyện Lương Nghiên đã cắt đứt với phía Bắc Kinh, trước khi đi còn hỏi cô khi nào về đón Tết.

Lương Nghiên nói đại một ngày.

Triệu Yên Tích vẫn như trước đây, luôn tin tưởng cô, yên tâm về nhà.

Ngày 24 Tết, Thẩm Phùng Nam vẫn còn ở Hồ Bắc chưa quay lại, Thẩm Nghệ lại tới trước.

Đêm trước ngày xuất phát, Thẩm Nghệ có nói chuyện wechat với Lương Nghiên. Chiều hôm sau, cô bèn tới ga tàu đón cô ấy.

Lần thứ hai gặp mặt mà Thẩm Nghệ vẫn kích động như vậy, ngay từ cửa đã tặng Lương Nghiên một cái ôm thật chặt.

Hai người bắt xe về căn hộ của Thẩm Phùng Nam.

Thẩm Nghệ có chìa khóa, tối đó, Lương Nghiên không về, mà ở lại với cô ấy một đêm.

Thẩm Phùng Nam ngày hôm sau trở về.

Thời tiết không đẹp, máy bay trễ giờ, khi tới Nam An đã là chập tối. Anh không thông báo với ai mà tự quay ngồi xe về nhà.

Khi anh về nhà, Thẩm Nghệ và Lương Nghiên đều đang đi dạo phố, trong nhà không có ai. Anh bước vào, trước cửa đặt một đôi giày cao gót, phòng khách phòng ngủ đều đã được dọn dẹp, tủ lạnh chất đầy thức ăn.

Không cần đoán, chỉ cần có mặt Thẩm Nghệ.

Huống hồ, người có chìa khóa của nhà anh cũng chỉ mình nó.

Thẩm Phùng Nam ra phòng khách nhìn, quả nhiên, vali của Thẩm Nghệ còn đặt đó, trên giường vẫn còn chiếc áo dạ của nó.

Thẩm Phùng Nam tắm rửa rồi gọi điện cho Lương Nghiên, nhưng cô không bắt máy. Anh ngẫm nghĩ, rồi cầm chìa khóa xe, đi xuống nhà.

Cuối năm, cửa hàng nào cũng đại hạ giá. Thẩm Nghệ là tín đồ mua sắm, từ sáng sớm đã kéo Lương Nghiên ra ngoài điên cuồng quét đồ.

Cả ngày nay, vài địa điểm mua sắm có tên tuổi họ đều đã đi sạch. Vừa vào siêu thị là hai mắt Thẩm Nghệ sáng rực lên. Quần áo, giày dép, túi xách, món nào cô ấy cũng xem. Lương Nghiên chỉ chịu trách nhiệm xách đồ, và thi thoảng hợp tác cho một vài ý kiến.

Thẩm Nghệ muốn mua cho cô nhưng cô dứt khoát từ chối.

Nhưng Lương Nghiên cũng không mất công đi.

Ở cửa hàng cuối cùng, cô nhắm được một chiếc áo lông của nam, hơn nữa còn bắt được tin từ Thẩm Nghệ rằng đó là size của Thẩm Phùng Nam.

Cô mua ngay không hề do dự. Thẩm Nghệ hiếm có dịp không tranh thanh toán, ngược lại mỉm cười nhìn cô với ý sâu xa.

Hơn tám giờ, cuối cùng Thẩm Nghệ cũng cạn hứng. Họ ăn tối ở ngoài rồi mới về. Trời âm u cả ngày, bây giờ bắt đầu đổ mưa, may là họ đều mang ô cả.

Cửa vừa mở, Thẩm Nghệ liền nhìn ngay thấy chiếc hòm ở cửa: “Áy? Anh trai chị về rồi này?”.

Lương Nghiên cũng nhận ra đó chiếc hòm của Thẩm Phùng Nam.

“Sao về mà không báo tiếng nào vậy.” Thẩm Nghệ lẩm bẩm rồi gọi to một tiếng “Anh” nhưng không ai đáp lại.

“Chạy đi đâu rồi?”

Lương Nghiên nói: “Chắc là có việc gì đó phải tới studio. Để em gọi điện”.

Cô lấy di động ra rồi sững người.

Bây cuộc gọi nhờ.

Đều là của Thẩm Phùng Nam

Cô gạt nhanh một cái rồi bấm máy.

Tút một tiếng là đầu kia đã nhận.

“Nghiên Nghiên?”

“Thẩm Phùng Nam!”

Đồng thanh lên tiếng sau đó cả hai đều im lặng.

“Anh đang ở đâu?”

“Anh về Nam An rồi.” Thẩm Phùng Nam nhú mồm: “Em không có nhà à? Gõ cửa không ai ra, gọi điện cũng không được”.

“... Anh đi tìm em à?”

“Ừm, em đang ở ngoài à, để anh tới đón.”

Nói xong, anh không nghe thấy tiếng Lương Nghiên trả lời, ngược lại giọng Thẩm Nghệ vọng vào điện thoại.

“Nghiên Nghiên, gọi được rồi hả? Anh ấy chạy đâu rồi?”

Thẩm Phùng Nam khựng lại: “... Em và Thẩm Nghệ đang ở cùng nhau à? Ở nhà anh?”.

Lương Nghiên chống tay lên trán: “Anh nói coi?”.

“...”

Nửa tiếng sau, Thẩm Phùng Nam trở về.

Anh không dùng chìa khóa mà gõ cửa.

Thẩm Nghệ đang làm bánh gato trong bếp, Lương Nghiên ra mở cửa.

Thẩm Phùng Nam đứng ngoài cửa. Bên ngoài lát phát mưa, người anh ẩm ướt, đỉnh đầu và đuôi mày còn dính nước.

Hai người nhìn nhau một lúc, Lương Nghiên bật cười: “Anh ngốc thật”.

Cô quay người, cúi xuống tìm giày cho anh.

Thẩm Phùng Nam bước vào, kéo cô lên, ôm chặt vào lòng..

~Hết chương 34~

Bạn đang đọc truyện *Tim Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Thẩm Nghệ từ trong bếp đi ra, nhìn thấy họ đứng ôm nhau ngoài cửa, vội vàng lùi ra sau: “Em chưa nhìn thấy gì cả, hai người cứ tiếp tục, tiếp tục đi!”.

Lùi vào bếp, cô ấy lại không nhìn được, cười trộm.

Bên ngoài, Thẩm Phùng Nam thả Lương Nghiên ra.

Cô nhìn anh: “Anh không mang ô à?”.

“Lúc anh đi trời còn chưa mưa.”

“Vậy sao quay về anh không báo? Em sẽ đi đón anh.”

Thẩm Phùng Nam chỉ mỉm cười, không giải thích.

Anh biết cô sẽ đi nên mới không báo. Anh là đàn ông, đâu cần cô phải làm vậy?

Lương Nghiên không nói nhiều với anh, lấy khăn khô cho anh lau tóc, lau mặt.

Thẩm Phùng Nam thay quần áo xong thì bánh của Thẩm Nghệ cũng đã ra lò. Vừa hay anh chưa ăn tối, chuẩn bị ăn miếng bánh cho ấm bụng thì Thẩm Nghệ lại nấu thêm nộm cho anh.

Thế là cảnh tượng trên bàn ăn trở thành một mình anh ngồi ăn mỳ, Thẩm Nghệ và Lương Nghiên thưởng thức bánh.

Nói tới lịch trình đón Tết, Thẩm Nghệ chưa rõ lắm, vừa ăn vừa bàn với Lương Nghiên: “Nghiên Nghiên, nhà em ở ngay Nam An phải không, về muộn hai hôm nhé, ở lại với chị!”.

Lương Nghiên hơi sững người, ngẩng đầu lên định nói thì Thẩm Phùng Nam lên tiếng trước: “Nghiên Nghiên không về nhà, sẽ đón Tết với chúng ta”.

“Thật không?” Thẩm Nghệ hưng phấn: “Vậy thì quá tốt rồi, mấy năm nay mẹ chị không về nước, toàn là hai anh em chị đón Tết với nhau, nhặt nhều chết đi được. Em ở lại, hai chị em mình có thể chơi chung!”.

Sau đó nghĩ lại, cô ấy bỗng thấy lạ: “Nhưng Tết mà không về nhà có ổn không? Người nhà của em liệu có giận không? Thế hệ các em đều là con một phải không, bố mẹ em nhất định rất mong em về. Hay là thế này đi, em và anh trai chị...”.

“Thẩm Nghệ.”

Thẩm Phùng Nam ngắt lời cô ấy. Thẩm Nghệ giật mình, quay đầu: “Dạ?”.

Thẩm Phùng Nam đưa bát về phía cô ấy: “Cho anh bát nữa”.

“Mẹ ơi, anh lười vận động quá vậy?” Thẩm Nghệ lườm nguýt, nhưng than thở thì than thở, cô ấy vẫn ngoan ngoãn đón lấy rồi đi vào bếp.

Lương Nghiên nhìn Thẩm Phùng Nam. Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô dưới gầm bàn.

“Con bé hơi nhiều chuyện, em đừng để ý.”

“Em có để ý gì đâu.” Lương Nghiên cười xòa: “Hình như chỉ có anh để ý thôi”.

Liếc thấy Thẩm Nghệ đang quay lại, cô rút tay về.

Thẩm Phùng Nam đón lấy bát, không cho Thẩm Nghệ tìm cớ nói chuyện tiếp, anh nói thẳng: “Nghiên Nghiên, em đi tắm rửa trước đi”.

“Ừm.” Lương Nghiên rất nghe lời.

Tới khi tiếng nước trong nhà vệ sinh vang lên, Thẩm Phùng Nam mới buông đĩa xuống, nói với Thẩm Nghệ: “Em đừng có ăn nói linh tinh”.

“Có chuyện gì vậy, em nói linh tinh gì chứ.”

Thẩm Phùng Nam im lặng chau mày.

Thẩm Nghệ khó hiểu: “Anh bị làm sao vậy. Mặt nhăn lại như gặp chuyện gì thù hận đau khổ lắm vậy. Em đắc tội với anh à?”. Thẩm Phùng Nam khẽ nói: “Nghiên Nghiên khác chúng ta”.

“Gì cơ?”

Thẩm Phùng Nam trầm mặc một lúc rồi kể ngắn gọn mọi chuyện cho Thẩm Nghệ nghe.

Nghe xong, cô ấy sững sờ, rất lâu sau vẫn chưa hoàn hồn lại.

Thẩm Phùng Nam cũng không nói thêm nữa. Ăn mỳ xong, anh bê bát vào bếp rửa.

Thẩm Nghệ ngồi một lát rồi đi theo, hỏi với tâm trạng phức tạp: “Anh nói thật sao? Nghiên Nghiên con bé...”.

Thẩm Phùng Nam chỉ “ừm”. Thẩm Nghệ không nói tiếp được nữa. Cô ấy đứng bên bệ bếp một lát, mắt đỏ sọng.

“Sao con bé... Em không hề nhận ra chút nào...”

Cô ấy lâm bẫm: “Ban nãy em nói sai rồi”.

Cũng may, hôm nay hiểu rõ, sau này sẽ không tái phạm nữa.

Thẩm Nghệ không bao giờ nhắc chuyện ấy nữa.

Buổi tối, Lương Nghiên lấy chiếc áo lông từ phòng Thẩm Nghệ về.

“Anh thử cái này đi.”

“Gì đây?”

Thẩm Phùng Nam vừa thay xong ga giường, quay đầu lại, ngẩn người: “... Em mua à?”.

“Vâng.” Lương Nghiên lấy chiếc áo ra, rũ cho anh nhìn: “Thử đi đã”.

“Cái này bao nhiêu tiền?”

“Đáng bao nhiêu, giảm giá mà.”

Thẩm Phùng Nam cúi đầu nhìn, không nói gì nữa.

“Anh không thích à?”

Lương Nghiên chú ý tới biểu cảm của anh, có phần tụt hứng: “Lẽ nào mất thẩm mỹ của em tệ vậy à?”.

Trước đây rõ ràng mua áo lót hay tất cho Triệu Yên Tích, Triệu cô nương cũng đều rất vui, hơn nữa chị gái Thẩm Nghệ - tín đồ mua sắm – cũng nói nó rất đẹp, rất hợp với anh trai mình.

Chắc là không tệ đến thế chứ.

Lương Nghiên cầm chiếc áo lên xem xét cẩn thận, không cảm thấy có điểm nào xấu, bèn ngẩng đầu nói: “Em chưa mua đồ cho nam giới bao giờ, đúng là không có kinh nghiệm. Hay là anh cứ mặc tạm vậy?”.

Cô đi qua, khoác áo lên người anh: “Hàng giảm giá nên không trả lại được”.

Vừa khoác lên đến vai, cô liền nghe thấy Thẩm Phùng Nam nói: “Không phải anh không thích”.

Anh mặc hẳn chiếc áo vào người.

Lương Nghiên quan sát một lượt rồi mỉm cười: “Khá đẹp”.

Thẩm Phùng Nam cũng nói: “Là rất đẹp”.

“Anh thích là được rồi, chứng tỏ mất thẩm mỹ của em không tệ.” Lương Nghiên nhướn mày, cúi xuống thu gọn túi tắm, đặt bên cạnh tủ.

Vừa quay lại, cô đã rơi vào vòng tay anh.

“Lần sau đừng có lãng phí.”

“Đâu có đáng tiền.”

“Em kiếm tiền vất vả, lại còn không để anh nuôi.”

Lương Nghiên búng tỉnh ngộ, hóa ra anh đang nghĩ chuyện này. Cô ngẩng đầu mỉm cười với anh: “Đừng có lo lãng phí. Tháng nay em kiếm được nhiều lắm, nuôi anh còn đủ nữa là”.

“...”

Thẩm Phùng Nam cảm nín, nhẹ nhàng ép cô lên cánh tủ, ghé môi hôn tới tấp.

Hôn một lúc, vẫn chưa thỏa mãn, lửa lại bùng lên. Anh cũng chẳng buồn nhìn xuống, tiện đà bế cô lên giường.

Mấy ngày trước Tết trôi qua cực nhanh, mua sắm đồ đặc, đi dạo phố, dọn dẹp nhà cửa, hai ba ngày cứ thế vèo vèo qua.

Đương nhiên, những việc này đều do Thẩm Nghệ và Lương Nghiên chịu trách nhiệm.

Thẩm Phùng Nam vẫn còn vài việc phải giải quyết nốt. Phùng Nguyên đã được anh thả về đón Tết từ lâu, thế nên việc cứ chất chồng, những clip cần dựng không thể lần lữa. Anh dành ba buổi ở studio, ngày nào cũng tới khuya mới về, đến tận 29 Tết chưa nghỉ.

Buổi tối gọi ship cơm. Ăn xong, anh tranh thủ lúc giải lao gọi điện cho Lương Nghiên, được biết họ đang đi siêu thị.

Thẩm Phùng Nam không ngạc nhiên. Chỉ cần có Thẩm Nghệ thì việc đi siêu thị, đi trung tâm thương mại hay ghé các đường ẩm thực là quá đổi bình thường. Chiếc xe của anh mấy hôm nay đều để cô ấy lái, chạy khắp cả thành phố Nam An rồi.

Thực ra Thẩm Phùng Nam không hề phản cảm, thật sự mà nói còn có phần cảm kích. Anh nhận ra được ở bên Thẩm Nghệ, Lương Nghiên được vui vẻ, tiếng cười cũng ngày một nhiều hơn.

Anh không nói gì, chỉ dặn họ đi sớm về sớm rồi cúp máy, tiếp tục vui đầu vào công việc.

Chín rưỡi, Thảm Nghệ và Lương Nghiên xách hai túi đồ đi ra khỏi siêu thị. Siêu thị này cách khu nhà họ không xa, chỉ khoảng bảy, tám phút đi đường nhưng họ không về thẳng nhà mà muốn qua con đường quà vặt gần đó ăn đêm.

Giờ này, người ra ngoài ăn không còn đông nữa, lại đúng dịp cuối năm, các nhà còn mở quán cũng không nhiều nên con đường trở nên vắng vẻ lạ thường.

Thảm Nghệ dẫn Lương Nghiên tới một quán đồ nướng ở cuối đường.

Quán này do một đôi vợ chồng mở ra, mỗi lần về Nam An, Thảm Nghệ đều phải tới đây ăn, nên rất thân thiết với ông bà chủ. Họ cùng chọn hai đĩa lớn, ông chủ còn tặng thêm một ít, khi ăn xong cũng đã mười giờ hơn.

Họ vừa trò chuyện vừa đi bộ về.

Mùa đông, bên ngoài không còn mấy người đi bộ, các cửa hàng ven đường gần như cũng đã đóng cửa cả.

Buổi tối gió to, thổi vào mặt rất khó chịu. Thảm Nghệ hối hận đã không lái xe tới đây. Cô ấy quay đầu nhắc nhở Lương Nghiên: “Mau choàng kín khăn vào, đừng để bị cảm lạnh”.

Lương Nghiên vòng thêm một lớp khăn nữa lên cổ.

Tới đầu đường, ngoặt một cái là không còn bao xa, chỉ cần đi qua con đường nhiều cây xanh này là tới được cửa ngõ của khu nhà.

Thảm Nghệ rút di động ra xem: “Hơn mười giờ rồi đây, không biết anh chị đã về chưa”.

“Chắc là chưa đâu ạ, anh ấy mà về nhà thì đã gọi điện.” Thảm Nghệ nhìn cô, mặt gian xảo: “Người nào đó có về hiểu anh ấy quá nhỉ”.

Lương Nghiên cũng cười: “Để đoán quá mà chị. Anh ấy quay về thấy chúng ta vẫn chưa về nhà, nhất định là khỏi khẩn cấp ấy chứ!”.

“Có lý!”

Con gió thổi tới, bóng cây đung đưa, ngọn đèn đường trắng nhợt.

Thảm Nghệ rung mình, kéo chặt áo lại.

Tiến lên trước vài bước, tay cô bỗng nhiên bị Lương Nghiên kéo lại.

“Đi nhanh một chút.”

Thảm Nghệ giật mình sửng sốt: “Sao thế?”.

“Hình như có kẻ bám đuôi chúng ta.” Lương Nghiên nhỏ giọng: “Đừng quay đầu”.

Thảm Nghệ “á” lên một tiếng, suýt nữa thì bật ra tiếng hét.

Vào lúc cấp bách, cô ấy đã kịp ngậm miệng, cứ thế ngây ngốc đi theo Lương Nghiên.

Họ không nói gì với nhau, xung quanh hoàn toàn im ắng. Giữa tiếng gió, cuối cùng Thảm Nghệ cũng nghe được động tĩnh ở phía sau. Bóng cây lắc lư càng lúc càng mãnh liệt, như có yêu ma quỷ quái.

Thảm Nghệ cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹt vậy, không khỏi cảm thấy hoảng hốt. Cả cơ thể cô ấy căng ra, lòng bàn tay túa đầy mồ hôi.

Lương Nghiên nắm chặt cổ tay cô ấy, bước chân nhanh dần. Tốc độ của họ gần như đã chuyển sang chạy bước nhỏ.

Trước mắt đã nhìn thấy cửa ngõ của tiểu khu, Lương Nghiên kéo Thảm Nghệ chạy vọt lên.

Nhưng, chưa được hai bước, trong bóng cây trước mặt đã nhảy ra một cái bóng cao gầy, đẩy mạnh họ một cái.

“Á!!!”

Thảm Nghệ hét toáng lên như gặp ma.

Họ ngã ra đất, túi đồ trong tay văng sang một bên.

Lương Nghiên chỉ hét lớn “cứu mạng”, vừa lên tiếng, gã đàn ông phía sau đã lập tức nhào tới.

Thảm Nghệ hoảng sợ kêu gào. Lương Nghiên đẩy cô ấy sang một bên, hai tay chống xuống đất, lập tức vung cước đá về phía hắn. Người đó vừa lùn vừa béo, phản ứng dường như chậm một nhịp, bị cú đá của Lương Nghiên công kích, kêu “Ai da” một tiếng.

“Nghiên Nghiên, cẩn thận!”

Thẩm Nghệ chỉ kịp hét lên. Lương Nghiên nhấc túi đồ lên, liên tục ném những thứ trong túi về phía gã cao gầy.

Gã cao gầy tay chân nhanh nhẹn, né người rất nhanh, cú đâm văng vào mặt cô.

Hai tay Lương Nghiên ôm lấy cánh tay hắn, kéo về phía trước. Gã cao gầy mất đi thăng bằng, ngã nhào xuống đất. Lương Nghiên dè khuỷu tay lên.

Gã cao gầy kêu lên đau đớn, lập tức phản kích.

Lúc này, Thẩm Nghệ mò được một lon bia rơi ra, phi vào đầu hắn.

Gã cao gầy lại tiếp tục đau đớn hừng đòn, trở ngược tay tát vào mặt Lương Nghiên. Lương Nghiên nhào tới, đè cả người hắn xuống, đâm thẳng vào giữa ngực.

“Nghiên Nghiên!”

Thẩm Nghệ bò dậy, nhưng đã muộn. Gã béo lùn giẫm thẳng xuống lưng Lương Nghiên.

Hai bảo vệ trực ở cửa ngách đã nghe được tiếng kêu cứu, cầm đèn pin chạy đến, hét lên từ xa: “Làm cái gì đấy?!“.

Gã béo lùn đá Lương Nghiên, gã cao gầy nhanh lẹ cầm túi xách của phụ nữ dưới đất lên, cả hai tên co cẳng chạy.

“Nghiên Nghiên!” Thẩm Nghệ nức nở tới đỡ Lương Nghiên.

“Em không sao...”

Lương Nghiên nói vậy, nhưng không ngồi dậy nổi.

Di động của cô trong túi áo đúng lúc này rung lên...

~Hết chương 35~

Xì po: “Chị Tần Vy quay về rồi, em vừa gặp chị ấy? | Nghiên Nghiên cũng nhìn thấy rồi phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Anh ôm em, em sẽ không lẫn lộn lung tung

Khi bảo vệ tới nơi, hai gã kia đã chạy xa rồi.

Lương Nghiên cảm giác mình không còn chút sức lực nào.

Cô mặc dày nhưng lại lâu rồi không vận động. Đột ngột bị tấn công thế này, đau tuy vẫn có thể nhận được, chỉ có điều quá mệt, tới giờ vẫn chưa thở ra hơi.

Bảo vệ giật mình vì cảnh tượng ấy: “Thế này là... bị cướp giật?!”

Không kịp hỏi nhiều, một người vội vàng qua đỡ Lương Nghiên dậy, người còn lại giúp họ nhặt những thứ rơi dưới đất lên.

Lương Nghiên được đỡ ngồi dậy. Thẩm Nghệ ôm cánh tay cô, vẫn đang nức nở.

Lương Nghiên hỏn hển nói: “Di... di động của em rung...”

Thẩm Nghệ cũng nghe thấy tiếng rung, bèn lần tìm di động trong túi Lương Nghiên.

Là cuộc điện thoại của Thẩm Phùng Nam

Thẩm Nghệ lập tức bắt máy. Vừa nghe thấy giọng nói thân thuộc, tiếng khóc của cô ấy lại càng dữ dội hơn: “Anh, anh mau tới...”

Phòng bảo vệ tiểu khu sáng đèn.

Lương Nghiên ngồi trên chiếc ghế nhỏ, dựa lưng vào tường. Thẩm Nghệ co người ngồi bên cạnh cô, lấy khăn giấy lau cho cô khước miệng và mu bàn tay. Gã cao gầy đánh không hề nhẹ, khước miệng Lương Nghiên sứt thịt. Mu bàn tay vì trong lúc giăng co bị chà xuống đất nên xước thành một vết máu dài.

Thẩm Nghệ vừa lau vừa hỏi: “Sưng lên rồi, có đau không?”.

Một vết nước mắt vẫn còn đọng trên khuôn mặt cô ấy, lòng bàn tay cũng bị trầy da. Lương Nghiên kéo tay cô ấy lại: “Sao tay chị cũng...”.

“Chị bị xước lúc ngã xuống đất, không sao cả.” Thẩm Nghệ nhìn cô vẻ lo lắng: “Lưng em thế nào rồi, cú đá đó làm chị hết hồn hết vía. Em nằm yên đó không động đậy, liệu có phải là bị thương tới xương cốt không?”.

Lương Nghiên lắc đầu: “Không đâu, chỉ là cú đá đó khá đau, bây giờ vẫn chưa dứt”.

Lúc này, chú bảo vệ rót hai cốc nước ấm mang tới: “Nào, hai cháu uống chút nước để bình tĩnh lại đã”.

“Cảm ơn chú.” Thẩm Nghệ đón lấy, rồi đưa Lương Nghiên một cốc.

Họ vừa uống được hớp nước thì cửa phòng bảo vệ bị ai đẩy ra.

Lương Nghiên vừa ngẩng đầu thì Thẩm Phùng Nam lao vào.

Anh vừa liếc đã thấy cô ngồi trong góc tường, đáng vẻ thảm thương.

“Anh!” Thấy anh tới, mắt Thẩm Nghệ sáng rực, nhưng chỉ chực khóc.

Thẩm Phùng Nam rào bước tiến tới, ngồi sụp xuống, quỳ một chân xuống đất, kiểm tra vết thương của họ trước.

Chú bảo vệ đứng bên cạnh nói: “Cậu đừng hoảng. Hai cô ấy coi như may mắn. Sắp qua năm mới, đám cướp bóc cũng muốn kiếm thêm, nên chỉ cướp túi, người không việc gì nghiêm trọng. Vết thương đó về bôi chút thuốc đỏ. Sau này đừng ra đường muộn quá”. Thẩm Phùng Nam không lên tiếng, tỉ mỉ kiểm tra một lượt những vết thương trên tay, trên mặt họ, đầu mày nhíu chặt: “Còn chỗ nào nữa?”.

“Em hết rồi.” Thẩm Nghệ dụi mắt, nói: “Còn lưng Nghiên Nghiên bị bọn chúng đập một cái, khá nặng”.

“Không nặng lắm.” Thấy sắc mặt Thẩm Phùng Nam tệ đi, Lương Nghiên lập tức nói: “Em mặc nhiều quần áo”.

Thẩm Phùng Nam không tin lời cô. Lòng anh hơi rối loạn, mọi tâm tình trở nên phức tạp.

Nhìn cô hai giây, anh buộc mình phải bình tĩnh lại rồi nắm chặt tay cô: “Đứng dậy được không?”.

“Ừm.”

Thẩm Phùng Nam đỡ cô dậy, ôm vào lòng rồi hỏi Thẩm Nghệ: “Báo cảnh sát chưa?”.

Thẩm Nghệ lắc đầu: “Chưa ạ”.

Chú bảo vệ tiếp lời: “Tôi cũng định báo cảnh sát, nhưng cô bé này nói tạm thời không báo. Mà cũng phải, tình huống này giờ báo chắc không tìm được nữa rồi, đêm hôm còn phải đến Cục cảnh sát chịu phiền toái. Mọi người nên về nhà xử lý vết thương, ngày mai hãy đi báo cảnh sát cho lời khai, dù có bắt được hay không thì cũng nên cung cấp manh mối cho cảnh sát. Tôi thấy lũ này chắc chắn là được chiêu sinh hư”.

Thẩm Phùng Nam không hỏi nữa, chỉ cảm ơn.

Mặc dù đã rất muộn rồi nhưng anh vẫn đưa họ tới bệnh viện. Vết thương ngoài da anh có thể xử lý nhưng anh lo sống lưng của Lương Nghiên.

11 rưỡi, Thẩm Nghệ và Lương Nghiên vẫn đang ngồi trong phòng khám, vết thương trên tay họ đều đã được xử lý xong xuôi.

Thẩm Phùng Nam đi lấy phim chụp, hỏi bác sỹ trực ban, sau khi chắc chắn xương cốt tìm khớp không có vấn đề gì anh mới yên tâm.

Đi đi về về, khi về tới nhà đã qua 12 giờ.

Thẩm Phùng Nam không hỏi nhiều về chuyện tối nay, chỉ dặn dò Thẩm Nghệ chú ý vết thương rồi bảo cô ấy đi ngủ.

Trở về phòng, Thẩm Phùng Nam cởi áo của Lương Nghiên ra.

Anh nhẹ nhàng, chậm rãi, khiến Lương Nghiên hơi khó nói: “Lưng em ớn mà, xương không gãy, anh không cần dè dặt quá vậy”.

Thẩm Phùng Nam cất giọng bình tĩnh: “Không gãy là không đau hả?”.

“...”

Anh vẫn giữ nguyên tiết tấu ấy, nhẹ nhàng giơ cánh tay của cô lên, cởi áo len của cô ra. Anh biết chuyện gì cô cũng nhìn được, nên không muốn để mặc cô.

Một lúc sau mới cởi xong quần áo, Lương Nghiên chui tọt vào chăn.

Thẩm Phùng Nam nói không sai, xương tuy không gãy nhưng đau vẫn cứ đau, bị thương phần mềm không phải trong chốc lát là khỏi.

Lương Nghiên thì vẫn nằm sấp, người hơi cứng.

Thẩm Phùng Nam ra ngoài, một chốc lại quay về.

Anh ôm cô về phía mình, vén áo ngủ của cô lên, đắp một chiếc khăn lạnh lên lưng.

Sống lưng đột ngột lạnh toát khiến Lương Nghiên rùng mình. “Cố nhịn nhé.”

Giọng anh khá thấp.

Lương Nghiên nằm sấp trên đùi anh, hiếm khi thấy cô nằm im không động đậy, nhàm chán nghịch vạt áo anh: “Bác sỹ dặn phải làm vậy à?”

“Ừm.”

Lương Nghiên yên tĩnh một lúc, nhìn hoa văn trên ga giường: “Hôm nay em làm anh sợ lắm phải không?”

Không nghe được câu trả lời, cô quay đầu, nghiêng mặt nhìn anh.

Thẩm Phùng Nam cúi đầu, đôi mắt đen sẫm lại, nhìn thẳng vào cô: “Em nói xem?”

Lương Nghiên cười: “Xin lỗi mà, lúc đó em vẫn chưa dụ con đâu, làm chị Thẩm Nghệ hết hồn, chị ấy nói hơi nghiêm trọng quá.”

Thẩm Phùng Nam nắm chặt tay cô: “Tình hình lúc đó thế nào?”

“Không có gì, bọn chúng chỉ muốn giật túi xách. Có lẽ vì ban đầu bọn em đã phản kích ngay nên chúng ra tay hơi nặng.”

“Hắn trông thế nào?”

“Em không nhìn rõ, hai gã đàn ông, một cao một thấp.”

“Không có đặc điểm gì khác sao? Chúng có lên tiếng không? Có âm địa phương không?”

Lương Nghiên ngẫm nghĩ rồi lắc đầu: “Không có, chỉ đúng lúc bị em đánh thì gã lùn có kêu lên một tiếng.”

Một tiếng đó chẳng thể nghe ra khẩu ngữ gì.

Thấy anh không nói, Lương Nghiên tiếp lời: “Chẳng lẽ anh vẫn đang hy vọng bắt được bọn chúng. Không thể nào đâu, quá khó, thế nên em chẳng buồn báo cảnh sát nữa.”

“Anh biết.” Thẩm Phùng Nam không hỏi thêm. Thấy cũng đã muộn, anh lấy khăn xuống: “Ngủ đi.”

Anh ra ngoài.

Lương Nghiên nằm lại xuống giường. lát sau, Thẩm Phùng Nam quay về, chui vào trong chăn, kéo Lương Nghiên về phía mình, nhẹ nhàng xoa lưng cho cô.

“Còn đau mấy hôm đấy, nằm úp mặt vào lòng anh.”

“Em đè lên tay anh đấy.”

“Không sao, anh ôm em, em sẽ không lăn lộn lung tung.”

“...”

Một sự thật không cách nào phản bác, Lương Nghiên đành nghe lời: “Thôi được.”

Hôm sau là giao thừa. Thẩm Phùng Nam để Lương Nghiên ở nhà nghỉ ngơi, còn mình đưa Thẩm Nghệ tới đồn công an một chuyến. Sau khi báo án, viết lời khai và đưa Thẩm Nghệ về nhà, anh xuống dưới tầng gọi điện cho Từ Ngu Thanh.

Từ Ngu Thanh đã về quê ở Quảng Châu, nhận được điện thoại còn tưởng anh chúc Tết sớm, tỏ ra rất ngạc nhiên: “Mặt trời mọc phía Tây rồi à?”.

Thẩm Phùng Nam không có tâm tình đùa cợt, đi thẳng vào chuyện chính.

Nghe xong tình hình, Từ Ngu Thanh cũng nghiêm túc trở lại: “Trùng hợp vậy, sao lại chọn đúng hai người họ mà cướp, Tết đến nơi rồi”.

“Cậu cũng cảm thấy có vấn đề?”

“Chuyện này cũng chưa thể nói được gì. So với hai vụ trước đó thì thật ra không giống lắm. Nhưng chuyện này vẫn phải cẩn trọng một chút. Đúng rồi, có tra được CCTV không?” “Có lẽ là được, nhưng sẽ không nét.”

“Thế này đi, cậu tới tìm anh Trần, nói chuyện với anh ấy xem sao. Nói gì thì nói anh ấy cũng là một cảnh sát hình sự chính hiệu, chuyện này anh ấy nhạy bén hơn chúng ta. Nếu chỉ là một vụ cướp giật bình thường thì tốt, chỉ sợ vạ nhất. Tóm lại cậu cứ cẩn thận một chút, nhất là hai cô bé nhà cậu, tới đến đừng có thả ra ngoài chạy lung tung. Cho dù là chuyện ngoài ý muốn, lần sau cũng chưa chắc đã may mắn vậy đâu.”

“Minh hiểu.”

“Vậy có tiến triển gì cứ liên lạc nhé, mừng hai mình quay lại Nam An. Cậu cũng đừng quá căng thẳng.”

“Ừm.”

Ngất máy rồi, Thẩm Phùng Nam gửi tin nhắn cho Trần Kha, chuẩn bị ngày mai qua tìm anh ấy.

Trong nhà, Thẩm Nghệ và Lương Nghiên đã rục rịch chuẩn bị bữa cơm tất niên.

Khi Thẩm Phùng Nam quay về, rau đã nhặt sạch. Lương Nghiên đang định mang đi rửa thì bị Thẩm Phùng Nam giữ lại: “Em đừng động vào nước”, rồi quay lại nói với Thẩm Nghệ: “Em cũng bỏ ớt xuống, muốn đi luôn đôi tay hả?”.

“Trời ơi, em có phải tàn phế đâu.” Thẩm Nghệ bất mãn: “Một vết thương nhỏ thôi mà, em cắt sắp xong rồi”.

“Để anh làm.”

“Một mình anh làm thế nào được, em chuẩn bị rất nhiều món.”

“Biết rồi, một món cũng không thiếu.”

Thẩm Nghệ và Lương Nghiên được đưa ra khỏi bếp.

“Một mình anh ấy ổn chứ?”

“Ai mà biết được!” Thẩm Nghệ lắc đầu thở dài: “Thật chẳng hiểu nổi. Sao bây giờ anh ấy lạ thế, chị chi bị thương ngoài da thôi mà!”.

Lương Nghiên không nói thêm.

Thẩm Nghệ ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Chị phát hiện hình như từ khi yêu em anh ấy thành ra như vậy. Cơ mà chẳng phải yêu mới khiến người con gái lo trước lo sau sao, tại sao đến em lại hoán đổi ngược lại”.

Lương Nghiên: “...”.

Thẩm Phùng Nam bận rộn trong bếp rất lâu, tới nỗi Thẩm Nghệ và Lương Nghiên xem ti vi đến phát chán.

Thẩm Nghệ thò đầu qua cửa xem tiến độ: “Anh cứ từ từ làm, em và Lương Nghiên đi xuống uống cà phê nhé”.

Thẩm Phùng Nam quay đầu lại: “Giờ này còn cà phê cà pháo gì, đừng có đi lung tung”.

“Không chạy lung tung. Quán bar ở cửa chính chẳng phải quanh năm không đóng cửa sao? Dù sao giờ này ăn cơm vẫn còn sớm. Bọn em xuống dưới đi hóng gió, tiện thể đi mua loại kem ngon nhất.” Thẩm Nghệ cười nịnh nọt: “Nghiên Nghiên cũng muốn ăn kem mà”.

“Vậy tới anh đưa hai người đi.”

“Vi sao?” Thẩm Nghệ nhú mày: “Giờ đang rảnh, bọn em cũng chán mà”.

Lúc này Lương Nghiên đi tới, nhìn Thẩm Phùng Nam: “Anh vẫn lo chuyện tối qua à?”.

Thấy anh im lặng nhìn mình, Lương Nghiên nở nụ cười thầm trong lòng, bước lại gần anh: “Đó chỉ là tai nạn ngoài ý muốn, sao anh căng thẳng vậy?”.

Thẩm Nghệ không ngờ lại là nguyên nhân này, tỏ ra kinh ngạc: “Anh không đến mức 'vì mắc ghen mà bỏ ăn' đó chứ. Bây giờ là ban ngày mà, lẽ nào sau

này em và Nghiên Nghiên cứ ở riết trong nhà?”.

Thắm Phùng Nam cũng ý thức được mình quá căng thẳng, tiếp tục như vậy cũng sẽ ảnh hưởng tới tâm trạng của họ.

Ngừng một lát, anh gật đầu: “Về sớm chút”.

Thắm Nghệ nói: “Em biết rồi! Ăn kem xong là về liền”.

Cô ấy kéo Lương Nghiên đi mất.

Lúc này, không quá đông người ngồi trong quán bar cà phê, nhưng cũng không quá thưa thớt. Có một đám thanh niên độc thân bao cả tầng trên để mở party đón năm mới.

Thắm Nghệ đi vào gọi đồ, Lương Nghiên thấy hàng kem phía đối diện vẫn còn bán bèn nói: “Em đi mua kem nhé”.

“Được.” Thắm Nghệ chỉ tay vào trong: “Lát nữa chị qua đó ngồi, em vào thẳng nhé”.

“Vâng.”

Thắm Nghệ gọi đồ xong, đi vào bên trong, tới bên cạnh cửa sổ, nhìn thấy trên ghế cao có một người phụ nữ đang hút thuốc.

Cô ấy nhú mồm, chuẩn bị tìm chỗ khác thì người đó bỗng quay mặt lại.

Thắm Nghệ vừa nhìn đã sững người: “... Chị... Chị Tần Vy?”.

~Hết chương 36~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Chị không còn mặt mũi nào nhìn anh ấy nữa

Hai tách cà phê được bê đến, mùi hương nồng nàn.

Trong quán bật bản nhạc tình cảm nhẹ nhàng.

Nhưng Thắm Nghệ không có tâm trí uống cà phê.

Sự xuất hiện đột ngột của Tần Vy cũng dường như sự ra đi không lời từ biệt ngày xưa vậy, mang tới cho cô không ít đã kích. Cô không hề được chuẩn bị, ngồi xuống nửa phút rồi mà vẫn chưa hoàn hồn trở lại.

Phản ứng của Tần Vy thì bình tĩnh hơn nhiều.

Chị ấy vẫn ngồi im không nhúc nhích, ngón tay kẹp điếu thuốc đang hút dở.

Mùi vị của thuốc lá phụ nữ không nồng, nhưng Thắm Nghệ lại cảm thấy không thoải mái. Một Tần Vy như vậy dường như đã biến thành một người khác.

Thắm Nghệ lên tiếng: “Chị Tần Vy, ngày xưa chị đâu có hút thuốc”.

“Em cũng nói mà, ngày xưa.” Tần Vy nhìn cô, mỉm cười: “Em lớn lên không ít, chín chắn rồi”.

Thắm Nghệ không đáp, ngập ngừng một lúc mới hỏi: “Chị Tần Vy, bao năm qua... chị đã đi đâu?”.

Tần Vy ngừng lại một chút rồi mới trả lời: “Đi rất nhiều nơi, chị không còn nhớ rõ nữa”.

“Vậy... chị quay về là muốn tìm anh trai em ư?” Thắm Nghệ quan sát biểu cảm của chị ấy.

Tần Vy khẽ cụp mắt xuống, tầm nhìn rơi vào khoảng không đầy khói thuốc.

Hai giây sau, chị ấy trả lời: “Cứ coi là vậy đi”.

Thắm Nghệ nhìn vẻ bình thản của Tần Vy, bao khó hiểu đều đọng lại trong đầu. Cô không nhận được, quyết tâm hỏi hết một lượt: “Vậy năm đó vì sao chị bỏ đi. Anh Chu Thâm nói, chị bỏ anh em lại Syria. Anh ấy bị thương, chị bỏ đi không lời từ biệt, cả một câu chào cũng không để lại. Thế tức là chị đã đi du lịch thế giới ư?”

Nói tới đây, tâm trạng Thắm Nghệ có phần kích động, mọi phần nộ không nơi trút bỏ ngày đó dồn cả lại giây phút này: “Nếu chị không còn yêu anh ấy nữa, nếu chị muốn chia tay, chị có thể đợi anh ấy khỏi hẳn rồi nói cũng được mà, bỏ đi dứt khoát như vậy là có ý gì? Chị Tần Vy, chị giải thích đi, rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra chuyện gì. Anh em đã làm gì có lỗi với chị, vì sao chị phải làm vậy?”

Tần Vy dường như không bắt ngờ khi cô hỏi vậy. Chị ấy cúi xuống, rít một ngụm khói nhưng bị sặc trong cổ họng.

Thắm Nghệ nhìn chị ấy ho sặc sụa.

Tần Vy ngẩng đầu lên: “Anh ấy không kể chút nào cho em sao?”

“Gi cơ?”

“Anh ấy không hề nói gì cả ư?” Khóe miệng Tần Vy giật giật: “Vì sao anh ấy lại bị thương? Vì sao anh ấy lại bị cắt cổ?”

“Cắt... Cắt cổ?!”

Thắm Nghệ sững người: “Anh Chu Thâm chỉ nói gặp sự cố nên cô bị thương”

Tần Vy khẽ cười một tiếng, nhưng hai mắt thì đỏ sọng lên: “Gã ngốc Thắm Phùng Nam...”

Thắm Nghệ mặt mũi trắng bệch: “Không sai, là tai nạn.” Tần Vy rít một hơi, bờ môi run run: “Nhưng là vì chị. Anh ấy một mình đi ra ngoài để tìm chị, gặp phải mấy người đó cũng là vì chị. Bọn chị vốn dĩ không sao cả, có lẽ họ sẽ không phát hiện ra, chính chị đã nổ súng. Anh ấy giấu chị đi, tự mình đi ra ngoài...”

Gò má Tần Vy đầm nước mắt, lệ chảy xuống tận khóe môi.

Thắm Nghệ ngẩn người, không nói được câu nào.

“Chị những tưởng chị rất dũng cảm. Chị lựa chọn cùng anh ấy ra chiến trường, nghĩa là chị không sợ chết. Chị cũng tưởng chị nhất định sẽ ở bên cạnh anh ấy, hoặc bình tĩnh tìm cơ hội bắn giúp anh ấy. Nhưng giây phút đó chị như bị ma nhập, chị trốn ở đó quán sát, chị biết run lên cầm cập, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Có lẽ lúc đó chị đã hiểu thế nào là sợ hãi thực sự. Chị chưa bao giờ sợ chết như khoảnh khắc ấy, thế nên chị bỏ chạy... Chị cứ thế chạy, mặc kệ anh ấy...”

Tần Vy nhếch mép, như khóc lại như cười: “Thế mà chị lại chạy đấy. Anh ấy bị bắt làm con tin, bị cắt cổ... Chị muốn một giây thôi là tới động mạch cổ. Em không biết đâu, hôm đó anh ấy được khiêng về, khắp người toàn là máu. Chị không dám bước tới, không dám nhìn...”

Thắm Nghệ bịt miệng.

Tần Vy nước mắt lã chã: “Rõ ràng chị yêu anh ấy đến thế, bọn chị thậm chí còn từng nói cùng sống cùng chết, nhưng chị không thể phủ nhận, hôm đó chị đã bỏ chạy. Lúc chạy về thậm chí chị còn không màng anh ấy sẽ ra sao, hình như chị điên rồi... Chị không hiểu vì sao chị lại bỏ rơi anh ấy, chị cũng không hiểu vì sao mình lại là kẻ tham sống sợ chết như thế này...”

“Thế nên chị dứt khoát bỏ đi?” Thắm Nghệ cũng nức nở: “Chị chưa đợi anh ấy tỉnh lại đã bỏ đi, có đúng không?”

“Phải, biết tin anh ấy thoát khỏi nguy hiểm là chị bỏ đi.” Tần Vy ngẩng mặt lên, lấy tay lau nước mắt.

Thắm Nghệ đau lòng không chịu nổi: “Chị có biết anh trai em hai năm đó đã sống thế nào không. Chị có biết anh ấy rất đau khổ. Anh ấy không cất tiếng được mà vẫn một mực đi tìm chị! Sao chị đành lòng ra đi nhẫn tâm như vậy!”

“Em không hiểu đâu...” Tần Vy cười tự trào: “Chị không còn mặt mũi nào nhìn anh ấy nữa, thậm chí chị không còn mặt mũi nào tự vấn chính mình...”

“Em thật không hiểu, sao chị có thể như vậy!”

Thắm Nghệ tức cười trào lên trong nước mắt.

Vài người khách trong quán đều quay ra nhìn họ, phục vụ đang bung café cũng bị giật mình.

Đằng sau bức vách, chiếc kem trên tay Lương Nghiên đã chảy hết, nhỏ cả xuống tay.

Người phục vụ đi qua nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ.

Lương Nghiên quay người, đi ra ngoài. Cô đi tới bên cạnh thùng rác, ném cây kem đã chảy vào đó.

Đứng một lúc, cô tìm một tờ khăn giấy, lau tay sạch sẽ rồi đi về phía khu nhà.

Đi ra cửa lớn, bước chân Lương Nghiên mỗi lúc một nhanh. Khi bước vào khu nhà, cô đã chuyển sang chạy. Trong túi áo khoác lông còn để chìa khóa của Thẩm Nghệ, dọc đường va phải điện thoại, nó cứ kêu leng keng.

Tới cửa tòa nhà, Lương Nghiên kéo cửa đi vào.

Thang máy chưa xuống đến nơi.

Cô liếc nhìn rồi đi luôn thang bộ.

Tới cửa, cô nghe thấy tiếng máy hút mùi ầm ầm. Lương Nghiên không thay giày mà đi thẳng tới cửa bếp.

Cửa khép một nửa, người đàn ông bên trong đang quần tạp dề bận rộn.

Mùi thơm theo gió bay ra.

Anh đang xào đậu đũa.

Ngon lửa trên bếp nhảy nhót, khí nóng vây lấy anh.

Anh không mặc áo khoác, cổ tay áo len được xắn lên.

Anh nấu nướng rất điêu luyện, một tay cầm chảo, một tay cầm xẻng, đảo liên tục.

Xào xong đậu đũa, anh tắt bếp, cho nhỏ máy hút mùi đi, lấy đĩa đựng thức ăn, sau đó rửa chảo, tiếp tục xào mộc nhĩ với thuốc Bắc.

Tất cả các món ăn đều đã được thái và rửa sạch, anh không hề nghỉ ngơi, cứ thế xào cho tới món cuối cùng, tổng cộng có năm chiếc đĩa.

Máy hút mùi được tắt hẳn, căn phòng trở nên yên ắng.

Anh mở cửa tủ lạnh, lấy ra hai quả cà chua. Lúc quay người, bước chân chợt khựng lại.

“... Nghiên Nghiên?”

Thẩm Phùng Nam ngậy ra mấy giây rồi tiến tới. Nhìn rõ vệt nước mắt trên mặt cô, anh hoảng hốt, ném cà chua đó, chạy qua.

Vừa đi đến, Lương Nghiên đã ôm chặt lấy anh.

Thẩm Phùng Nam vội hỏi: “Sao vậy? Thẩm Nghệ đâu?”.

Lương Nghiên im lặng, vùi đầu vào ngực anh.

“Thẩm Nghệ xảy ra chuyện gì à?” Anh ôm vai cô.

“Chị ấy không sao.” Cô nói trong tiếng nấc nghẹn.

Trái tim Thẩm Phùng Nam thất lại. Anh nâng mặt Lương Nghiên lên: “Vậy tại sao em khóc, em có chuyện gì?”.

Lương Nghiên vẫn im lặng, nước mắt rơi xuống tay anh.

“Nghiên Nghiên, em nói đi.”

Thẩm Phùng Nam lần đầu tiên thấy cô như vậy, có chút bối rối, bèn đưa tay lau nước mắt cho cô.

“Đừng khóc...”

Anh lau nấy lượt, mà mặt Lương Nghiên vẫn tèm nhem, anh có phần cuống quýt.

Lương Nghiên bèn níu lấy cổ anh, ôm chặt.

Cô khóc đến mất cả tiếng.

Thẩm Phùng Nam cực kỳ khó chịu: “Em không muốn nói thì anh không hỏi nữa. Nhưng đừng khóc, được không?”.

Trong quán cà phê.

Tâm trạng Thẩm Nghệ đã bình tĩnh hơn một chút.

Cô ấy nhìn Tần Vy, rất lâu sau mới nói: “Chị làm vậy thật sự rất quá đáng. Lúc anh trai em cần chị nhất, lại không biết chị đã chạy đi đâu. Mấy năm nay cũng không thư từ gì cho anh ấy. Nếu chị nói không dám gặp thì bây giờ còn quay về làm gì?”

“Ai biết được. Năm nào chị cũng quay về, năm nào cũng đến đây, năm nào cũng muốn tới gặp anh ấy, nhưng chị chưa làm được lần nào cả.”

“Gì cơ?” Thảm Nghệ sững sờ: “Năm nào chị cũng tới? Chị ngồi đây?”

Tần Vy gật đầu: “Đúng vậy”.

Thảm Nghệ khó hiểu: “Em thật không hiểu nổi chị”.

Dừng lại một chút, cô nói: “Bây giờ chị quay về cũng vô ích, anh trai em giờ đã có bạn gái rồi”.

“Chị biết.”

“Chị biết?”

“Ừ.”

Tần Vy đảo mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Kỳ lạ là, chị lại thờ phào nhẹ nhõm đấy”.

“Chị...” Thảm Nghệ nhủ mảy, gạt nước mắt: “Em thật sự không hiểu nổi chị”.

“Có ai hiểu đây.” Tần Vy cười: “Chị cũng không hiểu lắm. Hôm trước vừa biết được tin này, chị suýt nữa đã đi tìm anh ấy, có điều chị lại lùi bước. Ngồi đây hai ngày, chị bỗng nhiên cảm thấy hình như đây là cái kết chị đáng được nhận, chị bỗng nhiên... bình thản hẳn”.

Thảm Nghệ không hiểu lắm. Ngừng một lát, cô ấy hỏi: “Thế là chị sẽ không tìm anh trai em nữa?”

Tần Vy thu tay nắm chặt cốc cà phê.

Trầm mặc một lúc, chị ấy nói: “Chị vẫn sẽ gặp anh ấy một lần, qua vài hôm nữa”.

Tần Vy uống nốt cốc cà phê rồi đứng dậy: “Đi trước nhé”.

Thảm Nghệ nhìn theo bóng chị ấy, sững sờ một lúc. Khi tư duy từ từ quay trở lại, cô ấy đột nhiên nhớ tới Lương Nghiên, vội vàng chạy ra ngoài, nhưng thấy quán kem đã đóng cửa.

Nghĩ lại, cô ấy có dự cảm chẳng lành bèn vội vàng chạy về.

Chạy lên gác, tới cửa, phát hiện cửa không đóng.

Thảm Nghệ chạy vào nhà rồi ngậy ra.

Lương Nghiên đang khóc, Thảm Phùng Nam đang ôm cô.

“Anh...” Thảm Nghệ đứng im không dám nhúc nhích, có chút hoang mang, lí nhí gọi anh.

Thảm Phùng Nam ngẩng đầu lên, Lương Nghiên lập tức thoát ra khỏi vòng tay anh, cúi đầu gạt nước mắt.

“Nghiên Nghiên?” Thảm Nghệ bước qua: “Em... Em không sao chứ?”

Lương Nghiên lắc đầu: “Em đi rửa mặt”.

Giọng cô hơi khàn, nói xong liền đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Thảm Phùng Nam đi theo, đứng ngoài cửa mấy giây rồi quay người dắt Thảm Nghệ vào bếp: “Cô ấy sao vậy? Có liên quan tới em không?”

Thảm Nghệ thanh minh: “Không hề”.

Cô ấy ngẩng lên, Thảm Phùng Nam phát hiện mắt cô ấy cũng đỏ.

“Em cũng vừa khóc, có chuyện gì vậy?”

Thảm Nghệ ngượng ngùng nhìn anh, thấy sắc mặt anh mỗi lúc một tệ, do dự một lát bèn trả lời: “Chị... Chị Tần Vy quay về rồi, em vừa gặp chị ấy”.

Thảm Phùng Nam chết sững.

Thẩm Nghệ nhìn anh, nhớ lại những lời Tần Vy nói, hốc mắt lại nóng lên.

Cô ấy cúi đầu gạt nước mắt.

Vài giây sau, cô ấy nghe thấy anh hỏi: "... Nghiên Nghiên cũng đã nhìn thấy?".

~Hết chương 37~

Xi po: "Nếu anh có sự lựa chọn khác, chỉ cần nói cho em biết."

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Khi Thẩm Phùng Nam gõ cửa, Lương Nghiên vẫn đang tựa vào tường nhà vệ sinh.

Cô nghe thấy tiếng của anh, bèn tỉnh lại, đi tới mở cửa.

"Nghiên Nghiên." Thẩm Phùng Nam nhìn cô, lòng bàn tay vô thức xoa vào nhau.

Lương Nghiên ngẩng đầu lên hỏi: "Làm xong cơm rồi à?".

Anh hơi dừng lại.

Mắt cô vẫn đỏ rực, ngữ khí thì đã bình thường trở lại.

Nhìn cô một lúc, Thẩm Phùng Nam gật đầu: "Xong rồi, còn thiếu một món canh nữa thôi".

Lương Nghiên nắm lấy tay anh, mỉm cười: "Vậy sao anh còn không làm nốt?".

"Anh..."

Thẩm Phùng Nam im lặng một lúc mới nói: "Bây giờ anh đi làm đây".

"Ừm."

Lương Nghiên ngồi trên sofa một lúc, Thẩm Nghệ từ trong bếp đi ra, do dự một lúc mới quyết định đi đến, hỏi cô: "Nghiên Nghiên, em nghe thấy hết rồi à?".

Lương Nghiên gật đầu: "Vâng", ngừng một lát lại nói tiếp: "Kem chảy hết nên em vứt đi rồi, em xin lỗi".

Thẩm Nghệ vội nói: "Không sao không sao, ngày mai chúng ta lại đi ăn".

"Dạ."

Lương Nghiên im lặng, Thẩm Nghệ cũng không biết nên nói sao cho phải.

Bứt rứt một lúc, cô ấy lí nhí: "Chị ấy... ý chị là chị Tần Vy, chị ấy là bạn gái cũ của anh trai chị. Em cũng đừng suy nghĩ nhiều, đã là 'cũ' rồi. Họ cũng đã lâu lắm rồi không gặp mặt, cũng không liên lạc gì, thật đấy".

"Em biết mà, em nghe thấy rồi."

"Vậy em..."

Thẩm Nghệ chưa nói dứt câu, Thẩm Phùng Nam đã bê bát canh cà chua ra.

"Ăn được rồi."

"Á, nhanh vậy." Thẩm Nghệ đứng dậy, Lương Nghiên và cô ấy cùng qua giúp anh sắp bát đĩa.

Không ai nhắc tới chuyện của Tần Vy nữa.

Mặc dù chỉ có ba người nhưng đồ ăn thật sự không ít, bày đầy cả một bàn.

Trời vẫn còn sớm, nhưng bữa cơm tất niên ăn sớm một chút cũng là lẽ thường tình. Thắm Nghệ cũng đã quen rồi.

Thứ ăn được bê lên, Lương Nghiên chia ra ba đôi đĩa, còn Thắm Nghệ đi lấy rượu vang.

Hai năm trước, trong khu vực đường vành đai nghiêm cấm đốt pháo hoa, quản lý rất nghiêm ngặt, Thắm Nghệ cũng quen rồi, nên năm nay họ cũng không mua mấy thứ ấy về. Thế nên, trước bữa cơm không có màn dạo đầu, họ cứ thế ngồi xuống ăn luôn.

Ngoại trừ việc số món ăn nhiều hẳn lên thì bữa cơm này vẫn như bao ngày. Cho dù Thắm Nghệ đã cố gắng khuấy động bầu không khí nhưng bàn ăn vẫn không quá ồn ào, dù sao cũng chỉ có ba người. Ngoài Thắm Nghệ ra, hai người còn lại thật sự không thuộc dạng nói nhiều.

Nhưng Thắm Nghệ cảm thấy đây không phải nguyên nhân chính. Ở trong mắt cô ấy, chính chuyện bất ngờ hôm nay đã phá tan tâm trạng của mỗi người. Tàn Vy đột nhiên xuất hiện khiến họ đều không thể bình thản, mặc dù không ai nói ra. Tóm lại, bữa cơm giao thừa này họ chỉ ăn qua loa, nhưng nói gì thì nói có thêm một người vẫn tốt hơn so với mấy năm trước.

Cảm giác của Lương Nghiên cũng giống Thắm Nghệ.

Có thể nào cũng tốt hơn ngày trước.

Trước khi vào đại học, Lương Nghiên còn có chút kỷ niệm với Tết. Vì Tết đồng nghĩa với việc cô được gặp Lương Việt Đình một lần. Lúc đó ông sẽ tới Du Thành đón cô lên Bắc Kinh, đêm giao thừa cả nhà quây quần ăn bữa cơm, náo nhiệt, nhưng không vui vẻ lắm.

Sau khi vào đại học, cô luôn tìm cớ để không phải về nhà, Lương Việt Đình cũng không miễn cưỡng. Kỳ nghỉ đông mấy năm đó, cô toàn một mình ở lại Nam An, mấy chuyện về Bắc Kinh đón Tết chẳng qua chỉ để gạt Triệu Yên Tích.

Thế nên thật ra đêm giao thừa năm nay rất đáng để vui mừng, chỉ ít cô không còn lẻ loi.

Lương Nghiên uống sạch ly rượu vang, Thắm Nghệ lại tiếp tục rót đầy rồi cạn ly với cô.

Lương Nghiên hào sảng uống nốt.

Uống hai ly vào bụng, dường như cô đã có chút cảm xúc. Cô lại tự rót cho mình nửa ly, đang định uống thì Thắm Phùng Nam giữ tay lại: “Uống ít thôi”.

“Vì sao?” Lương Nghiên quay đầu nhìn anh, mặt đỏ hồng: “Uống cái này cũng say hả?”.

“Dĩ nhiên.”

Thắm Phùng Nam gỡ ly rượu xuống, nói với Thắm Nghệ: “Em cũng đừng uống nữa”.

Nhưng Thắm Nghệ thì không nghe lời: “Hôm nay là giao thừa mà, anh còn quản này nọ. Chỉ là rượu vang thôi, em vui lắm nên muốn cùng uống với Nghiên Nghiên, không được à?”.

Lương Nghiên phụ họa theo: “Đúng, em cũng muốn uống”.

Thắm Nghệ đắc ý nói: “Anh xem, Nghiên Nghiên đã nói như vậy rồi thì anh đừng quản thúc nữa. Hôm nay cứ để bọn em thoải mái đi, dù sao thì đây cũng là cái Tết đầu tiên Nghiên Nghiên đón chung với chúng ta”.

Thắm Nghệ lại với lấy rượu, đưa cho Lương Nghiên: “Nào”.

“Nghiên Nghiên...”

Thắm Phùng Nam đang định nói, Lương Nghiên đã ngửa cổ uống cạn.

Thắm Nghệ cũng uống hết. Cô ấy định rót tiếp nhưng anh kiên quyết không cho.

“Được rồi đấy.”

“Anh đúng là cô lỗ sỷ mà...”

Thắm Nghệ lăm bằm rồi lắc đầu thờ dài.

Lúc dọn bàn, Thắm Nghệ đã hơi choáng váng. Cô ấy và Lương Nghiên cùng ngồi bệt xuống đất xem ti vi, mọi việc rửa bát dọn bàn đều do Thắm Phùng Nam làm nốt.

Dọn dẹp xong, Thắm Phùng Nam cũng qua ngồi.

Tiếng ti vi ồn ào náo nhiệt, chỉ xem thôi cũng thấy rạo rức không khí Tết.

Thời gian trôi qua không hề chậm.

Đến tối, buổi nhạc hội đón giao thừa bắt đầu, cảm giác ấy lại càng rõ nét. Tuy khoản tệ của chương trình này thì năm sau nhiều hơn năm trước nhưng địa vị của nó vẫn không chương trình nào lay chuyển được. Không thể phủ nhận, đây được coi là chương trình có “mùi” Tết nhất. Vậy mà xem đến hơn chín giờ, Thẩm Nghệ đã đau đầu không chịu được.

Cô ấy vốn dĩ còn định cùng Lương Nghiên thức chong qua giao thừa, giờ thì hay rồi, lỡ uống nhiều rượu vang, không thức nổi nữa.

Thẩm Nghệ ngoan ngoãn về phòng đi ngủ, đến cả li xì cũng quên đòi Thẩm Phùng Nam.

Lương Nghiên giỏi hơn cô ấy một chút, thức được đến hơn mười giờ mới bắt đầu vầng đầu.

Cô thay đổi tư thế, từ dựa chuyển sang nằm. Thẩm Phùng Nam thấy vậy, bèn ôm cô: “Buồn ngủ à?”.

“Một chút.”

“Đi ngủ nhé?”

“Ừm.” Lương Nghiên nói: “Nhưng em không muốn tắm nữa”.

“Được, mai tắm vậy.”

Thẩm Phùng Nam bế cô lên, đi vào phòng ngủ.

Trước khi ngủ, anh làm một chiếc khăn ấm chườm lưng cho cô. Lương Nghiên mơ mơ màng màng, nửa tỉnh nửa mê.

Chườm xong, Thẩm Phùng Nam lại đắp chăn cho cô, rồi ra ngoài đi tắm.

Lương Nghiên nằm trong chăn, xa xa có tiếng pháo râm ran.

Cô có cảm giác phải rất lâu sau anh mới quay lại.

Lương Nghiên gượng mở mắt, thấy Thẩm Phùng Nam đứng bên tủ quần áo. Anh chỉ mặc độc quần trong, nửa người trên để trần.

Lát sau, anh mặc xong xuôi mới đi ra.

Lương Nghiên nhắm mắt lại.

Lúc vào, anh còn cầm theo một phong bao lì xì. Anh nằm lên giường, đang chuẩn bị nhét nó xuống dưới gối của Lương Nghiên thì bỗng nhiên bị cướp mất.

Lương Nghiên nhìn phong bao lì xì trong tay mình.

Thẩm Phùng Nam sững người: “... Em chưa ngủ à?”.

Lương Nghiên tí mỉ vắn về rồi ngược lên nhìn anh, rướn môi cười: “Tiền gì đây, mừng tuổi à?”.

Thẩm Phùng Nam “ừm” đáp lại.

Lương Nghiên nhướn mày: “Bao nhiêu đây?”.

“Không nhiều đâu.”

“Không nhiều là bao nhiêu?”

Thẩm Phùng Nam khó xử, cụp mắt xuống, nói: “Bằng với Thẩm Nghệ”.

“Thế à?” Lương Nghiên lần sờ: “Dày mà, anh cho em nhiều vậy à?”.

Thẩm Phùng Nam nhìn cô, bật cười: “Coi như bù cả mấy năm trước”.

“Trước kia...”

Lương Nghiên im lặng một lúc rồi lại nằm xuống, đặt bao lì xì bên gối: “Trước kia chúng ta đâu có quen nhau”.

Ánh mắt Thẩm Phùng Nam hơi tối đi. Anh ôm cô vào lòng: “Bây giờ chẳng phải đã quen rồi sao?”.

Lương Nghiên bò lên ngực anh, ở khoảng cách gần thế này, vết sẹo của anh càng trở nên rõ nét.

Cô nhìn một lúc rồi giờ tay lên sờ.

Ngón tay cô ấm áp, cô vuốt rất khẽ.

Thẩm Phùng Nam yên lặng nhìn cô.

Ánh mắt Lương Nghiên nhìn theo tay, mãi miết ngắm cổ anh. Cô không nói, cũng không tỏ thái độ gì.

Sự im ắng ấy khiến Thẩm Phùng Nam có chút căng thẳng.

“Nghiên Nghiên...”

Lương Nghiên không ngừng lên, mà cúi đầu xuống, hôn lên cổ anh.

Thẩm Phùng Nam run lên, cổ họng chột thất lại.

Phần da thịt xung quanh vết sẹo không bằng phẳng, có chút thô. Khi áp môi lên, Lương Nghiên cảm nhận được hoàn toàn.

Anh nuốt nước bọt, cô liền cảm nhận được yết hầu của anh trượt đi.

“Đừng sợ.”

Lương Nghiên thì thầm hai chữ ấy.

Thẩm Phùng Nam nằm im.

Cho tới khi cô lùi ra, anh liền đổi tư thế, nằm nghiêng ôm cô, nín lấy cổ hôn lên môi cô.

Lương Nghiên cũng đáp lại anh.

Khi Thẩm Phùng Nam buông tay, cả hai đều thở hơi gấp.

Căn phòng yên ắng rất lâu, trong khu nhà bắt đầu có người đốt pháo. Quản lý có nghiêm cỡ nào vẫn sẽ có những người không thể ngồi yên.

Sau một loạt những âm thanh ồn ã, Thẩm Phùng Nam vuốt tóc cô, thì thầm: “Em có chuyện gì muốn hỏi anh không? Hôm nay Thẩm Nghiê kệ hai người đã...”.

“Em biết cả rồi.”

Lương Nghiên ngắt lời anh: “Bạn gái cũ của anh, chị ấy nói rất rõ ràng. Em nghe ra được, trước đây anh rất yêu chị ấy”.

Trên nóc nhà không còn tiếng pháo.

Lương Nghiên ngừng đầu lên và nói: “Thẩm Phùng Nam, anh không cần giải thích gì với em cả, lời hứa của em luôn luôn có hiệu lực. Nếu anh có sự lựa chọn khác, chỉ cần nói cho em biết”.

Thẩm Phùng Nam trầm mặc nhìn cô.

Lát sau, khi cô cúi đầu, anh lên tiếng: “Vì sao hôm nay em khóc?”.

“Khó chịu.”

Bên ngoài lại rộ lên một đợt pháo mới, sau khi nó lặng đi, đã một phút trôi qua.

“Anh tha em bắt anh giải thích.”

Lương Nghiên ngược lên, lại nhìn thẳng vào anh lần nữa.

Thẩm Phùng Nam nhú mày: “Lần thứ hai rồi đấy, Nghiên Nghiên”.

“... Gì cơ?”

“Khi ở Bắc Kinh, em đã từng nói như vậy.”

Lương Nghiên ngây người, chột nhớ ra.

Thẩm Phùng Nam buông tay, ngồi dậy: “Em nói đi, anh còn sự lựa chọn nào khác?”.

Thẩm Phùng Nam tuy không phải người hay đùa cợt, nhưng cũng hiếm khi nghiêm túc đến mức này. Lương Nghiên có phần đờ đẫn. Cô thậm chí còn có cảm giác giọng anh hơi lạnh.

Vài giây sau, Lương Nghiên cũng ngồi dậy: “Hình như anh giận rồi”.

Thẩm Phùng Nam sa sầm mặt: “Còn em hình như lúc nào cũng chuẩn bị tinh thần để ra đi”.

Lương Nghiên lắc đầu: “Ý em là anh có thể...”.

“Có gì khác đâu?”

Thẩm Phùng Nam ngắt lời cô.

Lương Nghiên sững sờ. Bầu không khí này khá tệ. Cô vốn không có ý này, cũng không có kinh nghiệm giải quyết những tình huống tương tự.

Họ đồng thời đưa mắt nhìn nhau.

Cuối cùng, Thẩm Phùng Nam cúi đầu trước. Anh kéo cô lại gần, siết chặt trong vòng tay.

Xa xa, tiếng pháo vẫn đi đùng.

Lương Nghiên chỉ nghe được mấy tiếng khàn khàn...

“Nghiên Nghiên, anh hoàn toàn nghiêm túc...”

~Hết chương 38~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Bây giờ cậu chỉ có thể tự thận trọng hơn

Khi Thẩm Phùng Nam nói ra câu này, 11 giờ vừa điểm.

Có lẽ vì gần tới giao thừa, tiếng pháo bên ngoài bỗng nhiên trở nên dày đặc.

Một lúc rất lâu họ không nói thêm câu nào, nhưng Thẩm Phùng Nam chưa buông tay, Lương Nghiên cũng ngồi im. Anh vừa nhắm mắt, trên người vẫn còn thoang thoảng mùi sữa tắm.

Lương Nghiên nhớ lại câu nói của anh.

Chưa đợi màn pháo hoa kết thúc, cô gượng tay lên, ôm lại anh.

Xung quanh im ắng trở lại, Thẩm Phùng Nam buông Lương Nghiên ra.

Hai người nhìn nhau thêm một lúc, Lương Nghiên bỗng lên tiếng: “Ý của anh, em hiểu rồi. Muốn lắm rồi, chúng ta ngủ thôi...”.

“Ý của anh như thế nào?”

Câu hỏi đột ngột khiến Lương Nghiên không kịp phòng bị.

Nếu là trước đây, đáng nhẽ anh phải gạt đầu, nghe cô nói hết câu, sau đó ôm cô ngủ như chưa có chuyện gì xảy ra chứ.

Lương Nghiên nhất thời không sắp xếp được câu từ, suy nghĩ rồi mới nói: “Anh yêu em là hoàn toàn nghiêm túc, không đùa giỡn”.

Thẩm Phùng Nam hỏi: “Còn gì nữa?”.

Còn...

Lương Nghiên nuốt nước bọt, hình như ngày xưa lúc tỏ tình cô cũng không căng thẳng như thế này. Cô mơ hồ cảm thấy, giây phút này, giữa họ, Thẩm Phùng Nam đã chiếm vị trí ưu thế tuyệt đối.

Cô nói ngay, không suy nghĩ nhiều: “Anh không muốn chia tay với em”.

Có vẻ như cuối cùng Thẩm Phùng Nam đã hài lòng. Anh ôm cô vào lòng, áp trán mình lên trán cô, nói: “Ngủ thôi”.

Uống rượu vang ít nhiều cũng có chút dư âm để lại. Đêm đó Lương Nghiên ngủ say li bì, sáng sớm tỉnh lại có hơi vầng đầu. Cô dụi dụi mắt cho đầu óc tỉnh táo hơn một chút.

Thẩm Phùng Nam hiếm có hôm không dậy sớm, vẫn còn đang ngủ, một tay vắt lên eo Lương Nghiên.

Lương Nghiên sợ làm ồn tới anh, cũng không dám động dậy.

Lúc ngủ, trông anh khác mọi khi, khuôn mặt rất ôn hòa, mắt nhắm nghiền, mi mắt rất đen cũng rất dài.

Lương Nghiên không có việc gì làm, chỉ nhìn anh.

Bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng pháo ran.

Lương Nghiên vô thức giơ tay lên, che đi bên tai đang hở ra ngoài cửa anh.

Nhưng không có ích gì, Thẩm Phùng Nam đã nhắm mắt, bỗng mở mắt ra.

Nhìn thẳng vào Lương Nghiên.

Anh ngậy ra giây lát, có vẻ như không ngờ cô đã dậy trước.

Lương Nghiên thu tay về, thả lỏng cơ thể, nhúc nhích người, nhưng dù ngoáy thế nào vẫn nằm trong vòng tay anh.

Thẩm Phùng Nam dịch tay vuốt lưng cô, hỏi: “Còn đau không?”.

“Đỡ nhiều rồi.” “Tôi nay chườm thêm lần nữa nhé.”

Lương Nghiên gật đầu, “Được”.

Ngừng một lát, anh lại nói: “Hôm nay anh phải tới Cục cảnh sát hỏi lại về vụ án đó. Em và Thẩm Nghệ ở yên trong nhà chơi, đừng ra ngoài”.

“Ừm.”

“Bữa sáng ăn bánh trôi được không?”

“Được chứ.”

“Lúc về anh sẽ mua kem cho.”

“Được.”

Thẩm Phùng Nam nhìn cô một lúc, khóe môi rướn lên: “Hình như ngoan rồi đấy?”.

“...”

Lương Nghiên câm nín.

Thẩm Phùng Nam bật cười, nhắm mắt lại, lần tìm tay cô rồi nắm chặt, đặt lên môi, hôn một cái.

“Em phải dậy đi tắm đây.”

Thẩm Phùng Nam đồng ý nhưng vẫn chưa buông tay.

Lương Nghiên gọi anh: “Thẩm Phùng Nam”.

“Hm?”

“Anh buông em ra.”

Thẩm Phùng Nam không nghe: “Tắm cùng em nhé”.

Nước nóng dội xuống, phòng tắm bốc hơi nhanh chóng.

Lương Nghiên đứng dưới vòi nước, từ từ cảm thấy ấm áp hơn, cơ thể cũng thả lỏng hẳn.

Cùng tắm với Thẩm Phùng Nam là một việc sung sướng, cô thậm chí không cần đứng hẳn hơi, chỉ cần dựa vào anh là được.

Tóc và người đều đã được tắm rửa sạch sẽ. Sau khi xả sạch xà phòng, Lương Nghiên những tưởng sẽ được ra ngoài, nhưng lại bị anh ôm chặt.

Anh đứng hôn cô dưới vòi nước, cũng vuốt ve cô.

Lương Nghiên tỉnh lại một chút, lập tức hiểu ra anh định làm gì.

Cô vô cùng hợp tác, một tay ôm hông, một tay đặt lên mông anh.

Chút kinh nghiệm này bắt nguồn từ vài lần tìm tòi, cô đã biết chạm vào đâu sẽ khiến anh kích thích mãnh liệt nhất.

Quả nhiên, vừa véo hông anh một cái, hơi thở của anh đã trở nên nặng nề.

Lương Nghiên muốn cười nhưng không bật ra được.

Cô bị công kích ngược lại. Tay Thẩm Phùng Nam lần xuống bụng cô, rồi theo dòng nước trượt xuống dưới.

Anh vừa vân vê, Lương Nghiên đã chịu không nổi.

Thẩm Phùng Nam ôm lấy cô, thì thầm bên tai: “Có phải kỳ an toàn không?”.

Kỳ an toàn?

Lương Nghiên mơ hồ. Dĩ nhiên cô biết có cái kỳ này nhưng cụ thể tính toán thế nào, cô vẫn chưa tìm hiểu một cách hệ thống. Ngoài ra, đến ngày kinh nguyệt của mình cô còn chẳng nhớ rõ nữa là kỳ an toàn.

Cô nói thật: “Em không biết”.

“...”

Thẩm Phùng Nam cầm nín, rồi mút một cái thật mạnh lên cổ cô, sau đó lùi xa một cách khó xử. Anh tắt vòi sen đi, cầm khăn tắm lau khô người cho cô, rồi lại tự lau người mình, bọc kín khăn tắm rồi bế cô ra ngoài. Nửa sau được thực hiện trên giường.

Vừa quán quýt, vừa tập thể dục thế là mờ hơi lại ra.

Lúc Lương Nghiên ngồi trên người Thẩm Phùng Nam, bỗng nghĩ ban nãy đúng là tắm vô ích, lát nữa há chẳng phải vẫn tắm lại lần nữa?

Vấn đề này còn chưa nghĩ xong, Thẩm Phùng Nam bỗng nhún lên một cái, đầu óc cô lập tức mông lung.

Nghĩ tới việc Thẩm Nghệ đang ở phòng ngủ đối diện, Lương Nghiên bặm môi từ đầu tới cuối, không phát ra âm thanh nào.

Quả nhiên, xong việc cả người lại mờ hơi đầm đìa, đành phải dội nước lần nữa.

Mùng một Tết, cả Thẩm Nghệ và Lương Nghiên đều không ra ngoài. Họ nghe lời ở nhà xem ti vi.

Thẩm Phùng Nam đi tìm Trần Kha. Họ lấy CCTV ra xem, xem mấy lượt từ đầu tới cuối, vẫn không nhìn rõ được diện mạo của hai kẻ đó.

Trần Kha thờ dài, lắc đầu: “Gần như không thể bắt được”.

Rồi anh ấy lại tua ngược lại, nói: “Nhìn vóc dáng thì hai kẻ này không ai giống Dư Hà Minh, nhưng cũng không loại trừ khả năng hắn thuê người tới gây rắc rối cho cậu. Cậu xem, hai gã này phối hợp rất ăn ý. Gã gây trốn ở đằng trước, gã béo đuổi ở đằng sau, nhắm thời gian cực chuẩn, tính toán khá chi tiết”.

Anh ấy tua nhanh, dừng lại sau khi gã gầy xuất hiện: “Chỗ này hơi kỳ lạ, thông thường mấy gã cướp giật bao giờ cũng muốn tốc chiến tốc thắng. Nhưng cậu nhìn hẳn mà xem, chiếc túi ở ngay bên cạnh, hẳn là chỉ chăm chăm đánh nhau, còn ra tay rất mạnh”.

Thẩm Phùng Nam nhíu mày nhìn màn hình, nghĩ lại lời của Lương Nghiên, bèn hỏi: “Có khi nào bị hai cô ấy đánh, giận quá nên phản kích?”.

Trần Kha đáp: “Cũng có khả năng này”.

Hai người xem lại hai lần liền, rồi Trần Kha nói: “Mình từng điều tra về Dư Hà Minh. Nếu hai vụ án trước đó thật sự do hắn làm, vậy thì chỉ có thể nói thủ đoạn của hắn rất tàn nhẫn, cũng rất thông minh, không để lại manh mối gì rõ ràng. Vụ án đó mình không phụ trách, nên mình cũng chỉ nghi ngờ vậy thôi. Bây giờ cậu chỉ có thể tự thận trọng hơn, phía mình sẽ tiếp tục điều tra tung tích của hắn, chúng ta giữ liên lạc”.

Thẩm Phùng Nam gật đầu: “Được”.

Lúc về, vẫn còn sớm, Thẩm Phùng Nam mua kem ở cửa khu nhà mang về, Thẩm Nghệ và Lương Nghiên mỗi người một cái.

Buổi tối, Từ Ngu Thanh gọi điện đến. Ngày mai anh ấy trở về Nam An, tối mai định mời khách tối nhà.

“Vừa hay, cậu dẫn cả Thẩm Nghệ và cô bạn gái nhỏ tới nhé.”

“Tối biệt thự của cậu?”

“Không lẽ tối căn hộ nhỏ xíu của mình, làm sao mà chứa nổi?”

“Để mình hỏi họ.”

Đúng lúc Thẩm Nghệ đang ngồi ngoài phòng khách. Thẩm Phùng Nam mới hỏi được một nửa, Thẩm Nghệ đã phản kích gật đầu: “Được chứ, được chứ, em thích nhất là mấy chỗ náo nhiệt”. Thẩm Phùng Nam đã đoán sẽ có kết cục này, thế nên câu trả lời của con bé vốn không được đưa vào phạm vi xem xét của anh. Anh chỉ tay vào phòng ngủ, bảo Thẩm Nghệ vào hỏi Lương Nghiên.

Chẳng mấy chốc, Thẩm Nghệ đã lon ton chạy ra ngoài: “Nghiên Nghiên cũng đồng ý, anh mau nói với đại ca Từ của anh đi”.

Giọng cô ấy quá to, chưa cần Thẩm Phùng Nam truyền đạt, Từ Ngu Thanh đã nghe thấy, bèn cười phá lên: “Cô nhóc Thẩm Nghệ nhà cậu chẳng khác gì cả”.

Thẩm Phùng Nam cất giọng bình thản: “Được rồi, chuyện phía cảnh sát Trần khi nào gặp sẽ nói”.

“Được, cứ thế nhé.”

Thẩm Phùng Nam ngắt máy rồi đi vào phòng ngủ.

Lương Nghiên đang ngồi bên cửa sổ đọc sách.

Anh đi qua liếc nhìn, đó là cuốn sách tâm lý Hiệu ứng đám đông ở trên kệ.

Cô đã đọc được một nửa, thấy anh đi vào, cô ngẩng đầu lên: “Chị Thẩm Nghệ bảo ngày mai có lịch đi chơi”.

Thẩm Phùng Nam gật đầu nói: “Em còn nhớ mấy người bạn gặp lần trước không?”.

“Ừm, có ấn tượng.”

“Vẫn là đám bạn đó.”

“Thế à?” Lương Nghiên hỏi: “Bọn anh thân nhau lắm phải không?”.

“Có thể nói là khá thân, trước kia đều làm việc cùng nhau.”

Lương Nghiên gật đầu.

Thẩm Phùng Nam cười: “Không sao đâu, ngày mai có Thẩm Nghệ, chắc em sẽ không chán đâu”.

Lương Nghiên cũng cười: “Cũng phải”.

Ngày hôm sau, mừng 2 Tết.

Buổi trưa Từ Ngu Thanh quay về Nam An, hẹn giờ tụ tập là năm giờ chiều.

Chưa tới bốn giờ, Thẩm Nghệ đã bọc xong hai chai rượu vang, giục già mọi người xuất phát.

Thẩm Phùng Nam hết cách, cả ba cùng đi xuống dưới.

Biệt thự của Từ Ngu Thanh không gần phía này, đi phải mất bốn mươi phút ngồi xe. Khi họ tới đó vẫn chưa đến năm giờ, ba người họ được coi là đến sớm nhất. Từ Ngu Thanh vẫn đang làm công tác chuẩn bị, vừa hay gọi họ vào rửa hoa quả.

Đúng năm giờ, đã lục tục có người xuất hiện.

Những người đến đây Lương Nghiên hầu như đều quen mặt, vì đã gặp lần trước.

Đồng người một cái là phòng khách náo nhiệt ngay. Mọi người chia ra làm nhiều nhóm, có nhóm đánh bài, có nhóm chơi game, có nhóm ngồi nói chuyện

tầm phào.

Thẩm Nghệ gặp ai cũng thân một cách tự nhiên, chẳng mấy chốc đã nhập hội được với mấy cô gái, dẫn Lương Nghiên cùng họ ngồi chơi bài.

Tối sáu giờ, Từ Ngu Thanh phát hiện Trình Tây chưa đến. Anh ấy gọi điện hỏi tình hình. Trình Tây bắt máy, nói có việc lỡ dở, sẽ đến ngay, còn cho mọi người một bất ngờ.

Từ Ngu Thanh đang khó hiểu thì nghe thấy dưới nhà có tiếng ồn ào. Anh ấy đi tới bên lan can cầu thang, thấy Trình Tây đã xuất hiện. Không những vậy, còn dẫn theo một người khác.

Từ Ngu Thanh nhướng mày nhìn ra sau lưng, rồi sững người.

Trời ơi, đó chẳng phải là Tần Vy sao?

Một giây sau, anh ấy lập tức quay đi tìm Thẩm Phùng Nam, không thấy, ngược lại thấy Thẩm Nghệ và Lương Nghiên ngồi trên sofa.

Rõ ràng họ đều đã nhìn thấy người vừa vào.

Giữa tiếng sững sốt của đám bạn cũ, Trình Tây dẫn Tần Vy vào: “Các bạn thân yêu, còn nhận ra chứ? Nữ thần của chúng ta quay về rồi!”

Tần Vy xua tay mỉm cười, rồi kéo Trình Tây qua một bên: “Đừng có nâng mình lên nữa, nữ thần kinh thì có”.

Mọi người đồng loạt phá lên cười.

Tần Vy tươi cười chào hỏi từng người một, có vài cô gái bước lên ôm lấy cô ấy.

Sau một lúc hàn huyên, Trình Tây bỗng nhìn xung quanh một lượt: “Áy, Thẩm Phùng Nam đâu?”.

Lập tức có người gọi anh, phòng bếp có tiếng đáp lại.

Vài giây sau, Thẩm Phùng Nam bê đĩa hoa quả đi ra ngoài...

~Hết chương 39~

Xi po: “Họ biết nhau, yêu nhau bao nhiêu năm trời, cô hiểu anh đến mức nào?”

Không cần câu trả lời.

Một cô nhóc hai mươi tuổi thì sao, chưa tốt nghiệp thì sao, chỉ cần Thẩm Phùng Nam đã yêu.”

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Hãy để quá khứ trôi qua đi

Khi Thẩm Phùng Nam đi ra, tất cả mọi người đều nhìn anh. Người đứng bên cửa, người ngồi sofa, người chơi bài dưới thảm, tất cả đều đồng loạt hướng ánh mắt về phía anh.

Trong số họ, Trình Tây là phần khích nhất, còn Tần Vy là thẳng thót nhất.

Tình huống này nằm ngoài dự liệu của Tần Vy vì Trình Tây nói rằng Thẩm Phùng Nam sẽ không tới.

Mà chính Tần Vy cũng chưa chuẩn bị tinh thần sẵn sàng để gặp anh trong hoàn cảnh này.

Tần Vy từng nghĩ tới rất nhiều hình ảnh khi gặp lại anh, gần đây mới chắc chắn được một cách, đã dự định thực hiện, thật không ngờ chẳng kịp nữa. Hiện thực chẳng cho người ta bất kỳ cơ hội suy tính và lùi bước nào. Tần Vy nhìn rất rõ, Thẩm Phùng Nam đứng đó, chiếc đĩa trong tay anh đựng đầy nho tươi.

Dĩ nhiên, anh cũng đã nhìn thấy Tần Vy.

Có vài giây, phòng khách im phăng phắc.

Mọi người xung quanh hầu như đều là bạn của họ, biết rất rõ về chuyện tình cảm đã qua. Không thể phủ nhận, gặp lại nhau kiểu này vô cùng ngượng ngập, nhất là khi người yêu hiện tại của một trong hai bên cũng có mặt, chẳng khác nào đang diễn lại một màn phim truyền hình cầu huyết nào đó.

Đã có người nhìn về phía Lương Nghiên.

Đương nhiên, Trình Tây là một trong số đó. Cô ta nhanh chóng tìm được bóng dáng Lương Nghiên, bèn liếc vội về mặt không cảm xúc rồi quay đầu kéo Tần Vy, thì thào thì thầm: “Đây là bất ngờ mình dành cho cậu, mình biết là cậu muốn gặp anh ấy”.

Tần Vy không đáp lại, cũng không cử động.

Từ Ngu Thanh ở trên gác nhìn đến đây, không thể tiếp tục làm người ngoài cuộc được nữa. Là chủ nhà, anh ấy vội vàng đi xuống phá tan bầu không khí gượng gạo: “Ôi, Tần Vy! Anh còn tưởng ai chứ, cuối cùng em cũng biết đường về rồi, chào mừng, chào mừng! Mọi người ngấy ra đó làm gì, nhanh, mau ngồi xuống ăn hoa quả đi”.

Khi mọi người cùng hòa theo phụ họa, bầu không khí cũng trở nên ấm áp.

Thẩm Phùng Nam đã bước ra khỏi bất ngờ từ lâu. Anh đi tới, đặt đĩa nho giữa chiếc bàn dài.

Tần Vy bị Trình Tây kéo tới bên bàn, họ chỉ cách nhau khoảng hai, ba bước chân.

Thẩm Phùng Nam quay người lại, nhìn Tần Vy, cất giọng ôn hòa: “Em về rồi à?”.

“Vâng.” Tần Vy gật đầu, hốc mắt ươn ướt, cố gắng kìm nén cảm xúc của bản thân, mỉm cười với anh: “Đã lâu không gặp”.

Thẩm Phùng Nam cũng cười: “Đúng là lâu lắm rồi”.

Anh chỉ tay vào ghế: “Đừng đứng mãi thế, ngồi đi”.

Từ Ngu Thanh cũng phá lên cười: “À, đúng vậy, đúng vậy, mọi người qua đây ngồi cả đi”.

Anh ấy vừa gọi, lập tức cũng có người tới làm dịu bầu không khí, Trình Tây và Tần Vy bị kéo sang một bên, có vài đồng nghiệp cũ mồm mép sắc sảo qua bất chuyện. “Tần Vy à, em càng ngày càng đẹp đấy.”

“Đúng thế, khí chất tốt hơn rồi.”

“Đi chơi đâu đó...”

Bàn uống nước bỗng trở nên náo nhiệt, những nhân tố gượng gạo không kịp tiếp tục nảy nòi.

Trình Tây cực kỳ thất vọng đối với biểu hiện của Thẩm Phùng Nam và Tần Vy. Thoạt nhìn, cả hai đều thể hiện một thái độ điềm nhiên bình thản, lừa ai chứ.

Cô ta lẳng lặng đánh mắt về phía anh, bỗng thấy anh đi tới sofa.

Thẩm Nghệ đang siết chặt tay Lương Nghiên với tâm trạng phức tạp. Thấy Thẩm Phùng Nam đi tới, Thẩm Nghệ vội vàng đẩy Lương Nghiên qua: “Anh, anh và Nghiên Nghiên lên gác xem đồ nướng đã xong xuôi chưa, em vào bếp làm chút đồ mang lên”.

Lương Nghiên vừa đứng dậy thì Thẩm Nghệ đã chạy tót vào bếp.

Cổ tay bỗng nhiên nóng rực, cô quay đầu lại nhìn.

Thẩm Phùng Nam cúi xuống nhìn cô. Ánh mắt anh chân thật, không biết là muốn tìm điều gì từ biểu cảm của cô, nhưng Lương Nghiên vẫn tỏ ra bình thản, không có gì hết.

Thẩm Phùng Nam siết chặt tay cô, trầm mặc một lúc mới khẽ nói: “Đi thôi, lên gác xem sao”.

“Được.”

Thẩm Phùng Nam dắt tay Lương Nghiên đi lên gác.

Từ Ngu Thanh cũng vừa chinh xong hệ thống âm thanh trong phòng karaoke, đứng bên cửa gọi một tiếng, cả một đám đông đi qua đó.

Cho dù đứng giữa mọi người, Tần Vy cũng bất giác quan sát Thẩm Phùng Nam. Cô ấy và Trình Tây bước ra khỏi đám đông, đi tới quầy bar, rót một ly rượu vang rồi đánh mắt lên tầng.

Trong tầm mắt hiện lên hai chiếc bóng.

Trình Tây chú ý thấy biểu cảm của Tần Vy bên đứng khoanh tay, cười nhạt: “Nhìn thấy chưa? Bạn gái hiện tại của người ta, chính là người mà mình kể với cậu, một cô em hai mươi tuổi, nghe nói còn chưa tốt nghiệp nữa”.

Tần Vy im lặng, nhấp một ngụm rượu vang rồi quay đầu nói: “Cậu đã sớm biết anh ấy sẽ đến?”.

“Đúng thế.” Trình Tây nhướn mày: “Tâm tư của cậu mình còn không rõ sao, ngày đêm nhung nhớ, tới gần thì dè dặt, muốn gặp mà không dám gặp. Vừa hay mình có thể giúp cậu phá giải những bóng ma tâm lý trong lòng. Sao, giờ hết sợ rồi chứ?”.

Tần Vy nhúm mày: “Chuyện này mình vốn đã có dự tính riêng, hoàn toàn không cần phải làm vậy”.

“Ồ, thế à?” Trình Tây nhìn cô ấy, vẻ khó tin: “Vậy trước kia cậu đã làm được gì. Phải đến năm năm rồi đấy, sao cậu có thể lần lữa tới tận bây giờ?”.

Tần Vy không lên tiếng, ánh mắt trầm xuống.

Trình Tây cười khẩy, cất giọng u ám: “Tần Vy, giờ mình mới biết thì ra cậu bạc nhược đến vậy”.

“Bạc nhược?”

“Lẽ nào không phải vậy?” Trình Tây vờ về ly rượu, ngồi xuống ghế cao: “Ban này, lẽ nào cậu không muốn chạy qua ôm anh ấy?”. Tần Vy khựng lại, Trình Tây nhìn vào mắt cô ấy: “Lẽ nào cậu không muốn hôn anh ấy? Không muốn nói với anh ấy, cậu nhớ anh ấy như thế nào? Không muốn...”.

“Đủ rồi.”

Tần Vy ngắt ngang.

Trình Tây nở một nụ cười như đã nhìn thấu mọi tâm sự trong lòng: “Thấy chưa, quá hèn. Cậu vẫn còn là nữ hoàng truyền kỳ ngày xưa sao?”.

“Mình vốn chẳng phải nữ hoàng gì cả.” Tần Vy uống cạn ly rượu, cụp mắt nói: “Đúng là mình rất hèn”.

“Ngày xưa cậu không như vậy, chỉ cần là mình của ngày xưa là được rồi. Chẳng phải thứ gì đã là của cậu, cậu sẽ không cho phép người khác chạm vào sao?”

Tần Vy cười tự giễu: “Anh ấy đã không còn là của mình nữa rồi”, ngừng một chút, giọng cô ấy càng thấp đi: “Chính tay mình để tự để mất”.

Trình Tây hát cảm: “Thì đã sao? Nhặt về là được rồi”.

“Cậu không hiểu đâu.”

“Có gì mà mình không hiểu. Lần đầu tiên ôm nhau, hôn nhau, lần đầu tiên quan hệ, có chuyện gì cậu giấu được mình chưa?” Trình Tây cười có phần khiêu khích: “Là bạn thân, không ai hiểu rõ mối tình đầu dài dài đằng đẳng này của cậu hơn mình cả. Tình cảm của hai người sâu đậm đến mức nào, mình còn không rõ hay sao? Có tin không, mình dám nói, cậu không cần quá tổn sức, chỉ cần thể hiện ý tứ một chút, anh ấy sẽ lập tức quay lại”.

Tần Vy lắc đầu mỉm cười, nói chắc nịch: “Rõ ràng cậu không hiểu anh ấy, cũng không hiểu gì mình”.

“Tần Vy!” Trình Tây nhảy từ trên ghế xuống, giọng nói lạnh đi: “Cậu 32 tuổi rồi, thật sự bỏ qua anh ấy như vậy sao? Cậu còn bao nhiêu năm tháng tuổi trẻ để tìm lại một người đàn ông như vậy nữa?”.

“Mình chưa bao giờ nghĩ sẽ tìm lại một người như vậy, cũng sẽ bao giờ tìm được.”

Nghe ngữ khí thoảng nhẹ như mây gió của cô ấy, cơn tức trong lòng ngực Trình Tây bốc lên: “Cậu thật sự khiến người ta thất vọng”.

Tần Vy bình tĩnh nói: “Mình cũng tự thấy thất vọng về bản thân”.

Nói xong, cô ấy đi vào phòng karaoke.

Trình Tây đặt mạnh ly rượu xuống sofa, cục tức nghẹn lại ở cổ họng không sao nuốt xuống được. Không ngờ lúc này Từ Ngu Thanh đi ra hỏi tội.

“Trình Tây, em làm sao thế hả?”

“Em làm sao?”

Từ Ngu Thanh nhúm mày: “Tần Vy quay về, chỉ ít em cũng phải nói với anh một tiếng, cứ lẳng lặng đưa cô ấy tới như vậy, ngượng ngập lắm”.

“Ngượng ngập? Sao em không thấy thế nhỉ? Anh không thấy bạn bè họ chào hỏi ư?”

“Thôi bỏ đi.” Từ Ngu Thanh day trán: “Em đúng là thích xem trò không sợ ầm ĩ. Nếu không nhờ mọi người giúp em làm dịu bầu không khí thì có khi còn gượng đến đỏ mặt hỏi ấy chứ. Em cũng nghĩ xem, cô bé ấy còn đang ở đây, người ta sẽ khó chịu đường nào”.

“Em thấy cô ấy khá bình thường mà, cũng đâu có khó chịu nhỉ? Thẩm Phùng Nam chẳng phải vẫn một mực đi qua nắm tay người ta sao?” Từng câu đều bị phản lại, Từ Ngu Thanh suyt nửa tức đến phun ra lửa: “Em đừng có làm trò nữa, chuyện của họ để tự họ giải quyết. Em bắt bình thay cho Tần Vy có ích sao? Còn chưa biết Tần Vy suy nghĩ như thế nào mà. Chưa biết chừng cô ấy cũng đã gặp được một người đàn ông trẻ trung tuấn tú, cần đến em giúp đỡ gì chứ?”

Trình Tây bật cười: “Nếu em nói với anh rằng từ đầu tới cuối Tần Vy chỉ yêu sâu sắc một mình Thẩm Phùng Nam thì sao? Anh sẽ đứng về phía ai? Chưa được bao lâu mà anh đã bị cô bé kia thu phục rồi, rốt cuộc ai mới là bạn bè bao năm nay của anh?”

“...”

Từ Ngu Thanh không tin lắm: “Không phải chứ?”

Trình Tây không buồn giải thích nhiều: “Đói rồi, gọi họ đi nướng đồ thôi”.

Chỗ nướng là ban công tầng hai, đồ ăn cũng đã được chuyển lên.

Thẩm Nghệ bê một giỏ ngô ngọt lên, thấy Thẩm Phùng Nam và Lương Nghiên đang dựa vào lan can không biết đang nói gì đó.

Cô ấy không dám quấy rầy, chỉ đứng bên cửa âm thầm lắng nghe, nhưng không nghe rõ được câu nào.

Chẳng mấy chốc, phía sau đã có một đám người đi tới, Trình Tây đi ở đằng trước.

Thẩm Nghệ không có thiện cảm gì với cô ta, liếc nhìn rồi quay ngoắt đi ra ban công: “Nghiên Nghiên, ra nướng ngô thôi!”.

Lương Nghiên đáp lại một tiếng rồi bước qua.

Hai người họ cùng nướng ngô trên chiếc giá nhỏ bên cạnh, mọi người cũng bước qua, lấy đủ mọi loại thịt và rau trong đĩa to, bắt đầu nướng. Trình Tây cũng nướng cùng mọi người.

Thẩm Nghệ liếc nhìn, Tần Vy vẫn chưa tới.

Cô ấy yên tâm, cũng không chơi bời với mọi người nữa mà ở bên cạnh Lương Nghiên. Hai người họ vừa hơ tay vừa nướng ngô.

Thẩm Phùng Nam cũng đã chọn được một đĩa thức ăn, chay mặn đủ cả, đặt lên giá nướng chín, rắc gia vị rồi bê qua.

“Nghiên Nghiên, ném thử đi.”

Lương Nghiên lấy hai xiên nướng, đưa cho Thẩm Nghệ một xiên, tự mình ăn một xiên, vừa ăn hai miếng đã nhàu mảy.

“Không ngon hả?”

“Mùi thì là nồng quá.”

“Em không thích à?”

“Vâng.”

Thẩm Phùng Nam đòi cho cô một xiên tim vịt: “Em ăn cái này đi, cái đó để anh ăn cho”.

Lương Nghiên đưa anh nửa xiên thịt còn dớ dang, Thẩm Phùng Nam ăn nốt nửa còn lại.

Cách đó vài mét, Trình Tây liếc nhìn họ, mỉm cười thoáng qua.

Ba xiên ngô được nướng xong, Lương Nghiên bọc một cái lại, đưa cho Thẩm Phùng Nam. Anh vẫn cầm vào tay, Từ Ngu Thanh ở ngoài cửa đã hét: “Thẩm Phùng Nam, cậu xuống đây mình nhờ týt”.

Thẩm Phùng Nam đón lấy ngô, đặt vào đĩa rồi nói: “Anh đi một chút”.

Lương Nghiên đáp: “Được”. Thẩm Phùng Nam đi xuống, Từ Ngu Thanh mở cửa ra, tiếng nhạc vọng ra từ bên trong.

Từ Ngu Thanh nói: “Tần Vy, em qua đây”.

Khi Tần Vy tới nơi, anh ấy đóng cửa lại, quay người gọi Thẩm Phùng Nam: “Nào nào nào, đừng có dây dưa nữa, nhân cơ hội này nói chuyện rõ ràng đi, bớt để con bé Trình Tây đó lo lắng hão. Hoặc là hai người ra ngoài ban công, hoặc là vào phòng sách, tùy hai người. Mình sẽ làm người tốt, đứng đây trông chừng cho, nhanh lên đây”.

Tần Vy đứng đó vài giây rồi đi qua chỗ Thẩm Phùng Nam: “Có tiện không? Đúng là em có mấy lời muốn nói với anh”.

Cô ấy đi ra ban công.

Thẩm Phùng Nam cũng qua đó.

Sắc trời đã tối, đèn ban công sáng lên, góc tường bày một hàng hoa cỏ.

Tần Vy ngồi trên ghế vông còn Thẩm Phùng Nam thì đứng.

“Em không nghĩ hôm nay sẽ gặp được anh.” Tần Vy lên tiếng: “Em vốn còn định hôm nào hẹn gặp anh một buổi”.

“Anh cũng không ngờ.”

Tần Vy mỉm cười, ngẩng đầu lên nhìn anh: “Anh khác đi một chút đấy”.

“Thế à?”

“Ừm.” Ngừng một chút, cô ấy nói: “Anh sống tốt chứ?”.

Thẩm Phùng Nam gật đầu: “Rất tốt, còn em thì sao?”.

“Em cũng khá ổn.” Cô hòng dần chua xót, Tần Vy quay mặt đi, nhìn cái bóng in trên lớp kính: “Thẩm Nghệ kể, anh từng đi tìm em”.

“Ừ.”

“Em xin lỗi.”

“Không sao, sau này anh cũng không tìm nữa.”

Trái tim Tần Vy thất lại. Cô ấy không nói tiếp, xung quanh yên ắng hẳn.

Thẩm Phùng Nam nhìn cô ấy và nói: “Em đã đi rất nhiều nơi phải không?”.

“Thẩm Phùng Nam.” Tần Vy cắt hết mọi cảm xúc, ngẩng đầu lên: “Em không chỉ xin lỗi vì chuyện này, còn có chuyện quan trọng hơn... Lúc đó, em đã bỏ rơi anh, đây cũng là lý do em bỏ đi. Em không còn mặt mũi gặp lại anh nữa, không biết làm sao để ở bên anh nữa”.

“Anh hiểu. Về sau anh cũng đoán ra nên cũng không tìm em nữa.”

Tần Vy “ừm” một tiếng, đôi mắt ướt nhoèn: “Xin lỗi anh”.

“Không cần đâu. Chỉ là suy nghĩ của chúng ta đối với chuyện đó có sự khác biệt. Anh cảm thấy không có gì, ở trong tính huống đó làm như vậy là chính xác, cũng là điều anh hy vọng. Để cả hai cùng gặp nguy hiểm chẳng có gì tốt đẹp cả”.

Nước mắt Tần Vy đã chảy rơi: “Không phải đâu. Lúc đó em không nghĩ nhiều được như vậy, em chỉ sợ chết thôi. Thẩm Phùng Nam, em chỉ sợ chết thôi”.

“Năm năm rồi, Tần Vy.”

Thẩm Phùng Nam nhìn cô ấy: “Bây giờ anh sống rất tốt, cùng lắm chỉ có thêm một vết sẹo thôi. Hãy để quá khứ trôi qua đi”.

Đôi mắt Tần Vy mờ lung. Nhìn anh rất lâu, cô ấy mới gật đầu: “Được”.

Cô ấy gạt nước mắt, cố gắng bình tĩnh lại rồi cười với anh: “Em nhìn thấy bạn gái anh rồi, chỉ là chưa được nhìn chính diện, nhưng bóng lưng cô ấy đẹp lắm”. “Vậy lát nữa em có thể nhìn kỹ.”

Tần Vy tươi cười gật đầu: “Hình như cô ấy còn nhỏ tuổi”.

“Ừm, khá nhỏ.”

“Cô ấy là người thế nào?”

Thẩm Phùng Nam trầm ngâm mấy giây, khóe môi bất giác rướn lên: “Một người rất tốt”.

Tần Vy nhìn biểu cảm của anh, chột sững sờ, trái tim vào khoảnh khắc này bỗng chua xót tới cực điểm.

Họ đã quen nhau, yêu nhau bao nhiêu năm, sao còn không hiểu anh?

Không cần câu trả lời nữa.

Trình Tây quả nhiên không nhìn được chân tướng.

Một cô nhóc hai mươi tuổi thì sao, chưa tốt nghiệp thì đã sao, Thẩm Phùng Nam đã yêu người ấy rồi.

Tần Vy không hỏi thêm nữa, chỉ cười: “Thôi, chúng ta nói chuyện xong rồi. Anh đi lên đi, có thể cô ấy đang đợi đấy”.

Thẩm Phùng Nam gật đầu: “Em cũng mau qua ăn chút gì đi, lát nữa bị giành hết đấy”.

“Được, lát em qua liền.”

“Ừm.”

Thẩm Phùng Nam rời khỏi ban công.

Chẳng bao lâu sau, Từ Ngu Thanh và Tần Vy cũng đi lên.

Ngoài ban công đông người, cực kỳ náo nhiệt, các ghế đã ngồi đông đủ cả.

Thẩm Nghệ từ đầu tới cuối vẫn cố chấp với việc nướng ngô, gần như nướng hết cả giỏ, tặng cho mọi người cùng ăn.

Trình Tây kéo Tần Vy qua: “Em gái Thẩm, cho bọn chị hai cái nào”.

Thẩm Nghệ không hề muốn đưa cho cô ta. Lương Nghiên bèn đưa giỏ qua: “Chị tự lấy đi”.

“Cảm ơn!” Trình Tây lấy hai cái, chia cho mình và Tần Vy mỗi người một cái.

Thẩm Phùng Nam ở một bên nướng thịt, Trình Tây quay đầu lại gọi: “Thẩm Phùng Nam, cho bọn em hai xiên nhé. Tần Vy muốn ăn nhiều thì là, anh còn nhớ chứ”.

Thẩm Phùng Nam đáp lời.

Trình Tây quay đầu lại, nói với Tần Vy: “Quả nhiên tình cảm mười năm không thể giả được, tới bây giờ anh ấy vẫn còn nhớ khẩu vị của cậu đấy”.

Tần Vy nhũn mảy, kéo tay cô ta, tỏ ý bảo đừng nói linh tinh, rồi quay đầu lại nhìn Lương Nghiên. Ai ngờ Thẩm Nghệ vừa nghe được những lời có ý ly gián rõ ràng ấy đã không nhìn được.

Cô ấy ném ngô sang một bên, nói với Trình Tây: “Chị à, anh trai tôi là người thế nào, người làm em gái như tôi là hiểu rõ nhất. Anh ấy trí nhớ rất tốt, không phân biệt là ai. Sinh nhật bạn học tiểu học của anh ấy tới bây giờ anh ấy vẫn còn nhớ. Nói tới khẩu vị, anh trai tôi không chỉ hiểu rõ chị Tần Vy, còn hiểu rõ cả đại ca Từ. Đương nhiên, người mà anh tôi thấu hiểu nhất vẫn là Nghiên Nghiên. Vì sao ư? Bởi vì bây giờ ngày nào anh ấy cũng nấu cơm cho Nghiên Nghiên ăn. Còn chị thì sao, rảnh quá thì có thể nướng ngô hoặc nướng vài cái xiên thịt mà ăn. Thời buổi này hay ăn phải lẫn vào bếp, bớt nói mấy lời thừa thãi mới là người đáng yêu được”.

Cô ấy nắm tay Lương Nghiên: “Đi thôi, nhường chỗ cho chị ta, chúng ta đi nướng thịt”.

Trình Tây tức đến trắng nhợt mặt mày, còn định lên tiếng thì Tần Vy đã giữ lại: “Thôi đi, nướng ngô thôi”.

Thẩm Nghệ hừ một tiếng rồi kéo Lương Nghiên đi khỏi đó, thì thầm: “Đừng nghe họ nói vớ vẩn. Loại phụ nữ này mà về thời cổ đại, chị cứ phải cắt đứt lưỡi chị ta đi”.

Lương Nghiên không chịu được, phì cười: “Chị ác vậy”.

“Đĩ nhiên, ai bảo chị ta bắt nạt chị dâu nhỏ của chị.”

Lương Nghiên: “...”.

Buổi nướng thịt dần chuyển sang nửa sau, người bớt dần, rất nhiều người đã đi xuống chơi bài, hát hò.

Lúc thu dọn bát đĩa, Thẩm Nghệ đi vệ sinh, trên ban công chỉ còn lại Từ Ngu Thanh, Thẩm Phùng Nam và Lương Nghiên.

Hai người đàn ông bê một chiếc lớn đi xuống nhà.

Lúc này, Tần Vy đi lên dọn giúp, trông thấy Lương Nghiên đang thu dọn một mình.

Cô ấy bước qua: “Chỉ có em à?”.

Lương Nghiên ngẩng đầu lên, giật mình: “Vâng”.

Tần Vy mỉm cười, qua giúp cô cùng dọn bát đĩa vào rổ.

Thu dọn xong, Lương Nghiên chuẩn bị lấy chổi quét nhà thì nghe thấy Tần Vy nói: “Chúng ta nói chuyện một chút nhé”.

Lương Nghiên quay đầu lại, Tần Vy đi tới bên cạnh lan can: “Xin lỗi nhé, chị không biết em cũng có mặt”.

“Không sao ạ. Em cũng vậy.”

Tần Vy mỉm cười, nhìn cô một lát rồi lên tiếng: “Chị không ngờ anh ấy lại tìm một cô gái nhỏ như em đây”.

“Chuyện này có liên quan đến tuổi tác ạ?”

“Ít nhiều cũng có. Ví dụ như, có những chuyện hồi trẻ không làm được hoặc nghĩ không thông suốt, qua vài năm nữa sẽ thông suốt.”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như tình yêu và dũng khí. Trước kia chị phạm sai lầm, lúc đó chị không đủ dũng cảm.”

“Ý chị muốn nói việc chị bỏ lại Thẩm Phùng Nam ở chiến trường?”

Tần Vy sững người: “Em biết?”.

“Đúng vậy.”

Tần Vy cúi đầu: “Chị lòng không bên ngoài nhiều năm, gặp rất nhiều người. Chị từng kể cho họ nghe chuyện này. Họ luôn khuyên nhủ và động viên chị, chuyện này là bình thường, vì trẻ mà, chưa trải qua sóng gió, sẽ sợ hãi. Họ cũng nói, đôi lại là một người con gái khác có thể cũng sẽ như chị...”.

“Em sẽ không.”

Tần Vy gạt mình ngẩng đầu lên.

Dưới ánh đèn, đôi mắt Lương Nghiên sáng rực: “Em sẽ không như vậy”.

~Hết chương 40~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Lương Nghiên không nói thêm gì, chỉ nói từng ấy chữ. Tần Vy nhìn cô, vài giây sau quay đầu hướng mắt về phía màn đêm mông lung vô định. Đường như cô ấy suy tư trong chốc lát rồi sau đó cười khẽ.

“Chị cười gì vậy?”

Tần Vy lắc đầu: “Không có gì”.

Thẩm Phùng Nam và Từ Ngu Thanh đi lên lần nữa.

Tần Vy không nói câu nào, đi qua cầm chổi quét nhà. Lương Nghiên thu hết ghế con lại, để dựa vào góc tường.

Thẩm Phùng Nam đi qua gấp giả nường lại.

Từ Ngu Thanh thấy đã thu dọn hòm hòm bên gọi mọi người xuống nhà.

Phòng karaoke ở dưới tầng rất rộng, năm sáu người đang tập trung trong đó. Trình Tây mở cửa ra, hét lên gác: “Mọi người xuống hát nào!”.

“Đến ngay đây!” Từ Ngu Thanh đáp lại.

Mấy người cùng đi qua đó.

Không thể không thừa nhận Từ Ngu Thanh rất biết hưởng thụ. Làm cả một phòng lớn như vậy chỉ để hát karaoke, các thiết bị đều là loại tốt nhất, bố trí cũng ra dáng một phòng hát lắm, rất có bầu không khí.

Bên trong một nam một nữ đang song ca.

Thẩm Phùng Nam và Lương Nghiên ngồi chung một chỗ, Tần Vy ngồi ở bên kia.

Thẩm Nghệ đi vệ sinh xong không tìm thấy ai bèn xuống phòng khách hỏi. Thấy người chơi bài chỉ tay vào trong. Cô ấy tìm đến, ngồi xuống bên cạnh Lương Nghiên, nhỏ giọng hỏi: “Đại ca Từ đại gia quá!”.

Lương Nghiên bật cười, cũng hạ thấp giọng: “Bây giờ chị mới nhận ra à?”.

“Nhận ra từ lâu rồi, cả cái biệt thự to thế này cơ mà.”

Hai người họ đang nói thì tiếng nhạc dừng lại, một bài hát kết thúc.

Những tưởng sẽ chuyển sang bài kế tiếp, khung cảnh bỗng nhiên như đứng hình, người ấn nút tạm dừng là Trình Tây.

Trình Tây đứng lên khỏi máy chọn bài, cười nói: “Hoàng hậu tình ca của chúng ta quay về rồi, mấy người nghỉ ngơi đi”. Nói rồi, cô ta quay sang Tần Vy: “Đã mấy năm rồi mọi người không được nghe cậu hát, nhớ lắm đấy, cậu hát một bài đi”.

Mọi người nghe xong cũng nhớ ra ngày xưa giọng ca của Tần Vy rất tuyệt liền phụ họa theo: “Đúng đúng đúng, hát một bài đi”.

Có người chuyển micro qua, Tần Vy không thoái thác được đành phải nhận.

Trình Tây chọn giúp cô ấy bài “Hẹn ước” của Chu Huệ.

Âm sắc của Tần Vy đúng là rất tuyệt, so với những người hát trước quả thật đã tiến lên trình độ chuyên nghiệp. Hát xong cả bài, mọi người đều vỗ tay. Có người cảm thấy vẫn chưa đã, bèn đòi “Thêm một bài nữa”, bầu không khí lập tức nóng lên.

Từ Ngu Thanh cũng nói: “Tần Vy, cậu hát cho mọi người nghe thêm một bài nữa đi, cũng coi như được rửa tai”.

Tần Vy khó xử, nói với Trình Tây: “Cậu bấm thêm bài nữa vậy”.

Ai ngờ Trình Tây cười nói: “Nếu mọi người đã vui vẻ như vậy, chi bằng làm bài hát đôi đi. Thẩm Phùng Nam, anh song ca với Vy Vy một bài đi, nói gì thì nói cũng là bạn cũ, coi như đón gió tẩy trần cho Vy Vy, thế nào?”. Cô ta vừa dứt lời, bầu không khí đã lặng ngắt.

Lần này không chỉ Từ Ngu Thanh cảm thấy Trình Tây đang gây chuyện, ngay cả những người bạn cũ cũng cảm thấy Trình Tây có phần không ý nhị.

Trong mấy giây ngượng ngập ấy, Trình Tây điềm nhiên kéo bài “Yêu thương bao năm” ở phía sau lên phía trước: “Được rồi, bài này đi, kinh điển đấy. Mình nhớ hồi tốt nghiệp hai người từng hát phải không?”.

Tần Vy sửng người, ngẩn ngơ nhìn màn hình, nhất thời có chút thất thần.

Có người cười phá lên hòa hoãn: “A, hay để mình hát với hoàng hậu nào”.

Trình Tây lại không hề nể mặt: “Với trình độ của cậu, thôi xin đi, về luyện thêm mười năm nữa nhé”. Cô ta lại quay về phía Thẩm Phùng Nam, nhướn mày: “Có bài hát thôi mà, anh Nam, không nể mặt sao?”.

Thẩm Phùng Nam nhú mày, đang định từ chối. Thẩm Nghệ không nhìn được nữa, vỗ đùi định đứng dậy. Lương Nghiên bỗng giữ Thẩm Nghệ lại, đứng lên nhìn Trình Tây: “Xin lỗi chị, cô họạ anh ấy không tiện lắm, để em hát thay”.

“...”

Căn phòng lại im lặng.

Thẩm Nghệ kinh ngạc há hốc miệng, Trình Tây rõ ràng cũng bất ngờ.

Không ai ngờ lại có bước ngoặt này, bao gồm cả Thẩm Phùng Nam.

“Nghiên Nghiên...” Anh nắm lấy tay cô, Lương Nghiên quay đầu lại cười với anh.

Từ Ngu Thanh đang đầu đầu bỗng tươi tỉnh hẳn, mừng rỡ nhìn Lương Nghiên, lần đầu tiên cảm thấy cô bạn gái nhỏ của Thẩm Phùng Nam thật đặc biệt.

Lương Nghiên đi qua, cầm một chiếc micro chưa ai dùng trên bàn lên.

Tần Vy hoàn hồn trở lại, nhìn cô: “Thôi, Trình Tây đùa ấy mà”.

Vậy mà Trình Tây không chịu lùi bước, ngược lại cô ta bấm bụng nói: “Mình không đùa đâu. Nhưng bài hát cũ thế này, em gái Lương chắc không biết hát đâu nhỉ?”.

Lương Nghiên lên tiếng: “‘Yêu thương bao năm’ chứ gì, trùng hợp quá, em lại biết”.

Trình Tây nhìn cô mấy giây rồi cười: “Được, vậy hát bài này”.

Cô ta cúi xuống bấm nút, nhạc dạo nổi lên.

Tần Vy nhắm mắt. Trình Tây đi qua, vỗ nhẹ lên vai cô ấy.

Lương Nghiên ngồi ngay xuống mép sofa.

Bài hát này cô từng hát mấy lần, kể ra hình như phải cảm ơn Triệu cô nương.

Lương Nghiên không thích hát, nhưng Triệu Yên Tích lại là người hát karaoke cực hay. Có một dạo Triệu Yên Tích yêu đơn phương thất bại, cách trị thương tốt nhất chính là bao phòng karaoke. Lương Nghiên đi hát với cô ấy một tuần liền, từ chiều tới tối, Triệu cô nương gần như đã gào gào tất cả những bài tình ca bi thương nhất, sau đó còn tìm cả những bài song ca nam nữ, Lương Nghiên hát giọng nam, cô ấy hát giọng nữ.

Qua một tuần vật vã, giọng Lương Nghiên khản đặc, không thể chịu nổi nữa phải lòi cô ấy về nhà.

Nhạc dạo kết thúc, bắt đầu từ âm đầu tiên, Lương Nghiên đã cất mọi suy nghĩ đi, tập trung nhìn lên màn hình. Một câu đầu, giọng hai cô gái hòa vào nhau:

“Bảo em làm sao quên được

Những lời hứa hẹn khi còn nặn nong

Bảo anh làm sao xóa nhòa trong ký ức

Khuôn mặt đáng yêu của em

Bảo em làm sao có thể buông bỏ

Bao năm chúng ta thương yêu

Hãy để đôi mắt ướt nhoe của em được nhìn thẳng lên bầu trời...”

Giọng Lương Nghiên khá thấp, giọng Tần Vy lại thuộc tông cao, thế mà kết hợp lại cũng không tệ.

Tần Vy hát xong phần lời riêng, đến lượt Lương Nghiên nối tiếp:

“Những phong hoa tuyết nguyệt

Đã hứa tặng em

Giờ đều đã nhạt màu theo năm tháng...”

Cô không phải đàn ông, không có một chất giọng dày và ấm. Giọng nam mà cô hát ra nhẹ nhàng dung dị, khá đặc biệt.

Thẩm Nghệ kinh ngạc không thôi, bèn vỗ vào đùi Thẩm Phùng Nam: “Anh, Nghiên Nghiên hát hay quá!”.

Thẩm Phùng Nam ngồi im, cũng không nói gì.

Anh chỉ nhìn Lương Nghiên.

Cách một đoạn ngắn, cô quay nửa mặt về phía anh, mái tóc đã dài chấm cổ rồi.

Cô ngồi nghiêm chỉnh, lưng thẳng tắp, một tay cầm micro, tay kia đặt lên đầu gối.

Lại đến đoạn hát chung.

“Là dũng khí của chúng ta đã giảm bớt

Hay chúng ta chỉ là sản phẩm chấp vạ của thời gian

Bao nhiêu năm tháng giờ chỉ còn là mây khói

Bao lời thề non hẹn biển cảm động đã thành hư vô.”

Tới cuối cùng, hốc mắt Tần Vy đã đỏ rực.

Trình Tây liếc về phía Thẩm Phùng Nam, đầu mày bỗng nhíu lại.

Anh hoàn toàn không nhìn Tần Vy.

Âm cuối cùng kết thúc, Thẩm Nghệ nói to một tiếng “Hay”, mọi người cũng vỗ tay theo.

Lương Nghiên đặt micro xuống, quay trở về.

Thẩm Phùng Nam đứng dậy nắm lấy tay cô, kéo cô xuống bên cạnh. Thẩm Nghệ vui vẻ nói: “Em tuyệt lắm”.

Có người đã gọi một bài hát khác.

Tần Vy ngồi một lúc, tâm trạng dâng trào đã bình tĩnh lại, cô ấy bèn quay đầu nói với Trình Tây: “Cậu ra đây”.

Trình Tây vốn dĩ cũng không định ngồi thêm, bèn đứng dậy đi ra ngoài.

Ngoài phòng khách có người chơi bài, họ đi thẳng ra ban công. Tần Vy kéo cửa kính ra, đứng trước vườn. Gió lạnh thổi tới, cô ấy cảm thấy thoải mái hơn nhiều, quay đầu hỏi: “Trình Tây, rốt cuộc cậu đang làm cái gì?”.

Trình Tây dựa lưng vào cửa, khoanh tay nhìn cô ấy: “Chẳng làm gì cả, chỉ muốn xem xem trong lòng người đàn ông ấy còn có cậu hay không thôi”.

“Vậy cậu đã nhìn ra chưa?” Ánh mắt Tần Vy lạnh đi.

“Nhìn ra rồi.” Trình Tây nở một nụ cười ý tứ sâu xa: “Tần Vy, mình sai rồi”.

Tần Vy ngược nhìn.

“Mình còn tưởng cậu sẽ không bao giờ thua cuộc.”

“Làm sao có thể?”

“Làm sao có thể ư? Những năm ấy, cậu luôn giỏi giang đến mức người ta phải ghen tỵ, từ gia cảnh, học lực, đến công việc, tình yêu. Cậu biết không, không mấy người dám coi cậu là đối thủ, vì không ai có đủ tự tin đánh bại cậu.” Trình Tây cười tự giễu: “Hồi đó có biết bao người thích Thẩm Phùng Nam, cậu biết rõ không? Rồi có bao nhiêu người dám giành giật với cậu?”.

Tần Vy nhíu mày: “Trình Tây?”.

Trình Tây hít sâu một hơi: “Tần Vy, vì người đó là cậu nên đến cố gắng, mình cũng chưa từng làm đủ chỉ một chút”.

“Cậu...”

“Phải, mình cũng là một trong số đó.”

Tần Vy sững sờ.

Hơn mười giờ, mọi người lần lượt ra về.

Trên đường về, Thẩm Nghệ không ngớt lời chửi mắng Trình Tây. Không thể không thừa nhận Thẩm Nghệ rất có tài ăn nói, chửi người ta mà không hề tục tĩu. Lương Nghiên nghe suốt dọc đường, cho tới khi đến nơi xuống xe, Thẩm Nghệ đóng cửa lại, tổng kết một câu: “Chị cảm thấy cô ta nhất định cũng thích anh trai chị, vì yêu không được nên oán thán”.

Thẩm Phùng Nam chui ra khỏi xe, vừa hay nghe được câu ấy.

“Đừng có nói linh tinh.” Anh lập tức quay sang nhìn Lương Nghiên, bắt gặp ngay ánh mắt cô.

Thẩm Nghệ nói: “Nếu không sao cô ta lại thần kinh như vậy? Đàn ông các anh thần kinh thô lỗ, to như cái ống thoát nước ấy. Anh không chú ý ánh mắt cô ta nhìn Nghiên Nghiên đâu, đúng là có thể giết được người mà. Tối nay, bị cô ta giầy vò mấy bận, chuyên gia tìm Nghiên Nghiên gây chuyện. Anh chẳng biết gì cả, toàn để Nghiên Nghiên chịu âm ỉ”.

Thẩm Phùng Nam run người, nhìn về phía Lương Nghiên.

Thẩm Nghệ trừng mắt với anh rồi kéo Lương Nghiên đi: “Chúng ta đi, tối nay em ngủ với chị, để anh ấy ngồi kiểm điểm lại mình, nếu không chẳng biết bao giờ mới khá lên được”.

“...”

Lương Nghiên chưa kịp nói gì đã bị Thẩm Nghệ kéo tuột đi.

Tắm rửa xong, Lương Nghiên cúi đầu đi ra, vừa đi vừa lau tóc. Thẩm Nghệ ở trong phòng hét: “Nghiên Nghiên, mau lên, chúng ta cùng thay ga giường mới”.

“À, vâng.”

Lương Nghiên đáp rồi đi vào phòng ngủ của Thẩm Nghệ. Vừa ngẩng đầu cô liền nhìn thấy Thẩm Phùng Nam đang đứng bên sofa nhìn mình.

Lương Nghiên khựng lại, lấy khăn xuống, chỉ tay vào phòng ngủ: “Chị Thẩm Nghệ gọi em”.

“Anh nghe thấy rồi.”

Ngừng một chút, Lương Nghiên lại nói: “Chị ấy bảo em ngủ với chị ấy”.

Thẩm Phùng Nam không lên tiếng mà đứng dậy đi đến: “Vậy em muốn ngủ với ai?”.

~Hết chương 41~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Sống chung?

Lương Nghiên dừng việc lau tóc lại. Cô cảm thấy ngữ khí của anh khi nói câu này có phần quái lạ.

Cô nhìn Thẩm Phùng Nam, ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn chưa lên tiếng thì giọng Thẩm Nghệ đã xuyên tường vọng ra: “Nghiên Nghiên!”.

“Em đến đây!” Tư duy của Lương Nghiên bị ngắt đoạn. Cô đáp một tiếng rồi nói với Thẩm Phùng Nam: “Em vào trước đây”.

Cô đẩy cửa đi vào phòng ngủ.

Thẩm Nghệ đang thay vỏ chăn, quay đầu lại nói: “Mau qua giúp chị”.

Lương Nghiên bước qua, cùng cô ấy nhồi ruột chăn vào vỏ.

Sau khi thay xong, Thẩm Nghệ thở hắt ra, vỗ vỗ giường: “Nhìn thấy chưa? Chị lót hai lớp đấy, cực kỳ mềm luôn!”.

Lương Nghiên sờ thử, đúng thế thật.

Thẩm Nghệ thấy tóc cô vẫn còn ướt bèn lấy máy sấy ra: “Em sấy tóc đi đã, đừng để bị cảm”.

“Vâng.”

Lương Nghiên ngồi bên bàn trang điểm sấy tóc.

Thẩm Nghệ nằm lên giường làm bài tập thể dục trước khi ngủ, vừa đá chân vừa nói: “Lần sau gặp lại cô Trình Tây đó, chị sợ chị không kiểm soát được sẽ đánh cô ta”.

Lương Nghiên lên tiếng: “Em sẽ giữ chị lại”.

“Em không cần giữ chị, chỉ cần khi nào cô ta đánh trả, em qua giúp chị là được.”

Lương Nghiên: “...”.

Sấy khô được một nửa mái tóc, Lương Nghiên liền tắt máy đi.

“Mau qua đây.”

Thẩm Nghệ vén chăn lên, mới đột ngột nhớ ra ở phòng mình chỉ có một cái gối. Nhưng chuyện này dễ giải quyết thôi. Cô ấy ngồi bật dậy: “Chị qua phòng anh chị, lấy gối của em về đây”.

“Chị cứ nằm đi, để em đi lấy.”

Thẩm Nghệ bước xuống giường: “Chị đi với em, nhân tiện ôm máy tính của anh chị qua đây, lát nữa chị phải viết cái mail”.

Họ cùng đi ra khỏi phòng.

Đền ngoài phòng khách vẫn còn sáng, Thẩm Phùng Nam ngồi ngay trên sofa. Khi Lương Nghiên đi ra, anh liền đứng dậy.

Thẩm Nghệ nhìn anh chăm chú: “Anh ngồi đây làm gì?”. Chưa đợi anh lên tiếng, cô ấy đã vừa đi vừa nói: “Em mượn laptop của anh chút nhé”.

Nói xong, chui tọt vào phòng ngủ của anh.

Thẩm Phùng Nam vẫn đứng ở đó.

Lương Nghiên dừng bước, nói: “Mượn lắm rồi, sao anh chưa đi tắm rửa?”.

Thẩm Phùng Nam lập tức dẫn cơ mặt, tiến lên vài bước, nắm chặt tay cô, sau đó cười.

“Anh đi tắm ngay đây, em vào phòng trước đi.”

Hai âm cuối chưa kịp bật ra, Thẩm Nghệ đã ôm gối và laptop đi ra ngoài: “Xong rồi, Nghiên Nghiên”.

“Dạ.” Lương Nghiên quay đi. Bàn tay Thẩm Phùng Nam chợt trống không.

Lương Nghiên đón lấy gối, nói với anh: “Anh mau tắm tấp rồi đi nghỉ đi”.

Thẩm Nghệ quay đầu lại bồi thêm một câu: “Còn nữa, đừng quên kiểm điểm”.

Nói rồi, cô ấy kéo Lương Nghiên vào phòng.

Cửa đóng sập lại, bên ngoài chỉ còn nghe được những tiếng rì rầm trao đổi quả lại.

“Ban nãy em chưa bôi kem phải không... Em dùng kem của chị ấy, lọ trên bàn trang điểm kia...”

“Lọ màu trắng à?”

“Ừm, loại đó da gì dùng cũng được, không dị ứng đâu...”

Thẩm Phùng Nam đứng ngoài cửa một lúc, nụ cười tắt hẳn.

Anh vào nhà vệ sinh, tiện thể tắm qua, không buồn dùng sữa tắm nữa. Trở về phòng, anh thấy đầu giường chỉ còn độc một chiếc gối.

Anh tắt đèn, nằm xuống, bên cạnh trống vắng lẻ loi.

Ở phòng ngủ đối diện, Thẩm Nghệ đang chải đầu cho Lương Nghiên: “Dài đến đây rồi là có thể búi củ tỏi nửa đầu, trông đáng yêu lắm, rất mốt”.

“Thế à?”

“Đúng thế. Nhưng búi lên như thế trông em càng trẻ hơn, đứng bên cạnh anh trai chị sẽ tôn cái già của ông ấy lên.”

“...”

Lương Nghiên đáp lại không nổi.

Thẩm Nghệ đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, ngập ngừng nói: “Nghiên Nghiên, liệu em có chê anh chị già không?”.

“Anh ấy già á? Em chẳng thấy thế.”

“Giờ thì chưa nhìn ra, nhưng so với em, tuổi anh ấy thật sự hơi lớn rồi.” Thẩm Nghệ vờ về chiếc lược, ngồi xuống, nét mặt trở nên nghiêm túc hiếm thấy: “Nghiên Nghiên, em... em có định lấy anh trai chị không?”.

Lương Nghiên có chút bất ngờ: “Sao bỗng nhiên chị hỏi chuyện này?”.

Thẩm Nghệ nhú mày, dừng lại một chút: “Nghiên Nghiên, chị cảm thấy em là một cô gái cực kỳ tốt. Nói thật với em, vì đó là anh trai chị nên chị mới bênh, chứ là người khác, chị nhất định sẽ cảm thấy già vậy không xứng với em. Không biết vì sao, sau chuyện tối nay, chị cứ cảm thấy anh chị hơi to rồi. Em tốt vậy, chị thật không yên tâm”.

Lương Nghiên đích thực đã ngây ra vài giây, sau đó từ từ mỉm cười: “Chị Thẩm Nghệ, chị đang tỏ tình với em đấy à?”.

Thẩm Nghệ phì cười, vỗ đùi cô: “Chị nói nghiêm túc đấy”.

“Em hiểu, em thể hiện rất rõ ràng.”

“Vây em mau trả lời đi.”

“Ừm.” Lương Nghiên không cười nữa, khẽ nói: “Cả em và anh ấy đều nghiêm túc”.

Thẩm Nghệ yên tâm hơn một chút, ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Có phải chuyện tối này làm em khó chịu không?”.

Lương Nghiên lắc đầu: “Chưa đến mức ấy, em chỉ thấy cô Trinh Tây đó thật phiền”.

Thẩm Nghệ thở phào: “Chuyện này là tại anh chị, rước toan mấy cô đâu đâu tới”.

Lương Nghiên phì cười, lẽ nào lại trách anh ấy hấp dẫn quá? Tối ấy, Lương Nghiên ngủ rất ngon. Đây không phải lần đầu cô ngủ cùng một cô gái khác. Thẩm Nghệ còn nhỏ hơn người hơn Triệu Yên Tích, ngủ lại rất ngoan, nên Lương Nghiên không có gì phải khó chịu. Không may mắn là, trời vừa tờ mờ sáng cô lại buồn đi tiểu quá phải tỉnh dậy.

Thẩm Nghệ vẫn còn đang ngủ.

Lương Nghiên bò dậy đi vệ sinh.

Thật không ngờ Thẩm Phùng Nam đã dậy rồi, đang rửa mặt. Khi anh ngẩng đầu lên, Lương Nghiên nhìn thấy mặt anh ướt sũng, nước còn rỏ xuống từ hai hàng lông mày.

“Sớm vậy?” Lương Nghiên đi tới.

Thẩm Phùng Nam lấy khăn lau mặt, bấy giờ tầm nhìn đã rõ ràng. Cô vẫn còn lờ mờ, mái tóc dựng ngược lên, rõ ràng vừa mới ngủ dậy.

“Ngủ ngon không?” Anh hỏi.

Lương Nghiên gật đầu: “Ngon lắm, chị Thẩm Nghệ thay vỏ chăn, chèn đệm thêm hai lớp, rất mềm mại”.

Thẩm Phùng Nam gật đầu.

Lương Nghiên sắp không nhận được nữa, bèn thúc giục: “Anh rửa mặt xong chưa, em muốn đi vệ sinh”.

Thẩm Phùng Nam đi ra ngoài, Lương Nghiên vội vàng đóng kín cửa.

Giải quyết xong thấy người nhẹ nhõm hẳn, cô rửa tay, tiện thể đánh răng rồi rửa mặt luôn.

Vừa mở cửa ra, cô nhìn thấy Thẩm Phùng Nam vẫn đang đứng dựa bên cạnh.

Lương Nghiên khựng lại.

Anh đứng thẳng dậy nhìn cô: “Anh không ngủ được”.

“... Hả?”

Lương Nghiên có chút kinh ngạc, cảm thấy ngữ khí của câu nói này và câu tối qua quái đản như nhau.

Cô băn khoăn một chút rồi hỏi: “Vì em sao?”.

Thẩm Phùng Nam “ừm” một tiếng, không hề che giấu. Rồi anh cụp mắt xuống: “Nghiên Nghiên, anh kiểm điểm rồi”.

Nghe xong, Lương Nghiên hiểu ra, bật cười: “Anh tưởng thật à, chị Thẩm Nghệ chị nói đùa vậy thôi”.

Thẩm Phùng Nam không đáp mà nói tiếp: “Hôm qua xin lỗi em”.

“Không có gì mà.”

“Anh không biết là Trinh Tây đã nhiều lần châm chọc em. Chuyện hát hò, anh vốn không định đồng ý.”

“Em hiểu, không liên quan tới anh.”

Trầm mặc một lát, Thẩm Phùng Nam nắm lấy tay cô: “Anh cũng đi đổi vỏ chăn, em qua phòng anh ngủ nhé?”.

“...”

Lương Nghiên cười có phần cầm nín. Cô ôm lấy hông anh: “Trời sáng rồi mà”.

“Còn sớm mà, ngủ thêm chút?”

“... Thôi được.”

Khi Thẩm Nghệ tỉnh dậy đã muộn lắm rồi. Không nhìn thấy Lương Nghiên, cô ấy ra ngoài tìm, nghe thấy tiếng người nói chuyện trong bếp. Cô ấy ngó đầu vào nhìn, bên trong có hai cái bóng, một cao một thấp, một đang rán trứng, một đang cắt bánh mỳ.

Một người nói: “Hình như em cắt to mắt rồi”.

Người kia đáp: “Không sao, anh ăn to”.

Thẩm Nghệ không định quấy rầy, cười trộm quay về phòng.

Sau buổi tập âm ỉ đó, không còn buổi ăn uống nào khác, mấy ngày kế tiếp họ đều tự chơi. Mùng bốn, Thẩm Phùng Nam lái xe đưa hai cô gái tới đảo Phù Sơn chơi một chuyến, tới chiều mùng sáu mới quay về.

Mùng bảy, Thẩm Phùng Nam đã bắt đầu nhận việc.

Thẩm Nghệ được nghỉ tới mùng tám. Cô ấy xin nghỉ một ngày, đặt vé máy bay sáng mùng chín. Lương Nghiên chơi với cô ấy hai hôm.

Thẩm Nghệ vừa đi thì Triệu Yên Tích cũng gọi điện nói sắp về, Lương Nghiên chuẩn bị quay về trước để dọn dẹp nhà cửa.

Mặc dù sống nhiều ngày nhưng cô không mang quá nhiều đồ đạc qua, về cơ bản chỉ là quần áo để thay giặt. Ăn tối xong, cô thu dọn đồ đạc của mình, bỏ hết vào vali.

Hơn tám giờ tối Thẩm Phùng Nam về nhà, Lương Nghiên đang tắm rửa.

Anh gõ cửa không thấy đáp bèn tìm chìa khóa tự mở, sau khi vào nhà thì nghe thấy tiếng nước chảy. Anh đứng một lúc, mỉm cười.

Dường như anh đã quen với một cuộc sống như thế này. Trở về nhà là có người đang đợi.

Anh cởi áo khoác, đi vào phòng ngủ, vừa vào liền nhìn thấy chiếc balo của Lương Nghiên đặt trên giường, phòng lên rất to.

Thẩm Phùng Nam dừng bước, đi qua, kéo khóa ra xem, thấy bên trong nhét đầy quần áo.

Lương Nghiên không ngờ anh về sớm vậy. Tắm rửa xong, cô khoác áo tắm đi ra ngoài, thấy anh liền giặt mình: “Hôm nay anh về sớm vậy?”.

“Ừm.” Anh tìm cho cô một chiếc khăn mặt khô.

Lương Nghiên ngồi ở đầu giường, nói với anh chuyện chuẩn bị về.

Thẩm Phùng Nam không chen vào ngay. Đợi cô lau tóc xong anh mới nói: “Nhất định phải về à?”.

Lương Nghiên ngước lên: “Nếu không thì sao?”.

Thẩm Phùng Nam chớp mấy môi rồi lại ngậm miệng. Nhìn cô một lúc, cuối cùng anh vẫn hỏi: “Có từng nghĩ... sẽ sống với nhau không?”.

“Sống chung?”

“Ừm.”

Lương Nghiên không hề ngạc nhiên, cô thậm chí còn nói ngay không suy nghĩ: “Bây giờ chưa được, Triệu Yên Tích ở một mình em không yên tâm”.

Mặc dù Thẩm Phùng Nam thông cảm nhưng cô từ chối không chút do dự như vậy, nếu nói không hụt hẫng là nói dối.

Dường như ý thức được mình trả lời hơi nhanh, Lương Nghiên lại nói ngay: “Đợi cô ấy lên học nghiên cứu sinh là có thể vào ở trong trường, tới lúc đó em về sống với anh”.

Câu này ít nhiều cũng có tác dụng bù đắp, Thẩm Phùng Nam cúi đầu cười, ôm cô vào lòng: “Được”.

Tối hôm sau, sau khi tan làm, Thẩm Phùng Nam đưa Lương Nghiên về nhà, cùng cô đi lên gác.

Căn phòng hơn chục ngày không có hơi người, đã tích một ít bụi.

Lương Nghiên mở cửa sổ ra cho thông thoáng.

Cô và anh cùng nhau dọn dẹp. Lau nhà xong, họ lau các đồ dùng trong nhà một lượt, cuối cùng cũng sạch sẽ.

Lương Nghiên vào bếp đun nước, đang chuẩn bị pha trà cho anh thì chuông di động của anh reo vang.

Là Trần Kha gọi tới.

Thẩm Phùng Nam vừa nhấc máy, anh ấy đã nói ngay: “Vụ án Dư Hà Minh có tiến triển, cậu qua đây một chuyến nhé”.

“Được.”

Anh vừa ngắt máy, Lương Nghiên liền ngó đầu ra: “Sao vậy, anh có việc à?”.

Thẩm Phùng Nam gật đầu: “Có chút việc, giờ anh phải đi luôn”.

Anh đi qua ôm cô một chút: “Lần sau anh uống trà nhé”.

“Được, anh lái xe cẩn thận.”

“Ừm.”

Ra khỏi cửa, Thẩm Phùng Nam lái xe tới Cục cảnh sát.

Đêm đã khuya rồi.

Vừa qua ngã rẽ, có một chiếc xe bán tải bám theo anh...

~Hết chương 42~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Hai người ở lại, anh không thể yên tâm được.

Đi qua hai ngã tư, Thẩm Phùng Nam mới chú ý tới chiếc xe phía sau. Anh liếc nhìn qua gương chiếu hậu, cho xe chạy nhanh hơn một chút. Tới ngã tư tiếp theo, anh rẽ phải, chiếc xe kia cũng bám sát theo.

Anh giảm tốc, nó cũng đi chậm lại.

Giờ này không còn sớm nữa, con đường này không nhiều xe. Thẩm Phùng Nam nhìn rất rõ ràng. Anh không suy nghĩ nhiều, nắm chắc vô lăng, chuẩn bị nhấn chân ga. Chiếc xe phía sau còn nhanh hơn anh, đã tăng tốc lao tới, định đâm vào sườn xe bên trái. Thẩm Phùng Nam lập tức né sang, bánh xe va chạm với lề đường, rầm một tiếng, suýt nữa thì lật xe.

Đúng lúc này, chiếc bán tải quẹt qua cửa xe, chạy đi mất.

...

Trần Kha vừa gọi xong cho Từ Ngu Thanh thì di động lại rung lên.

Anh ấy nhận máy, mặt biến sắc: “Cậu không sao chứ?”.

Sau khi biết mọi chuyện không nghiêm trọng, anh ấy mới thở phào: “Đừng qua đây vội, cậu cứ đợi ở đó, bên này tó xong việc rồi, sẽ qua đó ngay”.

Ngắt máy, Trần Kha lập tức xuất phát.

Thẩm Phùng Nam thay lớp xe trước rồi quay vào trong xe nghỉ ngơi, cảm thấy trán hơi đau, anh đưa tay lên sờ thì phát hiện đã u một cục.

Có lẽ ban nãy bị đập vào.

Đợi không quá lâu, Trần Kha đã có mặt.

Thẩm Phùng Nam xuống xe, Trần Kha đi tới, kịp nhìn thấy cửa xe bên trái lồm vào một mảng, lớp kính trên cửa xe đã bị nứt toác như màng nhện.

Anh ấy vòng theo cửa xe, nhú mày: “Xe gì vậy?”.

“Một chiếc bán tải, màu đen.”

“Có nhớ biển số không?”

“Có, vừa gửi vào máy cậu rồi.”

Trần Kha lập tức rút di động ra chuyển cho đồng nghiệp điều tra, chẳng mấy chốc đã có điện thoại gọi tới, nói biển số này là giả.

Thẩm Phùng Nam dựa vào cửa xe, vừa thấy Trần Kha cúp máy liền hỏi ngay: “Thế nào?”.

“Biển số giả.”

Trần Kha lần tìm bao thuốc rồi đưa anh một điếu, bản thân cũng cầm một điếu rồi tiến lên trước hai bước.

Thẩm Phùng Nam đi theo.

Hai người ngồi sụp xuống vệ đường.

Trần Kha nói: “Minh vốn dĩ định nói cho cậu biết, cảnh sát Tôn phía Nghi Dương đưa thông tin, nói là kiếm được chút tin tức từ phía người dân của thôn. Ngày mà kẻ chỉ điểm ngã chết, có người đã nhìn thấy Dư Hà Minh. Cộng thêm việc hai hôm trước có án ăn trộm xe, vừa hay lại là phía lão Tề làm, anh ấy cũng có ấn tượng với tay họ Dư liền mang tài liệu cho mình xem. Trong CCTV có một kẻ mình thấy giống hần. Tối nay cậu lại gặp chuyện này, có thể khẳng định hần đã xuất hiện ở Nam An, hơn nữa đã tìm thấy cậu”.

“Có chút kỳ lạ.” Thẩm Phùng Nam nhả ra một làn khói: “Nếu hần thật sự muốn đối phó với mình, chẳng lẽ chỉ đâm một cái rồi bỏ chạy?”.

“Ai mà biết được. Chưa biết chừng đây là trò đùa dai của hần, trước khi ra tay đã man thi giày vò, đùa giỡn trước? Dù sao thì có lẽ người hần hận nhất là cậu. Năm đó hần không biết thân phận của cậu, đã thật sự đối xử với cậu như anh em. Kết quả sự việc lại vỡ lở trong tay cậu. Mặc dù việc chịu tội thay cho người khác là hần tự nhận, nhưng hần nhất định cũng không ngờ vợ con cũng bỏ mạng vì chuyện này. Đả kích này quá lớn, hần lại ở trong tù quá lâu. Bây giờ đầu óc hần nhất định còn cực đoan hơn trước, có lẽ đã cảm thấy cậu là nguồn cơn của mọi chuyện, tất cả đều từ cậu mà ra.”

Thẩm Phùng Nam dập tắt đầu lọc, nhìn chằm chằm viên sỏi dưới mặt đường: “Chắc vậy”.

Trần Kha thở dài: “Ngành này của các cậu cũng không dễ dàng, cây đã lạng mà gió chẳng ngừng, chuyển ngành rồi mà vẫn không thoát. Cậu ở ngoài sáng, hần ở trong tối, chuyện này khó đấy. Ngày nào còn chưa tóm được hần, cậu chưa thể kê cao gối được”.

Dừng một chút, Trần Kha lại nhớ ra một chuyện khác: “Đúng rồi, còn cả người thân. Hần như vậy chưa biết sẽ còn làm ra những chuyện gì. Cậu cũng nên suy nghĩ tới em gái và bạn gái của cậu”.

Thẩm Phùng Nam nhú mày: “Thẩm Nghệ quay về Bắc Kinh rồi”.

“Vậy chắc là không vấn đề. Hần không đến mức chạy lên cả Bắc Kinh.”

Thẩm Phùng Nam “ừm” một tiếng, nhớ tới Lương Nghiên, khuôn mặt anh vẫn chưa thể giãn ra được.

Trần Kha nói: “Trong tình hình này, chúng ta rất bị động. Thế này đi, mình đưa Tiểu Tống qua làm trợ lý cho cậu, khoảng thời gian tới cậu ấy sẽ ở bên cạnh cậu, có chuyện gì cũng tiện đối phó. Còn bọn mình sẽ cố gắng hết sức để tìm ra Dư Hà Minh”.

Thẩm Phùng Nam gật đầu: “Được”.

Sau khi về đã rất muộn rồi, Thẩm Phùng Nam tắm rửa qua rồi đi vào phòng ngủ.

Anh dựa vào giường một lúc, rồi gửi tin nhắn cho Lương Nghiên, hỏi cô đã ngủ chưa.

Cô trả lời rất nhanh: Chưa, anh xong rồi à?

Thẩm Phùng Nam gọi thẳng cho cô: “Nghiên Nghiên”.

“Anh về nhà rồi à?”

“Ừm, anh vừa về.”

Lương Nghiên ồ lên một tiếng: “Chắc đến giờ đi ngủ rồi phải không?”.

“Lát nữa. Em đang làm gì?”

“Ban này em đang nói chuyện với Triệu Yên Tích. Phải mấy hôm nữa cô ấy mới quay về. Bà ngoại cô ấy bị cảm phải nhập viện, cô ấy phải chăm sóc mấy hôm.”

Thẩm Phùng Nam ngừng lại một chút rồi nói: “Vậy ngày mai anh đón em về”.

“Không cần, em ở một mình mấy hôm cũng được mà. Chẳng phải anh cũng bận sao. Em cũng vừa nhận mấy tài liệu, có thể tập trung làm việc chút.”

Thẩm Phùng Nam trầm mặc một lúc, nhớ lại lời của Trần Kha, anh rất không yên tâm.

Cứ tiếp tục như vậy không ổn, vẫn phải giữ cô trong tầm mắt mới được.

Lương Nghiên những tưởng anh đã đồng ý bèn nói: “Khi nào anh rảnh thì tìm em nhé”.

Thẩm Phùng Nam không nói thêm nhiều, định ngày mai sẽ qua. Sáng hôm sau, Thẩm Phùng Nam đánh răng rửa mặt xong đã đi ra ngoài.

Trong lúc đợi thang máy thì có chuông báo đi động, là thông báo có email mới.

Thẩm Phùng Nam mở ra, thấy một địa chỉ mail lạ hoắc, một email không có chủ đề. Tưởng là khách hàng mới, anh trượt xuống, màn hình xuất hiện một bức ảnh.

Tay Thẩm Phùng Nam chợt khựng lại, anh lập tức kéo tiếp.

Chưa xem tiếp mà trái tim đã nặng nề.

Anh không đợi thang máy nữa mà vội bước đi xuống. Sau khi lên xe, anh gọi cho Thẩm Nghệ, hỏi ngay sau khi cô ấy bắt máy: “Em đang ở đâu?”.

Thẩm Nghệ ngạc nhiên: “Em vừa tới công ty, sao mới sáng sớm anh đã gọi điện vậy?”.

“Em ở yên công ty, đừng đi đâu, đợi điện thoại của anh.”

Nói xong, anh ngắt máy ngay. Ô tô đã đi ra khỏi cửa lớn, lên đường quốc lộ. Anh gọi vào số Lương Nghiên mấy lần nhưng không ai nghe máy. Anh ném đi động đi, cho xe rẽ vào con đường gần nhất rồi tăng tốc, vượt cả đèn đỏ.

Thời gian để tới khu nhà của Lương Nghiên ít hơn mọi ngày rất nhiều. Anh tìm chỗ đậu xe rồi chạy vào, lên tầng đập cửa, bên trong không có động tĩnh gì.

Anh lại gọi điện cho cô, bên trong vang lên tiếng chuông nhưng không ai bắt máy.

Đang chuẩn bị đi xuống nhà tìm thì cầu thang vang lên tiếng bước chân.

Lương Nghiên đã quay về.

Chưa đi hết bậc cầu thang, cô đã nhìn thấy người đứng trước cửa, hơi tròn mắt: “Anh...”.

Thẩm Phùng Nam dừng bước đột ngột, trái tim như nhẹ nhõm hẳn.

Lương Nghiên đi lên: “Sao anh lại tới đây?”.

“Em đi đâu vậy?” Thẩm Phùng Nam siết chặt di động, còn chưa ngắt máy, tiếng nhạc vẫn ỉn ỏi vọng ra.

“Mua quà sáng.” Lương Nghiên đi tới, nâng cao cái túi lên cho anh xem, bỗng phát hiện đầu anh tím bầm một chỗ.

Cô nhíu mày: “Đầu anh va vào đâu à?”.

“Ừm.” Thẩm Phùng Nam nghẹn họng, tay cũng buông thõng. Anh tắt máy, đi tới ôm chặt lấy cô, hôn lên mái tóc: “Sao em không mang di động?”.

“Em chỉ đi mua quà sáng thôi mà, nên không mang.” Lương Nghiên ngẩng đầu lên, tỉ mỉ quan sát vết thương của anh: “Sao sưng to thế này, anh va vào đâu?”.

“Không cẩn thận đập đầu vào cửa.”

Lương Nghiên lại nhìn thêm rồi hỏi: “Sao anh lại đến giờ này, có việc gấp à?”.

“Không có, hôm nay rảnh nên tới tìm em.”

Lương Nghiên cảm thấy kỳ lạ: “Chẳng phải mấy hôm nay anh vẫn bận sao?”.

“Hôm nay rảnh.”

“Ồ, vậy anh vào nhà đi.”

“Được.”

Thẩm Phùng Nam buông cô ra, Lương Nghiên lấy chìa khóa mở cửa.

Sau khi vào nhà, Lương Nghiên nói: “Em chỉ mua một phần quà sáng mất rồi, anh ăn chưa?” “Ăn rồi, em cứ ăn đi.”

Lương Nghiên rót cho anh một cốc nước ấm.

Cô ngồi xuống ăn hoành thánh, Thẩm Phùng Nam nhìn cô.

Lương Nghiên ăn không chậm, mỗi miếng là một miếng hoành thánh, hơi nóng bốc quanh mặt.

Ăn vài miếng cô lại húp nước, lát sau, chớp mũi lấm tấm mồ hôi.

Nắng mai hắt vào phòng, một nửa khuôn mặt cô chìm trong ánh nắng, đôi môi đỏ hồng lên sau khi ăn đồ nóng.

Trái tim Thẩm Phùng Nam dần ấm áp.

Lương Nghiên ăn được một nửa bèn ngừng lên, nhìn thấy ánh mắt anh, cô dừng lại.

“Sao anh lại nhìn em như thế?”

Thẩm Phùng Nam gượng cười: “Không có gì, thấy em ăn ngon miệng quá”.

“Ngon thật mà. Hoành thánh nhà này ngon quá cơ”. Cô cầm thìa múc một miếng, đưa tới bên miệng anh: “Anh nếm thử đi”.

Thẩm Phùng Nam ăn luôn.

“Thế nào?”

Anh gật đầu: “Ngon”.

Lương Nghiên lại dứt tiếp cho anh.

Thẩm Phùng Nam ăn liền ba miếng rồi nói: “Em tự ăn đi, anh no lắm rồi”.

“Vâng.” Lương Nghiên nhanh chóng ăn nốt phần còn lại.

“Hôm nay em có việc à?”

Lương Nghiên gật đầu: “Em đã nhận tài liệu, mấy ngày này phải hoàn thành”.

“Anh ở đây với em”

“Chán lắm đấy.”

“Không sao, vốn dĩ cũng rảnh, trưa nay anh nấu cơm cho em”

Lương Nghiên nhìn anh một lúc: “Anh chắc chắn muốn ở lại chứ?”.

“Ừm.”

“Vậy được.”

Lương Nghiên chỉ tay về phía giá sách nhỏ góc phòng khách: “Ồ đó có sách, anh cứ đọc thoải mái, em không chơi với anh được”.

“Được, anh đi mua thức ăn về đã.”

“Được.”

Lương Nghiên đi vào phòng ngủ.

Thẩm Phùng Nam xuống nhà, ra khỏi cửa khu nhà bèn gọi điện cho Thẩm Nghệ.

Phía trước dưới gốc cây có chiếc ghế dài, anh đi qua đó, ngồi xuống.

Vừa bắt máy, Thẩm Nghệ đã ai oán: “Anh làm cái gì vậy? Mới sáng ra đã quái lạ rồi, bắt em đợi điện thoại, có chuyện gì sao?”.

“Lát nữa em đi xin nghỉ, xin nghỉ tạm nửa tháng.”

“Hà?”

Thẩm Nghệ thảng thốt: “Xin nghỉ làm gì? Anh muốn cưới vợ luôn hả?”.

“Thẩm Nghệ!” Thẩm Phùng Nam không có tâm trạng đùa cợt, ngữ khí càng trở nên nghiêm nghị.

Thẩm Nghệ nghe ra: “Sao vậy?”.

“Em qua Seattle chơi với mẹ một thời gian.”

Câu nói này quá bất ngờ, Thẩm Nghệ đờ đẫn: “Mẹ sao rồi? Chẳng phải mẹ và Smith rất hạnh phúc sao? Sáng nay em còn thấy mẹ up ảnh lên facebook mà”.

“Không có chuyện gì, em qua thăm mẹ thôi.”

Thẩm Nghệ cảm thấy kỳ lạ: “Đang yên đang lành, sao anh lại bắt em nghỉ việc? Em có thể đợi đến kỳ nghỉ rồi qua mà. Và lại, sao có thể xin nghỉ tới tận nửa tháng được, ông chủ chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình mà đuổi việc em”.

“Vậy thì xin nghỉ hân đi.”

“...”

Thẩm Nghệ đờ ra giây lát rồi phát hiện có sự bất thường: “Anh, xảy ra chuyện gì vậy? Anh nói thật đi, đừng có giấu em”.

Đầu kia im lặng vài giây.

Thẩm Phùng Nam day day đầu mày, nói: “Có chút chuyện nhỏ”.

“Chuyện nhỏ gì, vì sao anh bắt em đi?”

“Đừng hỏi nhiều như thế.”

“Anh...”

“Thẩm Nghệ.” Giọng Thẩm Phùng Nam thấp xuống: “Giúp anh thêm việc này”.

“Gì cơ?”

“Mời Nghiên Nghiên đi cùng, cứ nói là mẹ muốn gặp cô ấy.”

Thẩm Nghệ nghe xong, lập tức cảm thấy bất an: “Anh nói rõ ràng đi. Anh không nói là em không giúp”.

Thẩm Phùng Nam chau mày: “Thẩm Nghệ”.

Thẩm Nghệ hỏi thẳng: “Có phải anh gặp phiền phức gì không?”.

Không giấu nổi, anh đành buông xuôi: “Ừ”.

Thẩm Nghệ hoảng hốt: “Rắc rối gì, có nguy hiểm không?”.

“Một chút, nhưng anh sẽ giải quyết ổn thỏa.”

“Vậy vì sao muốn em và Nghiên Nghiên đi chỗ khác?”

“Hai người ở lại, anh không thể yên tâm được.”

Đầu kia lại yên lặng, vài giây sau bật thành tiếng khóc: “Anh...”.

“Nghe lời anh, tối nay nhắn tin cho Nghiên Nghiên, được không?”

Thẩm Nghệ gạt nước mắt: “Vâng”.

~Hết chương 43~

Xi po: “Bị bệnh không nói cho em biết, nhảy lầu cũng không nói cho em biết, bị người ta sát hại cũng giấu em, đều đợi đến lúc chết rồi mới để em biết. Anh nghĩ những chuyện này dễ chấp nhận vậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Anh nghĩ rằng những chuyện như thế dễ chấp nhận lắm sao?

Thấy cô ấy đáp, Thẩm Phùng Nam nói tiếp: “Tối nay đừng về nhà nữa. Hai người bạn tốt của em vẫn thuê chung phải không, tối nay về với họ, qua ngủ nhờ một đêm”.

Thẩm Nghệ ghen ngào: “Anh nói vậy em càng thấy sợ hơn, rốt cuộc kẻ nào gây rắc rối cho anh? Hấn lợi hại lắm sao?”.

“Là một kẻ trước kia anh từng đắc tội.” Thẩm Phùng Nam cũng không giấu cô ấy nữa: “Không phải là rất lợi hại, chỉ vì anh chưa tìm ra hắn, nên chưa thể chắc chắn hắn định giờ trò gì”.

Nói xong, nghe thấy tiếng thút thít ở đầu kia, anh đau đầu: “Thẩm Nghệ, đừng sợ, chưa chắc đã có chuyện gì. Chỉ là anh suy tính chu toàn một chút. Đợi em và Nghiên Nghiên bàn bạc xong xuôi, anh sẽ đặt vé máy bay cho hai người. Trước đó, em chú ý đi ra ngoài đừng đi riêng lẻ, nghe rõ chưa?”.

“Rõ rồi, anh đừng lo cho em, em là ngoan nhất đấy.” Thẩm Nghệ gạt nước mắt: “... Anh vẫn chưa nói với Nghiên Nghiên?”.

“Vẫn chưa. Bây giờ anh đang trông chừng cô ấy, sẽ không có chuyện gì. Em đừng kể sự thật, Nghiên Nghiên rất bướng, cô ấy mà biết chuyện sẽ không nghe lời đâu.”

“Anh hiểu rồi. Anh à, anh phải cẩn thận đấy.”

“Ừm, có chuyện gì liên lạc điện thoại.”

“Em biết rồi.”

Thẩm Phùng Nam chuyển tiếp email đó cho Trần Kha rồi gọi điện luôn cho anh ấy, sau đó mới tới siêu thị gần đó. Anh mua xong thức ăn, chọn thêm một ít táo. Trước khi về còn lấy thêm một cái bánh mỳ ăn sáng và giải quyết xong trên đường về.

Khi trở về vẫn còn sớm.

Khi làm việc, Lương Nghiên rất tập trung. Thẩm Phùng Nam đứng bên cửa ngắm cô, không bước tới quấy rầy.

Nhà bếp không mấy khi được sử dụng, nồi niêu đều được để trong tủ. Thẩm Phùng Nam mang ra rửa sạch sẽ một lượt.

Rảnh rồi rồi, anh bèn cầm một cuốn sách đọc.

Lương Nghiên bận một mạch tới trưa. Khi đi ra thì thấy Thẩm Phùng Nam đã làm xong cơm, ba món mặn một bát canh, lại còn có cả món cánh gà Coca.

Lương Nghiên ngờ ngàng: “Anh biết làm cả cái này hả?”.

“Ừ, chẳng phải em thích ăn sao?”

“Làm sao anh biết?”

“Lần trước anh nghe em nói chuyện với Thẩm Nghệ.” Thẩm Phùng Nam bày đĩa ra. Lương Nghiên ngửi thấy mùi thơm, nước miếng đã sắp rót xuống rồi: “Trông rất ngon đấy”.

“Em thử đi.” Anh đưa bát đĩa cho cô. Lương Nghiên gấp một miếng, nếm thử, mùi vị và trình bày tuyệt như nhau.

“Lợi hại đấy.” Cô ngẩng lên khen ngợi.

Thẩm Phùng Nam cười: “Ăn từ từ, của em cả mà”.

Ăn được hơn nửa đĩa cánh gà thì Lương Nghiên không ăn nổi nữa, Thẩm Phùng Nam giúp cô ăn nốt.

Buổi trưa ăn quá no thì buổi chiều làm việc hiệu quả không cao. Lương Nghiên mới làm một chút đã buồn ngủ. Cô kiên trì tới năm giờ rồi gấp máy tính lại, đi nghỉ. Thẩm Phùng Nam ngồi trên chiếc sofa nhỏ ngoài ban công, trên đầu gối vẫn còn đặt cuốn sách.

Lương Nghiên đi qua, phát hiện anh đang nhắm mắt, hình như là ngủ rồi.

Rèm cửa chưa được kéo vào, khuôn mặt và mái tóc của anh đều chìm trong ánh hoàng hôn.

Lương Nghiên nhìn một lúc rồi hôn nhẹ lên trán anh.

Thẩm Phùng Nam đã chớp mắt hơn nửa tiếng, mơ xong một giấc mơ, vừa bị Lương Nghiên chạm vào đã tỉnh giấc.

Khi mở mắt ra, anh có chút mơ màng. Phải một lúc sau đầu óc mới tỉnh táo.

“Em làm xong rồi à?”

“Còn một chút, em để qua ngày mai.” Lương Nghiên cúi xuống, khuôn mặt cách anh rất gần.

Thẩm Phùng Nam có phần khó hiểu.

Thấy ánh mắt anh mờ mờ lung, Lương Nghiên cúi đầu xuống, lần này hôn lên má anh.

Thẩm Phùng Nam khựng lại, bế cô ngồi lên đùi.

Anh không nói gì, Lương Nghiên cũng không lên tiếng, dường như lòng đã hiểu lòng, hai bờ môi dính chặt.

Môi lưỡi nhẹ nhàng va chạm không tiếng động, nhịp tim thì mỗi lúc một hỗn loạn thêm.

Tịch dương dần tắt, gió nổi lên thổi vào rèm.

Trời tối dần, Lương Nghiên nằm bò trong lòng Thẩm Phùng Nam, không muốn động đây.

Anh nói gì, cô cũng chỉ đáp bằng tiếng một.

“Ngày mai có thể làm xong việc không?”

“Ừm.”

“Vậy tạm thời đừng nhận thêm tài liệu, nghỉ ngơi đã.”

“Được.”

“Tối nay anh nấu mì sườn nhé?”

“Vâng.”

“Tối nay anh không về nữa.”

“Ừm... Hả?”

Lương Nghiên sững sốt ngẩng đầu lên: “Anh không về? Anh ở lại đây?”

Thẩm Phùng Nam nhìn cô: “Em không muốn giữ anh lại à?”

“Không phải, chỉ là... giường nhỏ lắm.”

“Không thể cố chen được sao?”

“Chen được, nhưng em sợ anh bị đẩy xuống gầm giường.”

“...”

Anh bật cười: “Vậy thì anh ngủ đất luôn”.

Tối đó, Thẩm Phùng Nam không về.

Ăn cơm xong, dọn dẹp nhà bếp xong, Lương Nghiên tìm cho anh một chiếc khăn mặt mới. Thẩm Phùng Nam tắm qua, không thay quần áo mà vào phòng ngủ, thấy cô đang nhìn di động, mặt đỏ ửng.

Anh đi qua hỏi: “Sao vậy?”.

Lương Nghiên tỉnh lại, cho anh xem màn hình wechat: “Chị Thẩm Nghệ nói mẹ anh muốn gặp em”.

Thẩm Phùng Nam cúi đầu nhìn, tỏ thái độ khó xử: “Nhất định là nó kể với mẹ anh rồi”.

Lương Nghiên ngồi thẳng dậy, hỏi: “Vậy em có nên đi không? Em cảm thấy hình như không có lý do gì để từ chối”. Thẩm Phùng Nam cười: “Em nghiêm túc vậy làm gì, căng thẳng à?”.

“Đĩ nhiên rồi.” Lương Nghiên không chút giấu giếm: “Em chưa gặp tình huống này bao giờ, câu trả lời trên Baidu hỗn tạp quá, rất không thống nhất”.

“... Em còn tra Baidu?” Anh hoàn toàn không ngờ.

“Đương nhiên, là gặp mẹ anh mà, đâu phải người nào có thể tùy tiện.”

Thẩm Phùng Nam ngừng lại một chút, muốn cười nhưng lồng ngực lại chua xót râm ran.

“Không cần căng thẳng quá, mẹ anh dễ nói chuyện lắm, em gặp là biết ngay.”

“Anh cũng đi chứ?”

Thẩm Phùng Nam lắc đầu: “Anh nhận mấy việc, mấy hôm tới không được rảnh. Em và Thẩm Nghệ qua đó trước. Anh kết thúc công việc sẽ qua ngay, thế nào?”.

“Được, nhưng em phải chuẩn bị một chút.” Lương Nghiên cúi đầu lục sổ ghi nhớ rồi nói: “Mẹ anh thích gì? Hay để em mang qua cho bác một ít đặc sản Trung Quốc? À, hay em mua vài bộ quần áo...”.

“Không cần đâu.”

Thẩm Phùng Nam nắm chặt tay cô: “Nghiên Nghiên, em không cần chuẩn bị gì cả”.

Lương Nghiên ngẩng đầu lên.

“Thẩm Nghệ nhất định đã mua xong hết rồi.”

“Đó không phải quà của em”

“Không sao, nó hiểu rõ tính mẹ anh hơn, để Thẩm Nghệ chia cho em, coi như em mua của nó.”

Lương Nghiên ngẫm nghĩ lại thấy cũng được liền gật đầu chấp thuận.

“Hai người xác định thời gian xuất phát chưa?”

“Chưa, chị ấy nói ngày mai sẽ qua tìm em.”

“Được.”

Nói chuyện xong, tất cả đều yên tâm. Tối ấy, hai người chen chúc trên chiếc giường nhỏ suốt cả đêm.

Ngày hôm sau, Lương Nghiên theo Thẩm Phùng Nam về nhà, cô mang theo giấy tờ, quần áo và notebook.

Sau khi lên xe, cô nhìn ô cửa nứt vỡ bên hỏi: “Chuyện gì thế này?”.

“Cho Trương Bình mượn xe, cậu ta va quệt.”

Lương Nghiên tin là thật.

Buổi trưa, Thẩm Phùng Nam đặt xong vé máy bay, nhắn tin cho Thẩm Nghệ.

Chẳng mấy chốc, Thẩm Nghệ đã thông báo cho Lương Nghiên. Được biết ngày mai sẽ đi, Lương Nghiên tranh thủ buổi chiều rảnh rỗi làm nốt phần tài liệu còn sót.

Khi cô quăng máy tính ra sofa thì đã hơn bốn giờ, Thẩm Phùng Nam đi siêu thị vẫn chưa quay lại.

Cô đang định gọi điện cho anh thì chuông cửa vang lên.

Lương Nghiên tưởng là Thẩm Phùng Nam bèn ra mở cửa, ai ngờ người đứng ngoài là Từ Ngu Thanh.

Thấy Lương Nghiên, Từ Ngu Thanh kêu lên ngạc nhiên: “Em ở đây à, cậu ấy đâu? Hôm qua chẳng phải còn nói hai hôm tới rảnh không có việc gì sao?”.

“Anh ấy đi mua đồ ăn rồi ạ.”

Cô né sang một bên, nhường đường cho Từ Ngu Thanh vào nhà. Từ Ngu Thanh ngồi xuống sofa, đặt tập hồ sơ trong tay lên bàn rồi nói: “Anh vốn định hẹn cậu ấy ngày mai tới, nhưng hôm nay có dịp ngang qua, tài liệu cũng đã có nên đưa đến luôn, ai dè lại không đúng lúc”.

“Chắc anh ấy sắp về rồi ạ.” Lương Nghiên những tưởng là chuyện công việc nên cũng không hỏi nhiều mà đi rót nước cho anh ấy.

Từ Ngu Thanh uống ngụm nước rồi hỏi: “Nghe nói xe cậu ấy bị va quệt, thế nào rồi, đã sửa chưa?”.

Lương Nghiên lắc đầu: “Chưa ạ, cửa xe vẫn còn nứt”.

Từ Ngu Thanh thở dài: “Cũng may người ngọm không việc gì. Gã họ Dư đúng là điên rồ mà, không biết lần sau còn gây ra chuyện gì nữa. Em cũng nên khuyên nhủ Thẩm Phùng Nam, đợt tới ít ra khỏi nhà thôi, đừng nhận việc nữa, dù sao thì mạng người vẫn là quan trọng nhất”.

Lương Nghiên ngẩn ra vì không hiểu. Nhưng cô nắm bắt được mấy chữ quan trọng, nghe ra điều bất thường.

“Gã họ Dư?”

Từ Ngu Thanh những tưởng Thẩm Phùng Nam chưa kể chi tiết cho cô, bèn giải thích: “Chính là gã gây chuyện đó. Người này nhẫn tâm thật, thế nên mới bảo hai người phải cẩn thận. Chỉ lo hấn không chỉ trả thù Thẩm Phùng Nam, mà còn đối phó với cả hai em nữa.” Anh ấy mở tập tài liệu ra, rút ra một tờ báo: “Em xem đi, một nhà ba người, chỉ còn đúng một người sống sót”.

Anh ấy vừa dứt lời thì chuông điện thoại vang lên. Từ Ngu Thanh bắt máy, nói vài câu rồi gửi lại Lương Nghiên tập tài liệu: “Có chút chuyện, anh không đợi cậu ấy được nữa. Em chuyển cái này cho cậu ấy hộ anh, bảo cậu ấy gọi điện cho anh nhé”.

Nói xong anh ấy vội vàng rời đi.

Lương Nghiên lấy hết tất cả giấy tờ ra đọc, đọc từ trên xuống dưới.

Bốn rưỡi, Thẩm Phùng Nam xách một túi đồ trở về.

Những tưởng Lương Nghiên còn đang làm việc, anh không gõ cửa mà tự mở cửa đi vào. Thấy phòng khách không có ai, anh đi vào liếc nhìn cửa phòng ngủ.

Lương Nghiên đang đứng bên cửa sổ gọi điện thoại.

Thẩm Phùng Nam không gọi cô mà đi tới bên cạnh sofa, chuẩn bị bỏ hết đồ ăn vặt lên bàn, bỗng nhìn thấy một nửa túi tài liệu bị mở ra, tờ báo trên cùng vẫn còn mở toang.

Lương Nghiên ngắt máy, đi ra ngoài, nhìn thấy anh ngồi trên sofa.

Cô đi qua, anh đứng dậy.

Đóng tài liệu vẫn để nguyên trên bàn.

Căn phòng quá đổi im ắng.

Được khoảng hai giây, Thẩm Phùng Nam nói: “Em biết cả rồi?”.

Lương Nghiên gạt đầu: “Anh không biết là anh giỏi gạt người như vậy đấy”.

“Anh không cố ý gạt em”

“Em biết.”

Thẩm Phùng Nam im lặng nhìn cô.

Lương Nghiên bước qua nắm tay anh: “Ngồi đi”.

Họ cùng ngồi xuống.

Lương Nghiên nói: “Em đã thuyết phục chị Thẩm Nghệ rồi, bảo chị ấy đổi chuyển, lát nữa sẽ đi luôn, anh không phải lo cho chị ấy”.

Khuôn mặt Thẩm Phùng Nam biến sắc: “Còn em?”.

“Em có thể giúp anh.”

“Lương Nghiên!” Anh nhú mày.

“Đến chị Thẩm Nghệ còn tin em, anh không tin sao?”

“Anh không cần.”

“Vậy thì em cũng không cần sự bảo vệ mà anh cho là đúng này.” Lương Nghiên đột ngột cao giọng, có chút phẫn nộ.

Thẩm Phùng Nam sững người.

Lương Nghiên nhìn anh: “Vì sao mọi người đều như vậy chứ? Bà ngoại, đến mẹ, giờ cả anh cũng vậy. Bị ốm không nói với em, nhảy lầu không nói với em, bị người ta giết cũng giấu em, đều muốn đợi tới lúc chết mới báo cho em biết sao?”.

Bờ môi cô trắng nhợt, giọng thấp hẳn đi: “Anh nghĩ rằng những chuyện như thế dễ chấp nhận lắm sao?”.

~Hết chương 44~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Em không sợ, anh cũng đừng sợ.

Những chuyện thời thơ ấu như chuyện bà ngoại ốm và chuyện Thẩm Ngọc tự sát, Lương Nghiên rất ít khi nhớ lại, cũng không nhắc đến với những người khác. Lẩn ở Bắc Kinh, khi kể lại thân thể của mình, cô chỉ nói Thẩm Ngọc đã chết.

Nhưng hồi ức ăn sâu bén rễ, dù bạn không chạm vào, nó vẫn nằm yên ở đó. Nó sẽ tìm một thời cơ chuẩn xác để công kích lại bạn.

Lương Nghiên không muốn kiểm soát nó nữa.

Cô không cúi đầu, vẫn nắm chặt tay anh, nhìn rõ đầu mày nhú chặt và đôi mắt đỏ rực của anh.

“Thẩm Phùng Nam, em không sợ, anh cũng đừng sợ.”

Cô không đợi được câu trả lời.

Người đàn ông trước mặt ôm chặt lấy cô.

Anh không giải thích bất kỳ điều gì, cũng không nói những lời an ủi muộn màng.

Dường như cả hai đều hiểu nên không cần nhiều ngôn từ hơn nữa.

Ngày hôm sau, Thẩm Phùng Nam bắt đầu làm việc bình thường, Lương Nghiên cùng tới studio với anh.

Anh bận việc của mình, cô làm việc của cô.

Nếu sớm muộn nó cũng tới, chỉ bằng cùng nhau chờ đợi, rồi sẽ có cách giải quyết.

Hôm ấy, phía Trần Kha vẫn đang nỗ lực truy tìm tung tích của Dư Hà Minh. Tất cả các ghi chép đều đã được tìm kiếm nhưng không có thu hoạch gì. Rõ ràng hẳn luôn dùng tên giả.

Trong vòng mấy ngày liên tục, Từ Ngụ Thanh tổng hợp lại toàn bộ tài liệu cũ, hy vọng có thể phân tích ra manh mối nào đó.

Cảnh sát trẻ Tiểu Tống được Trần Kha phái tới bên cạnh Thẩm Phùng Nam, nói với mọi người rằng cậu ấy là tài xế mới thuê. Thẩm Phùng Nam cho Trương Bình nghỉ vài ngày, đợi khi nào xong xuôi mọi việc mới gọi anh ấy quay lại.

Hôm sau là 14 tháng 2 Dương lịch, ngày Valentine hot nhất hiện nay.

Nếu không có Tiểu Tống gọi nhắc, cả Thẩm Phùng Nam và Lương Nghiên đều quên bằng mất. Hai người họ, một người đã độc thân nhiều năm, một người còn chưa biết yêu bao giờ, đều không nhạy cảm với những ngày lễ như thế này.

Nhưng vừa ra ngoài cửa, bầu không khí đã vô cùng sắc nét. Các đôi tình nhân tay trong tay, trên đường vắng vắng lại có người bán hoa.

Tiểu Tống ở phía trước lái xe, dọc đường nhìn thấy cảnh này cũng cảm thấy không đón ngày lễ như vậy thì thật là thê lương, chí ít cũng nên đi xem một bộ phim.

Trong lúc cậu ấy nghĩ như vậy, Thẩm Phùng Nam ngồi phía sau đã lên tiếng.

“Hôm nay đi chơi không?”

Lương Nghiên nhìn ra bên ngoài: “Anh có thể làm xong việc?”.

“Buổi sáng làm một ít, tối về làm gấp một chút.”

“Vậy cũng được.”

Xong công việc buổi sáng, Thẩm Phùng Nam vốn dĩ định kêu Tiểu Tống về. Tiểu Tống cũng cảm thấy đi theo người ta lúc hẹn hò là không hay. Và lại hôm nay là ngày lễ náo nhiệt như vậy, ngoài đường dù là ngày hay đêm cũng rất đông người, chắc gã họ Dư cũng không dám chọn lúc này để gây chuyện. Thế là Tiểu Tống liền gọi cho Trần Kha xin chỉ thị, ai ngờ Trần Kha lại không cho phép, bảo cậu ấy phải theo sát. Hết cách, Tiểu Tống đành làm bóng đèn hơn nửa ngày trời, ăn cơm hay đi dạo cũng đều đi theo.

Tối tận hơn tám giờ, xem xong phim, Tiểu Tống đưa Thẩm Phùng Nam và Lương Nghiên về studio rồi mới rời đi.

Tầng một, đèn phòng học sáng trưng. Hôm nay là ngày mở cửa đầu tiên sau Tết, sau đợt thi nghiên cứu sinh, người đến học vẫn rất nhiều, hôm nay lại càng không có ai, nhưng phòng học vẫn cố gắng không đóng cửa.

Lương Nghiên đang định đi lên thì bị Thẩm Phùng Nam giữ lại.

“Anh mua tặng em bó hoa.” Anh nói.

Lương Nghiên quay đầu, nhìn thấy đúng là đối diện có một hàng hoa còn mở cửa.

Cô gật đầu nói: “Được thôi”.

“Em có đặc biệt thích hoa gì không?” Thẩm Phùng Nam hỏi.

“Không có thì phải.” Lương Nghiên chưa từng nhận hoa, cũng chưa bao giờ chú ý, chỉ nhớ có một năm, vào dịp Valentine, Triệu Yên Tích mang về nhà một bó hoa hồng.

Vừa hay lúc này Thẩm Phùng Nam hỏi: “Hoa hồng thế nào?”.

Cô đáp: “Được”.

Thẩm Phùng Nam đi ra ngoài, ngang qua đường lớn, Lương Nghiên ngồi trong đại sảnh phòng học nhìn theo anh.

Anh đi vào cửa hàng mất khoảng năm, sáu phút mới ra.

Lương Nghiên đứng lên, đi ra cửa, nhìn thấy anh một tay ôm bó hoa, tay kia bê một chậu hoa nhỏ.

Thẩm Phùng Nam tới gần, bấy giờ Lương Nghiên mới nhìn rõ. Bó hoa kia là hoa hồng được bọc bằng giấy da bò, còn trong chậu cây là loại cây mọng nước.

Cô ôm lấy bó hoa hồng, cùng anh đi lên gác rồi hỏi: “Sao anh còn mua thêm cái này?”.

“Để em chơi, đặt vào trong phòng làm việc.”

“Cho em hả?” Lương Nghiên nhướn mày: “Em sợ em sẽ để nó chết mất”.

“Không đâu, sức sống của những loại cây này khá ngoan cường.”

“Còn sống lâu hơn xương rồng sao?” Lương Nghiên không dám tin: “Em phải nói với anh trước, hai chậu xương rồng của Triệu Yên Tích đều chết trong tay em đấy, vì chuyện này mà suýt chút nữa cô ấy tuyệt giao với em”.

“...”

Thẩm Phùng Nam kinh ngạc: “Em nuôi kiểu gì vậy?”.

“Thì cứ nuôi như bình thường thôi, không hiểu có vấn đề ở khâu nào, chỉ biết là qua dịp nghỉ hè là chết một loạt. Em cũng chẳng hiểu.” Lương Nghiên

khó xử: “Triệu Yên Tích nói có lẽ em và thực vật bất tự không hợp nhau. Sau này cô ấy không nuôi cây cối gì nữa, sợ bị em khắc chết”.

“...” Thẩm Phùng Nam không nhịn được cười.

Lương Nghiên không hiểu câu chuyện ấy có chỗ nào buồn cười, nhưng thấy đầu mày anh cong cong, cô cũng cảm thấy dễ chịu.

Kệ cho anh cười đi.

Công việc buổi sáng vẫn còn một ít, trong lúc Thẩm Phùng Nam làm việc, Lương Nghiên cũng không rảnh rang. Cô nằm bò ra sofa đọc một ít tài liệu lịch sử. Bài luận văn kỳ này không thể chây ì được nữa, chuẩn bị trước một chút. Tới lúc làm xong trích lục, cô cũng bắt đầu buồn ngủ. Cô nằm xuống nhắm mắt một lúc, khi gần tới 10 giờ, cô bị Thẩm Phùng Nam gọi dậy.

Lương Nghiên mơ mơ màng màng: “Xong rồi à?”.

Thẩm Phùng Nam nói: “Ừm, chúng ta về nhà thôi”.

“Vâng.”

Lương Nghiên dụi mắt, vén chăn lên, mặc áo khoác lên người.

Xuống nhà, đi qua đại sảnh, anh bạn trực ban của phòng học đang nằm bò ra quầy lễ tân ngủ gật.

Thẩm Phùng Nam đưa hoa hồng cho Lương Nghiên: “Anh đi lấy xe, em đứng đây đợi một lúc nhé”.

Lương Nghiên nói: “Em đi cùng với anh”.

“Bên ngoài lạnh lắm, em cứ đứng đây, nhanh thôi.”

Anh đi ra ngoài.

Bãi đỗ xe ở phía sau, đi qua phải trăm mét.

Thẩm Phùng Nam rảo bước rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến nơi.

Đây là một bãi đậu xe mini, chỉ có một chiếc đèn chiếu sáng tạm bợ, ánh sáng tù mù. Giờ này không có ai, các cửa hàng gần đó cũng đã đóng cửa hết cả. Xe đỗ lại cũng không còn nhiều, chỉ còn vài chiếc trợ trợ lẻ loi nằm trong bãi.

Thẩm Phùng Nam đi tới, còn chưa tới bên cạnh xe, chiếc xe trong góc cùng bỗng nhiên có động tĩnh.

Anh quay đầu nhìn, mấy bóng người bỗng từ đâu xuất hiện.

Ý thức được sự bất thường, Thẩm Phùng Nam lập tức chạy về phía xe. Mấy người đó bao vây, trong đó có một kẻ nhanh chân, lao tới đâm anh một cú.

Thẩm Phùng Nam nhanh nhẹn né tránh, đá mạnh vào ngực kẻ đó.

Đúng lúc này, một cơn gió dữ thổi tới, thái dương bỗng đau lên kịch liệt, Thẩm Phùng Nam hoa mắt. Anh không nhìn thấy ai bèn trở tay huyếch lại, khuỷu tay thọc vào hông đối phương, khiến kẻ đó ngã mạnh lên cửa xe, rồi anh túm đầu kẻ đó đập tiếp, hấn liền bất tỉnh.

Ngay sau đó, lưng Thẩm Phùng Nam lại chịu cú đánh rất mạnh. Anh kêu lên một tiếng. Lúc này kẻ bị đá ngã cũng xông tới, đâm liên tục vào ngực anh. Thẩm Phùng Nam phản kích, lấy một chọi hai.

Người ngất xỉu ngã lăn ra đất.

Cách đó vài mét còn một người khác. Một kẻ không cao không thấp, gầy dong dong, mặt khuất bóng. Từ đầu tới cuối hắn đều không ra tay, chỉ như đứng xem kịch.

Bên phía phòng học.

Lương Nghiên đợi một lúc lâu vẫn không thấy Thẩm Phùng Nam quay lại. Cô đứng lên đi ra cửa xem xét, thấy bên ngoài trông hươ trông hoác, không có ai đi qua đi lại.

Lương Nghiên không đợi nữa, tự đi về phía bãi đỗ xe.

Gió lạnh thổi vù vù, cô run lên cầm cập, bước chân càng trở nên nhanh hơn.

Chưa tới nơi, cô đã loáng thoáng nghe thấy những âm thanh lộn xộn. Lương Nghiên quăng bó hoa đi, vừa chạy vừa lục tìm di động, khăn trang rút ra. Sau khi đầu kia bắt máy, cô lập tức nói rõ tình hình rồi báo địa điểm.

Ô tô chấn mất ánh sáng.

Thẩm Phùng Nam nằm trong bóng tối, máu trên đầu chảy ròng ròng khắp mặt. Hai gã đàn ông ngồi xổm hai bên, một người giữ một tay anh. Người đứng giữa giẫm một chân lên ngực Thẩm Phùng Nam.

Thẩm Phùng Nam không giãy giụa, anh thờ dốc, giương mắt nhìn người trước mặt. Anh vừa bị kẻ này đánh úp.

Ánh sáng không tốt, nhưng anh vẫn nhận ra hắn.

“Dư Hà Minh.”

Bàn chân trên ngực gia tăng sức mạnh, khiến Thẩm Phùng Nam khó thở.

Dư Hà Minh nhìn anh, từ tốn vuốt ve cây gậy trong tay, khẽ khàng, chậm rãi lên tiếng: “Hiếm có dịp được nhà báo Thẩm nhớ mặt, thật là vinh hạnh”.

Hắn hơi thả lỏng chân, nhưng chưa bỏ ra.

Thẩm Phùng Nam bật lên tiếng ho.

Dư Hà Minh nhìn anh từ trên xuống: “Nhìn xem, cái dáng vẻ của mày hiện tại thật sự không khác gì một con chó dưới chân tao, hay muốn thử thêm một gậy?”.

Không ai trả lời hắn.

Dư Hà Minh cười: “Chẳng phải mày lợi hại lắm sao, một chọi bốn vẫn được. Năm xưa mày giả vờ siêu thật, để ông đây bao bọc cho mày, gọi đại ca đại ca cứ ngọt xót. Lúc mày chọi ông, mày có nghĩ đến ngày hôm nay không, hả?”.

Trong lúc đó, hắn lại tiếp tục di chân: “Mày hại ông nhà tan cửa nát, mày không thấy cần rút lương tâm à? Mày chưa nếm thử mùi vị này phải không. Đợi ông giết chết mày rồi, ông sẽ lột trần con bạn gái của mày ra, choi cho đã, để nó được chôn chung với mày. Đủ nghĩa khí chưa hả?”.

Hắn nhìn Thẩm Phùng Nam chằm chằm rồi vùng gậy lên quật xuống.

Chân phải của Thẩm Phùng Nam lúc này gãy ra được, đá một cái đột ngột. Gã bên phải lao về phía trước, đập thẳng xuống đầu anh.

Chiếc gậy vụt xuống, một tiếng hét thảm thương vang lên.

“Mẹ kiếp!” Dư Hà Minh quăng gậy đi, đá người anh ra rồi cầm con dao găm sáng loáng trong tay, định đâm thẳng vào tim Thẩm Phùng Nam.

Giữa khoảnh khắc ấy, một cái bóng từ bên trái nhào tới, đẩy ngã hắn xuống đất.

Cuộc đả kích bất ngờ khiến Dư Hà Minh trở tay không kịp, ngã nhào. Hắn lăn nửa vòng, con dao găm trong tay tạo ra những tiếng quẹt đất chói tai.

Vài giây sau, hắn đang định bò dậy thì cái bóng kia đè lên không chút do dự, trùm qua người hắn.

Ánh đèn chiếu rõ.

Một tiếng hét thất thanh vọng vào tai: “Nghiên Nghiên!”.

Dư Hà Minh nhận ra đó là cô bạn gái nhỏ của Thẩm Phùng Nam.

Hắn cười khẩy, lật người, cúi ngã cô xuống, đâm con dao trong tay.

Cùng giây đó, đôi đồng tử của hắn trợn trừng, nhìn khuôn mặt đầy máu của cô bằng ánh mắt khó tin.

Một giây sau, yết hầu của hắn bị sặc, phát ra những tiếng nấc không rõ ràng, máu trên cổ phun ra, chảy tràn không có điểm dừng, thấm đẫm một khoảng trước ngực.

Còn cô vẫn chưa buông tay, vẫn nắm chắc con dao trang trí.

Thân dao đâm sâu vào cổ hắn.

Đầu óc Dư Hà Minh bùng nổ, ánh sáng trước mắt từ từ dịch chuyển tới gần, bên tai chỉ còn tiếng gào thét của một người đàn ông khác.

Hắn không động đậy được, nhưng biết rõ là hắn sắp chết.

Người giết chết hắn, tên là Lương Nghiên.

Tay phải của hắn còn thấm đẫm máu của cô.

Hắn nghe thấy Thẩm Phùng Nam gọi cô gất gao từng tiếng, từng tiếng.

Một giây trước khi mất đi ý thức, Dư Hà Minh mỉm cười.

Xem ra có người sẽ chết cùng hắn.

Thật tốt.

~Hết chương 45~

Xi po: “Vừa ký xong giấy thông báo nguy kịch, giờ đang hôn bay phách tán, tạm thời dừng qua đó, để cậu ấy yên tĩnh một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Tim Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Đêm khuya, tiếng còi hụ xe cảnh sát vang trời, xe cấp cứu cũng tới ngay sau đó.

Bãi đỗ xe nhỏ bé nhanh chóng bị phong tỏa. Dưới ánh đèn, bóng người chồng lên nhau, một mảng hỗn tạp, xô bồ.

Cảnh sát và các nhân viên y tế bận rộn đi qua đi lại. Có người hét: “Buông cô ấy ra, buông cô ấy ra đi!”.

“Mau, mặt nạ dưỡng khí!”

“Nhanh, nhanh!”

Xe cấp cứu rời đi chớp nhoáng.

Hiện trường được dọn sạch sẽ, dưới đất vẫn là một vùng máu cực kỳ nhức mắt, mùi tanh nồng tản ra xung quanh.

Hai giờ sáng.

Bệnh viện vẫn chưa thể bình yên, trên hành lang vẫn là những bước chân tấp nập.

Ngọn đèn phòng cấp cứu sáng mãi chưa tắt.

Từ Ngu Thanh vội vàng chạy đến, chỉ khoác tạm một chiếc áo bông dài lên người, bước chân như mang theo cả ngọn gió. Vừa đến hành lang, ngó hai đầu, anh ấy liền nhìn thấy một người ngồi sụp xuống bên cạnh cửa sổ phòng cấp cứu bên trái.

Đang định qua đó thì Trần Kha từ một bên khác đi tới, gọi giật anh ấy lại, ra hiệu bằng ánh mắt. Hai người đi ra phía cầu thang.

Từ Ngu Thanh gấp gấp hỏi: “Tình hình hiện tại sao rồi?!”.

Trần Kha nói: “Vừa ký thông báo nguy kịch, giờ đang hôn bay phách lạc, cậu tạm thời dừng qua đó, để cậu ấy yên tĩnh một lát”. Trần Kha tìm một bao thuốc lá, rút một điếu, châm lên hút.

Từ Ngu Thanh nhíu mày: “Nghiêm trọng vậy sao!?”.

Trần Kha gạt đầu: “Bị thương ở vị trí nghiêm trọng, mất máu quá nhiều”.

Từ Ngu Thanh hỏi: “Vậy còn Dư Hà Minh?”.

“Chết rồi.”

“...” Từ Ngu Thanh có phần thẳng thốt.

Trần Kha gạt tàn thuốc, nét mặt nghiêm nghị: “Đừng nói là cậu, kết quả này mình cũng không ngờ được. Lúc bọn mình tới, hắn đã tắt thở rồi. Lưỡi dao đâm rất chuẩn, ngay động mạch chủ”.

Ngừng một chút, Trần Kha lại đánh giá: “Cô bé đó đừng cảm lắm”.

Từ Ngu Thanh phải rất lâu sau mới tiêu hóa được thông tin này, thản nhiên không thôi: “Cô bé Lương Nghiên này thật là...”.

Nói được một nửa, không tìm được từ ngữ nào để hình dung, Từ Ngu Thanh đành lắc đầu thờ dãi. Nhớ tới Dư Hà Minh, trong lòng lại bùng lên ngọn lửa: “Gã khốn đó chết cũng đáng, khó khăn lắm mới được ra tù mà còn gây ra mấy chuyện này, hẳn phải giết đến mấy mạng người rồi. Lần này mà không chết, chưa biết còn kết quả gì khác, liệu mấy cậu có bắt được hắn không còn chưa rõ nữa. Hành vi của Lương Nghiên chưa được tính là vượt quá phòng vệ chính đáng phải không?”.

Trần Kha gật đầu: “Vẫn là phòng vệ chính đáng. Lần này hành động của Dư Hà Minh rất nghiêm trọng. Mấy gã kia đã được lấy lời khai, do hắn bỏ ra một khoản tiền lớn để thuê về, rõ ràng là đã lên kế hoạch chu đáo muốn giết chết Thẩm Phùng Nam. Sớm biết vậy, mình đã bắt Tiểu Tổng theo sát, cũng không đến nỗi để cô bé ấy phải liều mạng”. Từ Ngu Thanh lắc đầu, chép miệng: “Hắn sắp tâm chọn thời cơ, làm sao cậu phòng trước được. May mà vẫn còn cô nhóc đó. Chỉ mong không có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra, đã vào phòng cấp cứu bao lâu rồi?”.

“Mấy tiếng đồng hồ rồi.”

Từ Ngu Thanh trầm mặc, xin Trần Kha một liều thuốc.

Hai người đứng ở cầu thang. Hút hết thuốc, Từ Ngu Thanh lên tiếng: “Minh qua đó xem sao”.

Trần Kha cũng bước qua.

Thẩm Phùng Nam ngồi bệt dưới đất, quần áo chưa thay, vết thương cũng chưa được xử lý, khắp người đầy máu. Lúc trước đã có y tá đưa cho anh một chiếc khăn mặt khô để anh lau tóc và mặt nhưng vẫn còn những vết máu trên mặt lau chưa sạch.

Mắt trái của anh sưng lên, khóe miệng phải bị rách, một khuôn mặt trông rất sợ.

Bao nhiêu năm nay, Từ Ngu Thanh chưa bao giờ thấy Từ Ngu Thanh thảm hại đến thế, nhất thời không biết nói gì.

Tối nay Trần Kha nhìn cảnh ấy đã quen, chỉ đi qua vỗ vai Thẩm Phùng Nam, cũng không nói gì.

Lúc này, mọi lời an ủi đều là dư thừa, sẽ chẳng thể khiến anh dễ chịu hơn.

Hơn ba giờ, đèn phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt.

Thẩm Phùng Nam đứng bật dậy.

Lương Nghiên được đẩy ra ngoài, vẫn còn đeo ống thở, rồi tiếp tục được đưa vào phòng ICU.

Từ Ngu Thanh và Trần Kha thở phào nhẹ nhõm, mặc dù vẫn đang trong thời kỳ nguy hiểm nhưng chỉ ít còn tốt hơn cứ ở trong phòng cấp cứu không ra ngoài.

Được cho phép, Thẩm Phùng Nam được vào thăm một lúc.

Anh mặc quần áo cách ly, đeo khẩu trang, đội mũ, sau khi vào thì đứng yên bên cạnh giường.

Lương Nghiên nằm ở đó, vẫn còn đang hôn mê. Dáng vẻ của cô khi nhắm mắt chẳng khác gì đang ngủ một cách bình thường, chỉ là khuôn mặt quá nhợt nhạt, mũi vẫn còn cắm ống thở và mặt nạ dưỡng khí.

Thẩm Phùng Nam cúi xuống, chống một tay lên giường, cách cô một khoảng rất gần.

Chỉ mới năm tiếng trước, cô vẫn còn nằm ngủ trên sofa, cũng bình yên như vậy. Anh gọi một tiếng là cô tỉnh dậy, mở đôi mắt đen láy nhìn anh, nói chuyện với anh, sau đó mỉm cười.

Lương Nghiên của khi đó sống động và chân thật.

Nhưng chớp mắt cô đã ở trong vòng tay anh, khắp người đầy máu, hơi thở yếu ớt, áp sát tai anh, thì thầm: “Đừng sợ...”.

Thẩm Phùng Nam từ đầu tới cuối không dám chạm vào cô.

Tất cả mọi cảm xúc hỗn tạp đan xen lẫn nhau, không tìm được lối thoát, ép cho đôi mắt anh đỏ rực lên.

Vài phút trôi qua rất nhanh, có y tá vào thúc giục.

Từ Ngu Thanh trông thấy Thẩm Phùng Nam đi ra bèn tiến tới.

Hai người ngồi xuống băng ghế trước cửa. Từ Ngu Thanh nói: “Vết thương của cậu cũng phải đi xử lý, mình ở đây đợi cho...” “Không cần đâu.” Thẩm Phùng Nam ngồi im.

Từ Ngu Thanh khuyên nhủ: “Bây giờ cậu ngồi đây cũng vô ích thôi, chi bằng chỉnh trang lại mình trước. Cậu cứ thế này, lát nữa cô ấy tỉnh lại sẽ sợ chết

khiếp đấy. Cô ấy đang bị thương, làm sao chịu nổi đả kích”.

Nói vậy quả thật đã có chút tác dụng.

Khi trời sáng, Thẩm Phùng Nam tới tìm y tá, băng bó vết thương trên đầu và bôi thuốc lên các vết thương ngoài da khác.

Từ Ngu Thanh đã ra về, gọi Trương Bình mang quần áo sạch và cơm canh tới.

Thẩm Phùng Nam thay quần áo bẩn đi.

Hôm nay, Lương Nghiên vẫn nằm trong phòng ICU. Giữa chừng, cô có tỉnh lại một chút. Nhưng tới khi Thẩm Phùng Nam thay quần áo cách ly xong đi vào, cô đã lại chìm vào hôn mê.

Bác sỹ đi tới kiểm tra tất cả các chỉ số, thông báo với anh tình hình đã có tiến triển tốt.

Chập tối, Từ Ngu Thanh mang cơm đến, Tần Vy cũng đi cùng anh ấy.

Tần Vy vốn không biết chuyện này. Thẩm Nghệ cả ngày không liên lạc được với Thẩm Phùng Nam và Lương Nghiên, lo lắng không chịu nổi, trong lúc cấp bách đã gửi mail vào hòm thư cũ của Tần Vy để liên hệ với cô ấy.

Tần Vy gọi điện cho Từ Ngu Thanh mới biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn thấy Thẩm Phùng Nam, hốc mắt cô ấy chợt nóng lên, suýt nữa rơi nước mắt.

Cô ấy đứng đờ đẫn một lúc, không biết nên nói gì mới phải.

Cuối cùng, cô ấy vẫn không nói gì cả, chỉ đi tới, ngồi xuống bên cạnh anh.

Thẩm Phùng Nam im lặng đánh mắt nhìn cô ấy, cúi đầu ăn cơm hộp. Anh ăn rất nhanh, hoàn toàn không quan tâm mình vừa ăn gì, chỉ làm việc ấy như một cái máy.

Tần Vy vô cớ cảm thấy khó chịu trong lòng, bèn nói: “Thẩm Nghệ không liên lạc được với hai người nên tìm em. Em đã báo cho cô ấy rồi, cô ấy đang vội về đây”.

Thẩm Phùng Nam tay đang cầm thìa chợt khựng lại.

“Cảm ơn em”

Giọng anh khàn nghiêm trọng, Tần Vy nghe mà tắc nghẹn trong lòng, khẽ hỏi: “Giọng anh thế nào rồi, có cần đi khám bác sỹ không?”.

“Không cần đâu.”

Thẩm Phùng Nam ăn nốt cơm rồi vứt hộp đi.

Cả hành lang cực kỳ yên tĩnh.

Thẩm Phùng Nam nói: “Em về đi”.

Tần Vy không đứng lên, chỉ hỏi: “Em ấy vẫn ổn chứ?”.

Thẩm Phùng Nam chỉ “ừm” một tiếng, không nói cụ thể.

Tần Vy im lặng một lúc, ngồi thêm một chút rồi quay đầu nhìn vết thương trên gò má anh: “Thẩm Phùng Nam, em biết anh khó chịu. Anh đừng giữ trong lòng như vậy, được không, anh nói gì đi”.

Bầu không khí vẫn im ắng tốt độ.

Thẩm Phùng Nam cúi đầu.

Lát sau, anh mấp máy môi. Tần Vy nhìn anh.

Thẩm Phùng Nam ngẩng đầu lên: “Tần Vy, anh xin lỗi, bây giờ anh thật sự không còn tâm tư để nói chuyện. Trong đầu anh chỉ có cô ấy thôi”.

Tần Vy sững sờ.

Mỗi một con chữ khàn đặc tan ra trong lặng lẽ. Anh thu ánh mắt lại, tầm nhìn rơi giữa thỉnh không.

Tần Vy cảm nhận được gò má ướt át, ngồi im ở đó, cúi đầu.

“Thảm Phùng Nam, anh gắng lên.”

Cô ấy gạt nước mắt, đứng dậy, sai bước rời đi.

Ở trong phòng ICU hai ngày, tình hình của Lương Nghiên cuối cùng cũng ổn định. Trưa hôm sau, cô được chuyển qua phòng bệnh thường, cũng đã được rút ống thở. Trước đó, cô có tỉnh lại mấy lần, nhưng đều rất ngắn ngủi. Bác sỹ vội vàng kiểm tra, Thảm Phùng Nam không được vào thăm.

Qua phòng bệnh, không cần kiêng dè nữa, anh ngồi suốt bên giường.

Lương Nghiên vẫn đang ngủ, mặt vẫn chưa hồng hào hơn, hô hấp có chút yếu ớt nhưng đã ổn định hơn.

Môi cô không có tý huyết sắc, còn khô khốc.

Thảm Phùng Nam lấy một ít nước cho cô nhấp môi. Nhìn cô một lát, anh cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Từ Ngụ Thanh và Trần Kha tranh thủ tới thăm, tiện thể mang di động cho họ. Hôm đó trong lúc hỗn loạn di động đã rơi ở hiện trường, được cảnh sát mang theo trong lúc giám định.

Lương Nghiên tỉnh lại lúc chập tối, Thảm Phùng Nam không ở đó.

Phòng bệnh bật một ngọn đèn nhỏ, ánh sáng không quá gắt.

Lương Nghiên xoay đầu nhưng không nhìn thấy ai. Cô hơi choáng váng, lại nhắm mắt lại.

Chẳng bao lâu sau, cô nghe thấy tiếng mở cửa.

Lương Nghiên mở mắt ra, nhìn thấy người ngoài cửa xách theo phích nước nóng đi vào.

Anh đi tới bên giường rót nước, cái bóng hắt lên vách tường.

Anh đi đâu, Lương Nghiên nhìn theo đó.

Anh quay người, bê cốc nước đi về phía giường, vừa đi tới cuối giường thì thấy cô mở mắt.

Anh dừng bước, tay run lên, nước trong cốc sóng sánh.

Lương Nghiên nhìn anh.

Thảm Phùng Nam đi qua, đặt cốc xuống, cúi người: “Nghiên Nghiên?”.

Lương Nghiên không lên tiếng, cứ nhìn anh chằm chằm.

Vài giây sau, cô gượng tay lên, muốn chạm vào mặt anh, nhưng chưa kịp đã bị anh nắm chặt.

Lương Nghiên nhú mồm: “Trông anh xấu chết được”.

“Xấu lắm à?” Anh cười với cô, chẳng mấy chốc, đôi mắt đã long lanh.

Anh cúi đầu, lấy lòng bàn tay che mặt.

Lương Nghiên nhìn anh, mấp máy môi nhưng rồi lại thôi, không biết vừa nói gì.

Phòng bệnh im ắng, tiếng bước chân ngoài hành lang đều nghe rõ mồn một.

Lương Nghiên trầm mặc một lúc rồi khẽ nói: “Em sai rồi, không xấu đâu, anh đừng khóc”. Thấy anh không có động tĩnh gì, cô gọi tên anh: “Thảm Phùng Nam?”.

“Ừm”

Anh gạt tay một cái, lau hết nước mắt, chỉ còn lại những tia máu đỏ trong mắt.

Lương Nghiên nhìn băng trắng quấn trên đầu anh, không nói gì.

Thảm Phùng Nam hỏi: “Vết thương còn đau lắm không?”.

Lương Nghiên lắc đầu: “Không đau lắm”. Ngừng một chút, cô hỏi: “Kê đó... chết rồi sao?”.

Thẩm Phùng Nam hơi sững lại rồi nắm chặt tay cô, gật đầu: “Ừm”.

Câu trả lời này không quá bất ngờ. Vừa tỉnh dậy, Lương Nghiên đã nhớ lại một ít. Cô đã làm gì, cô biết rất rõ. Giây phút ấy, cô đảm rất mạnh, không hề suy nghĩ, cũng không kịp suy nghĩ.

Lương Nghiên rất lâu không nói gì. Thẩm Phùng Nam khó chịu trong lòng, bèn ghé sát lại hôn lên má cô: “Nghiên Nghiên”.

“Không sao.” Lương Nghiên nói: “Em không hối hận. Hấn muốn giết anh, em chỉ có thể làm vậy”.

“Ừm, anh biết.” Anh dịch môi xuống, từ từ mon man: “Đừng nghĩ nữa”.

Hơn bảy giờ, Lương Nghiên lại thiếp đi.

Giấc ngủ này không sâu, hai tiếng sau là cô tỉnh lại.

Người ngồi bên giường không phải Thẩm Phùng Nam mà là Thẩm Nghệ.

Thấy cô tỉnh, Thẩm Nghệ mừng rỡ: “Em tỉnh rồi à!”.

Lương Nghiên ngạc nhiên: “Chị Thẩm Nghệ, sao chị...”.

“Chị vừa về.” Mặt cô ấy đỏ rực, cô ấy nhìn kỹ Lương Nghiên. Lúc đó nhận được tin, cô ấy đã bay chuyến gần nhất, hơn tám giờ là tới Nam An, sau đó bắt taxi xe tới bệnh viện.

“Nghiên Nghiên, bây giờ em cảm thấy thế nào, có khát không? Có muốn uống nước không?” Thẩm Nghệ chạy tới bên bàn.

Lương Nghiên gọi giật cô ấy lại: “Chị đừng cuống, em không khát”.

Thẩm Nghệ chạy về: “Anh chị đi mua đồ ăn rồi. Bác sỹ nói em ăn cháo được rồi. Lát nữa em cố húp một tý, mặt em gầy rộc đi rồi”.

“Làm gì khoa trương đến thế ạ?”

Thẩm Nghệ nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, đau lòng nói: “Không nói quá đâu, cảm nhận hoạt đây này. Mặc dù như vậy vẫn xinh nhưng chị vẫn thích em có tý thịt, sờ mềm mại lắm”.

Lương Nghiên phì cười. Cười hơi quá, không cẩn thận chạm phải vết thương.

Cô nhăn mặt, Thẩm Nghệ liền hoảng: “Đau không?”.

“Hơi thôi ạ, không chết được. Chị ngồi đi.”

Thẩm Nghệ ngoan ngoãn ngồi xuống, không dám tùy tiện chọc cho cô cười nữa.

Hai người nói chuyện một lúc là Thẩm Phùng Nam quay về.

Anh mua cơm cho Thẩm Nghệ và mua cháo trắng cho Lương Nghiên.

Thẩm Nghệ qua bàn ngồi ăn, còn anh cẩn thận đỡ Lương Nghiên dậy, kê gối sau lưng cô, rồi đút cháo cho cô.

Lương Nghiên không thèm ăn lắm, được một nửa đã dừng. Thẩm Phùng Nam ăn nốt chỗ còn lại.

Tới 11 giờ, Thẩm Nghệ muốn ở lại nhưng Thẩm Phùng Nam không cho, đưa cô ấy xuống dưới, gọi xe, bảo cô ấy về nhà nghỉ ngơi.

Lương Nghiên đã ngủ lâu lắm rồi nên tối không buồn ngủ nữa. Thẩm Phùng Nam lấy di động, bật nhạc cho cô nghe.

Anh vào nhà vệ sinh rửa ráy qua. Máy hôm nay Lương Nghiên không tỉnh, anh mặc kệ hết, cứ sống bô nhếch như thế, bây giờ mới hoàn toàn yên tâm được.

Tắm xong, anh trở lại bên giường, cho nhỏ volume xuống, hỏi Lương Nghiên sáng mai muốn ăn gì.

Lương Nghiên nhắm nghiền: “Có những lựa chọn gì?”.

“Đều phải là đồ lỏng, cháo, nộm, bột gạo và canh, em cứ chọn đi.”

“Bột đi anh.”

“Được. Vậy trưa sẽ uống canh, Thẩm Nghệ muốn nấu cho em.”

“Có phiền quá không?”

“Không, nó thích làm mà.”

Thảo luận xong vấn đề ăn uống, Thảm Phùng Nam bật ngọn đèn nhỏ, tắt ngọn đèn lớn đi.

“Ngủ đi.” Anh kéo cao chăn lên một chút, đắp tới cổ cô.

“Anh cũng lên đây ngủ đi.”

Thảm Phùng Nam nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Không được”.

“Mất anh thâm quầng cả rồi.”

“Anh bỏ ra đây ngủ cũng được.”

“Thoải mái được không?”

“Không sao.” Anh cười: “Chỗ khó hơn còn ngủ rồi, em cũng biết mà?”.

Lương Nghiên hiểu ngay.

Cô cũng cười: “Nửa năm ngủ đất, phải không?”.

“Đúng, anh ngủ quen rồi, ngồi cũng ngủ tốt.” Anh cúi xuống, hôn lên trán cô, hôn xong còn cọ cọ môi: “Em ngoan ngoãn ngủ đi”.

Lương Nghiên nhắm mắt lại.

Căn phòng yên lặng hoàn toàn.

Chẳng biết đã qua bao lâu, trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, dường như có người thì thầm bên tai cô.

Anh nói gì, cô không nghe rõ lắm, chỉ thấy anh gọi tên mình: “Nghiên Nghiên...”.

Đêm ấy dường như là một giấc ngủ say sau rất nhiều ngày của Thảm Phùng Nam.

Sáng hôm sau, anh tỉnh dậy từ sớm, Lương Nghiên vẫn đang ngủ.

Thảm Phùng Nam đánh răng rửa mặt xong, để lại giấy nhớ trên tủ đầu giường rồi ra ngoài mua quà sáng.

Ngay trước cửa bệnh viện là một con đường. Tối qua đi ra ngoài anh đã nhìn thấy có hàng bán bột, lúc này anh đi men theo con đường để tìm. Các cửa hàng đã mở cửa, anh mua một bát rồi đi sang hàng bên cạnh mua vài cái bánh bao.

Trên đường về, anh lại mua thêm một lốc sữa.

Khi tỉnh dậy, Lương Nghiên đã nhìn thấy mảnh giấy nhớ.

Chữ của Thảm Phùng Nam rất đặc biệt, viết kiểu ngoáy nhưng không khó đọc, nhìn kỹ thật ra còn rất đẹp nữa. Lương Nghiên đọc mấy lần rồi gấp lại, để lên tủ. Cô sờ di động, phát hiện tin nhắn tới qua Triệu Yên Tích gửi, nói sẽ đợi thi vòng hai xong mới quay về. Lương Nghiên tiện tay trả lời cô ấy.

Nghịch di động một lúc, Lương Nghiên mới nhớ ra sắp vào năm học rồi.

Nhưng cũng may kỳ này cô không còn tiết, nếu không có việc gì thì không phải tới trường, nhưng điểm danh thì vẫn cần. Chuyện này đơn giản, có thể nhờ bạn cũ ở ký túc giúp đỡ.

Lương Nghiên đăng một bài trong nhóm những người ở ký túc, tặng thêm một bao lì xì.

Chẳng mấy chốc đã có cô em khóa dưới dậy sớm giật lì xì, chuyện điểm danh cũng nhờ em ấy.

Khi Thảm Phùng Nam quay lại, đúng lúc Lương Nghiên bỏ di động xuống.

Cô gọi một tiếng, anh bước nhanh tới: “Em dậy rồi à?”.

Trên lông mày của anh có một vết sẹo sắp bong vảy, Lương Nghiên nhìn thấy liền vẩy tay: “Anh qua đây”.

Thảm Phùng Nam ghé sát lại, Lương Nghiên lấy ngón tay vuốt nhẹ, vẩy bong ra, để lộ lớp da mới hồng hồng.

Cô lại nhìn tỉ mỉ, phát hiện vết thương trên khoe miệng anh cũng đã đóng vảy, chắc mấy hôm nữa là khỏi.

“Xong rồi.” Cô nhìn những đồ anh mua, hỏi: “Sao anh còn mua cả sữa?”.

“Chắc là em còn phải ở lại đây mấy hôm, chuẩn bị nhiều chút vẫn hơn.”

“Ồ.”

Lương Nghiên cũng cảm thấy có lý. Cô vốn không có cảm giác gì, bây giờ ngửi thấy mùi bột gạo, liền thấy hơi đói.

“Em chưa đánh răng.” Cô nói.

Thẩm Phùng Nam bỏ đồ xuống: “Em đợi một chút”.

Anh vào phòng vệ sinh lấy bàn chải, xịt thuốc, rót một cốc nước rồi mang thêm một cái chậu ra.

Lương Nghiên được anh đỡ dậy.

Lương Nghiên đánh răng trong chậu.

Cô đánh rất nhanh, Thẩm Phùng Nam nhắc nhở: “Từ từ thôi, cẩn thận động vào vết thương”.

Lương Nghiên giảm tốc độ xuống, đánh mấy phút mới xong.

Thẩm Phùng Nam lấy nước cho cô rửa mặt. Lần này Lương Nghiên chỉ cần dựa vào giường, để anh giúp sức. Chiếc khăn mặt ẩm lăn qua mặt một lần, mỗi một lỗ chân lông đều được sáng khoái. Thẩm Phùng Nam lấy một ít sữa rửa mặt hôm qua Thẩm Nghệ đem tới, bôi lên mặt cho Lương Nghiên.

Lòng bàn tay anh thô kệch, sờ lên mặt sẽ thấy gai gai, thật ra không dễ chịu nhưng Lương Nghiên không chê bai.

Lần đầu tiên có người giúp cô làm việc này, cảm giác không tệ.

Sau khi sạch sẽ xong xuôi, Lương Nghiên ăn bột, Thẩm Phùng Nam ăn bánh bao.

Bữa sáng chỉ đơn giản như vậy.

Tối trưa, Thẩm Nghệ đun canh, làm rất nhiều món mang qua, cực kỳ thịnh soạn.

Lương Nghiên hồi phục khá nhanh, ngày nào Thẩm Nghệ cũng nghĩ các cách thức khác nhau để bồi bổ cho cô, chẳng mấy chốc mặt đã lại phính lên một chút.

Trong thời gian ấy, Trần Kha và Từ Ngụ Thanh có qua thăm cô mấy lần. Trần Kha dẫn theo Tiểu Tổng tới, tranh thủ lấy lời khai luôn.

Những việc sau chuyện ấy, Lương Nghiên không quan tâm nữa.

Cô nằm viện hơn nửa tháng, bác sỹ cho phép về nhà nghỉ ngơi. Thẩm Phùng Nam làm thủ tục xuất viện cho cô, dẫn cô về nhà.

Thẩm Nghệ xin nghỉ nửa tháng cũng đã hết phép, lần nữa mấy ngày mới quay về Bắc Kinh.

Vết thương của Lương Nghiên đã từ từ lành hẳn. Trong lúc nghỉ ngơi, cô tranh thủ làm luận văn tốt nghiệp. Thẩm Phùng Nam không nhận việc mới, tập trung chăm cô.

Trung tuần tháng ba là Triệu Yên Tích quay về, Lương Nghiên đã gần khỏi.

Nhận được điện thoại, cô bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Sống cùng nhau lâu như vậy, bỗng nhiên chia xa, không chỉ anh không nữa, đến cả một Lương Nghiên trước đây luôn rộng rãi cũng có chút không quen.

Lương Nghiên cảm thấy khoảng thời gian nghỉ ngơi lười biếng này dường như khiến cô dựa dẫm anh quá mức.

Anh làm cô lười đi nhiều, khẩu vị cũng kén chọn hơn.

Cảm giác này có chút quái dị.

Quái dị hơn là Lương Nghiên ý thức được nhưng không có ý định thay đổi.

Lương Nghiên không rõ vì sao lại thành ra như vậy.

Cô thu dọn xong đồ đạc bèn ngã ra giường suy nghĩ chuyện này.

Thẩm Phùng Nam làm cơm xong, gọi cô.

Lương Nghiên nằm im.

Một lát sau, anh đi vào: “Nghiên Nghiên?”.

Lương Nghiên đáp lại nhưng vẫn không động đậy.

Thẩm Phùng Nam đi tới bên giường, nâng cô lên: “Không ăn cơm à? Hôm nay có cánh gà Coca đấy”.

Rõ ràng Lương Nghiên lại bị mê hoặc rồi.

Cô khó xử ngồi thẳng người: “Thẩm Phùng Nam, em bị anh chiều hư rồi”.

~Hết chương 46~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Lương Nghiên nói câu ấy một cách nghiêm túc, Thẩm Phùng Nam sững người rồi bật cười: “Sao lại chiều hư chứ?”.

“Không thể nói rõ được, hình như càng ngày em càng lười rồi.” Lương Nghiên nhú mày: “Em cũng chẳng hiểu”.

“Vậy thì đừng nghĩ nữa.”

Thẩm Phùng Nam tỏ vẻ thờ ơ, ôm lấy cô, đặt tay lên ngực trái của cô: “Hôm nay có cảm giác gì?”.

Tháng nay, câu này, gần như ngày nào anh cũng hỏi.

Lương Nghiên không hề suy nghĩ, trả lời theo lệ: “Không có cảm giác gì”.

Có thể là thấy thái độ của cô hờ hững, Thẩm Phùng Nam không lên tiếng mà chỉ liếc nhìn, buông tay xuống rồi lần sò vào eo cô, áp tay lên da, lần tìm lên ngực.

Lòng bàn tay anh nóng rẫy, chạm vào vết sẹo đó khiến Lương Nghiên run rẩy.

Thẩm Phùng Nam ngước mắt lên: “Đau à?”.

“Buồn.”

Thẩm Phùng Nam ngồi im, ngón tay nhẹ nhàng cọ qua sát lại. Một lát sau, anh cup mắt xuống: “Chắc là sẽ để lại sẹo đấy”.

Lương Nghiên tỏ vẻ hững hờ: “Có vấn đề gì đâu, làm gì có ai nhìn thấy”. Ngừng một chút, cảm thấy câu này không ổn, cô lại bổ sung thêm: “Chỉ có anh thôi”.

“...”

Không biết tiếp lời thế nào, đôi mắt Thẩm Phùng Nam hơi tối đi. Anh nhìn cô, thu tay về rồi kéo áo của cô xuống: “Ăn cơm nhé?”.

“Vâng.”

Sau khi ăn xong, Thẩm Phùng Nam rửa bát, Lương Nghiên tiếp tục dọn dẹp đồ của mình. Lần này sống lâu, Thẩm Phùng Nam và Thẩm Nghệ đã mua cho cô rất nhiều đồ lặt vặt, có sản phẩm dưỡng da, cũng có quần áo, dù là mặc bên trong hay khoác bên ngoài cũng vô cùng phong phú.

Thẩm Phùng Nam còn tới nhà cô một chuyến, mang hết những cuốn sách tham khảo cô cần qua bên này.

Thế nên, tới lúc dọn đi, đồ đạc không hề ít.

Lương Nghiên mở tủ quần áo ra xem, phát hiện Thẩm Phùng Nam đã gấp rất ngăn nắp. Quần áo của cô treo bên trái, quần áo của anh treo bên phải. Áo khoác, áo len được phân định rạch ròi. Thất lưng được treo trên chiếc móc nghiêng. Không như cô và Triệu Yên Tích lúc nào cũng vo quần áo nhét vào tủ, mặc cái nào lại phải lôi ra ừ.

Lương Nghiên lục ra đồ của mình, gấp sơ qua rồi bỏ vào trong vali, rồi lại kéo ngăn kéo dưới cùng của chiếc tủ, lấy tất ra, bỏ vào ngăn vách.

Thắm Phùng Nam xong việc đi tới, thấy cô đang cất giấy tờ. Anh mới nhớ ra chứng minh thư của cô vẫn còn ở chỗ mình. Lần trước dùng để nhập viện vẫn chưa trả cho cô.

“Em đợi một chút.” Anh tìm ví tiền của mình ra, nhìn bức ảnh trên chứng minh thư.

Lương Nghiên cũng không để ý lắm, mặc cho anh nhìn. Đợi anh xem xong, cô hỏi: “Xấu lắm phải không?”.

Thắm Phùng Nam nói: “Anh không thấy vậy. Chụp ảnh này khi nào vậy, lần trước đã muốn hỏi em rồi”.

“Lốp mười.” “Chẳng trách.” Thắm Phùng Nam cúi đầu nhìn: “Trông rất nhỏ”.

“Triệu Yên Tích còn nói giống con trai nữa.”

Thắm Phùng Nam khẽ cười: “Tóc đúng là có hơi ngắn, nhưng...”.

“Nhưng sao?”

“Xinh gái, rất thanh tú.”

“...”

Hiếm có dịp Lương Nghiên tắc tị.

Một câu khen đường đường chính chính, cô không quen, cũng cảm thấy không tự tại. Ngừng một chút, cô quay mặt đi, cúi đầu xoa xoa chóp mũi.

Thắm Phùng Nam quan sát từng động tác nhỏ của cô, bỗng kinh ngạc.

Thật hiếm thấy biểu cảm xấu hổ như vậy ở cô.

Anh nhất thời sững sờ, rồi bỗng bật cười. Thấy cô nhìn qua, anh mím môi cố nhịn, nhưng ý cười nơi đáy mắt vẫn không che giấu được.

“Anh cười gì chứ?”

“Không có gì.” Anh cố gắng nhẫn nhịn, cúi đầu tiếp tục nhìn, sau đó tay bỗng hẫng.

Lương Nghiên quay lại nhét chứng minh thư vào trong balo: “Chắc anh xem đủ rồi, em cất đây”.

Thắm Phùng Nam cũng không giận mà vòng tay ôm lấy cô từ phía sau, khẽ nói: “Em sắp đón sinh nhật đấy”.

Tay Lương Nghiên chợt khựng lại.

“Em thích gì, hoặc muốn đi đâu?”

Lương Nghiên quay lại: “Em muốn gì cũng được ạ?”.

“Ừm, chỉ cần anh làm được.”

Lương Nghiên nhìn anh một lúc rồi nói: “Anh không sợ em đề xuất những yêu cầu quá đáng sao?”.

“Những gì anh làm được đều không tính là quá đáng.”

Lương Nghiên nhướn mày, lộ ra ánh mắt khiêu khích: “Chưa chắc nha”.

Thắm Phùng Nam mỉm cười: “Vậy em thử đi”.

“Em chưa nghĩ xong.”

Anh gật đầu: “Không gấp, cứ từ từ nghĩ, đi tắm đã”.

“Vâng.”

Sau khi Lương Nghiên tắm xong, Thắm Phùng Nam vội vào nhà vệ sinh.

Lương Nghiên cất notebook đi, nhét vào trong balo, quần áo cũng đã được xếp gọn vào trong vali, chỉ còn bộ quần áo ngày mai mặc và bộ quần áo ngủ trên người. Đây là bộ quần áo Thắm Phùng Nam mới mua từ tuần trước, màu hồng phấn. Cô không định mang về để Triệu Yên Tích trêu ghẹo, nên định

để ở đây.

Thu dọn xong, Lương Nghiên kiểm tra lại một lần nữa. Cô nhìn xung quanh, không thấy còn thứ gì bỏ sót. Cô đi tới bên cạnh bàn, sắp xếp lại những cuốn sách đã đọc, xếp lại lên giá theo thể loại.

Khoảng thời gian này, bàn làm việc lớn này đều do cô sử dụng, góc bàn chất đầy tài liệu lịch sử của cô. Thẩm Phùng Nam không muốn cô cả ngày nhìn máy tính nên in toàn bộ hơn 100 bài văn ra. Cô đã xem xong, không cần phải mang đi nên xếp cả lên giá của anh.

Khi Thẩm Phùng Nam đi qua, Lương Nghiên đang chuẩn bị đặt cuốn sách cuối cùng lên tầng cao nhất.

Cô đi chân trần đứng trên bàn, vạt váy ngủ bay phấp phới. Chiếc váy này không dài, chỉ che quá đầu gối Lương Nghiên một chút, lộ ra đôi chân nhỏ trắng trẻo, vừa dài vừa thẳng.

Thẩm Phùng Nam đứng ở cửa, tầm nhìn men theo gót chân cô hướng lên trên, tới bắp chân thì dừng một chút rồi mới tiếp tục.

Lương Nghiên ngược lên, tóc đã dài tới vai, rủ xuống cổ áo.

Nhìn cô như vậy từ đằng sau giống như một cô bé ngoan ngoãn dịu hiền.

Thẩm Phùng Nam bất giác nhớ tới lần đầu tiên gặp cô.

Hôm đó, cô đi phía sau Triệu Yên Tích, mặc một chiếc áo phông màu xám và một chiếc quần rộng màu đen, dưới chân đi đôi giày thể thao mùa hè cũng màu xám.

Lần đầu tiên gặp, anh chỉ cảm thấy cô là kiểu tomboy. Sau này có qua lại mới phát hiện cô nàng tomboy này có rất nhiều mặt, khi nhún nhường cũng rất biết điều, khi ngang lên không khác gì Đại vương trên núi.

Lúc đó, anh đã từng tận tai nghe thấy cô chọc ghẹo Triệu Yên Tích như một gã băng nhăng. Anh cũng từng hiểu lầm họ là một đôi.

Giờ nghĩ lại những chuyện này, cảm giác đã khác từ lâu.

Thẩm Phùng Nam nhìn có chút nhập tâm.

Lương Nghiên xếp xong sách, tiện tay vuốt lại dây sách ấy, quay người định nhảy xuống thì thấy anh đứng đó.

Cô ngừng lại, ngồi phịch xuống bàn: “Anh tắm xong rồi à?”.

“Ừm.”

Thẩm Phùng Nam đi vào, dừng lại bên cạnh bàn, cách cô rất gần.

Đôi mắt anh đen đặc, ánh mắt nóng bỏng khác thường.

Nhưng Lương Nghiên không quá chú ý. Chiếc ghế ở ngay bên cạnh. Cô giẫm lên, đang định nhảy xuống.

Thẩm Phùng Nam giờ tay, bắt lấy cổ chân cô.

Lương Nghiên giật mình.

Nhiệt độ trong phòng rất đủ, cơ thể Lương Nghiên không quá lạnh, chân cũng ấm áp.

Thẩm Phùng Nam dịch lòng bàn tay xuống, nắm trọn bàn chân cô, rồi nhích tới gan bàn chân.

Da anh nóng rẫy, lòng bàn tay lại thô kích gai gai. Lương Nghiên bỗng run rẩy, rụt chân lại: “Buồn, anh buông ra...”.

Thẩm Phùng Nam không buông, ngược lại còn nắm chặt hơn, ngón cái vôn về giữa lòng bàn chân cô.

“Thẩm Phùng Nam!”

Lương Nghiên đá anh.

Anh không đáp, bỗng nhiên buông tay, rồi tiến lên một bước.

Lương Nghiên mất cân bằng, cả người đổ về phía trước. Thẩm Phùng Nam đỡ lấy, đứng giữa hai chân cô.

Một tay anh gạt tung áo tắm của mình ra, lấp kín môi cô có chút vội vàng, không hôn ngay mà tấn công bằng lưỡi.

Anh quần quýt không rời, Lương Nghiên vòng hai tay ôm chặt anh.

Tay trái Thẩm Phùng Nam thu chặt, giữ cô trong vòng tay mình, tay phải lần vào trong áo ngủ của cô, men theo đầu gối vuốt lên trên. Khi lên tới đùi, anh lại vòng ra sau, tìm mông cô.

Lương Nghiên ngồi trên tay anh, qua một lớp vải, cảm giác ngón tay anh đang dịch chuyển.

Người cô run lên dữ dội, cô bỗng cảm thấy dưới của anh.

Thẩm Phùng Nam nâng cô lên, tụt quần cô xuống, không hề báo trước.

Tay anh vuốt từ trên xuống dưới, từ sau ra trước, men men suốt dọc đường.

Lương Nghiên ngồi không vững. Cô lùi ra, gác đầu lên vai anh, tiếng ngâm nga khe khẽ vang lên giữa tiếng thở mệt mỏi.

Không biết từ lúc nào, váy ngủ của cô đã bị bung ra, trượt xuống dưới.

Thẩm Phùng Nam vui mặt trước ngực cô, từ từ liếm mát, cuối cùng đầu lưỡi dừng lại trên vết sẹo của cô, men men nhẹ nhàng.

Cảm giác này rất dày vò.

Thẩm Phùng Nam vẫn giữ nguyên tiết tấu ấy, chậm rãi mà dịu dàng.

Lương Nghiên cảm thấy anh như có ý. Cô hơi phẫn nộ, lý trí trở lại trong vài giây ngắn ngủi, cố gắng rút tay anh ra, nhưng không thành công.

Cô không kiên trì, một tay lần xuống, tới phần dưới của anh thì túm mạnh, nhanh và chuẩn.

Thẩm Phùng Nam nhin hơn một thoáng, cú nắm không hề phòng bị này khiến cả người anh bị kích thích, suýt nữa thì phóng thích.

“Lương Nghiên!” Anh khẽ gầm lên, khí nóng phả vào mặt cô.

Lương Nghiên không hề nhận sai, không buông tay, còn vân vê như đang trả thù.

“Đừng động nữa!”

Hơi thở của Thẩm Phùng Nam trở nên nặng nề, đầu mày nhíu chặt, anh dụ dỗ với vẻ nhận thua: “Ngoan nào, đừng động đấy”.

“Thì anh cũng đừng động...” Giọng cô cũng khàn như vậy, mang theo tiếng cười khe khẽ đắc ý, như một viên tướng nhỏ ăn may chiến thắng trên chiến trường.

“Được, được...” Anh đáp lại, dừng tay, từ từ rút khỏi mông cô.

Đội cô bình tĩnh lại, anh đặt cô xuống, đỡ chân cô, cúi người, vui đầu xuống.

Cổ họng Lương Nghiên thắt chặt, bỗng chốc bật ra một tiếng: “A...”.

Đầu óc cô nổ tung, có vài giây trống rỗng cực điểm, không hiểu rõ anh đang làm gì, cũng không hiểu vì sao anh làm vậy.

Vậy mà anh không hề ngừng lại, thuận thực đòi lại tất cả, nhanh chóng khiến cô hiểu ra rằng anh đã chuyển bại thành thắng.

Mặt Lương Nghiên đỏ bừng, mỗi một nơi trên cơ thể đều nóng bừng lên.

“Thẩm Phùng Nam...” Cô vẫn run rẩy, giọng cũng lắp bắp.

Cuối cùng Thẩm Phùng Nam mát mạnh một lần, rồi đứng dậy, cởi quần lót, kéo ngắn kéo lấy bao cao su.

Đôi mắt Lương Nghiên được bọc một tầng sương nóng.

Thẩm Phùng Nam ôm chặt lấy cô, lao thẳng vào.

Bàn làm việc rung rinh, ngay cả giá sách cũng phát ra tiếng động.

Ngoài tiếng thở dốc của người đàn ông, Lương Nghiên không còn nghe được âm thanh gì nữa...

~Hết chương 47~

Xi po: “Cậu bảo, nếu Lương Nghiên biết cái chết của mẹ cô ta có liên quan tới Thẩm Phùng Nam sẽ thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49

Cậu định cầu hôn anh ấy?

Căn phòng im ắng rất lâu, Lương Nghiên rất ít khi im lặng như vậy sau những lần tình cảm. Thẩm Phùng Nam dần dần cảm thấy sự bất thường.

Anh kéo chiếc chăn lên một chút, nâng cằm Lương Nghiên lên, cúi đầu hỏi: “Em mệt lắm à?”.

Lương Nghiên không trả lời, chỉ ngược lên nhìn anh, như đang đắm chiều suy nghĩ gì đó.

Thẩm Phùng Nam thấy khó hiểu: “Sao vậy?”.

Lương Nghiên đảo đảo con ngươi, nói: “Không có gì, ngủ thôi anh”. Rốt cuộc cô vẫn không hỏi anh, dù sao thì cũng không cần thiết, tự cô có thể làm rõ.

Thẩm Phùng Nam chỉ cho là cô quá mệt mỏi, “Ừm” một tiếng rồi hỏi: “Có muốn đi vệ sinh không?”.

“Không đi.”

“Vậy anh đi nhé.”

“Ừm.”

Thẩm Phùng Nam chui ra khỏi chăn, người vẫn còn trần trụi. Anh nhặt chiếc quần lót trên ghế lên, mặc vào rồi đi ra khỏi phòng.

Lương Nghiên thò tay ra khỏi chăn, lần sờ từ đầu giường tìm được di động.

Thẩm Phùng Nam chỉ đi vệ sinh nên quay lại rất nhanh. Anh tắt hết đèn đóm bên ngoài, đi vào phòng ngủ.

Đi tới bên giường, anh phát hiện Lương Nghiên đang xem di động.

Anh nhắc nhở: “Đừng nằm đọc, hỏng mắt đấy”.

Lương Nghiên làm như không nghe thấy, mắt vẫn dính sát, đầu mày nhíu chặt.

Thẩm Phùng Nam thấy cô nhập tâm quá mức, có chút kỳ lạ. Anh vén chăn nằm xuống, dựa sát vào cô rồi liếc nhìn.

Trên màn hình là một đoạn chữ nhỏ di dật, không nhìn rõ lắm. Nhưng tiêu đề ở phía trước thì được phóng to, thô kệch, rất bắt mắt, trong đó những chữ quan trọng đập thẳng vào mắt khiến Thẩm Phùng Nam đứng hình.

Sững sốt vài giây, anh nắm chặt lấy di động.

Lương Nghiên không phòng bị, bị anh giật mất.

Anh lấy tay che chặt màn hình.

Lương Nghiên nhìn anh vẻ kỳ quặc: “Anh làm gì vậy?”.

“...”

Thẩm Phùng Nam đen mặt, chọn lọc một hồi lâu vẫn không có câu nào khá hơn bèn hỏi ngược lại: “Còn em đang làm gì?”.

Phản ứng của anh y hệt một đứa trẻ con bị bố mẹ bắt gặp đang đọc truyện người lớn.

Lương Nghiên nhất thời sững sờ rồi nói thật: “Em đang tìm hiểu về chuyện anh làm ban nãy”.

Thẩm Phùng Nam á khẩu vì cô, vành tai hơi nóng lên. Ai dè Lương Nghiên vẫn chưa nói xong, còn phần sau nữa: “Em tra cứu đại một chút thì tìm thấy cái này. Em mới đọc được hai dòng, nói không rõ ràng cho lắm, để em xem lại nào”.

“Không có gì đáng xem cả.”

Thẩm Phùng Nam cố làm ra vẻ bình tĩnh, xoay lưng lại tắt trang web đó đi rồi đặt di động lên tủ đầu giường. Anh còn chưa quay lại đã nghe thấy một câu nói sau lưng: “Em có thể học hỏi mà”.

Chưa nói khiến người ta chết đứng chưa thôi mà.

Thẩm Phùng Nam quả thực đau đầu, nhiệt độ sau tai liên tục tăng cao. Anh quay người lại ôm chăm lấy cô, định sẽ dùng sự im lặng để triệt mầm mống này, nhưng rõ ràng cô nhóc Lương Nghiên không phải người dễ qua mặt.

Cô đẩy hai tay lên ngực anh, ngẩng đầu: “Em nói là em muốn học”.

Thẩm Phùng Nam cầm nín: “Học cái này làm gì chứ?”.

Lương Nghiên tỏ ra vô tội: “Chẳng phải anh biết làm rồi sao? Em vẫn chưa biết”.

“...”

Mấy câu hỏi gì thế này?

Thẩm Phùng Nam dứt khoát không trả lời nữa, nói thẳng: “Không biết thì thôi, em không cần học cái này”.

“Vậy vì sao anh phải làm thế?”

Một câu nói đã dồn Thẩm Phùng Nam vào góc chết.

Việc này không đơn thuần dừng lại ở sự ngượng ngập nữa. Một người đàn ông ba mươi mấy tuổi như anh mà từ mặt xuống cổ đều đỏ bừng.

Anh biết rõ, những kiến thức vỡ lòng của Lương Nghiên về phương diện này ngoại trừ hai năm tồi tệ nhất ấy ra thì không còn gì khác. Cô không nói, anh cũng có thể đoán được bóng đen đó đã ám ảnh tâm lý cô nhiều năm, từ thời lúc dậy thì cho tới khi trưởng thành, khiến cô dần dần trở thành cá tính như ngày hôm nay. Trước khi gặp anh, đối với đàn ông hay những chuyện thân mật, tình cảm, có lẽ cô chỉ có cảm giác bài xích, không thể nào quan tâm và tìm hiểu sâu hơn.

Nhưng cho dù thấu hiểu, Thẩm Phùng Nam cũng không thể giải thích tỉ mỉ và cặn kẽ chuyện này với cô.

Có những chuyện, khi cảm xúc đến một mức độ nào đó sẽ tự phát sinh, không cần học và có nói cũng chẳng thể nói rõ.

Sau này cô dần dần sẽ hiểu.

Nhưng Lương Nghiên hoàn toàn không biết Thẩm Phùng Nam đang nghĩ gì, cô vẫn còn chờ đợi câu trả lời của anh.

Thẩm Phùng Nam ôm lấy đầu cô, vuốt ve nhẹ nhàng như đang vỗ về: “Đừng hỏi nữa, tóm lại, em không cần làm vậy”.

Lương Nghiên cọ cọ đầu lên cổ anh, cảm giác cơ thể anh rất nóng.

Cô ngước mắt lên nhìn: “Anh đang ngượng đấy à?”.

“...”

Chưa đợi được câu trả lời, Lương Nghiên đã lập tức lý giải phản ứng của anh theo đúng suy nghĩ của mình.

Cô cảm thấy không cần làm khó anh, có thời gian cứ lên Baidu từ từ tra cứu là được rồi.

“Được rồi, ngủ thôi ngủ thôi, không hỏi nữa.” Cô vỗ vỗ vào người anh, tựa đầu lên ngực anh rồi nhắm mắt lại.

Thẩm Phùng Nam suy nghĩ mấy giây, không có lời nào để nói, đành tắt đèn đi trong tâm trạng khóc dở mếu dở.

Ngày Lương Nghiên quay về thì Triệu Yên Tích cũng trở lại. Kỳ thi đợt hai của Đại học Sư phạm bắt đầu khá sớm, chính là hai ngày sau. Trước đó cô ấy đã ôn tập, bây giờ vẫn cố gắng tranh thủ, lại tập trung ôn luyện thêm hai ngày, tâm trạng có phần thấp thỏm.

Ngày tổ chức kỳ thi vòng hai, Lương Nghiên đưa cô ấy đi thi, vì không thi viết nên tối đó là có kết quả ngay, cô ấy đã được ghi danh thuận lợi.

Cuộc chiến thứ hai giành thắng lợi, cuối cùng cũng rửa được nỗi nhục cũ, Triệu Yên Tích mừng phát khóc.

Trường và khoa cũ của cô ấy vốn chẳng ra sao, chuyên ngành này lại khó tìm việc. Năm ngoái thi nghiên cứu sinh thất bại, cả bố mẹ đều không coi trọng, bảo cô ấy đi tìm việc luôn đi. Ngoài Lương Nghiên ủng hộ vô điều kiện thì tất cả những người khác đều cảm thấy với cái đầu đó, cô ấy thi đỗ Sư phạm đúng là lạ.

Dù sao thì đây cũng là chuyện lớn. Giày vò bao lâu, cuối cùng cũng được giải thoát rồi. Triệu Yên Tích chuẩn bị ăn mừng.

Ở Nam An cô ấy không quen nhiều người, bèn hỏi Lương Nghiên muốn mời những ai.

Lương Nghiên nói tùy cô ấy.

Triệu Yên Tích ngẫm nghĩ rồi cười: “Mời chú Thẩm nhà cậu đi nhĩ?”.

Lương Nghiên quắc mắt: “Chẳng phải cậu gọi anh ấy là anh Nam sao? Giờ lại đổi thành chú Thẩm?”.

Triệu Yên Tích “Yo” lên một tiếng rồi trêu chọc: “Năm xưa ai là người bắt mình gọi là chú Thẩm, bây giờ lại chê mình gọi già à?”.

“...”

Biết cô ấy trêu chọc, Lương Nghiên chẳng thèm cãi, quay người thu dọn sách vở trên mặt bàn.

Triệu Yên Tích cười xấu xa, lại gần hỏi cô: “Giờ tới bước nào rồi? Thề non hẹn biển, gắn bó keo sơn?”.

Lương Nghiên dừng tay, suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Cũng gần vậy”.

Triệu Yên Tích không ngờ cô thành thật như vậy, bỗng ngẩn người.

Vài giây sau, cô ấy cất giọng yếu ớt: “Mối tình đầu mà cậu yêu có vẻ lâu nhĩ?”.

Lương Nghiên quay đầu nhìn: “Nếu không thì sao?”.

Triệu Yên Tích khẽ nhũm mày, nói có phần cảm khái: “Mình cảm thấy hình như mình nghĩ nhầm rồi. Mình những tưởng cậu sẽ nhanh chóng phát hiện ra khuyết điểm của anh ấy, sau đó chán ghét, sau đó chia tay, sau đó lại thích một người khác, giống như mình ngày xưa vậy... Không đúng, cậu xuất sắc hơn mình nhiều, lại còn cầu toàn hoàn hảo hơn mình, yêu cầu có lẽ phải cao hơn mình, nhất định sẽ phát hiện ra khuyết điểm của người ta nhanh hơn cả mình. Ví dụ như anh ấy không thích gọi đầu, người đầy mùi thuốc lá, hoặc là buổi tối khi ngủ hay ngáy gì đó... Tóm lại, đáng nhẽ phải ngắn hơn cả mối tình đầu của mình mới phải chứ?”.

Lý luận quái quỷ gì thế này?

Lương Nghiên nghe xong bỗng dưng thấy buồn cười: “Anh ấy thích gọi đầu, mùi thuốc lá cũng không nặng, buổi tối có lẽ cũng không ngáy. Dù sao thì mình chưa nghe thấy bao giờ”. Cô gần như đều ngủ trước anh, dậy sau anh, muốn nghe cũng chẳng có cơ hội. Triệu Yên Tích lắc đầu: “Mình không có ý này. Không phải mình đặc biệt ám chỉ mấy điểm này. Chỉ là, chỉ là... tóm lại không phải là tình trạng này”. Cô ấy không biết diễn đạt thế nào, ngừng một lát mới hỏi Lương Nghiên: “Cậu rất nghiêm túc, rất nghiêm túc với anh ấy sao? Muốn ở bên nhau rất lâu?”.

Lương Nghiên “ừm” một tiếng, rồi nhét sách vào balo. Dừng lại một chút, cô quay đầu, ý tứ như đang suy nghĩ: “Triệu Yên Tích, có thể mình sẽ lấy anh ấy”.

Triệu Yên Tích sững sốt.

Kính hoàng giây lát, cô ấy tròn xoe mắt: “Cậu chắc chứ?!”.

Lương Nghiên lắc đầu: “Mình vẫn chưa lên kế hoạch, còn chưa mua nhẫn, cũng chẳng nhớ nhét sổ hộ khẩu vào xó nào rồi, có tìm được hay không còn là một vấn đề. Hơn nữa, mình không chắc anh ấy có đồng ý không”.

Triệu Yên Tích càng nghe càng cảm thấy không đúng, tới cuối cùng tròn mắt há miệng.

“Cậu... Cậu định cầu hôn anh ấy?”

“Đúng thế.”

“...”

Triệu Yên Tích không chịu nổi đả kích, điểm máu chột lập tức thay đổi: “Vì sao phải là cậu cầu hôn?! Cậu còn định mua nhẫn cho anh ấy?”.

“Không được à?”

“Anh ấy là đàn ông mà!”

“Thì đúng rồi.”

“...”

Triệu Yên Tích không nói nổi nữa, cứ đứng đờ đẫn ra đó, lần đầu tiên cảm thấy Lương Nghiên là một người lập dị.

Lương Nghiên mặc kệ những chấn động dữ dội trong tâm lý Triệu Yên Tích, đã suy nghĩ sang một chuyện khác: “Đúng rồi, lần này đi ăn đừng mời anh

ấy. Gần đây anh ấy bận lắm, hai chúng ta ăn thôi". Dừng một lát, cô lại nói: "Hay là gọi cả Trì Hiến, hôm trước cậu ta đăng một dòng tuyển dụng lên nhóm bạn bè, mình có nhắc cậu ta, cậu ta đã nói sẽ giữ cho cậu".

Nói xong Lương Nghiên gọi luôn cho Trì Hiến, hẹn buổi tối ăn cơm, gặp nhau ở cửa trường Sư phạm.

Ngắt điện thoại, Lương Nghiên đeo balo lên, vỗ vỗ đầu cô ấy: "Minh tới trường một chút, tối sẽ về đón cậu".

Khi Triệu Yên Tích tỉnh lại thì cô đã đi xuống nhà rồi.

Hơn ba giờ, Lương Nghiên và thầy Chung bàn xong về luận văn, rời khỏi tòa nhà văn phòng.

Đi ngang qua hàng trà sữa, cô mua ba cốc, định đi tới ký túc.

Lần trước, cô nhờ mấy bạn ở ký túc giúp việc điểm danh, có mấy việc tạp nham trong trường cũng là họ giúp đỡ. Mặc dù tình cảm chưa sâu đậm nhưng cũng chưa từng có mâu thuẫn gì.

Cô bỏ trà sữa vào túi, đi về phía tòa nhà ký túc, dọc đường bỗng nhiên nhận được điện thoại, là một số máy lạ.

Sau khi bắt máy, đầu kia vang lên giọng nam giới.

Lương Nghiên chưa nghe ra là ai, đang định hỏi thì đối phương đã nói: "Lương Nghiên, là cậu à? Minh là Tống Kỳ Ninh".

Tống Kỳ Ninh?

Lương Nghiên ngờ mấy giây mới nhớ ra, chính là anh chàng tỏ tình rồi bị cô đánh cho một trận. Hồi nghỉ hè, cậu ta từng gặp lại cô ở Du Thành.

Đầu kia, Tống Kỳ Ninh giải thích: "Minh có gọi tới ký túc của cậu, bạn cậu cho mình số này".

Lương Nghiên "ồ" lên, rồi đứng lại ngoài ký túc, nói: "Cậu có chuyện gì à?".

Điện thoại bỗng im lặng.

Lát sau, Tống Kỳ Ninh nói: "Cậu đang ở trường à? Có thể gặp mặt không?".

Lương Nghiên ngạc nhiên: "Cậu đang ở trường mình?".

"Ừm, mình qua thi vòng hai, mình báo danh thi nghiên cứu sinh trường cậu."

"À, ra vậy." Lương Nghiên hiểu ra: "Vậy bây giờ cậu đang ở đâu?".

"Minh ở sân thể thao phía Tây."

"Được, để mình qua tìm cậu."

Lương Nghiên đi về phía sân thể thao.

Suy cho cùng cũng là bạn cũ, cậu ta thật ra là một người thân thiện. Năm xưa cô đánh người ta chảy máu mũi, bây giờ nghĩ lại thấy thật tàn nhẫn.

Tới sân thể thao, Lương Nghiên nhìn thấy mấy người đứng bên hàng rào của bãi cỏ. Cô vừa tới gần thì cậu ta đã nhận ra, sai bước đi đến.

"Lương Nghiên!" Cậu ta đi tới trước mặt cô, cười tươi: "Cậu lại thay đổi một chút rồi".

"Thế à?" Lương Nghiên không nói chuyện này mà nhìn ra sân thể thao: "Sao cậu lại ở đây?".

Tống Kỳ Ninh nói: "Minh đi dạo khắp nơi, để tham quan trường các cậu".

"Xem xong rồi?"

"Vẫn chưa, còn phía đó chưa đi qua." Cậu ta chỉ tay về phía nhà thể dục, ngừng một lát rồi nói: "Lương Nghiên, mình không quen lắm, cậu có thể cùng mình qua bên đó xem không?".

Lương Nghiên tính thời gian, thấy vẫn sớm bèn nói: "Được".

Tống Kỳ Ninh rất vui, mỉm cười nhìn cô: "Đi thôi".

Tống Kỳ Ninh trò chuyện với Lương Nghiên suốt dọc đường, vòng một vòng tới gần sân bóng rổ. Họ ngồi xuống ghế gỗ một lát. Lương Nghiên cảm thấy đã sắp đến giờ, bèn nói: "Minh phải đi đây".

Tổng Kỳ Ninh sững người: “Minh có vài câu muốn nói với cậu”.

Ngay gần đó, Thẩm Phùng Nam đứng dưới bóng cây, nghe sư huynh Đồng Húc lầm nhảm: “Đúng là con bé Lương Nghiên đó rồi. Chẳng trách tôi bảo sao cả học kỳ không thấy mặt đâu. Sao thay đổi nhiều quá, thì ra là yêu rồi. Chẹp, đúng là thanh niên”. Cảm thán xong, lại đưa ra kết luận: “Cơ mà, hai người đó cũng xứng đôi thật...”.

Vừa dứt lời, bên cạnh có một thanh âm u ám vang lên: “Xứng đôi chỗ nào?”.

~Hết chương 48~

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Đừng có đọc mấy thứ đó nữa

Đồng Húc khoanh tay đứng xem kịch, không quan tâm đến ý tức sâu xa sau câu nói ấy. Đúng lúc hai người kia đứng lên, Lương Nghiên dường như đang nói gì đó.

Đồng Húc nhìn với vẻ thông dong: “Chỗ nào trông cũng xứng mà nhỉ. Chiều cao rất phù hợp này. Cậu nhóc kia khá đẹp trai, cô bé Lương Nghiên này cũng thanh tú. Hai đứa lại đang trong tuổi đẹp! Nhớ năm xưa, khi chúng ta còn trẻ cũng phong nhã hào hoa lắm...”.

Nói tới đây, bỗng nhìn thấy có tiến triển mới: “Ồ, nắm tay rồi!”.

Đồng Húc xem say mê, hoàn toàn không chú ý thấy người đứng bên cạnh đang mím chặt môi, sắc mặt thâm trầm.

Lương Nghiên cũng không ngờ Tổng Kỳ Ninh lại bỗng dưng nắm tay mình. Cô đã nói xong, đang chuẩn bị đi rồi.

Tổng Kỳ Ninh thấy cô chau mày, ý thức được hành động thất lễ của mình, vội buông ra.

Lương Nghiên nhìn cậu ta, nhớ ra điều gì bèn nói: “Cậu yên tâm, mình sẽ không đánh cậu nữa đâu. Lúc đó mình quá nông nổi, xin lỗi nhé”.

Tổng Kỳ Ninh có phần kỳ lạ: “Không sao đâu, đừng để ý”. Dừng được hai giây, mới ngập ngừng hỏi: “Cậu có bạn trai thật rồi sao?”.

Lương Nghiên gật đầu: “Ừ”.

Tổng Kỳ Ninh không còn lời nào để nói nữa, bèn rút hẳn tay về.

“Cậu khác nhiều lắm”

“Thế à?”

“Ừm.” Tổng Kỳ Ninh trầm mặc giây lát rồi ngẩng lên cười: “Những thay đổi tốt”.

Ngừng một chút, cậu ta lại nói: “Xin lỗi”.

Vì hành động đường đột vừa rồi, cũng vì lời tỏ tình lỡ mồm năm xưa.

Còn về kết quả, trước đó cậu ta đã nghĩ đủ mọi kiểu, chỉ cảm thấy nếu đã tới rồi thì thử thêm một lần. Cô tình nguyện gặp là cậu ta đã rất vui rồi.

Tổng Kỳ Ninh nói: “Sau này chúng ta lại là bạn học rồi”.

“Ừm. Sau này có việc gì cậu có thể tìm mình, chỗ này mình rất quen.”

“Được.”

Nói xong, hai người tạm biệt, Tổng Kỳ Ninh đi về phía cổng trường, Lương Nghiên tới ký túc.

Chưa đi được mấy bước, Lương Nghiên chợt nhìn thấy người đứng dưới gốc cây.

Đồng Húc mỉm cười vẫy tay với cô.

Nhưng ánh mắt cô lại nhìn sang bên cạnh. Thẩm Phùng Nam đứng đó, trên cánh tay đang treo lủng lẳng chiếc máy ảnh.

Cô đi qua gọi: “Thầy Đồng”.

Sau đó cô quay đầu, chào Thẩm Phùng Nam một cái về hình thức: “Ông chủ Thẩm cũng ở đây à?”.

Thẩm Phùng Nam còn chưa lên tiếng, Đồng Húc đã trả lời: “Cậu em này qua đây giúp tôi. Thầy Chung nói với em rồi phải không, buổi diễn thuyết ngày kia em vẫn phải đến một chút”.

Lương Nghiên gật đầu: “Thầy Chung nhắc em rồi ạ”.

“Vậy được, tới lúc đó tôi sẽ bảo thầy Chung gửi tài liệu trước cho em. Em đi bận việc đi, chúng tôi cũng phải đi đây.” “Vâng, tạm biệt thầy.”

Trước khi đi, Lương Nghiên liếc nhìn Thẩm Phùng Nam, ánh mắt cô và anh cùng chạm vào nhau.

Cô cảm thấy anh dường như không vui lắm.

Lúc đi về, cô mới từ từ nghĩ lại..

Có phải ban nãy anh cũng nhìn thấy rồi không?

Cô dừng bước, quay đầu lại nhìn, người đã đi mất rồi.

Xong việc buổi tối đã là hơn tám giờ, Đồng Húc kéo Thẩm Phùng Nam cùng đi ăn.

Họ đều không cầu kỳ, nên ra đại một quán Tứ Xuyên rất nhỏ ở sau trường gọi món, gọi thêm hai chai bia.

Đồng Húc chém Đồng chém Tây.

Thẩm Phùng Nghe chỉ lắng nghe. Ăn được khoảng mười lăm phút, càng nghĩ càng thấy không có tâm trạng, mấy lần cúi đầu xuống xem di động.

Đồng Húc thấy lạ: “Cậu có hẹn à, sao người cứ như trên mây vậy?”.

Thẩm Phùng Nam thuận miệng đáp lại. Uống hết bia, anh nói: “Em phải đi trước đây”.

“Hẹn thật à? Giờ này rồi, cô nào hả?”

Thẩm Phùng Nam không trả lời, chỉ nói: “Hai hôm nữa em sẽ gửi ảnh cho anh”.

Đồng Húc còn đang thấy kỳ lạ thì Thẩm Phùng Nam đã đi ra khỏi cửa.

Ăn cơm với Trì Hiến xong, Lương Nghiên dẫn Triệu Yên Tích đi dạo phố.

Các trung tâm thương mại đổi mùa giảm giá, cả mẫu quần áo mùa xuân mới tinh cũng chiết khấu. Triệu Yên Tích vốn đã thích mua sắm, trước kia vì kỳ thi mà phải nhịn quá lâu, lần này hoàn toàn giải phóng, dù không mua gì, cô ấy cũng thấy đã đời.

Họ tổng cộng đi hết hai trung tâm thương mại, mua được vài món đồ.

Triệu Yên Tích đang ở trạng thái hưng phấn, vui quên giờ về. Lương Nghiên xem đồng hồ, đã chín giờ rồi.

Cô kịp thời giữ Triệu Yên Tích lại: “Về thôi”.

“Còn sớm mà, chơi một lúc nữa.”

“Mình không có thời gian chơi với cậu, mình còn phải qua thăm Thẩm Phùng Nam.”

“Hả? Muộn vậy vẫn đi sao?” Buổi sáng, Triệu Yên Tích vừa bình tĩnh lại sau cơn chấn động, vừa nghe thấy câu này lại có chút ganh tỵ: “Cậu tốt với anh ấy quá đấy”.

“Mình không tốt với cậu hả?” Lương Nghiên vỗ đầu cô ấy: “Có chút chuyện thôi, có thể anh ấy đang hiểu lầm. Mình chạy qua đó một chuyến, về nhanh thôi”.

Triệu Yên Tích ngẫm nghĩ, cảm thấy cũng phải. Mặc dù có Thẩm Phùng Nam rồi nhưng Lương Nghiên vẫn đối xử với cô ấy rất tốt.

Cô ấy bình ổn trở lại: “Vậy được, bây giờ cậu qua thẳng đó đi, mình tự về là được rồi”.

Lương Nghiên không yên tâm: “Mình đưa cậu về trước”.

Triệu Yên Tích không cãi lại được, đành nghe lời cô.

Quãng đường không dài, đi xe đạp điện chỉ nửa tiếng là tới. Triệu Yên Tích tỉnh mắt, nhìn ngay thấy bóng người đứng trước cửa khu nhà. Cô ấy vỗ lưng Lương Nghiên: “Kìa, xem ra cậu không cần chạy đi một chuyến nữa rồi”.

Lương Nghiên cũng đã nhìn thấy.

Chiếc xe đạp điện dừng lại trước cửa.

Triệu Yên Tích chống xe: “Đi đi, đi đi, mình dắt xe về”.

Lương Nghiên đi vội vàng bước. Thảm Phùng Nam nhìn thấy cô cũng đi tới.

Khoảng cách được rút ngắn trong chốc lát.

“Anh tới khi nào vậy?” Lương Nghiên hỏi.

“Chưa lâu lắm”

“Sao không báo em một tiếng?”

“Anh có gửi tin nhắn nhưng em không trả lời.”

Lương Nghiên há hốc miệng: “Hả, chắc lúc em đang lái xe”.

Thảm Phùng Nam “ừm” một tiếng, không nói thêm nữa.

Lương Nghiên nhìn anh.

Ngon đèn trước cửa rất sáng, khuôn mặt anh trở nên sắc nét, bao gồm cả những biểu cảm nhỏ nhất.

Lương Nghiên nói: “Em đang định qua tìm anh đây”.

“Tìm anh có việc gì à?”

Lương Nghiên hỏi ngược: “Thế anh tìm em cũng có việc à?”.

“...”

Không phải Thảm Phùng Nam chưa từng á khẩu vì cô, anh đã quen bèn gật đầu: “Có chuyện”.

“Anh nói đi.”

“Đi dạo nhé.”

Anh nắm lấy tay cô.

Lương Nghiên kinh ngạc.

Thảm Phùng Nam nhìn về phía trước, đi trên con đường dành cho người đi bộ.

Anh không nhắc chuyện ban sáng, Lương Nghiên những tưởng tại mình nghĩ nhiều.

Trời đã vào xuân, nhưng đêm vẫn se se lạnh.

Thảm Phùng Nam hỏi: “Em lạnh không?”.

“Không lạnh.”

Cô mặc không hề ít.

Thảm Phùng Nam dừng lại, đưa cánh tay còn lại lên đội mũ cho cô.

“Hôm nay anh có bận không?”

“Cũng tạm.”

“Chỉ giúp thầy Chung thôi à?”

“Sáng nay còn làm mấy việc khác.”

“Ồ.”

Đi chưa được mấy chốc, đã tới chỗ anh đỗ xe.

“Gió to quá, lên xe ngồi một lúc đi.” Anh nắm tay cô đi qua.

Hai người ngồi vào hàng ghế sau, Lương Nghiên vịn về ngón tay anh đùa nghịch.

Thẩm Phùng Nam hỏi: “Hôm nay em bận việc gì?”

“Em tới trường, sau đó đi ăn với Triệu Yên Tích, à, còn cả Trì Hiến nữa.”

“Gặp thầy hướng dẫn của em?”

“Đúng vậy, nói chuyện luận văn.”

Nói xong, cô nghe tiếng anh đáp lại.

Lương Nghiên dựa người vào ghế, nhìn ra cửa sổ, bên cạnh rất yên tĩnh. Lương Nghiên những tưởng anh hết chuyện để nói, vừa quay đầu thì nghe thấy anh hỏi: “Cậu sinh viên hôm nay là bạn học của em?”. Lương Nghiên lập tức phản ứng lại: “Anh nhìn thấy rồi sao?”.

“Ừm.”

“Là bạn cấp ba của em. Cậu ta tên là Tống Kỳ Ninh, qua đây thi vòng hai nghiên cứu sinh.”

Sắc mặt Thẩm Phùng Nam dường như lại giống lúc ban sáng rồi.

Lương Nghiên nhìn anh chằm chằm mấy giây: “Em cảm thấy anh có vẻ không vui. Buổi trưa em gọi cho anh, anh cũng vậy, không để ý tới em”.

Thẩm Phùng Nam khựng lại, ánh mắt dần tối đi: “Em gọi anh là gì?”.

“Ông chủ Thẩm đó.”

Vừa dứt lời, tay cô bị anh siết chặt.

“Bình thường em cũng gọi anh như vậy sao?”

Lương Nghiên hơi sững sốt, đầu óc xoay chuyển rồi lập tức hiểu ra.

“Thầy Đồng ở đó. Em tưởng anh vẫn chưa muốn để thầy ấy biết. Anh không vui vì chuyện này sao?” Lương Nghiên tỏ ra oan ức: “Anh phải nói sớm chứ, ngày mai em sẽ đi nói với thầy ấy, em đã ngủ với đàn em của thầy ấy rồi”.

“...”

Cô rất lợi hại, một câu là có thể khiến người ta nghẹn chết.

Thẩm Phùng Nam nào có phải là đối thủ của cô.

Anh nhin một lúc lâu cũng chỉ nói được một câu: “Đừng có nói bậy”.

Lương Nghiên nhìn anh: “Anh không có ý này à?”.

Thẩm Phùng Nam câm nín.

Lương Nghiên sát lại gần, nhìn sâu vào mắt anh: “Thẩm Phùng Nam, hôm nay anh ghen rồi phải không?”.

Hình như cô chẳng bao giờ biết quanh co là gì.

Sự thẳng thắn này có lúc thật trí mạng.

Nhưng Thẩm Phùng Nam không thể phủ nhận. Cảnh tượng ngày hôm nay và những lời Đồng Húc nói quả thực khiến anh không thoải mái.

Anh tin rằng Lương Nghiên và cậu thanh niên kia không có chuyện gì. Nhưng khi Đồng Húc nói họ rất xứng đôi, anh vẫn muốn đi qua nắm lấy tay cô.

Việc này rất ấu trĩ, anh hiểu rõ, nhưng lại là tâm trạng chân thực nhất giây phút đó.

Không thể nói đây không phải ghen.

Hướng hồ, Lương Nghiên lại cứ nhìn anh chòng chọc như vậy.

Ánh mắt cô khiến người ta không có chỗ giấu mình.

Thẩm Phùng Nam không nghĩ gì nữa, ngồi thẳng dậy, rồi lại đổ người.

Môi kẻ môi.

Anh chống tay lên lưng ghế, khóa cô lại trong một thế giới nhỏ.

Lương Nghiên không hiểu nụ hôn đường đột này là sao, nhưng cô không hề suy nghĩ.

Hôn một lúc, càng áp càng sát, Thẩm Phùng Nam tự nhiên nổi lên phản ứng.

Lương Nghiên cảm giác được bèn lùi ra, cúi đầu xuống nhìn chân anh.

Nơi ấy đã phồng lên rồi.

Cô nhìn không chút kiêng dè. Vài giây sau, cô ngẩng đầu lên nói: “Em đã học được rồi, anh có muốn thử không?” “Thử...” Thẩm Phùng Nam tỉnh ra, mặt lập tức đen xì.

Nhưng nơi kia càng lúc càng lộ lộ một cách rõ ràng.

Lương Nghiên quan sát biểu cảm phức tạp của anh, ngồi xuống giữa không gian chật hẹp, đưa tay cời khóa quần của anh.

Thẩm Phùng Nam nhìn xuống đỉnh đầu cô, đẩy lòng mềm nhũn ra.

Không nở.

Anh bỗng nhiên kéo cô lên, mở cửa xe, đi ra ngoài.

Gió lạnh tấp vào người, bỗng chốc tỉnh táo hẳn.

Anh đi bộ vài ba bước.

Lương Nghiên ngẩn ngơ. Không thử thì thôi, sao anh phải chạy nhỉ?

Cô xuống xe, thấy Thẩm Phùng Nam đang đứng dựa vào xe.

Lương Nghiên bước qua, cảm thấy có lẽ như vậy là anh đang ngại.

Lương Nghiên lại đánh mắt xuống dưới, Thẩm Phùng Nam kéo cô vào lòng: “Em viết xong luận văn rồi à?”

“Sắp rồi.”

“Đừng có đọc mấy thứ đó nữa.”

“Ừm, em không đọc nữa đâu vì em đọc hết rồi.”

“...”

Lương Nghiên lại bổ sung thêm một câu: “Chỉ là chưa luyện tập”.

Thẩm Phùng Nam không nhẫn nhịn được nữa, chặn miệng cô lại, hôn xong mới nói: “Anh đưa em về”.

Anh mở cửa xe trước, ngồi vào ghế lái. Lương Nghiên ngoan ngoãn ngồi đằng sau.

Xe đi tới cửa tiểu khu, Lương Nghiên xuống xe dẫn cô vào trong, tới cửa tòa nhà.

Trước khi ra về, Thẩm Phùng Nam xoa đầu Lương Nghiên, khẽ nói: “Anh về đây, mấy hôm nữa lại tìm em”.

“Vâng.”

Vài ngày sau, Triệu Yên Tích bắt đầu đi làm, ngày nào cũng bề bộn công việc. Lương Nghiên thường xuyên phải tới trường, xử lý một số việc lặt vặt nên cứ ở lý thư viện. Mấy tài liệu mới nhận thêm cô đã hoàn thành xong, tình hình tiến triển của luận văn cũng không tệ, sắp kết thúc rồi. Cô bắt đầu làm

những công việc khác.

Thứ Năm nhân hơn một chút, buổi trưa cô rời trường, ở trong tiểu khu lại gặp một người không ngờ.

Cách khoảng ba bốn tháng rồi mà Lương Việt Đình vẫn vậy.

Ông đứng bên cạnh cây sồi xanh, mặc vest, đi giày da, hoàn toàn khác biệt với khu nhà cũ kỹ.

Lương Nghiên bóp phanh xe điện, dừng lại ở một nơi cách ông khoảng hơn ba mét.

Cô không xuống xe ngay mà chống chân xuống đất một lúc.

Cô đeo khẩu trang tránh gió, Lương Việt Đình không nhận ra cô. Ông đang cúi đầu bấm di động, dường như định gọi điện.

Lương Nghiên đỗ xe cẩn thận, vừa đi vừa tháo khẩu trang.

Lương Việt Đình ngẩng đầu, khựng lại: “Nghiên Nghiên?”

“Sao bố lại tới đây?”

“Bố có công chuyện qua đây, hôm nay rảnh nên tiện đường tới thăm con.” Lương Nghiên dứt khẩu trang vào túi, không biết nói gì, bèn dừng lại, chỉ tay về phía khu nhà: “Bố lên nhà không ạ?”

“Ừm.”

Khu nhà cũ, không có cầu thang máy.

Leo mấy tầng chân cũng sẽ mỏi nhừ.

Lương Nghiên đi phía trước, được một nửa lại quay đầu nhìn. Lương Việt Đình leo theo phía sau, cách nhau khoảng vài bậc cầu thang.

Lương Nghiên nhìn thấy mái đầu hơi bạc của ông.

Có thể hạ quyết tâm cắt đứt tình cảm cha con, nhưng khi cảnh này hiện lên trước mắt, cô vẫn không khỏi động lòng.

Vào nhà rồi, Lương Nghiên đun nước sôi, tìm lá trà, pha cho ông một cốc.

Lương Việt Đình ngồi bên bàn ăn cơm, nhìn phòng khách chật hẹp, khẽ nhíu mày: “Phòng này nhỏ quá, để bố kêu người tìm nhà khác rộng hơn.”

“Không cần, con ở đây quen rồi, lớn quá lại không thoải mái.”

Lương Nghiên đặt cốc nước xuống trước mặt ông: “Mời bố uống trà.”

Lương Việt Đình nhìn cô, ngập ngừng định nói lại thôi, cuối cùng không nói thêm gì. Trà rất nóng, ông uống một ngụm rồi đặt xuống.

Lương Nghiên đoán, có thể ông uống không quen.

Lương Việt Đình thấy cô đứng, bèn nói: “Con ngồi đi.”

Lương Nghiên kéo ghế ngồi bên cạnh.

Cô trầm mặc, yên tĩnh, khiến Lương Việt Đình vô thức nhớ tới Thẩm Ngọc. Việc này có chút kỳ lạ, người đàn bà đó, ông dường như đã quên cả tướng mạo, chỉ nhớ đa phần bà ấy im lặng, không hề có cảm giác tồn tại chút nào.

Khi về những chuyện sau đó, ông lại nhíu mày.

Không ai thích bị người ta gài bẫy, nhất là mẫu đàn ông như Lương Việt Đình.

Ông ném bóng hình mơ hồ đó vào trong ký ức rồi hỏi Lương Nghiên: “Con học có căng thẳng không?”

“Cũng tạm ạ, sắp tốt nghiệp rồi, con không phải lên lớp.”

Lương Việt Đình gật đầu, rồi lại bê cốc nước lên, uống một ngụm trà hơi chát.

Ngồi một lúc, ông hỏi: “Hôm nay con không bận gì chứ?”

“Không ạ.”

“Vậy thì cùng ăn com đi.” Ông rút đi động gọi một cuộc điện thoại.

Nói xong, thấy Lương Nghiên không có phản ứng gì, ông trầm mặc vài giây rồi lên tiếng: “Bố không thể thường xuyên qua đây. Lần này là trùng hợp, yêu cầu trước đây của con, bố tôn trọng. Có điều lần đó con ra đi vội vàng, còn chưa kịp chào tạm biệt.” Ông ngừng lại một chút: “Nếu con thật sự không muốn đi thì thôi”.

Ông đứng dậy.

Lương Nghiên cũng đứng dậy.

“Cùng ăn com đi ạ.” Cô nói.

Chẳng mấy chốc đã có tài xế tới đón.

Nhà hàng do Lương Việt Đình đặt bàn, là một nhà hàng đồ Quảng Đông nổi tiếng nhất đường Thập Nghi, đều là những món ăn đắt đỏ. Phòng gần cửa sổ, view đẹp, cũng thanh tịnh. Lương Nghiên gọi hai món, các món khác đều do Lương Việt Đình chọn.

Ăn được hơn một tiếng, trong thời gian đó cũng có trò chuyện lại qua. Những chuyện có thể nói với nhau rất ít, tới cuối cùng chẳng còn nói được gì.

Lương Nghiên hỏi: “Bố sẽ ở đây mấy hôm?”.

“Sáng mai là về Bắc Kinh rồi.”

Lương Nghiên “ồ” một tiếng, không hỏi thêm nữa. Tất cả những chuyện phía Bắc Kinh đều không nằm trong phạm vi quan tâm của cô.

Ăn xong com, Lương Việt Đình cùng cô ra khỏi phòng, đi về phía cửa. Qua khu nghỉ ngơi của khách, có một ánh mắt phóng qua.

Lương Nghiên không phát hiện ra, cứ thế đi thẳng.

Lương Việt Đình sắp xếp xe đưa cô về. Hai bố con đều không ai nói gì nữa. Lương Nghiên “tạm biệt” rồi ngồi vào xe, Lương Việt Đình cũng không dặn dò gì.

Xe đi mất rồi.

Có người đi qua, khẽ nói: “Tổng giám đốc Lương”.

Lương Việt Đình đánh mắt về phía tay người ấy chỉ, hỏi: “Ồ đó bao lâu rồi?”.

“Mấy tiếng rồi, khi anh đưa Lương tiểu thư tới đã ở đó rồi.”

Lương Việt Đình trầm mặc một lát rồi nói: “Tiếp tục sai người theo dõi, không lộ mặt, khi chưa có những hành động thái quá thì cứ kệ chú ấy”.

“Dạ.”

Lương Việt Đình lên một chiếc xe khác rồi dặn dò: “Về khách sạn”.

Lúc này, có người chạy ra khỏi cửa nhà hàng, nói với cô gái tóc dài đứng bên cạnh cửa: “Cô Trình, sao chị lại chạy ra đây, ông Lâm mời cô qua đó”.

“Ồ.” Trình Tây đứng im, đáp lại một tiếng, tầm mắt vẫn còn dán vào chiếc xe đã đi xa.

“Tiểu Lý, người vừa rồi cậu nhìn thấy không?”

“Người đó? Người nào ạ?”

Trình Tây lắc đầu, cười khổ: “Đi thôi, đừng để người ta đợi lâu quá”.

Tài xế đưa Lương Nghiên tới cửa khu nhà, khi còn định lái vào thì cô nói: “Anh đừng ở đây được rồi”.

Tài xế có phần do dự: “Tổng giám đốc dặn phải đưa về tận cửa”.

“Không cần đâu, tôi muốn qua siêu thị đổi diện mua chút đồ.”

“À, vậy để tôi đưa cô qua đó.”

Người tài xế đánh vô lăng, lái xe về phía đối diện, Lương Nghiên bước xuống xe.

Sữa chua và hoa quả trong nhà đều hết sạch rồi, giấy ăn cũng cần mua. Lương Nghiên đi vào siêu thị, tiến tới khu hoa quả trước.

Bên ngoài, người tài xế lái xe đi. Một chiếc ô tô màu đen khác lái tới, đỗ ở một nơi không xa không gần.

15 phút sau, Lương Nghiên mua xong đồ, xách túi đi ra.

Cô đi xuyên qua đường lớn.

Ánh nắng chiều ấm áp, gió cũng lớn, mái tóc của cô bay bay sau lưng. Có một ánh mắt từ trong ô tô dõi theo cô.

Khi Lương Nghiên gần vào trong khu nhà thì chuông di động vang lên, là một số lạ trong thành phố.

Lương Nghiên bắt máy: “A lô?”.

Không có âm thanh.

Cô lại “A lô” lần nữa, nhưng đầu kia im lặng từ đầu tới cuối.

Vài giây sau, Lương Nghiên ngắt máy, nhanh chóng đi qua cửa lớn.

Người đàn ông trong xe đưa di động cho tài xế.

Buổi tối, Lương Việt Đình nhận được điện thoại, đối phương báo cáo: “Thưa tổng giám đốc, cậu Tiểu Nghiêm đã rời đi rồi ạ”.

“Bây giờ chú ấy đang ở đâu?”

“Đang ở trên đường, có lẽ là sắp về khách sạn.”

“Khi nào chú ấy tới nơi, mấy cậu rút đi.”

“Dạ.”

Chưa tới nửa tiếng, Nghiêm Kỳ đã quay về, lên quán cà phê tầng hai.

Lương Việt Đình ngồi ở phía Đông, Nghiêm Kỳ đi thẳng qua, ngồi xuống đối diện.

Người phục vụ đi đến.

Lương Việt Đình nói: “Cà phê rất chính gốc, có muốn thử không?”.

Nghiêm Kỳ không tỏ thái độ gì, điệu bộ mọi mệt mỏi.

Lương Việt Đình mặc kệ hắn, bảo người phục vụ đi.

Nghiêm Kỳ dựa người vào ghế: “Anh sai người theo dõi tôi, tưởng tôi không biết hả?”.

Lương Việt Đình không ngạc nhiên, thậm chí còn không ngẩng lên.

Nghiêm Kỳ nhìn ông: “Anh tưởng tôi sẽ làm gì?”.

Lương Việt Đình nhấp một ngụm cà phê: “Đề phòng vạn nhất thôi. Nếu chú biết giữ đúng lời hứa, thì tôi và chị gái chú đều rất hài lòng”.

“Hài lòng thôi sao đủ? Chị ấy sẽ còn vui sướng nhét thêm vài người phụ nữ nữa cho tôi.”

Lương Việt Đình đáp hững hờ: “Đây là việc chú buộc phải gánh vác. Nghiêm Thị cuối cùng sẽ thuộc về chú. Người mà chị chú lựa chọn dĩ nhiên là thích hợp với chú”.

“Thế tức là năm xưa cũng vì lý do này anh mới lấy chị tôi?” Nghiêm Kỳ nhìn ông vẻ châm biếm: “Anh đã từng yêu người con gái nào chưa? Thật lòng ấy, có không?”.

Lương Việt Đình không trả lời.

“Anh chưa hề.” Nghiêm Kỳ cười khẩy: “Tôi khác anh”.

Lương Việt Đình bình tĩnh nói: “Sự khác biệt của chú là vô nghĩa”.

Mặt Nghiêm Kỳ cứng lại.

Lương Việt Đình cúi đầu uống cà phê.

Bầu không khí im ắng trong chốc lát.

Rồi Nghiêm Kỳ chợt đứng dậy.

“Tôi sẽ tới Nghiêm Thị làm việc, nhưng đừng hy vọng tôi sẽ lấy ai.” Ngờ khí của hắn nhạt đi, vẻ không quan tâm: “Không phải là Nghiên Nghiên, thì cũng không phải là ai khác“....

Khi Tần Vy nhận được điện thoại của Trình Tây, cô vừa tham gia một buổi phỏng vấn.

Từ sau lần gặp Thẩm Phùng Nam ở bệnh viện, cô không còn đi tìm anh nữa, cũng không đi khỏi Nam An, tiếp tục những tháng ngày phiêu bạt nữa.

Cô bắt đầu đi tìm việc.

Cô và Trình Tây đã một thời gian không liên lạc rồi. Sau lần gặp mặt đó, mối quan hệ giữa họ trở nên hơi kỳ lạ. Khoảng cách bốn năm năm trời chẳng thể kéo dài một tình bạn nhưng chỉ vài câu nói đã khiến mọi chuyện thay đổi. Nếu vẫn cố giữ vẻ bình yên giả tạo thì trong lòng mỗi người đều có một vách ngăn, không cần phải như vậy.

Cuộc đời này tình yêu thất bại, tình bạn cũng thất bại. Tần Vy đã chấp nhận sự thật. Thế nên khi Trình Tây hẹn cô đi uống cà phê qua điện thoại, Tần Vy rất ngạc nhiên, loáng thoáng cảm thấy còn có chuyện gì khác.

Địa điểm cho Trình Tây chọn, khi Tần Vy tới nơi thì cô ta đã có mặt.

Sau khi ngồi xuống, gọi đồ uống, Tần Vy hỏi: “Sao bỗng dưng lại hẹn mình, có chuyện gì à?”.

“Nghe nói gần đây cậu đang tìm việc?”

“Ừm.”

“Tìm được chưa?”

“Vẫn đang đi phỏng vấn.”

“Có cần mình giúp không, trong ngành này mình có chút quan hệ.”

“Không cần đâu.” Tần Vy nói: “Có hai công ty có ý muốn nhận, chắc là mình có thể chọn được“.

“À, vậy thì tốt rồi.” Trình Tây cười: “Còn nhớ công việc đầu tiên của chúng ta không?”.

Tần Vy nhớ lại: “Việc ở đài truyền hình?”.

“Không phải, việc thực tập năm ba đại học.”

Tần Vy khựng lại, sắc mặt hơi tái.

Trình Tây chú ý đến biểu cảm của cô: “Quả nhiên là cậu còn nhớ, xem ra cậu chưa hề quên chuyện ấy“.

Tần Vy nhú mày: “Sao cậu lại nhắc tới chuyện này?”.

Trình Tây nói: “Cậu đoán hôm nay mình gặp ai?”.

Tần Vy không hiểu, Trình Tây rút di động ra, ấn vài cái rồi đưa tới trước mặt cô.

Trên màn hình là một bức ảnh, hai người, một nam một nữ. Tần Vy lập tức nhận ra Lương Nghiên, còn người đàn ông bên cạnh...

Cô nhìn mãi vẫn chưa nhận ra.

“Đây là ai?” Cô ngẩng đầu lên hỏi.

Trình Tây không trả lời mà rút từ trong túi xách ra hai bài báo cũ ném qua, trang báo đã được đánh dấu sẵn.

Tần Vy vừa nhìn đã đờ đẫn. Tay cứng lại hai giây, cô nhanh chóng lật cả hai bài đọc một lượt. Một bài đăng ngày 12 tháng 10: Thẩm Ngọc tự thừa nhận có con gái riêng với Lương Việt Đình. Bài kia là sau đó một tuần: Ngày 19 tháng 10, Thẩm Ngọc tự sát vì chịu quá nhiều áp lực.

Tầm mắt cô dừng lại trên bức ảnh ở bài đầu tiên.

Lương Nghiên... Lương Việt Đình...

Tần Vy không dám tin, cô bé trên ảnh lại chính là Lương Nghiên.

Trình Tây thấy hết mọi sừng sốt đó, lên tiếng: “Minh cũng không ngờ lại có chuyện trùng hợp đến vậy. Có lẽ đây là số phận, định mệnh đã sắp đặt sẵn rồi”.

Tần Vy ngược lên: “Sao cậu tìm được mấy thứ này?”.

Cô còn nhớ rất rõ, trong vòng vài ngày là sự việc được chìm xuống, không còn bài báo mới đăng tin. Qua nhiều năm như vậy mà Trình Tây vẫn còn tìm được báo cũ.

“Đâu phải là cách hàng thế kỷ, đã từng phát hành thì nếu muốn tìm, có gì không tìm được?”

Tần Vy nhìn Trình Tây, từ từ bình tĩnh lại sau cơn chấn động.

“Thế nên cậu tìm những thứ này ra để làm gì? Cậu tốn nhiều công sức như vậy chẳng lẽ chỉ để mình biết Lương Nghiên là con gái riêng của Lương Việt Đình?”

Biểu cảm của Trình Tây rất nhạt: “Cậu bảo, nếu Lương Nghiên biết Thẩm Phùng Nam có liên quan tới cái chết của mẹ cô ta, thì sẽ thế nào?”.

Tần Vy sững người, ngữ khí chuyển lạnh: “Không liên quan gì tới anh ấy! Anh ấy đi Thanh Mai, không biết gì cả. Phòng vẫn là do mình làm, bài báo do mình viết”.

“Vậy ảnh là ai chụp?”

“Chính mình nhờ anh ấy chụp giúp.” Tần Vy rất tức giận: “Rõ ràng cậu biết hôm đó anh ấy chỉ đưa mình đến, chụp một bức ảnh rồi đi ngay”.

“Vấn đề nằm ở bức ảnh đó đấy, không phải sao? Vì sao Thẩm Ngọc lại tự sát?”

“Cũng chẳng liên quan tới anh ấy. Chính thầy Triệu yêu cầu bài báo phải có hình ảnh sinh động. Người thuyết phục Thẩm Ngọc chụp ảnh là mình. Còn việc tòa soạn không làm mờ là lỗi của tòa soạn.”

“Tần Vy!” Trình Tây hết lời để nói: “Vì sao cậu ngu ngốc như vậy? Cậu sốt sắng gạt anh ấy khỏi chuyện có ý nghĩa gì?”.

“Đây là sự thật.” Tần Vy nhìn cô ta chăm chăm “Trình Tây, mình biết cậu đang nghĩ gì, cậu không cam tâm khi Thẩm Phùng Nam yêu Lương Nghiên”.

Trình Tây thần nhiên thừa nhận: “Cậu nói đúng rồi đấy, đúng là mình không cam tâm. Mình không hiểu, vì sao cậu có thể nhẫn nhịn. Đây là một cơ hội quá tốt. Cậu không sử dụng, sẽ không hối hận chứ?”.

“Cậu không cần nói với mình những chuyện này.” Tần Vy nghiêm túc nói: “Chuyện này mình sẽ nói rõ ràng với anh ấy. Nếu cậu có suy nghĩ gì, thì hãy đường hoàng công khai mà giành giật, đừng dùng mấy thủ đoạn kiểu này, bỉ ổi lắm”.

Sắc mặt Trình Tây tái mét.

Tần Vy cầm theo tờ báo, bỏ đi...

~Hết chương 49~

Xì po: “Bác sỹ nói tỷ lệ mắc ung thư vú của em sẽ cao hơn mọi người một chút, anh có để ý không?”

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Đêm thứ Sáu là tuyệt vời nhất.

Chỉ ít thì trong mắt Triệu Yên Tích là như vậy. Cuối tuần không phải đi làm, cô ấy thả lỏng tinh thần chuẩn bị hưởng thụ những giây phút vui vẻ. Bộ phim tích trữ đã lâu vừa hay có thể xem dứt điểm một lần, rồi ăn thêm chút quả vặt, tập thể dục, nằm lên giường buồn dưa lê với Lương Nghiên, kể mấy chuyện vặt vãnh hóm hỉnh được ở công ty. Ai dè, rất không may mắn, kóp Lương Nghiên có hoạt động tập thể, tụ tập tới hơn chín giờ cô mới về nhà.

Vào nhà phát hiện sàn nhà ướt ướt như vừa được lau xong. Khi nhìn lại thì bàn ghế và các đồ dùng gia đình cũng được lau sáng bóng.

Lương Nghiên ngạc nhiên thốt lên rồi mở cửa ra: “Triệu tiểu thư, cậu làm tổng vệ sinh đấy à?”.

Triệu Yên Tích đang nằm bò ra nghịch di động, ngẩng đầu lên: “Chứ sao, cậu tưởng cậu nuôi cô tiên trong vỏ ốc hả?”.

Lương Nghiên bật cười: “Này, chẳng phải mình đang nuôi một cô sao? Vừa xinh xắn vừa đáng yêu, còn biết dọn vệ sinh nữa!”.

Triệu Yên Tích được khen lập tức vui vẻ trở lại: “Thế nào, đi chơi vui không?”.

“Khá vui.” Lương Nghiên đi vào, cởi áo khoác ra: “Có thể vì sắp tốt nghiệp rồi nên mọi người đều rất hòa thuận. Những người từng mâu thuẫn với nhau bỗng nhiên làm lành hết, làm mình cứ ngơ ngơ”.

“Mấy người trong hội sinh viên đó hả?”

“Ừm.”

“Chuyện này cũng bình thường thôi, tốt nghiệp rồi núi cao biển rộng, sau này không đụng chạm nữa, không xung đột lợi ích.”

Lương Nghiên đồng tình đáp lại, rút laptop ra, ngồi xuống bàn học.

Triệu Yên Tích tỏ vẻ kỳ lạ: “Cậu vẫn còn việc phải làm à?”.

“Ừm, giờ đi ngủ vẫn sớm, cậu tự chơi đi.”

“Thôi được rồi.”

Triệu Yên Tích luôn biết nặng nhẹ, trong lúc Lương Nghiên làm việc, cô ấy không bao giờ quấy rầy.

Triệu Yên Tích đeo tai nghe lên, xem một chương trình giải trí. Xem đến đoạn sau thì có phản nhát nhéo, cô ấy tắt clip đi, liếc nhìn đồng hồ, 11 giờ kém rồi.

Nên chuẩn bị đi ngủ thôi.

Ngẩng đầu lên nhìn, bên cạnh không có ai, chắc là Lương Nghiên đi tắm rửa rồi.

Triệu Yên Tích bò dậy, thu dọn mấy cuốn tạp chí ở đầu giường, đặt lên bàn.

Laptop của Lương Nghiên vẫn còn mở. Triệu Yên Tích nhìn màn hình, định liếc xem tiến độ luận văn của cô đến đâu rồi.

Vừa xem vài chữ liền cảm thấy không đúng. Cô ấy kéo lên đầu trang, mắt bỗng tròn tròn.

Mẹ ơi, đây nào có phải luận văn?

Thời gian, địa điểm, chuẩn bị trước, quá trình...

Đây là kế hoạch cầu hôn của Lương Nghiên!

Triệu Yên Tích kiềm chế tâm trạng muốn chửi bới, kéo xuống dưới. Lại còn có cả phương án B!

Cô ấy lại nhìn tiếp, trên cuốn sổ bên cạnh là chi chít những chữ. Thoạt nhìn thì giống một cuốn vở ghi bài giảng chuyên ngành, nhưng đọc kỹ thì toàn là những lời nhận xét về nhân nam, bao gồm cả phân tích độ thích hợp, đánh giá xấu đẹp. Triệu Yên Tích lật ra trang sau, không khác gì bị sét đánh...

“Bảng đối chiếu kích cỡ ngón tay với kích cỡ nhẫn”

Dưới nữa là cách thức đeo nhẫn với một hàng chữ đen nhỏ xíu: Đeo nhẫn vào ngón giữa bàn tay trái. Bên dưới có gạch một dòng màu đỏ để ghi nhớ, phía sau còn có lời chú thích: Chỗ này không chắc chắn, có nhiều cách nói, đợi kiểm tra.

Triệu Yên Tích xem mà mắt tròn mắt dẹt, rõ ràng cô ấy đã xem nhẹ độ quái đản của Lương Nghiên.

Cô nhóc này rốt cuộc là cầu hôn hay nghiên cứu vậy?

Lương Nghiên tắm xong đi ra, thấy Triệu Yên Tích đang đứng ngây ra đó.

“Cậu làm gì thế?”

Triệu Yên Tích đặt cuốn sổ xuống, quay đầu hỏi: “Đầu óc của mấy người học giỏi như cậu đều vậy à? Đại ca, mình còn tưởng ban nãy cậu khí thế ngồi viết luận văn chứ”.

“Bài luận văn của tớ đã xong xuôi rồi.” Lương Nghiên ngồi xuống bên giường, lau tóc.

Triệu Yên Tích nhìn cô một lúc về phức tạp rồi cũng ngồi xuống, thở dài: “Cậu mà tốn công tốn sức cầu hôn mình kiểu này, mình cũng lấy luôn”.

Lương Nghiên ngẩng đầu lên, nhướn mày: “Triệu cô nương, cậu chắc chứ?”.

Trong giọng nói mang theo nụ cười không mấy tử tế.

Triệu Yên Tích vừa nhìn là biết cô lại giờ trò rồi, bèn chán ghét đẩy cô qua một bên: “Đã có chủ rồi còn tán tỉnh người ta? Cẩn thận mình bắt cậu chịu trách nhiệm đó”.

“Được, chịu thì chịu.”

Lương Nghiên giờ tay véo má cô ấy, Triệu Yên Tích kêu toáng lên, né tránh.

Hai cô gái đùa nghịch không khác gì hồi nhỏ.

Nghịch chán rồi nghỉ, một người dựa vào đầu giường, một người nằm ở cuối giường.

Triệu Yên Tích nhớ lại trước kia, bèn cảm thán: “Thời gian trôi qua nhanh thật, cậu sắp 21 tuổi rồi, có người mình yêu, chẳng mấy chốc sẽ tốt nghiệp, sau đó kết hôn, có con rồi làm mẹ, chăm em bé... A, thật là như một giấc mơ”.

“...”

Lương Nghiên cầm nín: “Triệu cô nương, có phải cậu suy nghĩ hơi xa quá rồi không?”.

“Xa đâu mà xa, từng bước mà, chẳng mấy đâu.”

“Mình còn chưa cầu hôn đây.”

“Thì đã sao, chú Thảm nhà cậu lẽ nào còn từ chối cậu? Anh ấy đâu phải kẻ ngốc.”

Triệu Yên Tích nhìn lên trần nhà, đã vẽ ra cho Lương Nghiên một bức tranh hy vọng tuyệt vời: “Ừm, mình bấm đốt ngón tay thì cuộc sống mới của cậu sắp bắt đầu rồi, còn mình may mắn là người chứng kiến. Từ nhỏ tới giờ mình chưa bao giờ nghĩ một chuyện xa như vậy”.

Lương Nghiên cười: “Lúc nhỏ cậu chỉ mãi ăn thôi”.

“Nói cứ như cậu khác vậy.” Triệu Yên Tích giờ chân đá cô: “Mình leo cây hái quả là vì ai hả? Xuống hồ ngắt đài sen là vì ai?”. Lương Nghiên chỉ cười không đáp, né tránh bàn chân cô ấy.

Lương Nghiên bò qua, dùng cả tay lẫn chân: “Vô tâm”.

Vạt áo chiếc áo ngủ trượt xuống, để lộ vết sẹo trên cánh tay cô ấy.

Nụ cười trên khuôn mặt Lương Nghiên tắt ngấm. Triệu Yên Tích bất ngờ vì thấy cô bỗng dưng không né nữa, một cái phát roi thẳng xuống tay cô.

Triệu Yên Tích sững người, khi nhìn theo tầm mắt Lương Nghiên thì đã hiểu ra.

Cô ấy vội vàng kéo tay áo lên, ghé qua nói: “Mình đùa thôi, cậu không vô tâm”.

Lương Nghiên không tiếp lời mà kéo tay phải của cô ấy qua, vén tay áo lên, tỉ mỉ nhìn kỹ vết hồng hồng đó.

Triệu Yên Tích nói: “Nhặt đi nhiều rồi, chỗ thuốc cao năm ngoái cậu mua mình còn chưa dùng hết”.

Không chỉ năm ngoái, đủ các loại thuốc bôi liền sẹo mà ngày trước Lương Nghiên mua cô ấy đều chưa dùng hết, vài tháng trời vẫn chưa có hiệu quả rõ rệt thì lại tìm một loại khác.

Triệu Yên Tích biết, đối với vết sẹo này, chấp niệm của Lương Nghiên nặng nề hơn cô ấy nhiều. Bản thân cô ấy đã không còn để ý nữa, nhiều lúc thậm chí còn quên hẳn nhưng Lương Nghiên vẫn luôn chịu ảnh hưởng của nó. Giống như bây giờ, cuộc trò chuyện vốn đang vui vẻ lại thay đổi.

Triệu Yên Tích hơi u sầu: “Thật ra mình cảm thấy vết sẹo này không mất đi cũng chẳng sao cả, mình mặc áo dài tay cũng không ai nhìn thấy. Sau này mình không muốn bôi thuốc nữa, cậu cũng đừng nhớ nữa”. Ngừng một lát, cô ấy dứt khoát nói nốt: “Vón đi cũng không phải lỗi của cậu. Mặc dù là mình rán trứng cho cậu nhưng chính mình là người bắt cần, cậu đâu có nợ mình”.

Lương Nghiên buông cô ấy ra: “Thử thêm đi, còn nhiều loại chưa thử lắm, năm nào cũng có loại mới đấy”. Không nói nhiều, cô đứng dậy: “Mình đi vệ sinh chút”.

Triệu Yên Tích như đã hạ quyết tâm, gọi giật Lương Nghiên lại.

“Mình nói thật đấy, cho dù cậu nợ gì mình thì bao nhiêu năm qua cũng trả đủ rồi, không ai đối xử với mình tốt hơn cậu nữa. Lương Nghiên, mình hy vọng cậu luôn sống thoải mái, dù là vết sẹo này của mình hay những chuyện quá khứ khác đều đừng để nó khiến cậu phiền lòng.

Lương Nghiên trầm mặc nghe hết.

Căn phòng yên ắng hẳn.

Vài giây sau, Lương Nghiên quay người, nhẹ nhàng xoa đầu cô ấy: “Biết rồi”.

...

Thẩm Phùng Nam rất bận, thứ Hai phải đi Hải Nam quay phim, anh tranh thủ tối Chủ Nhật tới thăm Lương Nghiên.

Hai người họ cùng đi ăn khuya, là một hàng đồ nướng ngay gần đó, họ chọn một ít hải sản tươi.

Thẩm Phùng Nam gọi một chai bia.

Lương Nghiên nói: “Cổ họng anh uống được không, em nghe không ổn lắm đâu”.

“Không sao, tại tối qua anh ngủ hơi muộn thôi.”

Anh rót một cốc, Lương Nghiên chìa cốc giấy của mình ra: “Em cũng uống”.

Thẩm Phùng Nam ngược mắt lên: “Em uống được?” “Dĩ nhiên.”

Thế là anh rót cả cho cô.

Đĩa sò biển thơm phức được mang tới, hai người ăn mấy con.

Thẩm Phùng Nam uống hết cốc bia lại rót đầy. Lương Nghiên nâng cốc, chạm với anh: “Chúc anh công việc thuận lợi”.

Cô uống nửa cốc.

Thẩm Phùng Nam nhú mồm: “Từ từ thôi”.

Lương Nghiên lại uống nốt chỗ còn lại rồi khoe đáy ly sang bóng cho anh xem, để lộ một nụ cười đắc ý: “Bia thôi mà”.

Thẩm Phùng Nam bấy giờ mới dần cơ mặt, cười khẽ: “Uống say là anh không đưa em về đâu đấy”.

“Vậy đưa em đi đâu?”

Biểu cảm thách thức của cô khiến trái tim Thẩm Phùng Nam ngứa ngáy.

Anh nhìn cô mấy giây rồi cụp mắt xuống, nói khẽ: “Nhét em vào túi áo, đưa luôn ra Hải Nam”.

Không nghe thấy câu trả lời, anh ngược mắt lên, nhìn thấy cô đang cười tít.

Trước khi tạm biệt, Thẩm Phùng Nam đưa cho Lương Nghiên một chùm chìa khóa.

“Lần trước quên đưa em”

Lương Nghiên xem xét rồi hỏi: “Em có thể đến bất cứ khi nào?”.

“Ừm.”

“Em hiểu rồi.” Lương Nghiên nhét vào túi quần không chút khách khí.

Sáng thứ Hai, Thẩm Phùng Nam không đi được Hải Nam.

Lúc chuẩn bị xuất phát thì anh gặp Tần Vy ở cửa.

Họ ngồi một lúc ở quán cà phê trước nhà. Tần Vy kể xong chuyện, rồi đưa tờ báo cho anh xem.

Hai bài báo không dài, nhưng tiêu đề rất rõ ràng, hình ảnh càng nổi bật.

“Em không ngờ đó là Lương Nghiên. Lúc đó cô ấy còn rất bé, em không chú ý nhiều. Em nhớ là mẹ cô ấy bế cô ấy chụp ảnh xong, anh vừa đi thì cô ấy đã trốn vào phòng.”

Tần Vy quan sát biểu cảm của Thẩm Phùng Nam, ngừng một chút, không nói tiếp. Chuyện này không hề dễ chịu, cô ấy hiểu.

Tần Vy cho anh một chút thời gian để xem hết.

Thẩm Phùng Nam đọc rất chậm từng dòng từng chữ. Sau khi đã đọc xong cả hai bài, anh quay lại, nhìn chăm chăm vào bức ảnh.

Rất lâu anh không nói gì, cũng không ngẩng lên, Tần Vy nhìn thấy tay anh hơi run rẩy.

Cô càng thêm khó chịu.

“Em không ngờ được những chuyện về sau. Người phóng viên dẫn dắt em đã nói rõ là sẽ xử lý bức ảnh, nhưng cuối cùng khi đăng bài lại thành ra thế này. Mấy hôm ấy sự việc rất nghiêm trọng. Về sau em có đi tìm Thẩm Ngọc, phát hiện họ không còn ở trong căn nhà đó nữa, chưa được mấy hôm thì có tin tức nhảy lầu.”

Ngữ khí của cô ấy thấp hẳn xuống: “Chuyện này em có trách nhiệm, khoảng thời gian đó em vẫn luôn rất áy náy. Sau khi sự việc xảy ra không lâu, nhà họ Lương đã dập xuống, khi anh trở về thì mọi sự đã qua. Em sợ anh cũng mang gánh nặng nên không kể cho anh”. Tần Vy nói xong, nơi này cũng im ắng hẳn.

Cô ấy không biết Thẩm Phùng Nam đã đọc những dòng tin ấy mấy lần.

Cô ấy thấy bí bách, muốn hút một điếu thuốc.

Lần này cô ấy không kiêng dè, châm lửa hút thuốc ngay trước mặt anh.

Chẳng biết đã qua bao lâu, khi điếu thuốc trong tay chỉ còn một nửa, cô nghe thấy giọng anh.

“... Làm sao em biết?”

Anh hỏi không rõ ràng, nhưng Tần Vy hiểu. Cô ấy quay lại, dừng vài giây trên khuôn mặt Thẩm Phùng Nam rồi cúi xuống.

Cô ấy không muốn nhìn vào mặt anh.

Cô ấy cúi đầu nói: “Do Trình Tây phát hiện ra. Em cảm thấy vẫn nên để chính anh nói với Lương Nghiên sẽ tốt hơn. Em không rõ Trình Tây sẽ làm gì, nhưng nếu cứ thêm mắm dặm muối, kiểu gì cũng sẽ gây hiểu lầm. Chuyện này vốn dĩ không phải lỗi của anh, nếu cần thiết, em có thể đi giải thích với Lương Nghiên, hoặc bây giờ em có thể cùng anh đi gặp cô ấy...”

Cô ấy còn nói gì đó nhưng Thẩm Phùng Nam không nghe nữa.

Tầm mắt anh quay trở lại bức ảnh...

Người phụ nữ tóc dài ngồi trên một góc chiếc sofa cũ, cô bé dựa vào lòng bà, lọn tóc đuôi sam ngắn cũn đã bung ra, cô bé nấp nửa gương mặt sau vai người phụ nữ.

Cô ấy có khóc không nhỉ?

Anh không nhớ nữa.

Đó chỉ là một ngày rất bình thường. Anh đi vội, rất gấp gáp, không để ý và cũng không quan tâm.

Tất cả đều đã mờ hồ trong ký ức.

Thứ Ba, có một trận mưa lớn đổ xuống Nam An, tiết trời vừa ẩm lại giờ lại rét căm căm.

Đây là ngày cuối cùng của tháng ba.

Chập tối thì mưa tạnh.

Lương Nghiên đỗ xe điện dưới nhà, ôm chiếc hộp để trên thanh ngang xuống. Bước vào thang máy, cô lần mò tìm chiếc chìa khóa lần trước Thẩm Phùng Nam đưa.

Lên đến nơi, cô mở cửa, cởi áo mưa để ở ngoài cửa, thay giày rồi ôm theo hộp đi vào nhà.

Rèm cửa được kéo kín mít nên trong nhà không có lấy một tia sáng, cực kỳ tối tăm.

Lương Nghiên vốn dĩ định đi vào bếp bỗng ngửi thấy mùi khói. Cô đi mấy bước về phía sofa, nhìn kỹ rồi chợt giật mình, suýt nữa đánh rơi chiếc hộp trong tay xuống.

Anh về khi nào vậy?

Lương Nghiên đứng sững mấy giây mới kịp hoàn hồn. Cô bỏ chiếc hộp xuống, đi tới bên cạnh sofa.

Thẩm Phùng Nam ngủ rồi, chỉ mặc một chiếc áo sợi mỏng manh, trên người còn không đắp chiếc chăn nào. Anh nằm nghiêng, tay phải che mắt.

Gạt tàn trên mặt bàn đầy đầu lọc thuốc lá.

Lương Nghiên nhìn một lúc, quay người đi vào phòng lấy chiếc chăn mỏng đắp cho anh. Vừa định lùi ra thì người đang say ngủ đột nhiên tỉnh giấc. Anh mơ màng mở mắt ra.

Lương Nghiên nhìn thấy những mông lung lạ lẫm trên khuôn mặt anh.

“Thẩm Phùng Nam?”

Ánh mắt rời rạc của anh dừng lại trên khuôn mặt cô: “Lương Nghiên?”, giọng nói khàn đặc rõ ràng không mấy chắc chắn.

“Em đây.”

Anh nhìn một lúc rồi đưa tay vuốt má cô.

“Anh về khi nào vậy?”

Không trả lời.

Lương Nghiên ghé sát lại gần anh: “Sao thế?”

Anh kéo cô vào lòng, nửa người trên của cô gần như đè lên anh.

“Sao em lại tới đây?” Giọng anh có phần không ổn định.

“Em mang nồi tới.”

“Nồi?”

“Nồi đất. Triệu Yên Tích mua vali du lịch, rút thăm trúng thưởng được cái nồi mà chỗ em chẳng dùng làm gì.” Cô hỏi: “Chẳng phải ngày kia anh mới về ư, anh về trước à?”

Hai giây sau, một chất giọng mơ hồ đáp lại: “Ừm”.

“Sao anh hút nhiều thuốc thế?”

“Không nhiều đâu.”

“Còn gạt em.”

Bên tai không có tiếng động gì, chỉ còn những tiếng thở khe khẽ.

Lương Nghiên nói tiếp: “Ngồi máy bay một quá sao anh?”

“Ừm”

“Vậy anh ngủ đi.”

“Ngủ với anh nhé?”

“Em không buồn ngủ.”

“... Tới nay đừng đi, được không?”

“Được. Triệu Yên Tích cũng không có nhà, công ty mới của họ tổ chức hoạt động thám hiểm kỳ thú cho nhân viên mới, về nông thôn vui đùa rồi.” Cô bỏ dậy: “Anh đi tắm đi đã. Để em gọi đồ ship về, ăn xong mình đi ngủ”.

Thẩm Phùng Nam vẫn nằm im, Lương Nghiên bèn đẩy anh: “Anh đi đi chứ”.

Anh nhìn cô một lúc rồi ngồi dậy.

Buổi tối, Lương Nghiên ở lại nhà anh. Một thời gian họ không ngủ chung với nhau rồi, tới nay có chút quá đà, khi chợp mắt đã quá nửa đêm.

Khi Lương Nghiên tỉnh dậy đã rất muộn rồi, điều bất ngờ là cả Thẩm Phùng Nam cũng đang ngủ. Những tưởng anh quá mệt mỏi vì công việc, Lương Nghiên không đánh thức anh mà dậy đi vệ sinh, rồi tắm rửa luôn.

Tắm xong bọc áo tắm đi ra ngoài, cô kéo rèm cửa ra, mở cửa sổ cho thoáng khí. Vừa quay người, cô liền thấy Thẩm Phùng Nam chân trần đứng ở cửa phòng, ngẩn ngơ nhìn cô. Anh mặc độc chiếc quần ngủ.

Lương Nghiên kinh ngạc đi qua: “Sao anh không mặc quần áo? Còn không đi dép nữa?”.

Thẩm Phùng Nam nhìn cô: “Em tắm rồi à?”.

“Vâng, anh cũng tắm đi.”

Anh gật đầu, lẳng lặng đi vào phòng ngủ.

Lương Nghiên ở lại thêm một ngày. Thứ Năm, ngày mùng 2 tháng 4.

Buổi chiều, Thẩm Phùng Nam ra ngoài mua đồ, ngủ trưa tỉnh dậy Lương Nghiên không nhìn thấy anh nên để lại mảnh giấy nhớ trên tủ lạnh rồi đi ngay. Cô vội về nhà lấy hóa đơn, nhét máy tính vào balo, rồi lại tới đường Thập Nghi lấy nhẫn, đến cửa hàng lấy hoa hồng.

Khi đến dưới nhà Thẩm Phùng Nam đã là năm rưỡi.

Cô rút di động ra xem, hai cuộc gọi nhớ. Cô không trả lời mà đi thẳng lên gác.

Đứng trước cửa một lúc, bình tĩnh lại rồi cô mới gõ cửa.

Dường như còn chưa đến một giây, cửa đã bật mở.

“Nghiên...”

Mới nói được một chữ đã khựng lại, Thẩm Phùng Nam rõ ràng bị bất ngờ.

Lương Nghiên đặt bó hoa vào lòng anh: “Tặng anh này”.

“Nghiên Nghiên?” Anh hoàn hồn lại.

“Anh đợi chút.” Lương Nghiên đóng cửa lại, kéo anh tới bên ghế sofa.

Cô bỏ balo xuống, lấy máy tính ra, cũng lấy luôn cả hộp nhẫn, đặt cả lên bàn uống nước.

Cho tới khi đứng dậy, cô thấy anh vẫn nhìn mình chăm chăm.

Trái tim vô duyên vô cớ nóng lên.

“... Anh có muốn ngồi không?” Cô xoa xoa lòng bàn tay, chỉ vào ghế sofa.

Thẩm Phùng Nam không nhúc nhích.

Lương Nghiên ngẫm nghĩ, cảm thấy đứng cũng không ảnh hưởng gì, nếu thuận lợi thì chỉ năm phút là kết thúc.

“Em có làm một slide.” Cô ngồi sụp xuống, bật máy tính, điều chỉnh màn hình tới một góc độ vừa phải rồi nhìn thẳng vào anh.

Cô ấn nút phát tự động, âm nhạc cũng vang lên.

Không nhiều, tổng cộng có mười slide, mỗi slide gồm một ảnh và hai hàng chữ.

Hàng chữ là lời hứa của cô, rất nghiêm túc, cũng rất tỉ mỉ. Bức tranh do cô vẽ tay, không tô màu mà chỉ là màu chì đơn giản.

Phát xong một lượt.

Lương Nghiên chưa dừng ở đó. Cô lấy nhẫn ra, đứng dậy: “Thẩm Phùng Nam, anh có đồng ý kết hôn với em không?”.

Đúng giây này nhạc chạy đến cuối và kết thúc.

Cả căn phòng im bật.

Không ai lên tiếng.

Lòng bàn tay Lương Nghiên từ từ đỏ mồn, chiếc nhẫn bị ủ đến nóng rực.

Chẳng biết đã qua bao lâu, người đàn ông trước mặt bước đến, đặt hoa lên ghế, ôm chặt lấy cô.

Căn phòng vẫn yên tĩnh như thế. Nhưng Lương Nghiên lại cảm giác được hình như cô nghe thấy anh khóc.

Cô nhanh chóng chắc chắn điều đó, cổ cô ướt rượt.

Lương Nghiên khựng lại giây lát rồi khẽ hỏi: “Anh đồng ý rồi?”.

Hai giây sau, cô nghe thấy anh cất giọng khàn đặc trả lời: “Anh có chuyện muốn nói với em?” “Chuyện gì vậy?”

Thẩm Phùng Nam buông tay, cúi đầu vuốt mặt rồi mới nhìn cô. Lương Nghiên thấy mắt anh đỏ rực.

Anh nín thở, dẫn cô vào trong phòng ngủ.

Chỉ vài phút là đã nói rõ ràng mọi chuyện, những điều nên nói, những thứ nên cho cô xem đều bày cả trước mặt.

Như đang đợi cô tuyên án.

Có lẽ là mười lăm phút, có lẽ phải nửa tiếng sau, Lương Nghiên mới ngẩng đầu lên.

Sự bối rối của anh, cô đều thấy cả.

Có một khoảnh khắc, cô bỗng mông lung trong tích tắc. Dường như đã suy nghĩ xong, cô mới lên tiếng: “Nếu em nói mọi chuyện không như anh nghĩ thì anh có kinh ngạc không?”.

“... Gì cơ?”

“Việc mẹ em chọn cách tự sát không liên quan chút nào tới bài báo này, mấy chuyện sức ép dư luận thái quá đều cho mọi người tưởng tượng mà thôi.”

“Một tháng trước khi tự tử, bà đã viết di thư. Bà có một chiếc hộp, đặt trong đó bảo bối của bà. Bà gửi di thư và mọi đồ đạc cho bác sỹ của mình. Chuyện gì bà cũng sắp xếp ổn thỏa, duy chỉ có em là để trôi tự do.”

Thẩm Phùng Nam đứng người, chỉ biết im lặng.

Lương Nghiên cup mắt xuống: “Chỉ là bà không muốn sống nữa, cũng không cần em nữa”.

Dừng một chút, cô nói nốt cho anh chuyện cuối cùng: “Bà bị ung thư vú, bác sỹ kiến nghị cắt bỏ ngực. Bà không thể chấp nhận sự thật này, đây có thể chính là nguyên nhân cuối cùng”.

Nói xong, cô đi tới bên cạnh thùng rác, xé nát tờ báo rồi ném vào.

Khi quay người lại, có ai ôm chầm cô vào lòng.

...

Ngày hôm nay, đối với Lương Nghiên, có một vài ý nghĩa không thể nói rõ.

Không chỉ là chuyện cầu hôn, mà còn là chuyện khác.

Giống như đêm ở Bắc Kinh, tất cả những chuyện không muốn cho người khác biết nhất đều được thổ lộ trước mặt một người bằng vô vàn những ăn ý và đồng điệu.

Hơn nữa, anh hoàn toàn chấp nhận tất cả.

Ngon đèn vách tường trong phòng ngủ cứ sáng mãi.

Thế giới trong chăn vừa ấm áp vừa mềm mại, rất thích hợp tâm sự trước khi chợp mắt.

Thẩm Phùng Nam nắm chặt tay Lương Nghiên. Đã năm phút trôi qua kể từ câu nói cuối cùng của họ. Không ai cảm thấy đường đột vì khoảng im lặng ngắn ngủi này.

Cả hai đều tỉnh lại một lúc. Thông báo điện thoại của Lương Nghiên vang lên, Thẩm Phùng Nam lần tìm rồi đưa cho cô.

Là một email mới.

Lương Nghiên mở ra đọc rồi đưa cho anh.

Thẩm Phùng Nam nhìn tên người gửi, kéo xuống dưới rồi nói: “Là Trình Tây”.

Lương Nghiên gạt đầu hiểu ra, ấn nút xóa đi.

Trầm mặc một lúc, cô nói: “Em không còn nhớ dáng vẻ của anh lúc đó nữa rồi.” “Không sao, anh cũng không nhớ em mà.”

“Ừm.” Lương Nghiên đổi tư thế, xích đầu gối lên vai anh: “Bác sỹ nói tỷ lệ mắc ung thư vú của em sẽ cao hơn người bình thường một chút, anh có ngại không?”

Thẩm Phùng Nam ôm chặt lấy cô: “Không ngại, nhưng rất lo”.

“Không cần lo, em thường xuyên kiểm tra sức khỏe.”

“Lần sau anh đi cùng em”

“Vâng.”

“Ngủ đi.” Thẩm Phùng Nam kéo kín chăn lên, ôm cô kín kẽ.

Lương Nghiên vòng tay ôm chặt hông anh: “Còn một chuyện nữa”.

“Gì vậy?”

“Em đang cầu hôn dờ đó, anh đã chấp nhận đâu.”

“...”

Anh không nói gì, tìm đến môi cô hôn nồng nàn một lúc.

“Thế là đồng ý?”

“Nếu không thì sao?”

“Vậy quà sinh nhật em muốn là sổ hộ khẩu của anh.”

“Được.”

“Đợi em tốt nghiệp rồi mình đi đăng ký nhé?”

“Được.”

“Thẩm Phùng Nam!”

“Hm?”

“Hôm nay là hạn cuối.”

“Gì chứ?”

“Sau này, dù anh có hối hận, em cũng không thả anh đi đâu.”

Yên lặng một lát.

Anh đáp: “Được”.

Ba ngày sau, sinh nhật Lương Nghiên, Thẩm Phùng Nam đã thật sự đưa sổ hộ khẩu cho cô.

Lương Nghiên đặt hai cuốn sổ cạnh nhau.

Hôm ấy, cô còn nhận được một món quà khác, một chiếc nhẫn cầu hôn, rất giống nhẫn đôi với chiếc mà cô mua cho anh, không hiểu anh tìm kiểu gì.

Ngày tháng trước khi tốt nghiệp trôi đi như bay. Bảo vệ luận văn thành công, dường như chỉ chốc lát là đi tới cuối con đường.

Ngày 29 tháng 6, căn nhà Lương Nghiên thuê đến hạn phải trả.

Triệu Yên Tích phải làm hồ sơ nên đã về Du Thành trước. Học kỳ sau cô ấy sẽ ở ký túc xá trường Sư phạm, còn Lương Nghiên chuẩn bị ở chung với Thẩm Phùng Nam đúng như lời hứa hẹn.

Chiều nay, Thẩm Phùng Nam qua giúp Lương Nghiên chuyển nhà.

Mấy hôm trước, Lương Nghiên đã tranh thủ thời gian thu dọn gần hết đồ đạc. Đồ của hai cô gái không thể ít được. Lương Nghiên nhiều nhất là sách vở, đựng đầy ba thùng đồ, còn Triệu Yên Tích nhiều hơn cả là quần áo, đựng đầy bốn thùng.

Thảm Phùng Nam chuyển ba thùng của cô tới studio trước, Lương Nghiên thu dọn nốt những đồ lặt vặt còn lại. Phía trên giường đã dọn trống, chỉ còn những thứ dưới gầm giường chưa dọn.

Lương Nghiên quỳ xuống đất, kéo chiếc hộp bên trong ra.

Lớn nhất là một chiếc hộp màu vàng đất đựng những thứ của Thẩm Ngọc.

Lương Nghiên sừng người giấy lát, lấy băng dính dán kín lại. Dán xong, nhớ ra điều gì, cô lại mở ra. Mở hộp, cô lục tung lên, tìm ra phong thư đó.

Lâm Hiểu Thanh nói đây là bức thư Thẩm Ngọc gửi lại cho cô. Lương Nghiên vẫn chưa đọc.

Lần này cô xé ra không hề do dự, rút ra một tờ giấy mỏng tang.

Nét chữ được viết bằng bút máy đen, bảy hàng, chưa đầy nửa trang.

Lương Nghiên bắt đầu đọc từ chữ đầu tiên.

“Nghiên Nghiên:

Khi con đọc bức thư này, ắt hẳn con đã trưởng thành.

Có thể lúc này con đang nhớ mẹ, có thể đang hận mẹ, đều không sao cả.

Mẹ luôn nghĩ rằng con chỉ là chút liên hệ nhỏ nhoi giữa mẹ và Lương Việt Đình, nhưng khi viết những chữ này, mẹ mới ý thức được, dường như không chỉ có vậy.

Cuộc đời này, mẹ có lỗi với rất nhiều người. Hai người vô tội nhất là bà ngoại và con. Nói xin lỗi không có ý nghĩa gì, mẹ chưa bao giờ nói.

Vậy thì để lại cho con thứ khác vậy.

Con xem, cuộc đời mẹ bạc nhược, ngu ngốc, chọn sai đường, yêu nhầm người.

Nghiên Nghiên, con đừng sống như mẹ.”

Chữ cuối cùng còn đọng mực, có lẽ 13 năm trước đã có giọt lệ nào rơi xuống đây.

“Nghiên Nghiên, còn sách gì không?” Giọng Thẩm Phùng Nam vọng từ ngoài vào.

Lương Nghiên tỉnh lại, gạt nước mắt: “Hết rồi ạ”.

“Vậy anh chuyển giá sách đi nhé.”

Lương Nghiên bò dậy, chạy ra ngoài: “Em giúp anh!”.

[THE END]

Bạn đang đọc truyện *Tìm Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Học kỳ đầu nghiên cứu sinh năm hai, Lương Nghiên bận phát rồ.

Tổng cộng có bốn người đồng môn, một người đi học giao lưu ở nước ngoài, một người bị bệnh xin nghỉ học, chỉ còn lại cô và một em gái nghiên cứu sinh năm nhất. Em gái cao 1 mét 55, nặng 37 cân, bẩm sinh đã tạo cảm giác nhỏ bé, đáng thương.

Từ lần chuyển bảng thông báo đập vào chân, từ đó Lương Nghiên không dám bắt cô bé làm việc nặng nữa.

Thế nên, người thầy Chung có thể sai bảo chỉ còn mình Lương Nghiên thôi.

Có một tháng Lương Nghiên không về nhà, ở rịt ký túc xá. Thẩm Phùng Nam có thời gian lại làm thịt và các món ngon mang tới trường cho cô.

Tối tháng 11, vừa được rảnh rang thì cô lại kiểm tra ra có một khối u nhỏ bằng chiếc lá đang phát triển.

Lương Nghiên cảm thấy không quá nghiêm trọng nhưng Thẩm Phùng Nam thì lo lắng không thôi, liên tục bắt cô kiểm tra ba bệnh viện khác nhau, khi chắc chắn không có gì nghiêm trọng hơn mới yên tâm.

Uống thuốc được một thời gian thì bác sỹ yêu cầu dừng lại.

Lương Nghiên rất thoải mái, biết tình hình của mình từ sớm nên cô cũng không suy nghĩ nhiều. Chỉ có điều sau lần này có chút phiền não: Thẩm Phùng Nam dường như quan tâm hơi quá đối với chuyện này.

Ngày nào sáng tối anh cũng phải sờ một lần, sờ xong còn phải hỏi.

Vài ngày sau, Lương Nghiên có phản cảm nín.

Qua một tuần, tới sáng sớm thứ Hai, cô vừa tỉnh thì anh lại thò tay qua.

Lương Nghiên cảm thấy không thể để mặc anh như vậy mãi, căn bệnh này của anh phải trị.

Thẩm Phùng Nam sờ một lúc rồi hỏi theo thường lệ: “Em có cảm giác gì?”.

Trước đây cô đều thành thật trả lời: “Không đau, không sưng, không khó chịu“. Hôm nay không thể như vậy được.

Không nghe được câu trả lời, Thẩm Phùng Nam bắt đầu bắt an: “Nghiên Nghiên, như vậy có đau không? Có cảm giác gì?”.

Lòng bàn tay anh rất thô, khiến cả người cô run lên.

Cô nhú mày nhìn anh: “Anh muốn biết?”.

Thẩm Phùng Nam nhú mày theo.

Lương Nghiên không nói không rằng, lần sờ nắm lấy thẳng nhỏ của anh.

Cả người Thẩm Phùng Nam căng chặt, tay hơi run.

Nhưng Lương Nghiên vẫn nắm lấy, trượt tay đi: “Còn anh thì có cảm giác gì, hm?”.

Vừa hỏi xong, tay cô đã ướt rượt.

...

Lương Nghiên chờ người.

Phòng ngủ hồi lâu không có âm thanh gì.

Hơi thở của Thẩm Phùng Nam nặng nề. lát sau, anh nắm chặt tay cô, kéo ra.

“Đừng nghịch.” Mặt anh đen lại, giọng nói hơi đáng sợ.

Lương Nghiên hoàn hồn, rút tay về, sát mặt lại gần anh: “Em không nghịch, anh cảm nhận đi, ngày nào anh cũng làm vậy, em khó chịu“. Thẩm Phùng Nam trầm mặc.

Lương Nghiên hôn lên má anh: “Anh sợ gì chứ, em lợi hại lắm, không như mẹ em đâu“.

Anh vẫn không nói gì, hai giây sau mới rút tay ra khỏi áo cô.

Lương Nghiên ôm chặt anh.

“Em sẽ ở bên anh rất lâu.”

Một lúc lâu sau cô mới nghe anh đáp lại: “Ừm“.

Sau khi dậy, thời gian gấp gáp, hai người chia nhau ra làm việc.

Lương Nghiên vội vàng bôi kem thoa mặt, ra cửa thay giày thể thao. Thẩm Phùng Nam lấy giày trượt tuyết trong phòng ra: “Hôm nay nhiệt độ hạ xuống, lạnh lắm, em đi cái này đi“.

Lương Nghiên kinh ngạc ngẩng đầu: “Anh mua sao?”.

“Thảm Nghệ gửi về đây, còn một ít quả hạch nữa. Anh đã xếp vào trong túi của em rồi. Thử xem có vừa chân không?”

“Chị Thảm Nghệ mà chọn thì vừa chắc.”

Lương Nghiên đi vào quả nhiên vừa khít.

Thảm Phùng Nam có phần khâm phục Thảm Nghệ, không thể không thừa nhận, cô em gái của anh lựa đồ có mắt thẩm mỹ hơn anh, lần nào cũng rất thích hợp với Lương Nghiên.

Anh đã mua cho Lương Nghiên nhiều lần, nhưng không nhiều món cực kỳ hợp, được chiếc áo lông cô đang khoác trên người là tạm ổn. Cũng may Lương Nghiên giỏi tạo không khí. Anh mua gì cô cũng không chê, luôn đón nhận một cách vui vẻ. Chiếc mũ năm ngoái bị Thảm Nghệ chê cho không ra gì nhưng cô vẫn đội suốt cả mùa đông.

Đi xong ủng, Lương Nghiên rút di động ra xem giờ, thật sự có phần gấp gáp: “Đến muộn sẽ bị thầy Chung mắng”.

“Đừng gấp, anh chạy xe vẫn kịp.” Thảm Phùng Nam choàng khăn cho cô, quay người dứt những quả táo đã rửa sạch vào túi vải rồi nhét vào balo của Lương Nghiên.

Vừa đi ra tới cửa, anh lại đặt balo xuống, quay vào lấy bình sữa.

Lương Nghiên vừa đeo khăn vừa chê: “Sao em cứ cảm thấy em như đứa trẻ cấp 1 đi du xuân vậy?”.

Thảm Phùng Nam vuốt lại tóc cô, một tay xách balo cho cô: “Lại không đúng, kem dưỡng da cũng không mang theo”.

Anh nhét vào ngăn nhỏ bên cạnh balo: “Đừng quên dùng đây”.

“Em biết rồi.”

Mặc dù trước khi đi lễ mễ nhưng Thảm Phùng Nam thật sự lái xe rất giỏi, tới trường vẫn còn dư 5 phút.

Còn sớm, trước cửa ngạch của trường có vài sạp hàng mờ sáng sớm, vừa trống trải vừa yên bình.

Xuống xe rồi, Thảm Phùng Nam nói: “Thứ Năm anh đón em về nhà”.

“Không cần đâu, em tự về được, anh ngồi máy bay rất mệt.”

“Không sao, tới lúc đó xem tình hình thế nào.” Anh không nói nhiều, đưa balo cho cô: “Trong balo có ít kẹo, có thể chia cho các bạn cùng phòng. Ở chung cố gắng hòa thuận, đừng gây mâu thuẫn”.

“Em biết rồi.” Lương Nghiên đeo balo lên.

“Còn nữa...”

Lương Nghiên ôm lấy anh: “Thảm Phùng Nam, em là vợ anh chứ không phải con gái anh. Đừng cảm ràm nhiều”.

“...”

Anh vừa sa sầm mặt, cô đã thom lên má anh: “Sau này sinh cho anh đứa con gái để anh ngày ngày dận dỏ, đi nhé”.

Vừa dứt lời, cô đã buông tay, quay người rào bước đi vào trường.

Một tia nắng mai hắt xuống chiếc balo của cô, từ từ xa dần.

Thảm Phùng Nam đứng đó, không thể ngừng nghĩ về những lời cô bỏ lại, trái tim dần dần nóng lên...

*** Lại cảm ơn mọi người đã tiếp tục đồng hành đi hết Tim đường, hy vọng đọc xong ai cũng có một con đường của riêng mình. Câu chuyện nhẹ nhàng thôi nhưng hy vọng đủ cảm động để khiến mọi người quên Nghiên ca và Nam ca chậm một chút =>) Nhiều người cứ hỏi gu chọn truyện của mình là gì để giới thiệu vài cuốn tương tự. Nói thật là mình không có gu. Không cần biết câu chuyện ấy cầu huyết cỡ nào, khó chấp nhận cỡ nào, “bản” cỡ nào, hay trong sáng cỡ nào, nhẹ nhàng cỡ nào, buồn ngủ cỡ nào. Chỉ cần có 1 giây nó khiến mình rơi nước mắt, mình sẽ dịch ^^

Vẫn tiếp tục công cuộc chờ đợi ai đó của tôi, chẳng biết đến mùa quýt nào. Nếu quá lâu, ta lại gặp nhau trước =>))

Bạn đang đọc truyện *Tim Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

